Eve Chase

Autoarea bestsellerului *Casa de sticlă*

COLIVIA

Unele secrete
trebuie mărturisite...

„Captivant.“
GILLIAN
McALLISTER

„Impresionant.“
ROSIE
WALSH

Eve Chase

COLIVIA

Traducere din limba engleză şi note de

MIHAELA SEREA

EDITURA LITERA

Bucureşti 2023

Eve Chase

The Birdcage

Copyright © 2022

Toate drepturile rezervate

Imagini copertă © Trevillion Images, © Getty Images, © Shutterstock

Editura Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Colivia

Eve Chase
Copyright © 2023 Grup Media Litera
pentru ediţia în limba română
Toate drepturile rezervate

ISBN 978-630-319-324-3
ISBN EPUB 978-630-319-592-6

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Monica Nedelcu
Corector: Cătălina Călinescu
Prepress copertă: Flori Zahiu-Popescu
Tehnoredactare şi prepress: Ofelia Coşman

Seria de ficţiune a Editurii Litera este coordonată de Cristina Vidraşcu Sturza.

Conţinutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright şi este destinat exclusiv utilizării în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcat. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul, schimbul, reproducerea

integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, vânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimţământul editorului, este strict interzisă. Dreptul de folosinţă al prezentei lucrări nu este transferabil. Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparţin companiei Grup Media Litera SRL.

Lui Ben

„Dintre toate minciunile, arta este cea mai onestă.”

Gustave Flaubert

7 IANUARIE 2019

Breaking news: „Poliţia a confirmat informaţia că un înotător a fost recuperat din mare în această dimineaţă, în apropiere de Zennor. Victima a fost declarată decedată la faţa locului. Încă nu sunt cunoscute circumstanţele exacte ale incidentului. Poliţia din Cornwall şi Devon a făcut apel la eventualii martori oculari.”

1. LAUREN

În urmă cu trei zile, 4 ianuarie 2019

Ninge în continuare, fulgii pufoşi se învârt în lumina aurie a ferestrei trenului, iar apoi dispar, absorbiţi de întuneric. Dar expresul Londra–Penzance de la ora 14.04 continuă să se îndrepte spre vest, ducând-o pe Lauren tot mai aproape de Rock Point, casa din care a fugit într-o zi de vară, cu douăzeci de ani în urmă. Privirea i se îndreaptă din nou spre butonul pentru oprire de urgenţă al vagonului. Ridicol. Sunt doar trei nopţi. Şi are o promisiune de ţinut.

Cu un scârţâit metalic, trenul zvâcneşte. Lauren se prinde de spătarul unui scaun cu mâinile ei mici, puternice, ale căror unghii sunt tăiate scurt ca să nu se vadă că şi le roade, şi date cu ojă roz, care, speră ea, n-o să se cojească. De când, în urmă cu o oră, şi-a cedat scaunul unei mame cu un copil mic, a rămas blocată pe culoarul aglomerat, înţepenită între umeri plini de mătreaţă şi sacoşe de cumpărături pe care sunt imprimate sloganurile unor magazine universale de la care ea nu şi-ar putea permite să cumpere. De picioare i se sprijină geanta de sport, niciodată folosită conform menirii ei iniţiale, în care şi-a împachetat totul în grabă, foarte posibil fără încărcătorul de telefon şi fără suficiente perechi de chiloţi. Şi e aproape sigur că nu şi-a luat hainele potrivite pentru o reuniune cu Kat şi cu Flora, surorile vitrege pe care le vede rar.

E-mailul tatălui ei i-a aterizat în inbox de Ziua Cadourilor[1], tăindu-i respiraţia. A trebuit să-l citească de

[1] În original, *Boxing Day* (ziua în care se deschid cutiile de cadouri) – 26 decembrie.

trei ori, aşezată pe podeaua bucătăriei ei din Whitechapel, din care lipseau acum colegii de apartament, plecaţi pe durata sărbătorilor. Sperând că invitaţia era un soi de greşeală jenantă, n-a răspuns. Dar taică-său i-a lăsat mesaje vocale. Apoi a scris:

Charlie Finch n-o să accepte un refuz!!! Trebuie să vii, Laurie! Am un anunţ important de făcut. P.S. Kat şi Flora cred că reuniunea asta e o idee MINUNATĂ.

De atunci, Lauren s-a străduit din greu să nu se gândească la ultima dată când au fost cu toţii împreună la Rock Point: vara palpitantă şi îngrozitoare a eclipsei totale de soare din 1999. Dar ori de câte ori tresare sau clipeşte, iată: *Fete cu colivie*, tabloul pentru care au pozat în acel august, în atelierul din Cornwall al tatălui lor artist. A visat tabloul cu o noapte în urmă, răsturnându-se şi întorcându-se, în timp ce la Londra ningea. Şi încă îl poate vedea acum, ca pe o hologramă proiectată pe peretele vagonului. Fixate în consistenţa cărnoasă a uleiurilor tatălui lor: sinele ei mai tânăr – o mâzgălitură repezită şi timidă – şi surorile ei vitrege mai mari, Kat şi Flora, cu privirile neînfricate şi ostentaţia lor de fete bogate. Toate trei, radiind de la mare şi soare – libertatea debordantă a stâncilor şi a golfurilor, acele zile preţioase de dinaintea eclipsei –, înghesuite pe o canapea albă, lângă cupola neagră a unei mari colivii goale.

Criticii sunt de acord că asta e capodopera lui Charlie Finch, dar, în realitate, e un spaţiu în care sunt imortalizate ele trei. Aşa cum erau. Apoi, cu mult timp în urmă, fetele din acel tablou au ieşit din rama lui aurită şi au păşit în vieţi separate.

— Scuză-mă!

Lauren tresare, iar tabloul dispare ca un balon de săpun. Aşezat pe locul de lângă fereastră, bărbatul o studiază cu ochii lui de un albastru-închis. Are o faţă dintr-acelea

cioplite dur, colţuroase, care nu se dezvăluie imediat. Ceva la el îi pare cunoscut lui Lauren. N-are idee ce anume.

— Stai în picioare de secole! exclamă el cu un accent inconfundabil de Cornwall, pentru eventualitatea în care Lauren ar fi avut nevoie să i se amintească încotro se îndrepta. Şezi, te rog... pe locul meu.

Ridicându-se cât e de înalt, îşi varsă din cafea pe blugi. Femeia care stă lângă el îşi strânge, iritată, geanta pe genunchi.

— Sunt bine. Îţi mulţumesc, totuşi, spune Lauren după o clipă, tulburată în mod prostesc.

A petrecut prea mult timp singură de Crăciun şi şi-a pierdut toate abilităţile sociale. Mâhnirea a despicat-o în două, ca pe scoici.

Bărbatul dă din cap în semn că a înţeles şi se aşază din nou pe scaun. Dar privirea îi zăboveşte asupra lui Lauren, ca o strângere de mână care durează prea mult. Simţindu-se expusă, ea se uită cu atenţie pe fereastră, iar mintea i se întoarce, odată cu cloncănitul roţilor, către călătoriile cu trenul, din vremea copilăriei – aceeaşi linie, aceeaşi destinaţie, aceeaşi cale de migraţie – pentru care era rezervată cândva luna august. Pe atunci, privirea ei alerga peste verdele luxuriant, înceţoşat de insecte, de căldură şi de speranţă. Acum: pete de lumină din case de ţară şi sate îndepărtate. Peste toate astea se suprapune chipul ei de orăşeancă palidă precum iarna: ochii adânciţi în orbite, întunecaţi ca nişte puţuri de mină; o cută întunecată, ca o umbră de regret, sub bretonul tăiat drept.

Se leagănă, se răsuceşte, scotoceşte în geantă după telefon – ar fi bine să-i anunţe pe ceilalţi că aproape a ajuns; o, nu, i s-a descărcat bateria – când un pasager deschide ochiul de sus al unei ferestre din apropiere. Lauren nu e pregătită pentru aerul rece, sărat, pentru felul în care acesta pătrunde în vagon, îndepărtând duhoarea

de fast-food şi aducând înăuntru mirosul de mare, care face ca ei să-i stea inima-n loc. Odată cu acel miros, lui Lauren îi vin în minte fragmente din ultima lor vară la Rock Point: ulei de in; râsul surorilor ei; ochiul ars al soarelui în eclipsă. Frica şi dorul.

Chiar dacă mintea ei a blocat amintirile, înlăuntrul lui, trupul îşi aminteşte. Iar Lauren îl vede, în reflexia ferestrei, pe bărbatul care şi-a oferit locul şi care acum o priveşte fix, intens, cu mâna peste gură, de parcă şi-ar aminti şi el.

Localnic sau nu, n-are cum s-o recunoască, îşi spune Lauren, căreia panica îi dă înţepături în ceafă. A trecut foarte mult timp şi, pe deasupra, la vremea acea erau prea tinere ca să li se poată dezvălui identitatea în ziare. Cu o fulgerare sfidătoare în ochi, ea îi înfruntă privirea străinului, iar apoi se întoarce, adunându-şi puterile pentru iminenta reîntâlnire. Cu un şuierat de diesel, trenul ia viteză, sincronizându-se cu ritmul accelerat al inimii lui Lauren, şi se repede spre marginea îndepărtată a hărţii.

2. KAT

În timp ce micul avion se îndreaptă spre aeroportul din Newquay, Kat se întreabă de-a ce naiba se joacă tatăl ei. Se străduieşte să se concentreze pe muncă – datele despre abonaţii platformei Spring defilează pe ecranul laptopului, în aşteptarea unei analize –, iar gândurile i se întorc înnebunitor, compulsiv, la tatăl ei. Rock Point. Atunci când i-a citit e-mailul pentru prima dată, glasul ei interior a strigat: „Nu. Te. Duce!” În schimb, şi-a ascultat mama, în timp ce stăteau înghesuite împreună într-un separeu al cafenelei Carlyle din Manhattan. Răsfăţul de fiecare an al

ei, al lui Kat, chiar dacă orice fel de sărbătoare îi provoacă agitaţie. Încă. Acceptă orice ca să scape de câmpul minat al Crăciunului. În mod similar, tatăl ei a şters-o la Paris, scutind-o pe Flora de chinul de a-i aşeza pe el şi pe mama ei la aceeaşi masă de sărbătoare. Iar dacă mama lui Lauren – Dixie, odihneascăse-n pace! – n-ar fi pierdut lupta cu boala în octombrie, Lauren nu s-ar fi înscris pentru voluntariat la centrul de îngrijiri paliative, ci s-ar fi cuibărit împreună cu Dixie la Oxford, unde ar fi mâncat împreună pâine cu nuci, învăluite într-un nor de fum de tămâie.

Atunci când există trei surori vitrege şi trei mame rivale, cu unele suprapuneri, situaţia devine complicată.

Sorbind din cocktailul Virgin Mary, Blythe a citit cu îndrăzneală e-mailul peste umărul lui Kat.

— Deci bătrânul lup vă invită pe toţi la Rock Point? Hei, ia te uită! „Un anunţ”? Charlie nu întinereşte. Poate că vrea să predea Rock Point. Hei, nu face grimasa asta a ta sceptică, fiindcă o să capeţi nişte riduri de marionetă! Uite! Zice că Flora şi Lauren cred că o reuniune e o idee minunată! Sincer vorbind, dacă Lauren e destul de curajoasă încât să se întoarcă... Iar Flora a campat deja afară, probabil, cu mama aia a ei stând pitită în spatele unei stânci şi mânând-o de la spate..., a spus Blythe, strângând paharul în mână, în timp ce vechile ei frustrări ieşeau la suprafaţă. N-o las pe fiica mea să rateze şansa. Meritătm şi noi ceva de la omul ăla, Kat, chiar meritătm!

Noi? Charlie Finch fusese iubitul mamei ei. (Şi, la momentul acela, căsătorit cu Annabelle, mama Florei.) Dar e tatăl ei, al lui Kat, chiar dacă nu se comportă întotdeauna ca atare.

— Din câte ştim, tata o să anunţe ce anume a mâncat la micul-dejun. Şi chiar nu pot să-mi mai iau liber, mamă! La începutul săptămânii viitoare, am o adunare a acţionarilor, una dată naibii. Crede-mă, n-am nici o posibilitate!

— Ei bine, găseşte una, dragă!

Unghiile vopsite cu şelac ale lui Blythe au ţăcănit cu furie pe telefon şi au mărit o vedere aeriană de pe Google Maps, făcând ca lui Kat să i se ridice părul de pe braţe.

— Rock Point! Proprietate imobiliară de lux, Kat! Vrei să fii singura fiică prea ocupată ca să se arate la faţă? Cine o să-şi mai enerveze tatăl narcisist şi o să-l scoată din pepeni?

În momentul în care Kat şi-a dat ochii peste cap, Blythe i-a aplicat lovitura decisivă.

— Nu-i vorba despre o casă. Sau despre bani – ştim cu toţii că ai destui! E vorba despre... despre *corectitudine*, draga mea, a spus Blythe, făcând o pauză studiată.

Şi astfel, pur şi simplu, temerile din copilărie ale lui Kat au fost detonate la fix. Indiferent de ce anume ar fi fost în joc – chiar dacă era vorba doar despre atenţia tatălui ei pe durata unui weekend îngheţat de ianuarie –, Kat avea nevoie să-şi ia partea ei; în mod ideal, pe cea mai mare.

Numai că acum a pornit la drum în mod ireversibil – excursia nu mai e pur teoretică, sau un fel de dramă TV despre o moştenire, după un scenariu scris de mama ei actriţă –, iar Kat are senzaţia că se deplasează în timp, nu în spaţiu. Şi că, prin întoarcerea la Rock Point, există posibilitatea să regreseze la sinele ei adolescent – ea şi Flora, cu tot cu splendida lor sălbăticie de pe vremea aceea.

De asemenea, totul e pur şi simplu ciudat, chiar şi după standardele tatălui lor, se gândeşte Kat, întinzând un picior lung pe culoarul avionului. Până acum o lună, casa era închiriată pe termen lung de un cuplu de pensionari. În schimbul unei chirii modice, rolul acestora era să locuiască acolo şi să stea în banca lor. Tata nu vorbeşte niciodată despre Rock Point. Nici unul dintre ei nu vorbeşte. Sau, mă rog, nu vor s-o facă. Şi n-au mai dormit sub acelaşi

acoperiş de ani de zile, darămite sub *acel* acoperiş! Fără îndoială că Flora o să pună un filtru sepia peste întreaga situaţie, insistând asupra ideii că petrec minunat cu toţii. Dar Lauren? Kat n-o s-o învinovăţească dacă renunţă în ultimul moment şi rămâne ascunsă la Whitechapel. Scuza perfectă: perturbarea transportului pe căile ferate.

Dar scuza ei care ar fi? Spre deosebire de Lauren, ea, Kat, nu poartă povara acelei veri. Nici măcar nu e sigură că-şi aduce aminte ce s-a întâmplat în ziua eclipsei – nu cu exactitate. Tot ce-şi aminteşte oricine din anii adolescenţei e ceea ce mitizează mai târziu, la vârsta adultă, nu-i aşa? Asta seamănă cu modul în care o emoţie falsă începe să-ţi pară reală dacă te prefaci suficient de mult timp. Şi apoi, totul s-a întâmplat într-un alt mileniu, într-unul analogic, de dinainte de smartphone-uri, Twitter şi avocado zdrobit. Într-o perioadă a vieţii ei care, în comparaţie cu prezentul ce se derulează continuu, pare tulbure, discontinuă şi remarcabil de nedocumentată. E ridicol, deci, că abia a putut să mănânce în ultimele zile; stomacul îi freamătă, nu de nervi, ci din pricina unei emoţii pe care n-o poate identifica. Apoi mai are şi senzaţia că, pur şi simplu, e îmbibată de cofeină. Pentru a treia oară în timpul acestui zbor scurt, îşi tamponează un strop de sudoare de pe nas cu eşarfa pe care o ţine ascunsă, împăturită în fundul genţii. Presărată cu rupturi, pete de vin, arsuri de ţigară şi înţepături făcute de tocuri ascuţite, eşarfa de mătase Dior i-a aparţinut mamei sale în perioada ei cea mai haotică, la sfârşitul anilor ’90. Kat ia eşarfa asta cu ea ori de câte ori călătoreşte, ţinând-o aproape ca pe un fel de *memento*, ca pe un negativ fotografic al succesului câştigat cu greu, care să-i aducă aminte cât de departe a ajuns.

— Uau!

Avionul tocmai a intrat într-un picaj uluitor. Femeia care se revarsă peste cotiera lor comună se pune pe ţipat şi

scapă tubul de Pringles. Cineva şopteşte o „Ave Maria”. Pilotul transmite un ordin rapid de fixare a centurilor de siguranţă şi de pregătire pentru aterizare.

Cu mişcări calme, Kat îşi pune laptopul deoparte. În copilărie, zburând singură între platourile de filmare pe care lucra mama ei, şi rudele şi şcolile disparate americane şi britanice, şi-a învăţat sinele pietrificat să se bucure de turbulenţe.

Stewardesele se agitau pe lângă ea şi-i ofereau deserturi suplimentare. Ori de câte ori Kat le spunea cine îi erau părinţii, acestea pretindeau că auziseră de ei şi exclamau: „Uau, ce tare!”, iar ea plesnea de mândrie şi de singurătate.

— O să murim cu toţii! urlă femeia Pringles în timp ce avionul se zgâlţâie.

— Nu astăzi! strigă Kat în urechea femeii, încercând s-o liniştească. E doar o chestiune de fizică, nimic mai mult! Împingere, tragere şi o avertizare de condiţii meteo severe!

Apoi, prin hublou, se vede un tiv ondulat de mare verde-malahit. Nisip de un auriu închis. Un mozaic de loturi de teren. Kat îşi trage răsuflarea şi înregistrează apropierea rapidă de Cornwall ca pe un mic şoc. Acestuia îi urmează un altul, până când senzaţia generală devine aidoma a zeci de ace de acupunctură care se adună şi i se înfig în scalp. Restul vieţii ei – alergarea de la şase dimineaţa, pe străzi cu clădiri de sticlă şi oţel; murmurul neîncetat din birourile platformei Spring; toate like-urile, share-urile şi tweet-urile – dispare, ireal. Iar ceva mic şi speriat dinlăuntrul lui Kat, ceva care, în mod normal, e înşurubat strâns, se slăbeşte. În timp ce avionul rulează pe pistă, ochii ei sunt acoperiţi de ceaţa lacrimilor. Kat şi le şterge, înverşunată, cu eşarfa ponosită, întrebându-se ce-i cu ea.

N-a mai plâns de ani de zile şi n-are de gând să înceapă acum.

3. FLORA

„Aţi ajuns la destinaţie”, anunţă navigatorul prin satelit. O, Doamne! Reticentă la ideea de a se despărţi de siguranţa şi de căldura SUV-ului, Flora ascultă Atlanticul, care vuieşte la două sute de metri mai jos. Având cu ea în maşină un copil în vârstă de patru ani, îl simte mult mai aproape. Ca şi cum, în orice minut, oceanul s-ar putea ridica într-un val monstruos şi i-ar putea aspira de pe stâncă, ucigându-i. Cu o uşoară convulsie, stomacul ei înregistrează senzaţia. Rock Point nu e chiar vila victoriană elegantă pe care şi-o aminteşte ea, ci mai degrabă o casă singuratică şi veche, care a fost lipită de stânci, foarte posibil – având înăuntru scheletele ocupanţilor ei. Lumina aruncată de ferestre străbate aleea şi tufele de păducel bătute de vânt, până la marginea stâncoasă a falezei. Apoi acea lumină dispare peste marginea stâncii, pierzându-se în bezna catifelată. La fel cum ar putea să dispară un copil mic, căruia nu i s-ar auzi ţipătul.

Flora suge cu putere pastila antiacidă. Ele au fost atât de nesupravegheate în locul ăsta pe vremea când erau mici! Lăsate să hoinărească, să aprindă focuri de tabără pe plajă, pornindu-se de la premisa că n-aveau să calce în jarul fierbinte, să cadă sau să se înece. Niciodată nu s-a mai simţit atât de liberă ca pe atunci. Nebuneşte, prosteşte de liberă. La o adică, faptul că au supravieţuit cu toatele e un adevărat miracol.

La fel şi Rock Point. Deşi e încă în picioare, sarea i-a săpat în faţadă precum acidul într-un dinte. Ce costisitoare o să fie restaurarea! Adăugând diferite lucrări pe lista unui

constructor imaginar, privirea Florei se plimbă de la cheia de boltă – datată 1841 – la dormitorul ei de vară din copilărie, aflat la primul etaj, apoi la atelierul de pictură situat chiar sub acoperiş, cu şirul de ferestruici pătrate care scrutează orizontul. Acoperişul de ardezie e la fel de simetric ca şi casa: l-ai putea plia pe jumătate, ca pe un şerveţel, iar colţurile lui s-ar întâlni. Dar aici se termină orice senzaţie de ordine. Mai sus de Rock Point, pajiştile şi landele de pe platourile vineţii se ghicesc sub cerul vast şi rece.

Flora simte puternicul impuls de a face cale întoarsă, străbătând în sens invers panglica plină de gropi a şoselei mărginite de stânci abrupte, de mine abandonate şi de căsuţe prăbuşite – la fel ca indicatoarele –, departe de locul ăsta dezolant. Ea ar vrea să meargă înapoi cale de trei sute de mile, în Surrey, la soţul ei, Scott, şi la casa lor inteligentă, aflată într-o fundătură plină de verdeaţă şi dotată cu sistem de securitate ultramodern, înconjurată de locuinţe de lux, cu microclimatul blând al aleilor încălzite şi cu aparatele Nespresso aburinde.

Dar a rămas fără mijloace de a-şi ţine copilul ocupat. Încă îi răsună în urechi poveştile imprimate pe audiobookuri, pe care amândoi le-au ascultat de sute de ori. „Încă o dată, încă o dată!” îi tot cerea Raff, până când ea a simţit că-i exploda creierul.

În plus, i-a promis aventuri lui Raff. („Nu-mi plac aventurile, mami!” „O să-ţi placă!”) Şi nu l-ar dezamăgi niciodată pe tati. Orice ar spune mama ei – „Nenorocit egoist!” –, el e mereu alături de ea, cel puţin atunci când are cu adevărat nevoie. Apoi, instinctul îi spune că ceva nu-i în regulă. În ultimele luni, de când cu înmormântarea lui Dixie, într-adevăr, tati s-a referit foarte vag la locul în care se afla; doar tonul de apel telefonic internaţional anunţa că el era la Paris – Paris! – în ziua de Crăciun. Iar

atunci când ea a reuşit să-l vadă personal, părea precaut, totuşi entuziast, de parcă ar fi comis un fel de infracţiune secretă. Iar întreaga situaţie a fost agravată de această neobişnuită invitaţie de pe o zi pe alta, într-un moment atât de nepotrivit al anului, la Rock Point.

Dar... dacă Lauren şi Kat consideră că reuniunea de acum e „o idee minunată”, cu siguranţă că şi ea, Flora, e de aceeaşi părere. Iată că acum au rara oportunitate de a se întâlni din nou ca surori, mai degrabă decât ca trei femei care se întâmplă să aibă în comun jumătate din ADN şi a căror atracţie una faţă de cealaltă e depăşită de obicei de încărcătura opusă, cea de respingere. Da, toate trei o să creeze noi amintiri la Rock Point, ştergându-le, astfel, pe cele vechi.

N-are ce să meargă prost. Nu de data asta. Ea a adus notiţe despre posibilităţile de a face excursii în zilele ploioase; indicaţii de orientare către cele mai apropiate puncte de prim ajutor; un plan de meniu. Provizii de urgenţă: Calpol, Nurofen, Ovex, hârtie igienică. Lămâi cu coaja netratată chimic. Haine care să acopere toate evenimentele meteorologice. Chiar şi un costum de baie pe care n-are nici cea mai mică intenţie de a-l folosi. („Aduceţi echipament de înot!” a transmis Kat cu o seară în urmă. Fără pupic, fără emoticon, fără nimic.) Iar cel mai important aspect dintre toate e faptul că ea, Flora, şi-a promis să rămână perfect lucidă şi în alertă maximă, ca să depisteze chiar şi cel mai mic semn că vreuna dintre ele ar fi pe punctul de a vorbi despre *asta*. De dragul armoniei, ziua eclipsei trebuie să rămână pecetluită, nepomenită în nici un fel. Precum o aventură amoroasă, de dragul supravieţuirii unei căsnicii.

Dar mai întâi, masca. Luând o perie de păr din torpedou, Flora îşi netezeşte părul blond, lung până la umeri – uscat şi înfoiat cu grijă de dimineaţă –, îşi întinde pe buze un

strat de ruj *nude* şi apoi se priveşte cu atenţie în oglindă. O, Doamne! Cum de s-a transformat creatura suplă şi spirituală din *Fete cu colivie*, în asta? Frântă. Cu faţa umflată. Nu, o să spună lucrurilor pe nume: grasă. O mamă de treizeci de ani, cu o problemă digestivă inexplicabilă şi cu o vezică urinară care, spre ruşinea profundă a posesoarei, scapă. Asta n-o să le-o spună niciodată surorilor ei, câte zile o avea.

La naştere, Raff a fost un copil uriaş: cântărea aproape cinci kilograme. Forceps. Treizeci de fire, ca un fermoar. În cele din urmă, ea l-a iertat. Acum îşi priveşte fiul micuţ în oglinda retrovizoare. E ca un tăuraş, încruntat şi cu pumnii strânşi. (Primul cuvânt: „Nu”.) Florei i se strânge inima. Copilul arată jalnic în clipa de faţă, singur în carapacea acestui SUV uriaş, flancat de locurile goale de pe banchetă, care parcă se află în aşteptarea fraţilor. Asta îi aminteşte Florei că şi-a ales să plece într-un moment nepotrivit al lunii. Scott încă nu şi-a dat seama. Dar ea ştie bine că el o s-o facă.

Flora împinge portiera maşinii şi se izbeşte de un zid năprasnic de aer, un damf sărat, amestecat cu fum de lemne. Vântul o plesneşte peste obraji şi, ca o duză puternică de aspirator, îi trage de pe ea cojocul de piele de oaie. Vremea asta e un adevărat afront, un şoc dur! La ce se aştepta? La miros de Ambre Solaire şi la aroma dulceagă, ca de cocos, a florilor de sulfină? Ei bine, da! În mintea ei, locul ăsta se confunda cu vara.

— Bună, străino!

— Kat!

Flora începe să se agite. Maxilarul îi coboară şi simte cum i se răcesc plombele. Ea şi Kat nu s-au mai văzut din octombrie, de la acea comemorare încărcată de emoţie şi apăsătoare de după înmormântarea lui Dixie. Ecranul telefonului de serviciu al lui Kat s-a luminat în mijlocul

mesei, de parcă ar fi fost un fel de radar de control al traficului aerian, care înregistra toate problemele nerostite ce zburau între ele.

Oare Kat şi-a făcut vreo operaţie de înfrumuseţare? În mod clar, ea nu şi-a petrecut vacanţele întinsă cu faţa în jos pe canapea, alături de o cutie de bomboane de ciocolată. Kat arată elegantă, slabă şi cosmopolită. Gluga jachetei îi e garnisită cu blană scumpă – lucru pe care Flora îl dezaprobă, dar îi şi vine să mângâie blana – şi-şi etalează trăsăturile clar desenate, cu adorabilul ei nas roman. Iată genul de frumuseţe androgină care sporeşte cu vârsta. Picioare suple, de alergătoare. Pulpe care ar putea zdrobi un fruct de jac.

E un moment ciudat, în care Florei, o femeie ce se mândreşte că poate vorbi oricând, cu oricine, nu-i vine în minte nici un cuvânt pe care să-l rostească. Acum ele sunt suficient de aproape ca să se îmbrăţişeze, ca nişte surori normale. Totuşi, n-o fac. Pentru că nu sunt surori normale. Flora a venit prima pe lume, nimeni nu-i poate lua asta. Chiar nimeni. Kat s-a născut cinci luni mai târziu, în secret, la un spital exclusivist din Portland. După cum spune legenda, Blythe Stein, mama lui Kat, actriţă de origine americană – care a debutat în timpul a ceea ce criticii numesc „perioada fertilă de creaţie a lui Finch” –, a bătut la uşa locuinţei din Kensington a mamei Florei, cu copilul în braţe, şi a întrebat-o: „El nu ţi-a spus că avea o amantă?” Data următoare, Charlie şi-a prevenit fosta soţie şi fosta amantă. Nu i-a folosit la nimic. La treisprezece luni după Kat, s-a născut Lauren, cu şase săptămâni înainte de termen. În mama lui Lauren, Dixie – iubita mai tânără, intrusa apărută în mod surprinzător –, Annabelle şi Blythe au descoperit un inamic comun. Nu e de mirare că Dixie a introdus-o pe Lauren în viaţa lor abia atunci când fiica ei

avea deja nouă ani. O, Dixie! Moartă la cincizeci şi opt de ani. Până şi mama Florei a jelit-o.

— Ce mai faci *tu*, Kat?

Flora pune mereu accent pe „tu”, ca să arate că e interesată de răspuns.

— Telefonul lui Lauren continuă să intre direct în mesageria vocală, răspunde Kat, care nu simte aceeaşi nevoie de a dovedi abilităţi sociale şi care are un glas grav, rece, sigură pe sine. Pariez că nu vine!

— O, nu!

Dar Flora a bănuit că Lauren şi-ar putea pierde curajul, fiindcă sora ei e foarte anxioasă, precum un animal salvat dintr-o primejdie şi care a mai suferit traume şi înainte de asta. Avertizorul lor de pericol. Peste asemenea şocuri nu se poate trece; cel puţin, nu cu adevărat. Altfel, de ce ar fi ignorat Lauren invitaţia de Crăciun pe care i-a făcut-o ea, Flora? Ca să facă, în schimb, voluntariat la centrul de îngrijire în care a murit Dixie? Nu că Flora i-ar purta ranchiună. Absolut deloc.

— Mami...

Prima tânguială fonfăită. Flora se repede înapoi, la maşină.

— Hei, dragă, suntem la malul mării!

Simţindu-se privită de Kat, Flora se fâstâceşte în momentul în care dezleagă centurile scaunului de copil din maşină. Îl scoate pe Raff de acolo răsucindu-l cu stângăcie. Raff ţipă.

Kat face un pas înapoi.

— Întotdeauna e puţin irascibil după ce se trezeşte! exclamă Flora, simţindu-se judecată şi luptându-se să-şi păstreze zâmbetul pe faţă. Salut-o pe Kat, draga ta mătuşă!

Raff îşi îngroapă faţa în scobitura de sub gâtul mamei, strivindu-şi buclele transpirate de bărbia ei.

— Nu!

Flora nu poate să nu fie puţin mulţumită de reacţia fiului ei, chiar dacă soră-sa ignoră total răspunsul lui Raff. Kat pare să fie atât de puţin prezentă! Da, până la limita celui mai cras egoism. Flora nu găseşte o cale de conectare. Cum e posibil să stai la câţiva centimetri de cineva şi să ţi se pară că persoana aceea nici n-ar fi de faţă?

— Uau! spune Kat în cele din urmă. Ce mare s-a făcut, Flora!

— Copiii de patru ani au obiceiul să crească! pufneşte soră-sa.

Kat nu l-a mai văzut pe Raff din septembrie, de la picnicul acela dezastruos din Hyde Park: un cuib de furnici roşii, o grevă la metrou, două întâlniri anulate – cu Lauren şi cu tatăl lor – şi o cantitate indecentă de mâncare irosită. În ziua aceea, Flora a pretins că doar trântise nişte gustări în coşul de picnic, dar se vedea limpede că petrecuse ore întregi pregătindu-se.

Kat a revenit la telefon.

— Of, Lauren, răspunde!

Flora simte o mică împunsătură de gelozie, pentru că un apel telefonic de la Kat e un privilegiu rar. Dacă îţi răspunde Kat – tactica Florei e să sune în mod repetat, până când soră-sa binevoieşte să răspundă –, ea spune: „Îmi pare rău, nu e un moment bun, te sun imediat înapoi”. Şi nu te sună.

— Trebuie s-o avertizez, spune Kat, dându-şi gluga jos şi dezvăluind o tunsoare şic, mai scurtă, mai severă ca niciodată.

— S-o avertizezi? întreabă Flora cu glas lipsit de intonaţie.

Pe vremea când erau mici – sau *înainte*, aşa cum se gândeşte ea la timpul acela –, putea să citească gândurile lui Kat. Dar acum au o conexiune defectuoasă.

— Invitat neaşteptat, adaugă Kat, făcând o grimasă. Bertha!

Flora aproape că îl scapă pe Raff.

— Tu nu vorbeşti serios!

— Ba da, răspunde Kat, punând capăt apelului către Lauren. Îngrijitorul a lăsat ieri papagalul acasă la tata. Nu, tata nu mi-a spus nici mie. Acum e în seră, încercând s-o aşeze pe divă în vechea ei colivie.

Palatul Berthingham. Uşile mari ale coliviei se deschid în mintea Florei şi vara eclipsei se roteşte înăuntrul ei, un ciclon de pene galbene, minuscule. Flora o închide cu un clic, înfiorată.

— Bertha e un papagal cenuşiu african, Raff, spune Kat în timp ce îl apucă de un picior, a cărui şosetă, pe jumătate agăţată, e smulsă de vânt. Un papagal. Un papagal *vorbitor*. Ca o Alexa!

— Nu-mi place Alexa! răspunde Raff pe un ton categoric. Îmi plac rechinii!

Kat rânjeşte.

— Ei bine, Raff, dacă îţi plac lucrurile înfricoşătoare, o s-o iubeşti pe Bertha!

Braţele lui Raff se strâng pe după gâtul Florei.

— Mătuşa Kat glumeşte! spune ea repede, ţinându-l de piciorul gol şi întrebându-se dacă alergia la păsări a lui Lauren ar putea avea o componentă genetică. Dragă, Bertha e îngrozitor de bătrână!

— Nu, e *baby-boomer*[2]. Papagalii cenuşii africani trăiesc până la şaizeci de ani, spune Kat. De fapt, Raff, Bertha a fost la Rock Point ultima dată când am...

— Kat...! o avertizează Flora, clătinând din cap.

---

[2] Persoană născută în perioada imediat următoare celui de-Al Doilea Război Mondial, în care s-a înregistrat temporar o creştere puternică a ratei natalităţii.

Pentru un scurt moment, între ele se produce un fel de scânteie electrică. O înţelegere, speră Flora. Începe să cadă o ploaie care, în câteva secunde, trece de la burniţă la potop.

Flora şi Kat ţipă şi râd, alergând spre verandă, unde, prin ochiul de geam al uşii, promisiunea căldurii se revărsă odată cu lumina. La adăpostul verandei, Kat, străfulgerată de un gând, atinge braţul Florei.

— E ciudat să te întorci! Foarte ciudat. Şi să ştii... ei bine, chiar mă bucur că eşti aici, Flora, spune ea pe un ton aproape timid, de parcă în clipa de faţă tocmai s-ar fi răzgândit în privinţa asta. N-am nimic mai mult de spus!

— Aha, răspunde Flora clipind, năucită. Ei bine, eu... Şi eu mă bucur, Kat!

Năpădită de senzaţia unei revelaţii, îşi dă seama că a petrecut săptămâni întregi spunându-le atâtor oameni – rudelor lui Scott, vecinilor care s-au plâns de luminile din grădina ei, mamelor de la şcoală care nu-i înnoiesc niciodată lui Raff invitaţia de a veni să se joace cu copiii lor – cât de plăcut o să fie să-i revadă, când, de fapt, nu e. Când, în adâncul sufletului, tot ce şi-a dorit cu adevărat era asta. Sora ei. Aer rece şi umed, sărat. Şi ploaie. Şi fum de lemne. Rock Point.

4. LAUREN

Rock Point, 1 august 1999, cu douăzeci de ani în urmă

Tata a ieşit de pe verandă în lumina amurgului şi şi-a deschis larg braţele.

— O, iată cele mai reuşite creaţii ale mele!

Mi-am ţinut răsuflarea de parcă m-aş fi aflat în vârful unei pante, chiar înainte de a mă precipita la vale. Kat şi Flora au alergat spre tata, ridicând nori de praf nisipos. Am rămas în spate, ţinând de curelele tăioase ale rucsacului meu militar şi aşteptându-mi rândul, cu inima bătând, în timp ce emoţia şi timiditatea năvăleau în valuri peste mine. Bănuiam că tata aşteptase ca mamele noastre să plece, că asta era ceea ce mama numea „îngrijire parentală paralelă” – linii care nu se întâlneau niciodată, aşa cum nici eu şi surorile mele nu ne prea întâlneam în restul anului. Rock Point ne-a adus împreună. Ca o scenă ridicată doar pentru noi şi apoi demontată la sfârşitul lunii august. Nu-mi puteam imagina iarna acolo. Flora s-a aruncat în braţele tatei. Minuscule explozii de gelozie şi de veneraţie mi-au izbucnit în piept. Sora mea părea prea mare ca să fie învârtită, dar tata – slăbănog şi puternic – a ridicat-o cu uşurinţă. Flora a ţipat, iar părul, care-i strălucea în lumina soarelui, a început să-i fluture. Tata a pus-o jos, clătinându-se şi râzând. Kat l-a prins şi l-a îmbrăţişat strâns, cu ochii închişi, de parcă n-ar fi vrut să-i mai dea drumul niciodată.

Oare îmi venise rândul? Nu eram sigură. Repetasem momentul în minte de prea multe ori. Mi-l dorisem prea mult. Tăind zilele din calendarul meu de la Greenpeace, numărasem invers tot anul, până la momentul în care

uriaşa casă albă avea să se înalţe pe stâncă în faţa ochilor mei şi deveneam din nou una dintre surorile Finch. Dar nu mă puteam gândi nici măcar cum să-mi ţin braţele. Aşa că am urmărit din priviri un pescăruş ce zbura către landa în care locuia prietena mea prin corespondenţă, Gemma. Spre deosebire de cerul albastru, fierbinte, care se întindea peste Rock Point, cel de deasupra landei era negru, urât şi năpădit de nori de ploaie. În locul ăsta, poţi avea două feluri de vreme în acelaşi timp, spunea mereu Gemma. Iar fiecare dintre ele se poate schimba într-o clipă.

Şi surorile mele se schimbaseră de când le văzusem ultima oară la apartamentul din Soho al tatei, cu trei zile înainte de Crăciun, mâncând cu farfuriile pe genunchi şi ascultând iar şi iar „Fairytale of New York”. Se făcuseră mai înalte şi cu bustul mai dezvoltat, mai ostentative, depăşindu-şi propriile limite. Fetele care făcuseră roata pe gazon în verile anterioare petrecute la Rock Point dispăruseră pur şi simplu.

Flora umbla altfel, radiind de frumuseţe. Purta o rochie mini, înflorată, cu bretele delicate, care se legau la spate. Părul blond-alb îi cădea pe spatele drept, format astfel la Pony Club. Ochi albaştri ca vara. Kat era mai înţepată şi mai rece, arsă de soare şi purtând aparat dentar. Păr mai des şi mai scurt, un amestec de blond şi de castaniu, precum cerealele Weetabix. Umeri puternici, de înotătoare. Purta un top fără mâneci, multicolor, ce lăsa la vedere bretele sutienului cu imprimeu care imita petele de pe blana de leopard – un articol de îmbrăcăminte la care nu puteam decât să visez – şi şort din blugi tăiaţi, cu marginile franjurate şi cu buzunarele întoarse pe dos, atârnând ca nişte limbi. Un walkman într-o mână. Firele de la căşti în jurul gâtului. Sigură pe ea. Decalajul dintre noi devenise şi mai mare.

La treisprezece ani, eram în continuare cel mai mic membru al familiei Finch. Purtam numele de familie al mamei, Molloy, mamă de la care moştenisem pielea albă, de irlandeză, şi părul închis la culoare. De asemenea, aveam pe obraz un semn din naştere, de culoare pepsi, care semăna cu amprenta mâinii unui copil. Dinţii mei nu erau drepţi, ca ai Florei, aşa cum aveau să fie în curând şi cei ai lui Kat. Hainele îmi erau decolorate şi aveau etichete pe care fuseseră scrise numele altor copii. Dacă nu fuseseră cumpărate din talcioc, lucrurile mele proveneau din magazinele de caritate. Mai bine pentru planetă, spunea mama. În dărăpănatul Jericho, Oxford, nu conta. Dar în acea vară, la întâlnirea cu surorile mele vitrege de la Londra – Flora locuia în Chiswick; Kat, în Notting Hill, care dăduse şi numele acelui nou film –, în timp ce purtam pantaloni scurţi de cercetaş de la secondhand şi un tricou cu imprimeu cu banane, a contat foarte mult. Din fericire, îmi luasem la mine noua rochie Hennes – cumpărată la reducerile de vară – pe care intenţionat n-o purtasem, aşa că încă mirosea a magazin.

Alte diferenţe – pe care nu le-aş fi recunoscut niciodată faţă de mama – m-au durut mai mult ca niciodată în acea vară. Kat şi Flora sosiseră aduse de maşini. Cu mormane de valize şic. Eu şi mama am apărut după ce merseserăm pe jos, transpirate, venind de la staţia de autobuz, după o călătorie de şase ore cu trenul, iar rucsacul meu ponosit era burduşit cu cărţi. (Cea mai mare teamă a mea la acel moment încă era să nu mai am ce citi.) Mama purta o salopetă de blugi decolorată şi tricoul Festivalului Glastonbury din 1994, piercingul argintiu în nas, iar încheieturile îi erau înlănţuite de tatuaje făcute cu henna. Mai rău de-atât, nu-i dădusem drumul la mână destul de repede, iar surorile mele ne zăriseră.

De asemenea, ele s-au holbat la mama, care nu înceta să mă îmbrăţişeze de despărţire – „Te iubesc la nebunie, Laurie, ştii asta, nu?” – de parcă aş fi avut şase ani. Dar mama lui Kat, Blythe, cu glas ca în filme şi ochelari de soare uriaşi, negri, pur şi simplu i-a făcut bezele fiică-sii dintr-o maşină decapotată, de parcă n-ar fi ştiut cum să scape mai repede. Mama Florei, Annabelle, însărcinată, ca întotdeauna, s-a grăbit să meargă la toaletă, după care a îmbrăţişat-o pe bunica – „Mulţumesc Domnului pentru tine, Pam, organizator-şef! Îmi las puştoaica pe mâinile tale capabile! Succes!” –, iar apoi, ignorând-o pe mama de parcă aceasta nici n-ar fi existat, şi-a îndesat din nou burta aceea ca o minge de plajă în Range Roverul ei, plin de câini şi de copii blonzi, care orăcăiau – fraţii vitregi ai Florei, din noua căsnicie a lui Annabelle – şi pe-aci ţi-e drumul. Mama a fost ultima care a plecat. Refuzând s-o ducă bunicul cu maşina, a reluat lungul nostru drum spre casă pornind-o cu paşi mari înapoi spre sat, cu piercingurile sclipindu-i în lumina soarelui. Chiar dacă ştiam că, aşa cum se întâmpla întotdeauna, urma să-mi fie tare dor de ea, m-am simţit uşurată după ce a plecat. La Rock Point totul era mai mare. Cerul. Camerele. Sentimentele. Exista chiar şi o mai mare posibilitate ca lucrurile să meargă prost. Iar, ca să supravieţuiesc, a trebuit s-o las pe mama în urmă. Cu un clinchet de brăţări de plastic, mâna bunicii a aterizat pe umărul meu.

— Un pahar de limonadă rece de casă?

— Da, te rog, bunico! Mi-ar plăcea. Mulţumesc foarte mult, am răspuns eu cu o politeţe îngrozită.

Era a patra mea vară la Rock Point, dar nu scăpasem de grija de a nu părea prost-crescută. Îmi doream cu disperare să fac impresie bună, din loialitate faţă de mama, care mă şcolise acasă până la vârsta de opt ani, şi mai ales pe drum, în microbuze, iurte şi pensiuni, pentru

că ea mă luase în călătoriile pe care le făcuse în jurul lumii. „Ca un fel de animal nenorocit de circ”, spusese cândva bunica.

Puternic bronzaţi, obrajii bunicii aveau textura unei nuci. Îşi înfipsese pene de peruş verzi şi galbene în panglica unei pălării de pai care aproape că-i acoperea părul de nuanţa cenuşie a pietrei, şi purta un caftan lung, de culoare turcoaz, cu un decolteu triunghiular în jurul căruia era cusut un şir de scoici ce semănau cu nişte dinţi de lapte. Ţinea în mână un coş de răchită plin cu ouă maro, mânjite cu găinaţ, pe care i-l lăsa un fermier la uşa din faţă. Coşul acela arăta ca o promisiune a viitoarelor mic-dejunuri uriaşe, marca Rock Point.

— Bertha o să fie teribil de încântată să te vadă, Lauren! a exclamat bunica zâmbind, ceea ce era felul ei de a spune că şi ea era încântată, inima fiindu-i precum o anemonă-de-mare – dacă încercai să ajungi la ea, se închidea, dar, cu toate că făcea mai mereu pe moarta, era vie. O, iată-l pe astronomul Finch!

— Laurie!

Bunicul a apărut de pe alee, unde le făcuse cu mâna mamelor care plecaseră cu maşinile lor. Bunica nu îmbrăţişa. N-o văzusem niciodată sărutându-l pe tata, iar mama spunea că bătrâna „avea multă socoteală de dat”. Dar bunicul a făcut-o. Mustaţa lui aspră ca o perie de unghii mi-a înţepat obrazul. Trupul îi era cald şi mirosea a lemn, precum interiorul unui toc de vioară. Pe atunci, deja începusem să-l iubesc destul de mult pe bunicul. Dar de prima dată când ne-am întâlnit la Rock Point, ştiusem că aveam să fim prieteni: el îmi spusese că mă aşteptau nouă cadouri în biroul lui – cărţi, dulciuri, un dinte de rechin –, pentru toate zilele mele de naştere pe care nu le sărbătoriserăm împreună.

— N-auzi, Charles? Charles! a strigat bunica strident. N-ai de gând s-o saluţi pe Lauren?

Toată lumea s-a întors şi m-a privit. Am simţit că mor. Preţ de un moment îngrozitor, tata a părut surprins să mă vadă, de parcă ar fi uitat că avea trei fiice care apăreau în august, nu două. Mi-a adus aminte că o auzisem cândva pe bunica spunând: „Pentru numele Domnului, Charles, câte mai sunt?!”, ea acceptând pe deplin faptul că eram rude numai după un fel de test.

Până în urmă cu patru ani, nu-mi cunoscusem personal bunicii şi nici pe Kat sau pe Flora. Vorbisem cu bunica şi cu bunicul la telefon, ştiam că existau miticele mele surori vitrege şi că relaţiile erau „delicate” între mama mea şi mamele lor. Deşi îmi imaginasem adesea că aveam fraţi – care ar fi arătat exact ca mine şi cu care mi-aş fi împărtăşit toate secretele –, mama însemna întreaga mea lume, iar noi două trăiserăm departe, în străinătate.

Dar mai ales îmi imaginam că mama şi tata erau împreună. Atunci când mă născusem, cu siguranţă că aşa fusese. Aveam dovezi, o fotografie: tata, care purta un tricou cu inscripţia „The Clash”, mă ţinea în braţe, strânsă la piept, iar mama, cu capul pe umărul lui, mult mai tânără, purta una dintre cămăşile lui stropite cu vopsea şi afişa un zâmbet imens. După ce tata făcuse acel „lucru rău” despre care mama nu vorbea niciodată, noi două plecaserăm în călătoriile noastre şi de atunci nu-l mai prea văzusem pe tata. Mama obişnuia să spună că ar fi fost foarte supărător ca el să reapară în viaţa mea şi apoi să plece din nou, singurul lucru pe care te puteai baza fiind certitudinea că nu te puteai baza pe el. Dar am simţit că ăsta nu era singurul motiv, că mai era ceva mare şi spinos care stătea între ei. Genul de lucruri despre care adulţilor le place să pretindă nu există, dar pe care copiii pot să le atingă şi să le simtă. Şi toată acea istorie – fotografia,

surorile mitice, lucrul cel rău – a trecut prin mine, şuierând, în secunda de după ce bunica a strigat numele meu şi de dinainte ca tata să mă strige şi el pe nume:

— Laurie!

Bunicul s-a dat înapoi, iar tata a alergat pe aleea pietruită, cu vântul umflându-i cămaşa albă. Le simţeam pe Kat şi pe Flora privind, încruntate. De parcă tata ar fi fost împărţit doar între ele două, iar eu eram pe cale să le fur ceva din acele porţii.

— Ia vino tu aici! a strigat el, iar apoi mi-a dat acea îmbrăţişare scurtă, mult dorită, făcându-mă să-i simt braţele de pictor, precum şi izul în care se amestecau mirosurile de terebentină, de sudoare şi de fum de ţigări Camel. O, micuţă Laurie! Mă bucur să te văd! m-a asigurat, privindu-mă cu ochii lui cenuşii ca mina de creion, una foarte moale, ca un 4B, în timp ce-mi zâmbea suficient de larg încât să i se vadă gingiile trandafirii. A trecut ceva vreme, nu?

Opt săptămâni. Trei zile.

— Uau, semeni atât de mult cu Dix! a declarat el, iar eu le-am văzut cu coada ochiului pe Flora şi pe Kat privindu-mă ameninţător, de parcă orice referire la mama mea ar fi fost o insultă la adresa lor. Şi tu te-ai înălţat!

Instantaneu, m-am simţit mai înaltă.

Tata şi-a greblat cu degetele părul blond, ondulat – mai lung decât îl văzusem ultima oară, intrându-i acum sub gulerul cămăşii – şi a făcut semn spre Kat şi spre Flora. Noi trei stăteam într-un mic cerc, fără să părem înrudite – păpuşi desperecheate, din seturi diferite – şi îl priveam pe tata cu lăcomie. Amuzant, cald şi plin de viaţă, el era unul dintre acei oameni care te făceau să simţi că era ziua ta chiar şi atunci când nu era. Ori de câte ori îl vizitam la Londra, mă ducea la plimbare prin galeriile de artă şi luam prânzul în cafenele pline de fum sau în cluburi. Dar tata îşi

păstrase şi abilitatea de a dispărea rapid, uneori preţ de câteva săptămâni încheiate.

La Londra, la New York sau la Paris. Operele lui erau expuse în întreaga lume. Tata ne lăsa mereu dorindu-ne mai mult de la el. Şi nici nu eram singurele.

El avea ceea ce mama numea „o reputaţie”. „Băiatul cel rău al portretisticii. Lasă-ţi soţia să pozeze pentru el, dacă îndrăzneşti”, afirmase revista *Tatler*. Articolul decupat era lipit pe peretele roşu al toaletei din Soho, alături de desene grosolane ale unor prieteni artişti şi de un cap de cerb împăiat, cu un ochi lipsă şi cu o ţigară înfiptă în bot, atârnat deasupra rezervorului de apă. Cuvintele articolului mi se gravaseră şi mie în creier, deşi nu le prea înţelesesem.

— Ascultă, bătrânul tău tată a mizat pe o distracţie specială! O eclipsă totală de soare. Ce părere ai? Prima din 1927 încoace! Pe 11 august, locul ăsta o să fie aglomerat, dar fiicele mele au un loc la lojă. De asemenea..., a adăugat el, dând din cap în direcţia bunicilor noştri, care se strecurau pe poarta dinspre grădină, ...vă avertizez de pe acum că bunicul este extrem de surescitat şi că a săpat toată vara după informaţii despre vânturile areolare, ocultare şi camerele *pinhole*[3]. Doar pentru voi.

Flora a scos un geamăt, iar Kat şi-a pus discret căştile. Tata a arătat spre soarele ce scăpăta, o minge mare şi strălucitoare, pe care era imposibil să ţi-o imaginezi dispărând.

— După o eclipsă, incaşii făceau un sacrificiu uman pentru zeul-soare. Pe cine alegem?

---

[3] *Pinhole* înseamnă „urechea acului” în limba engleză, iar camera *pinhole* e o cameră de fotografiat rudimentară, fără obiectiv, în care lumina pătrunde printr-un orificiu minuscul şi care se foloseşte în special la fotografierea fazelor unei eclipse de soare.

Ochii surorilor mele au făcut o mişcare abia sesizabilă în direcţia mea.

— Celălalt anunţ – scoate-ţi chestiile alea de pe urechi, Kat – e că o să vă pictez toată luna august. Împreună, ştiţi, un portret! Ce credeţi?

Nu era o întrebare.

Un zâmbet s-a răspândit pe dinlăuntrul meu.

— Care e tariful nostru pe oră? a întrebat Kat, trăgându-i tatei un pumn în braţ.

— O să ajungi departe, Kat! a exclamat tata râzând, şi pot să spun că el râdea mult pe vremea aceea, neluând nimic în serios în afară de artă. Haideţi! În atelier cu voi!

— Acum? a întrebat Flora, deschizându-şi larg ochii mari, mărginiţi de cele mai lungi şi mai dese gene pe care le văzusem vreodată la un om. Dar o să mor literalmente dacă nu sar în mare în următoarele treizeci de secunde!

— Trebuie să vă văd pe toate în decorul în care urmează să vă pictez. Nu durează mult. Atlanticul nu pleacă nicăieri!

Până şi Kat ştia că n-avea rost să se certe. Ori de câte ori era vorba de munca lui, tata era animat de o energie năvalnică, în vârtejul căreia te atrăgea, şi nu ştiai niciodată unde urma să ajungi.

Treptele se îngustau pe măsură ce le urcai. Aerul era stătut. Am trecut pe lângă vechile camere ale servitorilor, iar apoi pe lângă una în care erau adunate vechituri. Ultimul etaj fusese transformat în atelier de pictură cam prin anii ’70, pe vremea când tata era la început de carieră şi n-avea bani. O mică lampă de plafon, cu abajur de sticlă mată în formă de floare, se legăna în curentul de aer. La câţiva paşi în spatele meu, Kat şi Flora şuşoteau şi râdeau, fapt din care mi-am dat seama că, înainte să vină aici, se văzuseră de curând. Poate că ţinuseră petreceri în

pijamale la Londra, unele la care eu, evident, nu fusesem invitată.

Întotdeauna le trebuia timp să se obişnuiască din nou cu mine, mi-am amintit, încercând să rămân veselă. La sfârşitul lunii august, mamele noastre veneau să ne ia, comentând cât de bronzate eram cu toatele – bunica n-avea încredere în crema de protecţie: „Eşti mai în siguranţă cu o pălărie de soare” – şi cât de bine şi de fericite arătăm. Eu, Kat şi Flora ne hlizeam una la alta, zilele lungi de vară legându-ne pentru încă un an, ca o frumoasă panglică albastră înfăşurată în jurul nostru. Oricum, aşa îmi plăcea să-mi imaginez. Aşa îmi doream să fie. Dar acum mai trebuia să treacă ceva vreme până să se întâmple asta.

— Atelierul meu ţi-a dus dorul, micuţă Laurie!

Tata a deschis uşa cea verde şi am păşit în cer. Fascinant şi luminos, atelierul se întindea pe jumătate din lungimea casei: oceanul pe o parte, landa pe cealaltă. Afară, pescăruşii pluteau în aer, aproape nemişcaţi, atârnând de fire nevăzute. Foşnetul valurilor se auzea ca dintr-o cochilie ţinută la ureche, iar apusul transformase marea în vată de zahăr trandafirie.

Neputând să-mi înăbuş zâmbetul, m-am lăsat în voia plăcerii. Chitara tatei, sprijinită de perete. Podeaua stropită cu vopsea. Mormanul de cârpe din colţ. Pe suport, tuburi de vopsea consumate pe jumătate, pensule, palete, un ciocan, bandă adezivă şi coli de şmirghel. Cleme metalice înşurubate în marginea mesei. În jurul chiuvetei mari, borcane. Pe rafturi, alte borcane: lacuri, glazuri, uleiuri, lianţi, răşini, diluanţi, răşină epoxidică, solvenţi şi granule de clei din piele de iepure. Craniile de animale pe care eu le adunasem din landă. Un corn de narval. O harababură generală, care mă aştepta să pun totul în ordine.

Atelierul propriu-zis al tatei, cel londonez, fusese cândva o veche fabrică de nasturi din East End. Acolo, tata pictase oameni importanţi şi avusese asistenţi corespunzători. Dar la Rock Point doar „se prostea un pic”, iar eu preluasem rolul de ajutor, amestecând lucruri, spălând pensule, aranjând. Atelierul era singura parte a casei în care mă simţeam la locul meu. Spre deosebire de surorile mele, îi învăţasem limbajul: estompare şi saturaţie; abundent peste minimal; pensule pentru pictură în ulei sau pentru tehnica picturii murale; opacitate şi textură; amorsă şi grund. Poveştile aşteptau în voluminoasele tuburi metalice de vopsea. Cărbunele activ era făcut din oase carbonizate de animale. Cobaltul producea cancer. Albul de plumb te făcea s-o iei razna.

Kat a început să adulmece.

— A murit ceva aici, tată?

Tata şi-a pipăit buzunarul blugilor, căutându-şi ţigările.

— Posibil.

Mirosurile alcătuiau cea mai plăcută combinaţie: uleioase, metalice, ca un lanţ de bicicletă sărit; rarefiate şi chimice, mirosul brut şi aspru de alcool.

— Nu trage nimic pe nas, altfel o să te înalţi la cer ca un zmeu, a mormăit tata ţinându-şi ţigara în echilibru pe buza de jos, deşi n-avea voie să fumeze în atelier din pricina materialelor inflamabile de acolo, ceea ce nu însemna că-i şi păsa de asta. Suntem în Cornwall! a adăugat, ridicând din umeri. Muzică!

A pornit combina stereo, un turn argintiu, cu difuzoare care se umflau şi se dezumflau ca nişte plămâni negri. David Bowie. Îl pusese de atâtea ori încât ştiam cu toţii versurile pieselor. Dar era prima zi şi ne simţeam puţin stânjeniţi, astfel încât nimeni n-a cântat „Changes”, aşa cum urma să facem până la sfârşitul vacanţei.

— Aşezaţi-vă!

Tata a făcut semn spre canapeaua albă. În stânga ei, a poziţionat colivia mare în care surorile mele mă închiseseră în prima mea vară la Rock Point, hrănindu-mă printre gratii cu chipsuri Quaver – „Poţi fi noul nostru animal de companie”, spusese Kat –, până când intervenise bunicul. Acum am încercat să nu mă gândesc la asta.

— Flora, în mijloc! a spus tata, încruntându-se. Kitty Kat, în dreapta! Lauren, în stânga!

M-am bucurat să fiu pe locul cel mai apropiat de fereastră. Însemna că puteam să mă uit după Gemma, care, cu siguranţă, avea să treacă pe-acolo în curând.

În timp ce ne frământam scuturându-ne părul şi ajustându-ne coatele – iar Flora încerca să nu-şi lipească deloc coapsa de canapea, ca să nu arate flască –, pledul de sub noi a alunecat, făcând să plutească în aer un miros de stofă coaptă la soare şi de maşină încinsă.

Tata a aranjat colivia, împingând-o cu vârful pantofului sport. Scoţând o ţigară din pachetul lui turtit, ne-a aruncat o privire, transformându-se din tata în artistul Charlie Finch, cu o forţă tangibilă în privire. Noi, cele trei fete, nu eram acum decât nişte obiecte pe care trebuia să le poziţioneze în cadru, precum ar fi făcut-o cu fructele dintr-un castron. Şi-a aprins ţigara, a aşezat-o de-a curmezişul gurii unei căni murdare, iar apoi şi-a luat aparatul de fotografiat.

— Lauren, apropie-te de Flora!

Coapsa Florei era moale şi caldă. Sora mea mirosea a curat. Mă temeam că eu, nu. Mama refuza să cumpere deodorant, aşa că foloseam o chestie cu cristale, care nu prea funcţiona. O secundă mai târziu, Flora şi-a mişcat piciorul, ca să nu ne atingem.

— Chiar aşa? s-a stropşit tata, lăsându-şi aparatul în jos. Kat, ce-i cu *vibe*-ul tău sălbatic vara asta?

— Te rog să nu spui *vibe*, tati! a protestat Flora, ridicându-şi părul în vârful capului. Eşti prea bătrân ca să spui *vibe*. Sună oribil!

Kat a zâmbit, dând la iveală metalul aparatului ei dentar.

— Şi suntem prea mari ca să nu fim plătite!

— De obicei, modelele mă plătesc pe mine, dragă! a declarat tata, ridicându-şi din nou aparatul, care a făcut *clic, clic.* Toate mamele voastre primesc câte un procent generos, nu-ţi face griji!

Cecurile nu soseau întotdeauna. Dar, de Ziua Mamei, tata îi trimitea întotdeauna flori mamei mele. Buchete de la florării londoneze de lux, cu panglici ondulate şi crini flamboaianţi, flori exotice care să-i amintească mamei de călătoriile ei, sau orhidee albe, sădite în ghivece, cu viţe cenuşii, încâlcite. Cea mai bună prietenă a mamei, Becca „de pe barcă, cea cu păr roz”, insista ca mama să le refuze. Dar ea n-o făcuse niciodată, ci se ghidase după principiul: „Dacă viaţa îţi oferă ceva frumos, acceptă darul”. Şi mă întrebam dacă asta spusese şi atunci când rămăsese însărcinată cu mine.

— Lauren, uită-te încoace, nu pe fereastră!

Tata a pocnit din degete. Prinsă în flagrant, m-am înroşit. Gândurile mele se îndreptaseră, trădătoare, spre landă. Spre Gemma.

— *Et finis!* a exclamat tata, redevenit el însuşi, iar aparatul foto s-a legănat, atârnat de cureaua de piele. Mulţumesc, surorilor Finch!

M-a năpădit un dulce sentiment de apartenenţă. Aş fi vrut s-o spună din nou. *Finch*...

— Vitrege! a ţâşnit cuvântul din gura lui Kat, ascuţit ca o săgeată. Suntem doar surori vitrege, tată! Asta e cu totul altceva.

5. LAUREN, 2019

Cifrele luminoase ale contorului urcă în întunericul din taxi. La mai puţin de o milă de Rock Point, Lauren nu-şi mai poate permite cheltuiala inutilă şi cere să fie lăsată în sat, asigurându-l pe bătrânul taximetrist că se simte bine şi că ştie exact unde se află. După lunga călătorie pe care a făcut-o, o îmboldeşte nevoia de a merge pe jos. Şi, în acelaşi timp, de a se gândi la un mod de a evita capcanele de la Rock Point. Nu poate risca să aibă un atac de panică în faţa surorilor ei perfect echilibrate. Ar fi umilitor. Dacă e s-o ia razna, o s-o facă atunci când e singură.

Cu capul plecat, cu vântul agitându-i-se precum o vietate pe dinăuntrul jachetei de puf, trece pe lângă bisericuţă şi o ia pe o alee şerpuitoare, neluminată. Câmpurile din jur au o strălucire tremurătoare, precum crupa mătăsoasă a unui cal negru care gâfâie. Dar lui Lauren nu-i e frică. Oricum, nu de întuneric. Pescăruşii sunt o altă poveste. Şi, poate, individul acela din tren. I s-a aprins un semnal de alarmă în momentul în care el a coborât la aceeaşi staţie şi apoi a zăbovit pe peron, de parcă ar fi vrut s-o întrebe ceva. Ea s-a îndepărtat în grabă, fără să rişte, iar apoi a verificat: el nu i-a urmărit taxiul.

Se uită din nou în jur, doar ca să se asigure. În pubul din sat licăresc luminile, dar nu mai e nimeni altcineva prin preajmă, ca şi cum toată lumea s-ar fi baricadat în aşteptarea unei furtuni. După vreo cinci minute, aleea o coteşte la stânga şi orizontul se deschide, dezvăluindu-se în toate direcţiile, ca o lentilă ochi-de-peşte. Marea ca de obsidian pare să treacă de linia orizontului, contopindu-se cu cerul. Priveliştea îi taie răsuflarea lui Lauren şi-i umple inima. Peisajul e străvechi, dar, în primele zile ale acestui

nou an, pare proaspăt şi neîntinat precum o coală de hârtie nescrisă.

Iar mâine ea o să-şi deschidă cu un clic pixul preferat şi o să scrie: „Dragă G, şezi cumva? N-o să ghiceşti nici într-un milion de ani unde anume mă aflu...” Ar da orice ca s-o vadă pe Gemma deschizând scrisoarea aceea la staţia ştiinţifică din Groenlanda. Uluiala ei. Zâmbetul imens, care îi adânceşte o gropiţă în obrazul stâng.

În cele din urmă, după săptămâni întregi, Lauren are ceva de povestit... mă rog, nu-i vorba de mare lucru. Munca în încăperile din spate ale departamentului de expoziţii al Galeriei Naţionale; la sfârşit de săptămână, autobuzul de Oxford, dus şi întors la şi de la centrul de îngrijire în care a murit mama ei şi la care ea, Lauren, face acum voluntariat, simţindu-se ca acasă, apăsată de fragilitatea tremurătoare a vieţii, de ultima ei strălucire prismatică înainte ca totul să se întunece. Doar mozaicul a ţinut-o ocupată în camera ei, lipind bucăţi de sticlă pe o placă. Neputând să facă faţă vreunei petreceri, în noaptea de revelion a finalizat o secţiune de mozaic înfiorător de mare – absorbită de cioburile ca nişte pietre preţioase, de modelul care se contura treptat – în timp ce focurile de artificii străpungeau cerul Londrei. Probabil că ar fi continuat aşa, adâncindu-se în tristeţe, iar săptămânile s-ar fi transformat în luni, dacă n-ar fi fost invitaţia tatei. Cuvintele mamei ei muribunde o urmăresc până şi în locul ăsta.

„Nu suport să mă gândesc la tine singură, Laurie!” i-a spus Dixie, foarte aproape de sfârşit. „Promite-mi că o să iei legătura cu surorile tale. Cu familia ta, Finch. Promite-mi!” Desigur, Lauren şi-a dat cuvântul, fără să bănuiască niciodată că o reuniune la Rock Point avea s-o pună în curând la încercare.

Şi iată, un felinar strălucitor pe vârful stâncii!

Luptându-se cu dorinţa de a se întoarce din drum, înaintează până când e prinsă într-o falie în timp, privind din nou în sus, fascinată şi îngrozită, la casa mare, albă, în timp ce zgomotul monstruos al valurilor îi vibrează prin tălpile ghetelor. Nu-şi dă seama de cât timp stă acolo, hipnotizată, alunecând între ţărmul copilăriei şi cel al maturităţii, înainte de a ricoşa în prezent – e ianuarie 2019 şi are treizeci şi trei de ani – şi de a-şi aminti care e planul. Trebuie să se descurce cu asta. Să caute locul de care se teme cel mai mult.

Poarta grădinii n-a fost niciodată încuiată. N-ar fi avut nici un rost, de vreme ce ţepuşele sale de fier forjat erau subminate de deschizătura circulară din partea de sus – concepută ca să încadreze luna, sau „diamantul”, după cum îi zicea bunicul –, deschizătură al cărei diametru era cât lăţimea umerilor unui bărbat robust. Lauren ezită, cu inima bubuindu-i în urechi, iar apoi păşeşte pe aleea mărginită de iederă şi de arbuşti de ilex încărcaţi de boabe grele, după care ajunge în grădină. Mirosul de aici e lutos, mineral, umed. Lămpi solare se înşiră de-a lungul potecii principale, luminând slab pâlcuri de hortensii cu florile uscate, cenuşii ca nişte cranii. Sera împrăştie lumină pe gazon. Lauren trebuie s-o evite, ca nu cumva familia ei s-o zărească furişându-se şi s-o considere un caz disperat. Mai mult decât o consideră deja.

Cadranul solar e încă acolo. O tufă de dracilă. Ţepi de iarba-şarpelui, prinşi de tulpini înalte, deshidratate. Mai departe, sera prăbuşită, unde bunicul îşi cultiva cândva roşiile. Vechiul balansoar se detaşează în beznă, cu baldachinul zdrenţuit. Iar în fundul grădinii, la adăpostul zidului, în umbra pinului, Lauren o vede. O simte. Un dreptunghi de întuneric. Un gol, ca un mormânt neocupat. Inima îi bubuie, înecată de sânge. Voliera.

Apropiindu-se încet, ia mici guri de aer. Simte pene de peruş în gât, axurile goale pe dinăuntru şi ascuţite ca oasele de peşte. O strângere bine cunoscută în piept e semnul de avertizare că urmează o criză de anxietate.

„Respiră!”

Privind înlăuntrul ei, Lauren parcă se aşteaptă să-şi vadă sinele mai tânăr îmbrăţişându-şi genunchii osoşi, înghesuit într-un colţ. În schimb, acolo, pe dinlăuntru, e doar un loc de joacă părăsit, cu leagăne şi stinghii putrezite pe care să se cocoaţe păsările. Încă vede în minte peruşii: semilunile de la capetele penelor, care arată precum solzii peştilor tropicali. Dar dimineaţa eclipsei e fragmentată, incompletă: Lauren n-a reuşit niciodată să şi-o recheme complet în minte. De fapt, tot ce ştie e ceea ce i-au spus Kat şi Flora, care poate că n-au fost cei mai de încredere martori.

„Respiră. Atinge-o. Ia-i puterea, Laurie!” aude în minte glasul mamei.

Metalul rece îi îngheaţă degetele. În urechi, un sunet alarmant. Îi ia un moment să-şi dea seama că e în siguranţă. Voliera n-a înghiţit-o. Respiră uşurată, îşi ridică privirea spre cer şi speră că mama ei o priveşte cu mândrie, cu piercingul din nas sclipindu-i ca o stea.

Pe veranda din faţă, Lauren îşi lasă geanta jos cu o bufnitură, scutură din cap ca să-şi dea laoparte bretonul de pe ochi şi întinde mâna spre sonerie. Un ţipăt de pasăre face ca mâna să-i încremenească în aer. Oare acel ţipăt a venit dinăuntrul casei? Nu se poate! Asta ar însemna că pasărea – un fel de pescăruş monstruos, o, Doamne! – e pe-aici, pe undeva. Dorindu-şi cu disperare să se pună la adăpost, îşi propteşte un deget roşu, îngheţat, pe butonul de alamă şi sună de două ori, prelung şi puternic.

6. KAT

Papagalul zboară prin vestibul într-o fulgerare de pene din coadă, care sunt roşii ca sângele, şi scoţând încă un ţipăt infernal. În ciuda vârstei înaintate, Bertha e mai plină de viaţă – şi mai puţin ascultătoare – ca oricând.

— Of, tată, la naiba! strigă Kat în susul scării. Fă ceva! A apărut Lauren, iar pasărea asta a luat-o complet razna!

Lauren rămâne înţepenită locului, cu ochii cât cepele.

Kat îşi trage sora, care e acum chircită, cu mâinile adunate deasupra capului, ca sub focul inamicului, pe coridorul central al casei, care duce la bucătărie, de unde vine miros de ars. Kat trânteşte uşa bucătăriei în urma lor.

Lauren se sprijină cu spatele de perete, îngrozită, gâfâind. Cu ochii ei enormi, întunecaţi, de lemur, cu şuviţa albastră lucindu-i în părul umed, emite vibraţii de electricitate şi mârâie ca o sălbăticiune.

— O, Doamne, îmi pare atât de rău! spune Kat, şocată de forţa reacţiei lui Lauren, dorindu-şi să ştie cum s-o ajute. Înţelegi, nu ştiam sigur dacă sau când aveai să ajungi şi... Pe scurt, papagalul nemuritor al bunicii e din nou în grija tatei. El a lăsat-o pe Bertha să dea câteva ture înainte s-o închidă la loc, ceea ce, evident, a fost o idee strălucită!

Kat o conduce pe Lauren spre un scaun şi-şi doreşte ca Flora să se grăbească – la naiba, cât poate dura să pui un copil în pat? – şi să-şi termine treburile ei de mamă. Kat nu se pricepe la asta: departamentul de resurse umane a trimis-o recent la un odios atelier de abilităţi sociale.

— Pot să-ţi aduc un pahar cu apă? Ceai? Vodcă?

Clătinând din cap în semn de refuz, Lauren face un lucru ciudat cu degetul mare, pe care îl strânge tare cu cealaltă mână.

— Eu... nu-mi vine să cred că sunt aici, se bâlbâie ea.

— La naiba, nici mie, Lauren! se minunează Kat, care se întreabă cum de şi-a găsit sora ei curajul, moartea lui Dixie părând mai degrabă s-o încurajeze decât s-o zdrobească pe Lauren, sau, în orice caz, s-o lase cu prea puţin de pierdut. Sunt atât de impresionată că ai venit! spune ea pe un ton sincer. Bravo ţie!

— Ei bine, dacă ştiam de Bertha...

Lauren reuşeşte să schiţeze un zâmbet tremurat, care o transfigurează. Are o gură dintr-acelea voluptuoase, ca dintr-un film franţuzesc, cu buza de sus uşor împinsă în afară, aşa cum întâlneşti la cineva senzual, cu oarecare complexitate psihologică. Dixie nu credea în aparatele dentare. (Spre deosebire de mama lui Kat, care a încercat, pe deasupra, să-i facă fiică-sii o operaţie la nas drept cadou pentru cea de-a şaisprezecea aniversare.) Dixie n-a vrut nici să îndepărteze semnul din naştere al lui Lauren: pata aceea ca de cafea cu lapte pare mai evidentă ca niciodată, intensificată de paloarea doliului. Aerul uşor bizar pe care Lauren l-a arborat întotdeauna, ca pe o bluză vaporoasă, acum pare să fie făcut dintr-o ţesătură mai densă şi mai grea.

— Corect, haina! Ca să nu poţi s-o ştergi!

Aruncând o privire îngrijorată spre uşa bucătăriei, Lauren îşi scoate jacheta.

— Deci ai vreo informaţie despre acest... anunţ? întreabă Kat, făcând semnul ghilimelelor cu degetele.

— Îmi pare rău, nu. N-am idee.

— Mda...

Concentrându-se din nou asupra surorii ei, Kat cercetează din priviri blugii negri, decoloraţi la genunchi, cămaşa în carouri şi ghetele butucănoase, cu şireturile uzate şi cu tocurile tocite. Citeşte în toate astea o existenţă rătăcitoare, prin apartamente comune de la periferii, precum şi aventuri trecătoare cu barmani care îşi

poartă părul strâns în coc; întâlniri inconsistente cu tipi de pe Hinge; o inimă plină de dor intens, dar îngrozită de ireversibilitatea alegerilor sale. Lipsa veniturilor de rezervă. Pentru că gândul ăsta o face să se simtă mai bine şi pentru că urăşte cu adevărat ideea că sora ei mai mică e singură, Kat îşi spune că Lauren are o familie alcătuită din prieteni – strâmtoraţi, tineri, boemi – care au grijă de ea. Dar adevărul sumbru e că pe Dixie a luat-o cancerul. Iar Dixie şi Lauren erau apropiate. Parcă prea apropiate. Genul de mamă şi de fiică siameze, care plecau împreună în vacanţă – iar asta, nu dintr-un simţ al datoriei sau ca să evite Crăciunul – şi care vorbeau de două sau de trei ori pe zi. După acea vară, Dixie a fost protectoare ca o mamă-leoaică şi le-a ţinut pe Kat şi pe Flora la distanţă, de parcă n-ar fi avut încredere în influenţa lor. Kat n-o poate învinovăţi, cel puţin după tot ce s-a întâmplat.

Are procese de conştiinţă. Şi-ar dori să fi făcut mai multe eforturi pentru Lauren după înmormântarea din octombrie, ultima dată când a văzut-o, şi să nu-i fi acceptat atât de uşor scuzele cum că era ocupată. Dar pe măsură ce ele două comunică mai ales prin mesaje, Lauren devine laconică pe nesimţite, rezumându-se la propoziţii eliptice, la emoticoane şi la notificări care induc, discret şi sâcâitor, un sentiment de vinovăţie, ca genul acela de durere de dinţi care apare doar atunci când te gândeşti la ea. Totuşi, în persoană, Lauren e din nou doar sora ei minunată, aiurită, excentrică, mirosind a vânt, a pământ şi a pânză umedă, genul de om care ţi-ar oferi ultima conservă de ton din cămară. Iar relaţia lor nu e atât de complicată, până la urmă. Mă rog, nu foarte.

— Casa asta, spune Lauren, uitându-se în jur cu mirare, e un portal spre anii ’90, Kat!

— Ha, ha, ha, chiar că da! răspunde Kat, căreia îi iese din gâtlej un râs scurt şi stângaci, ca un cârâit. Mă aştept să

apară bunica dintr-un moment într-altul, cu un pahar de gin în mână şi cu brăţările zornăind.

Biscuiţi Rich Tea. Cola Ice Pops din congelator. Mirosul crochetelor de peşte. Tartă. Ouă de fermă aşezate în coşuri de răchită.

„Fetelor, nu-i strecuraţi papagalului porţia voastră de broccoli! O, Doamne, mai întâi smântână, apoi dulceaţă, nu suntem în Devon! Şi unde e tatăl vostru cel bun de nimic? Scuturaţi-vă nisipul de pe picioare! Kat, mai vrei o porţie de puding cu sirop, nu-i aşa?”

— Ştiu, răspunde Lauren, de parcă ar fi fost asaltată de acelaşi déjà-vu.

Galbenul viu al pereţilor încăperii mari şi aerisite s-a estompat, albit de lumina din Cornwall. Dar bucătăria cu mobilier de lemn de pin, în stilul uneia de fermă, arată puţin diferit, la fel şi masa rustică de sufragerie, la care surorile au mâncat multe prânzuri copioase, făcându-şi semne cu picioarele pe dedesubt la glumele lor secrete şi aşezate pe aceleaşi scaune cu şezutul din împletitură de papură. În colţul de la fereastră se află canapeaua Lloyd Loom, albastră şi uzată, încărcată cu perne prăfuite, dungate. Şezând acolo, Kat se simţea atât de confortabil şi atât de ocrotită, cu genunchii înveliţi într-o pătură scămoşată şi ciugulind din chiflele bunicii, care fuseseră păstrate calde în cuptor! Teancurile de cărţi de bucate vechi – *Tehnica desertului*, *Gemuri şi murături*, *Ospăţ italian* – încă se înşiră de-a lungul raftului de sub masa de gătit. Iar acolo se află şi radioul prăpădit, alături de cronometrul de plastic pe care bunica îl oprea trăgându-i o palmă.

Toate astea îi abat atenţia lui Kat şi-i amintesc că se află la sute de mile de biroul ei de la Londra şi de apartamentul de pe cheiul Tamisei, cu frigiderul său inteligent şi cu bucătăria imaculată, plină de electrocasnice de oţel

inoxidabil, pe care o foloseşte atât de rar. Naufragiată într-o casă cu o linie de telefonie fixă deconectată, cu un semnal neregulat la telefonul mobil şi cu un Wi-Fi abominabil. Iar marţi dimineaţă o să aibă loc o întâlnire critică a investitorilor. Doar gândindu-se la asta, simte cum îi sare inima din piept.

— Mă întreb..., murmură Lauren, răsucindu-se pe scaun şi scrutând placa dulapului de bucătărie verde-mazăre, care se profilează dintotdeauna în spatele mesei.

Kat nu ştie ce anume caută Lauren cu privirea. Poliţele dulapului sunt ticsite cu aceeaşi harababură de nimicuri care au plutit în coşmarurile ei după acel august: ceşti de ceai cu motive florale, desperecheate; bolurile bunicii, în formă de frunză de varză; un ciot de lemn plutitor; un urcior în dungi, plin cu pene de păsări de mare prăfuite – iată lucrurile pe care Kat le-a socotit cândva extrem de reconfortante, dar care s-au transformat în simboluri ale unei lumi ideale la năruirea căreia a contribuit şi ea.

— Am învins bestia! trâmbiţează Charlie, smulgând-o pe Kat din gândurile ei sumbre.

Iar pe Lauren o face să suspine:

— Nu...

Charlie năvăleşte în bucătărie, cu norul lui de bucle împrăştiate, cu ochelarii cu rame roşii strâmbaţi pe nas şi cu cămaşa ieşită din pantaloni, de parcă nu s-a mulţumit să fugărească papagalul, ci a făcut şi o repriză de box cu el.

Cocoţată pe mâna tatălui lor, Bertha îşi fixează privirea nemiloasă asupra lui Lauren, care a înţepenit.

— Gheaţă şi lămâie, dragă! scârţâie papagalul, cu glasul ascuţit al bunicii. Gheaţă şi lămâie!

— O, Doamne, pasarea asta nu uită nimic, mormăie Kat.

— Şi pe nimeni.

Charlie iese pe uşa dublă şi intră în sera de fier forjat. Câteva clipe mai târziu, se întoarce în bucătărie, frecându-şi mâinile cu un aer triumfător.

— Pterodactilul s-a întors în izolare, aşa că suntem în siguranţă!

Încă mai crede că are un aer tineresc, se gândeşte Kat cu un amestec de afecţiune şi de iritare. În privinţa asta, Charlie seamănă cu unul dintre acele staruri rock îmbătrânite, a căror tinereţe înzestrată cu şolduri suple şi cu energie debordantă a fost îngropată sub un platou de brânzeturi de calitate. Totuşi, Kat se bucură că e binedispus. Moartea lui Dixie l-a lovit mult mai tare decât se aşteptase ea. Dar ce e cu noii lui Nike Airs roşii, ostentativi? Şi cu dinţii albiţi? Charlie emană o disperare care face s-o cam doară sufletul. Sau poate că toate astea înseamnă doar că ultima dată când au fost cu toţii la Rock Point, el avea patruzeci de ani şi lucrurile erau foarte diferite.

— Hei, tu! exclamă Charlie, sărutând creştetul acoperit cu păr negru al lui Lauren.

Kat bagă de seamă că pe ea n-a sărutat-o niciodată aşa. Nu că şi-ar dori ca el s-o facă.

— Tremuri, Laurie! spune Charlie. Păi, Bertha a fost cândva cea mai bună prietenă a ta! Îţi aminteşti?

Bineînţeles că-şi aminteşte, se gândeşte Kat. Dar tatăl lor are un mod aparte de a se purta cu Lauren.

— Eşti numai piele şi os, constată el apucând-o pe fiică-sa cea mică de umeri şi examinând-o.

Văzându-i tandreţea din priviri, Kat se luptă cu un sentiment nepotrivit, răscolitor.

— O să te hrănesc, ca să pui un pic de carne pe tine! promite el. Astfel încât Bertha să te guste cu plăcere.

Lauren râde. Chiar râde. Dacă ea, Kat, ar fi făcut aceeaşi glumă, ar fi ieşit prost. Întotdeauna jigneşte pe cineva.

— Apropo de mâncare, adaugă Charlie, care, cu genunchii trosnind, se lasă pe vine şi deschide uşa cuptorului. Fum, la naiba! Unde-i Nigella[4] când ai nevoie de ea?

— E sus. Îl culcă pe Raff. Ce pot să fac, tată? întreabă Kat pe un ton vag, aruncând o privire la un peisaj straniu de oale, de ustensile pătate şi de rafturi preistorice pentru condimente.

„Dacă o femeie învaţă să gătească, sfârşeşte într-o bucătărie”, spunea mama ei. Pe vremea când Kat era mică, mesele erau alcătuite fie din plăcinte cu peşte şi din fructe de pădure congelate de la restaurantul Ivy, fie din salată la pungi şi din humus de la Tesco Metro. Pentru Kat, nopţile de sâmbătă însemnau fie somnul într-un pat cu baldachin dintr-un hotel de cinci stele, fie câteva ore de moţăială pe un cuib făcut din paltoane, la o petrecere. Rock Point însemna refugiul care-i oferea siguranţă – aşternuturi curate, ore fixe de masă, un coş de picnic din răchită cărat până pe ţărmul golfului, plin cu prăjitură cu fructe – un refugiu împotriva haosului domestic al lui Blythe. O gură de aer. Un fel de beatitudine.

Charlie pune pe plită vasul smălţuit, acum afumat, iar apoi saltă capacul.

— Poate cineva să aprindă lumânările? Cu cât vedem mai puţin ceafa asta carbonizată, cu atât mai bine!

— Poţi s-o dregi cu ierburi sau cu ceva de genul ăsta? întreabă Lauren pe un ton plin de îndoială, privind peste umăr la vasul care bolboroseşte şi fumegă.

— Bună idee! O s-o restaurez. Dar poate să aştepte puţin. Noroc că m-am aprovizionat cu vin spumos. Asta o să ne distragă papilele gustative, nu? Fă onorurile, Kat!

---

[4] Aluzie la Nigella Lucy Lawson, autoare de cărţi, realizatoare TV şi critic în domeniul culinar. Contrar credinţei generale a publicului, nu are nici pregătire de specialitate, nici atestat de chef.

În timp ce Lauren toacă pătrunjelul – cuţitul pare neliniştitor de mare în mâinile ei mici, de copil –, Kat încearcă să detecteze şampania. În frigider se înşiră două rânduri de sticle cu dopurile învelite în staniol auriu. Ce sărbătoresc, mai exact? Kat aprinde nişte lumânări înfipte în sticle vechi de vin şi în lămpi cu petrol, înăuntrul cărora a curs ceară prăfuită şi murdară, aflată lângă resturi mumificate ale unor bondari care au murit acolo în veri de mult apuse. Camera se umple de pâlpâiri şi începe să se lumineze. Dar starea de spirit a lui Kat e încă tributară luminii de vapori de sodiu specifice oraşului, blocată într-un alt decor.

— Deci, tată, anunţul tău? întreabă ea, nerăbdătoare să ştie de ce se află acolo.

Poate că după răspunsul lui o să se poată relaxa.

— Ce anunţ?

Charlie se reazemă de blat, nonşalant, şi-şi încrucişează braţele. Nasturii cămăşii de blugi nu pot opri marginile acesteia să se caşte puţin peste burta ca un butoi, dezvăluind vârtejuri dese de păr alb. Cu un zâmbet uluit, Lauren îşi ridică privirea de pe cuţitul în care se reflectă lumina.

— Dar, tată, ai spus... O, asta-i foarte amuzant!

Incapabilă s-o lase baltă – urăşte să nu ştie ceva –, Kat intervine din nou:

— Haide, zău, e vorba despre viitorul casei Rock Point?

— Of, Kitty Kat, deşteapta mea!

Buzele lui schiţează un zâmbet enigmatic. Pe Kat o străbate un fior regresiv, arzând-o. Încă e cea mai deşteaptă dintre surori. Încă are întotdeauna dreptate. Încă ghiceşte fără efort adevărul.

— Nimic nu-ţi scapă, nu-i aşa? întreabă Charlie.

Dar, în timp ce spune asta, în ochii lui apare o sclipire primejdioasă. E un fel de brutalitate ciudată în felul în care

aruncă în oală ierburi cu pumnul, ascunzând sub ele resturile acelea înnegrite, care fumegă.

7. FLORA

— Şştt! Povestea e pe cale să înceapă.

Flora apasă pe butonul de redare a cărţii audio. Raff priveşte cu reproş din patul de o persoană pe care mama lui l-a tras mai aproape de al ei. Flora vrea să-l audă pe Raff fornăind în timpul nopţii, nu doar valurile acelea dezlănţuite, care se lovesc de stâncile de jos. Scândurile dezgolite îi scârţâie sub tălpi în timp ce, încălţată cu ciorapii ei groşi, traversează încăperea încercând să ignore excrementele de şoarece şi curentul de aer umed care îi suflă pe la glezne.

Dincolo de fereastră, se scutură cerul. Spuma mării se loveşte de geam. Pe vremea când era mică, Flora iubea furtunile astea de pe Atlantic, întotdeauna fiind prima care alerga afară, învârtindu-se, cu braţele larg deschise şi cu gura căscată ca să prindă picăturile de ploaie. Acum îşi face griji că o placă de ardezie o să se desprindă de pe acoperiş, izbind noul SUV al lui Scott.

Cine naiba e ăla? Un colos de bărbat, cu un câine! Stând pur şi simplu pe alee, aplecat împotriva vântului, cu mâinile în buzunare, cu gluga trasă peste ochi şi holbându-se la casă ca un nebun. Urând gândul că ar putea fi confundată cu un *emmet* neprietenos, aşa cum îi numesc cei din Cornwall pe turişti, Flora îi face un semn plin de entuziasm. Dar el o ignoră sau n-o vede. În cele din urmă, se întoarce şi se topeşte în noaptea agitată. Flora simte un fior de nelinişte, urmat de un mic frison.

— Nu-mi place aici, mami!

Strângând din dinţi, ea rămâne cu faţa la fereastră, încercând s-o activeze pe dinlăuntru pe mama răbdătoare, personaj pe care încearcă mereu să-l întruchipeze, dar nu reuşeşte niciodată.

— Încă. Lui Raff nu-i place *încă*.

Apucă draperiile, obişnuinţa făcând-o să frece pânza moale şi poroasă între arătător şi degetul mare. Înainte să se nască Raff, ea a lucrat pentru o companie de design interior, o firmă mică, la limita profitabilităţii, pe care o iubea, cu perspectiva de a câştiga mult mai puţin decât costurile pentru îngrijirea unui copil, în cazul în care s-ar fi întors la muncă după ce năştea. În fiecare zi se gândeşte la acea viaţă din companie care acum se desfăşoară fără ea, ca la un serial preferat care a distribuit alt actor în rolul principal.

„Acum faci cea mai importantă treabă din lume, Flo”, a asigurat-o Scott, specialist în riscuri de asigurări, care refuză, totuşi, să ia în considerare ideea de a sta el însuşi acasă cu fiul său.

— Casa asta e bântuită!

— O, Raff!

Flora trage draperiile peste fereastră, după care se întoarce la băieţelul ei şi-i îndepărtează buclele de pe frunte. Refuzând să se uite la ea, Raff se agaţă de păpuşa jerpelită Tiny Tears, pe care a cumpărat-o de la târgul şcolii şi cu care doarme în fiecare noapte, nemulţumindu-l pe tatăl lui.

— Fără fantome aici, promit! minte Flora, înfăşurându-l pe Raff într-o pilotă făcută din petice multicolore, de pe vremea copilăriei ei, atunci când adormea numărând hexagoanele de ţesătură, motivele, carourile şi dungile, admirând felul în care se îmbinau toate perfect.

— Nu pleca, mami!

Raff o trage de mână, de verigheta de aur, care nu se roteşte. E posibil să te îngraşi la degete? Kat o să-i poată spune, fiindcă ea e în stare să-şi dea seama dacă ai pus pe tine chiar şi un gram. E una dintre superputerile ei. Ca s-o contracareze, Flora se decide să-şi poarte colierul cel nostim, de perle false. S-a îngrijorat că ar fi fost prea mult, dar are nevoie de un element care să distragă atenţia de la faptul că s-a îngrăşat. Da, şi o să arboreze şi geanta cea strălucitoare.

— E timpul să te comporţi ca un băiat mare, Raff! Te iubesc. Noapte bună, scumpule!

Flora îl sărută pe obrajii care ard de resentiment, fiindcă însăşi mama lui îl părăseşte în dormitorul ăsta ciudat. Îmbufnat, băieţelul se întoarce cu faţa la perete.

— Îţi las lampa aprinsă, bine? întreabă ea pe un ton blând, încercând să ascundă faptul că e nerăbdătoare să coboare la parter şi alungând molia care îi tot zboară pe lângă rochie.

Pe palier, pendula antică suedeză a bunicii – albastru azuriu, cu detalii aurite – face să-i sară inima din piept cu dangătul ei, ca întotdeauna. Flora îşi trece un deget peste lemnul carcasei, care e rece la pipăit, fără sevă, mort. Sunetul său de clopot, puternic, muzical, obişnuia să puncteze trecerea apaticelor zile de vară. Dar arătătoarele pendulei sunt îngheţate în timp. Cântecul s-a oprit. Probabil că e mai bine aşa. În privinţa capacităţii de a stârni amintiri, sunetul e la fel ca mirosul. Dacă începe la radio „Baby One More Time” de Britney Spears, Flora sare să-l oprească. Sau „Changes” al lui Bowie. „Changes” o ucide de-a dreptul.

Cu mâna făcută căuş pe vârful stâlpului din capul scării, Flora face o pauză, pregătindu-se sufleteşte. Se uită în jos, la treptele abrupte, îmbrăcate în lemn, gândindu-se cât de uşor ar fi să te împiedici. Mai ales în rochia asta strâmtă,

de culoare vişinie – oare s-a micşorat? – şi în pantofii cu toc ortopedic, care o forţează să coboare pieziş, incomod, ca un crab. Apucându-se de balustradă, jură să-şi concentreze gândurile asupra prezentului: nu mai e fata care căuta senzaţia şi drama şi, negăsind nici una, le crea fără să se gândească la consecinţe. Pentru că lecţia vieţii de adult – întotdeauna, prin natura ei, învăţată prea târziu – e despre consecinţe, mai ales despre cele neprevăzute.

Vestibulul e înceţoşat de fum de lemne. Nervoasă, încercând să nu se gândească la momentul în care coşul a fost curăţat ultima dată de cuiburi şi să nu se întrebe dacă există o alarmă de monoxid de carbon funcţională, Flora îşi pregăteşte un zâmbet larg – setarea ei implicită – şi intră în camera din faţă, luminată de sclipirile focului din cămin.

— Ei bine, nu-i aşa că e minunat?

Să fie al naibii! Oriunde se uită, trecutul! Ca una dintre acele lumânări pentru tortul aniversar pe care le stingi doar pentru ca ele să se aprindă din nou. În faţa ochilor Florei se iveşte o dioramă prăfuită, albită de soare, a copilăriei lor. Aceleaşi canapele îmbrăcate în creton, pe care se ghemuia după o tură de înot. Protecţia de şemineu, cu pielea maro crăpată şi strălucitoare, ca o şa. Obloane de lemn pliate, dând la iveală falia nopţii. Bancheta de la fereastră pe care îi plăcea lui Lauren să stea, cuprinzându-şi cu braţele genunchii osoşi, în aşteptarea Gemmei. Pe rafturi, mici colivii antice pentru păsări, cărţi, un binoclu, Scrabble, Monopoly şi casete VHS cu filme clasice – *Grease*, *O viaţă minunată*, *Sunetul muzicii* – pe care le-au văzut iar şi iar. Telescopul de alamă al bunicului. Deasupra şemineului, borcanul mare, plin cu scoici, pe care îl goleau, formând o grămadă presărată cu nisip şi cu sare de mare, ca să ordoneze scoicile în funcţie de frumuseţe, la fel cum, în secret, se ierarhizau pe ele însele. Şi acelaşi miros distinct de Rock Point – mare,

tencuială umedă şi, în mod ciudat, făină cu agent de creştere. O nostalgie dulce o învăluie pe Flora..., urmată de un sentiment mai neliniştitor. Adunându-se, îşi deschide braţele atât de larg pe cât îi permite croiala rochiei.

— Ura! Ai reuşit să vii, Lauren! exclamă ea, înlănţuindu-şi sora într-o îmbrăţişare compensatorie exagerată. Arăţi atât de bine!

Lauren arată îngrozitor. Mult prea slabă. Are umbre întunecate sub acei ochi neobişnuiţi.

— A trecut mult prea mult timp, spune ea cu sinceritate, frecându-i braţele lui Lauren.

O amintire, ca o scânteie electrostatică. Prima vară a lui Lauren la Rock Point. Tati intră în aceeaşi cameră în care se află ele acum, peste ani, ţinând mâna de fetiţă a lui Lauren – micuţă, lipicioasă de emoţie – şi, strecurând-o în mâna ei, spune:

— Flora, ai grijă de noua ta soră!

O, ce sentiment conflictual a fost ezitarea între a-i face pe plac tatălui ei şi a-l implora s-o trimită înapoi pe acea fetiţă nesuferită! Tocmai scăpase de cei trei noi fraţi vitregi de acasă – doi ţânci gemeni şi un bebeluş, care îi furaseră toată atenţia mamei sale – şi nu-şi dorea alţi fraţi. Mai ales, nu dorea copilul unei femei care i-a prins tatăl în capcană şi a rămas însărcinată intenţionat, ca să-şi finanţeze stilul de viaţă de călătoare New Age – evanghelia predicată de mama ei (şi de mama lui Kat). Cu câţiva ani înainte de asta, Flora o întrebase pe mama ei:

— E adevărat că am o altă soră vitregă, aşa cum spune tata?

Iar maică-sa îi răspunsese, încordată:

— Da, tehnic vorbind!

Flora devine conştientă de faptul că tata şi Kat privesc de pe canapea, încordaţi, şi că mâinile ei încă strâng

braţele lui Lauren, de parcă ar încerca s-o ţină în siguranţă – sau s-o împingă în foc. Lauren îi îndepărtează mâinile.

— Pot să-i citesc o poveste pe Raff?

Zâmbetul surorii celei mici e plin de speranţă, cald.

— A, nu, mulţumesc! Abia l-am culcat, răspunde Flora mult prea repede.

Totuşi, are dreptate să fie precaută. Până când ajunge să cântărească starea lucrurilor, să se lămurească în ce ape se scaldă Lauren.

— Mătuşile încă sunt o noutate pentru el, adaugă ea, agravând situaţia.

Se simte prost. E adevărat că Lauren i-a respins invitaţia de Crăciun – prima, de vreme ce ea, Flora, nu reuşise s-o împace pe mama ei cu Dixie, fapt care ar fi trebuit să inaugureze un nou capitol –, dar Lauren a lăsat un rucsac cu cadouri pentru Raff (multe dintre ele, lucrate manual). Kat e cea care pur şi simplu toarnă anual bani în contul de economii al lui Raff, de parcă nepotul ei ar fi un fel de schemă de sponsorizare a unui tigru alb. Nici Kat nu vine niciodată de Crăciun; în mod ciudat, e mereu plecată. Charlie, la fel. Deşi Flora are mereu masa de sărbătoare plină de ceilalţi fraţi vitregi ai ei – mult mai mici, crescuţi în siguranţă de un tată bancher, cu o fire rezervată, copiii fiind, astfel, scutiţi de evenimente traumatizante notabile – şi de rudele lui Scott, zurliii din neamul Finch, mereu absenţi, sunt cei care-i lipsesc, în mod dureros, an de an.

— Corect…

Charlie îşi suflecă mâneca şi se uită la ceas. Aha, anunţul, îşi aminteşte Flora, neliniştită. Nu e pasionată de surprize. Îşi suge burta şi simte o tensiune în cusăturile rochiei. Se lasă într-un vechi fotoliu, lângă taburetul pe care stă cocoţată Lauren, cu coatele pe genunchi, subţire ca o lăcustă.

Nevrând să se afunde prea mult în răceala mucegăită a fotoliului – sau în casă în sine –, Flora stă ţeapănă, păstrându-şi controlul, cu poşeta pe genunchi şi cu picioarele încrucişate. I se agaţă ciorapii. Se uită în jur şi le aruncă celorlalţi un zâmbet larg, încercând să nu pună la inimă faptul că nimeni nu i-a complimentat toaleta.

— Păi, să bem!

Îndesându-şi cu o mişcare leneşă cămaşa în blugi, la spate, Charlie se îndreaptă spre măsuţa rotundă de lângă fereastră, iar Flora îşi aminteşte de ciobitura de pe marginea de mahon a tăbliei, produsă după ce Kat a făcut măsuţa să zboare cât colo în timpul unui joc de twister animat de un spirit de competiţie de-a dreptul feroce.

Tata toarnă un pahar de şampanie.

— Spumos, Flo?

Flora are un moment de luptă interioară şi apoi răspunde pe un ton chinuit:

— Pentru mine, nu, tati!

Charlie trăieşte un moment de derută, iar apoi întreabă, aruncându-i fiică-sii un zâmbet încântat:

— Aha! În câte luni?

— Am ştiut că eşti însărcinată! strigă Kat, rânjind. Din clipa în care te-am văzut, Flora!

— Feli...

Lauren se opreşte din vorbit, iar zâmbetul îi păleşte odată cu cel al Florei, care răspunde, năpădită de un val fierbinte de umilinţă:

— Nu sunt însărcinată. Ţin Dry January[5].

Urmează câteva clipe de blocaj şi, evident, de tăcere.

„Nu plânge, nu plânge!” îşi spune Flora în gând.

— Abstinenţă în Cornwall? se miră Charlie, râzând, iar ea ştie că el încearcă, stângaci, s-o facă să se simtă mai bine.

---

[5] Ianuarie fără alcool – o iniţiativă civică sprijinită de autorităţile din domeniul sănătăţii din Marea Britanie.

O să fii aruncată înapoi peste Tamar[6]! Oricum, arăţi ca şi cum ţi-ar prinde bine un pahar.

Flora încremeneşte. Îi vine să alerge în sus pe scări şi să-l înşface pe Raff, pe post de proba numărul unu. Din cauza lui arată atât de terminată. Raff încă se mai trezeşte noaptea. Încă mai ţipă la poarta şcolii. A mai curăţat cineva de aici vărsăturile de pe un covor de sisal? Are vreunul dintre cei prezenţi vreun dram de înţelegere pentru dragostea de mamă, care e absolut copleşitoare? Nu. Mai ales nu Kat, care a renunţat la cel mai bun lucru care i s-a întâmplat – Kofi –, pur şi simplu pentru că el o iubea. Ea, Flora, n-a cerut niciodată să fie singurul membru funcţional din întreg neamul Finch. Singura care se străduieşte într-o relaţie. Şi nici n-a cerut să poarte greutatea fericirii pentru ei toţi.

Charlie îi îndeasă un pahar în mână.

— Ţine! Dă vina pe mine!

— Asta şi facem! îl asigură Kat.

— Presupun că un pahar n-o să-mi facă rău.

Băutura îşi face treaba. Întotdeauna şi-o face. Îi goneşte gândurile negre în adâncurile minţii, acolo unde le e locul, ca să dormiteze precum tuberculii ce hibernează în ghivecele ei toscane de acasă. Mintea îi zboară la dinţii albiţi cu ultraviolete ai tatei – oare artiştii trebuie să fie mai preocupaţi de nuanţa smalţului lor dentar? Sau să fie vorba despre un fel de strigăt după ajutor? Apoi, îmbrăcămintea surorilor ei. Lauren e pierdută într-o cămaşă bărbătească lălâie şi decolorată – hippy sau oribilă, Flora nu se poate decide –, poartă blugi de căpătat şi ghete butucănoase, în timp ce Kat arborează tenişi de catifea şi o salopetă neagră pe care Scott – un om care apreciază femeile cu rochii şi tocuri – ar detesta-o, iar Flora, brusc, şi-o doreşte cu disperare. Prin comparaţie,

[6] Râu din sud-vestul Angliei, care desparte Devon de Cornwall.

rochia ei pare mult prea potrivită pentru o petrecere în cartier. O urăşte. Şi la fel de tare urăşte colierul ăsta stupid de perle!

— O, în sfârşit, setul complet de fiice! Oare avem de-a face cu un substantiv colectiv? Cu un complet judecătoresc alcătuit din fiice?

Charlie ridică paharul. În spatele lui, furtuna erupe într-un vârtej de vânt, de ploaie şi de stele. Pentru o clipă, Flora nu-şi dă seama dacă e cineva acolo, în umbrele lichide, alunecoase, sau dacă senzaţia acelei prezenţe de afară e dată doar de trosnetul ramurilor de păducel.

— În fine, v-am adunat aici din câteva motive, continuă Charlie, împingându-şi pe nas ochelarii cu rame roşii. În afară de cel mai evident, care este: ei bine, de ce nu?

Există o mulţime de motive pentru care *nu*. Flora trage de un fir de brocart din tapiţeria fotoliului şi se imaginează trăgând şi trăgând până când casa se deşiră în jurul lor, iar coliviile saltă pe valuri, în larg, precum capcanele de homari.

— Să începem cu începutul. Apropo, nu ăsta e anunţul meu, aşa că nu e cazul să vă faceţi griji. Totul e din ce în ce mai bine. Asta-i abia încălzirea. Dar, mormăie Charlie, oftând, am avut nişte necazuri cu sănătatea. Ceva probleme cardiace. Minore. Nu fatale. Nimic îngrijorător.

Flora îi aruncă o privire nedumerită şi speriată lui Kat. Lauren începe să-şi roadă unghia de la degetul mare, iar Flora are un impuls ridicol s-o plesnească peste degete şi să-i spună că o să-şi distrugă luciul unghiilor.

— Apoi, mai e asta, adaugă Charlie, arătând spre cap.

Flora se prinde de braţele fotoliului. Anevrism. Tumoare pe creier. Tata nu poate muri. Iar ea pur şi simplu n-o să-l lase s-o facă.

— Părul! spune el pe un ton solemn.

— Părul?!

Chiar şi după standardele tatălui ei, Flora e uimită de vanitatea lui: şuviţele lui argintii, cârlionţate, precum cele ale lui Neptun, erau cândva ondulate şi de culoarea inului, ca ale lui Jude Law din *Talentatul domn Ripley*.

— Din cauza vopselelor cu care am lucrat de-a lungul anilor, doctorul meu a insistat să testeze o şuviţă câtă vreme mai am podoabă capilară, le lămureşte el.

— Of! Aha, înţeleg...

Pe Flora o copleşeşte o senzaţie de eliberare epuizantă. Cu coada ochiului, vede că genunchiul lui Kat începe să sară: picioarele o trădează mereu, scăpând de sub controlul ei de fier. Numai Lauren stă nemişcată de parcă a prins rădăcini, ascultând cu atenţie.

— Fascinant, se pare că am atât de multe metale grele în corp, încât ar trebui să fiu deja un cadavru!

Charlie râde, îşi sprijină pe pântec mâinile cu degetele împletite şi dă din picioare, vesel, etalându-şi şosetele în dungi. Dar astea nu sunt şosetele unui om bolnav.

— Cadmiu. Plumb. Răşină de poliester. Sunt un laborator de chimie ambulant, fetelor! Studenţii de la medicină o să se bată cu pumnii ca să ia parte la autopsie, continuă Charlie, dar tonul lui arată că bravura începe să i se clatine. Iar asta s-ar putea să fi alimentat toată şmecheria de la inimă. Însă doctorii nu sunt siguri.

— O, Doamne, tati!

Flora închide ochii.

— Ar fi trebuit să porţi mănuşi în timp ce pictai! spune Lauren, exasperată, sleită de puteri.

— Ştii că-mi place să-mi simt materialele, Lauren!

Charlie ridică din umeri, ca un necredincios aflat într-o stare de autoconservare sau de autocompătimire.

Tăcerea lor reverberează în afară, devine tangibilă. Flora nu-şi poate da seama cât de proastă e vestea asta sau ce altceva urmează.

— Ei bine, nimic mai plictisitor decât starea de sănătate a unui amărât de bătrân, nu-i aşa? filozofează Charlie, dând totul deoparte cu un gest. Şi ştim cu toţii că poţi să fumezi douăzeci de ţigări pe zi şi să trăieşti până la o sută de ani, şi, pe de altă parte, să faci totul cum trebuie şi...

Se opreşte, sub imboldul unei dureri lăuntrice, iar Flora ştie că tatăl ei se gândeşte la Dixie.

— Oricum, conchide el, schimbându-şi starea de spirit şi zâmbind din nou, plin de căldură, privind partea bună, fetelor, cel puţin nu v-am lăsat să pictaţi cu degetul cu alb de plumb, nu? Să vă otrăviţi cu toatele!

Cuvântul „otrăvire” aterizează ca o palmă dată tare pe un obraz. Flora tresare. La etaj, pendula scoate un dangăt, ca pe vremuri; nu e atât de moartă, la urma urmei. Tremurând, Flora îşi goleşte paharul.

„O să fie minunat!” îşi spune ea în gând.

8. KAT

Kat arborează faţa ei impenetrabilă, de jucător de poker. Ce rost are ca Flora să încerce să impună un cod al tăcerii, iar apoi, în clipa în care aude un cuvânt declanşator, să pară că şi-a băgat degetul într-o priză? Ar trebui să se controleze. Lauren a observat: privirea ei cercetătoare s-a îndreptat imediat spre Flora, stăruitoare.

— Ei bine, mă bucur că ai făcut testele astea, tată! spune Kat, readucând conversaţia la subiectul legat de sănătatea lui. Cunoaşterea înseamnă putere, nu?

Dar, bineînţeles, şi asta sună tulburător – iar Flora tresare din nou – de vreme ce cunoştinţele n-au fost niciodată împărţite în mod egal între ei. Pentru Lauren,

data de 11 august 1999, se află într-un con de umbră şi acolo trebuie să rămână.

— Tot ce ştiu e că, la vârsta mea, e ca şi cum aş fi în cătarea unui lunetist, spune Charlie, verificându-şi încă o dată ceasul, enigmatic, ca un om care poate întârzia cu o săptămână la prânz. Ceea ce înseamnă, adaugă el, după care face o pauză solemnă, în timp ce vântul bate tot mai tare, făcând un zgomot care seamănă cu un răpăit de tobe, că m-am hotărât să-mi trăiesc restul vieţii exact aşa cum îmi place!

— Ei, nu mai spune! exclamă Kat. Cui naiba încercai să-i faci pe plac înainte?

— Kat! se stropşeşte Flora, ridicându-se din fotoliu şi îndreptându-se spre şampanie, în timp ce colierul i se leagănă în jurul gâtului ca un laţ.

Kat se întreabă vag când anume a început sora ei, frumoasă în mod natural şi, în consecinţă, neavând nevoie de podoabe, să poarte perle bătrânicioase, înşirate pe sfoară. Dar Bertha îi întrerupe firul gândurilor, începând să ţipe din seră şi contribuind, astfel, la atmosfera ireală. Ochii lui Lauren se măresc precum două pete de cerneală. Trei nopţi, se gândeşte Kat. O, Doamne!

— Ceea ce mă duce la celălalt motiv pentru care v-am chemat pe toate aici.

Charlie dă din cap către Kat, ca şi cum ar face aluzie la conversaţia lor anterioară.

— Aha!

Flora se încruntă, clar deranjată de gestul aluziv al tatălui lor, cu referire la o conversaţie la care ea n-a participat. Lipindu-şi paharul de şampanie pe obraz, chicoteşte fără sens.

— Ei bine, după cum ştiţi, bătrânii McKees – locatarii noştri poeţi, de încredere – ne-au părăsit după cincisprezece ani. În ciuda chiriei neglijabile, au susţinut că

Rock Point era prea mult pentru ei, spune el, consternat. Aşadar, avem din nou o casă goală. Şi o gaură în buzunarul meu.

Împreunându-şi vârfurile degetelor, le priveşte pe toate trei cu luare-aminte.

Cum scânteiau cândva acei faimoşi ochi cenuşii ca oţelul! Kat încă îl vede în faţa şevaletului, păşind înainte şi înapoi, cu pensula în mână, mişcându-se continuu, de neoprit, de parcă ar fi avut cărbuni încinşi în tenişii Dunlop. Oare unde s-a dus acel zel creativ? Acel nucleu lăuntric incandescent, egoist, pe care ea i-l lua în nume de rău. Cu o tresărire neaşteptată în piept, Kat îşi dă seama cât de mult îi lipseşte vechea lui personalitate. Tatăl ei ca un motan în călduri. Suveranitatea lui mesianică.

N-a mai produs o lucrare majoră de ani de zile. Nici una dintre picturile lui nu s-a vândut cu un preţ mai mare decât *Fete cu colivie*, aflată acum într-o colecţie privată de la Londra. Pe Kat încă o doare faptul că tatăl ei a criticat acea lucrare. Atunci când era presat, el obişnuia să exclame, cu un muşchi minuscul tremurându-i sub ochi:

— O, e imperfectă!

Anul trecut, înainte ca ea şi el să se despartă, Kofi a îndrăznit să sugereze că, de fapt, Kat a fost indignată de vânzarea portretului lor, al celor trei surori, de conştientizarea faptului că totul are un preţ, iar unii oameni sunt atât de bogaţi încât pot cumpăra o parte din tine. Vânzarea a dovedit, de asemenea, că tatăl ei – un maestru al compartimentării – era capabil să se detaşeze de orice.

— Deci, scoţi Rock Point la vânzare? întreabă ea, rostindu-şi gândurile cu glas tare.

— Nu, răspunde el pe un ton apăsat, aproape şoptit, cu aerul cuiva care s-a gândit la asta şi care n-a putut suporta ideea. Nu, n-o scot.

— Kat! Cum ar putea să facă aşa ceva?! Casa a fost în familie dintotdeauna! spune Flora, de parcă Rock Point ar fi fost Downton Abbey, nu o vilă cumpărată la începutul anilor ’60 din profitul adus de compania de electrocasnice a bunicului lor, aflată în plină expansiune. Iar Rock Point ar trebui să fie păstrat pentru următoarea generaţie!

Îşi ridică ochii de un albastru pal, atrăgând atenţia asupra existenţei lui Raff şi, implicit, a faptului că Lauren şi Kat încă n-au copii.

Kat deschide gura ca să argumenteze că cel mai convenabil mod de a închide cel mai întunecat capitol al vieţii familiei lor – şi de a pune capăt durerii de cap de a deţine o casă atât de departe, cocoţată pe o stâncă, bătută de furtuni de proporţii biblice – ar fi s-o vândă. Apoi închide gura fără să fi scos nici un cuvânt. Pesemne că tata, la un anumit nivel inconştient, nu vrea să încheie acel capitol tulbure. Sau nu poate. Şi ar avea ea încredere în el să nu vândă casa pentru jumătate din valoarea ei doar pentru că i-ar plăcea de potenţialul cumpărător? În problemele financiare, tatăl ei a fost întotdeauna nesăbuit, oscilând între zgârcenie şi generozitate excesivă, dezinteres şi obsesie. Ea, Kat, nu poate decât să-şi imagineze contabilitatea legată de regia locului ăstuia, dacă el o fi ţinut vreuna. Charlie refuză cu încăpăţânare consilierea ei financiară, deşi ea e singurul membru al familiei care are un creier matematic, analitic. A fondat Spring, o platformă digitală de sănătate – „Starea de bine e singura bogăţie adevărată” – acum cinci ani, în prezent compania fiind evaluată la peste zece milioane, cu opt angajaţi (doisprezece, incluzând stagiarii). Lucrează şapte zile pe săptămână. A demonstrat ce poate. A reuşit. Tata n-a remarcat.

— Chiriaşii au păstrat locul ăsta ca pe un muzeu. Totul e aşa cum l-a lăsat mama, continuă el, ţinându-se cu mâna

de genunchi. Aşa cum şi-a dorit ea. Doar că n-a putut să ia totul cu sine. Deci n-are rost să discutăm, conchide, mişcându-şi degetele ca şi cum ar cânta la un pian imaginar şi apoi făcând un gest în jurul camerei luminate de foc. Vreau să scap de toate astea. De colivii. De peştele ăla împăiat, pe care îl găsesc extrem de deranjant.

— Nu Humphrey cel Urât! scânceşte Flora, după care se întorc cu toţii şi se uită la peştele care se strâmbă din caseta prăfuită de sticlă de pe perete.

Cine l-a numit Humphrey cel Urât? Kat nu-şi aminteşte acum.

— Vreau un nou început, Flo, ceea ce înseamnă că Rock Point trebuie să fie târât cu de-a sila în secolul XXI. De asemenea, trebuie să-şi scoată banii dintr-o chirie adecvată – ştii, o chirie de lux, ca în reality-show-urile de pe Netflix, adaugă el pe un ton vesel, făcând-o pe Kat să se întrebe dacă tatăl ei a făcut vreo cercetare serioasă pe tema asta. Plănuiesc să-mi împart timpul rămas pe această planetă între Londra şi Paris şi să apelez la un agent de închirieri inteligent!

Din spatele casei, Bertha scoate ţipete stridente.

— O, şi zilele ei sunt numărate, adaugă Charlie. Încerc să-i găsesc un nou cămin, evident. Dacă ştiţi pe cineva...

Pe bancheta de la fereastră, Flora se lasă pe spate, cu un discret pârâit de pânză.

— Vă invit ca weekendul ăsta să luaţi orice vă doriţi din casă, spune Charlie în timp ce se uită, distras, pe fereastră. Răscoliţi pe-aici! Păstraţi tot ce vreţi!

Se lasă o tăcere ce seamănă cu o întindere de nisipuri mişcătoare. Bine. Kat se gândeşte că, desigur, nu asta e moştenirea pe care o avea în vedere mama ei. Acum simte o sfâşiere neaşteptată la gândul de a dezmembra vara copilăriei lor – care continuă s-o bântuie – dând curs invitaţiei de a-şi băga mâinile direct în trecut şi de a

smulge bucăţi. Rezistând nevoii de a se calma cu o căutare pe Twitter, Kat aruncă o privire la ecranul telefonului. Opt apeluri de serviciu pierdute. Hărţuiala nu se opreşte niciodată.

— Kat, lasă deoparte măcar o dată telefonul ăla blestemat! exclamă Charlie, iar lămpile de pe masă încep să pâlpâie, ameninţând să-i cufunde în întuneric. De asemenea, o să iau la mână vechile mele schiţe de sus. Din vânzarea lor, o să plătesc pentru acoperiş, pentru fosa septică şi pentru toate celelalte prostii.

Lauren se uită la el, neîncrezătoare.

— Ai lăsat schiţe aici, tată? În atelier?

Chipul tatălui lor capătă o expresie impenetrabilă. Iar încordarea aceea ciudată pe care a simţit-o Kat de când a sosit, se accentuează ca un instrument dezacordat, ca bâzâitul unui post public de radio atunci când preia un canal privat.

— Mărunţişuri, murmură Charlie.

Ploaia începe să bată darabana în ferestre. Kat îşi aminteşte exact sunetul acelei răpăieli, stins, uşor metalic – cu totul altfel decât ploaia de la Londra –, felul în care o făcea să simtă căldură şi siguranţă în spatele zidurilor de piatră. Rock Point i-a găzduit cele mai fericite amintiri din copilărie, dar şi pe cele mai urâte. Incapabilă să-şi controleze sentimentele, se ridică brusc.

— O să fac un duş înainte de masă.

— Dacă te mişti repede! o previne Charlie, uitându-se din nou la ceas. Trebuie să laşi apa să curgă zece minute până să capeţi o arsură de gradul doi. Instalaţia are două poziţii: foc şi gheaţă. Mai mult gheaţă...

— Bine, răspunde Kat, care face un duş rece în fiecare zi, fiindcă îi linişteşte tumultul gândurilor. Apropo de asta, cine vine să înotăm mâine-dimineaţă?

Lauren se ghemuieşte pe taburet cu un zâmbet timid, ca un elev în clasă, atunci când nu vrea să fie ascultat de profesor.

Flora îşi umple din nou paharul.

— Dar tu n-ai grăsime pe tine! O să îngheţi ca un ţurţure! Pun pariu că intri şi ieşi într-o secundă.

— Ei, când am fugit eu de ceva? i-o întoarce Kat, enervată.

— Numele lui începe cu „K” şi se termină cu „i”.

După ce bea, Flora e întotdeauna mai puţin reticentă să ia parte la un conflict.

— Ei bine, răspunsul meu începe cu „D”, de la „Du-te...”! exclamă Kat, a cărei relaţie de şase luni cu Kofi a fost o eroare, o prăbuşire a sistemului, o veselă iluzie de ordin chimic, fiindcă nici un site de întâlniri amoroase nu i-ar fi împerecheat vreodată. Nu toată lumea trăieşte ca tine şi ca Scott, într-o comedie romantică!

Asta o dezarmează pe Flora, care ia remarca drept compliment.

— O, Doamne, ai dreptate, spune ea, pentru ca după o clipă să-şi ia o mină îngrozită. Îmi pare atât de rău! N-ar fi trebuit să...

Ridicându-se încet, cu un zâmbet ciudat pe faţă, Charlie intervine:

— Ei bine, aş vrea doar să spun că nu e niciodată prea târziu să te trezeşti că trăieşti într-o comedie romantică!

Kat îl priveşte cu atenţie, neliniştită.

— Poftim?! Tată, probabil că ăsta e lucrul cel mai puţin caracteristic pentru tine pe care l-ai spus vreodată. Acum chiar că mă îngrijorează părul tău!

Charlie respiră, adunându-şi vizibil puterile, iar afară se aude un tunet care bubuie precum un pistol ce dă startul unei întreceri.

— Deci, anunţul... Aflaţi că mă căsătoresc la Las Vegas, luna viitoare!

Surorile se pun pe strigat, una peste alta:

— Ce?!

— Cu cine?!

Charlie îşi ridică mâinile, apărându-se de întrebările lor.

— Am întâlnit pe cineva. Mai degrabă, acum trei luni am reîntâlnit această persoană. N-am mai văzut-o de douăzeci de ani. A fost... un vârtej. O bucurie. Şi pur şi simplu, adaugă, clătinând din cap, uimit ca un băieţel, mi-a luminat viaţa!

Chiar în acel moment, salonul e străbătut de fasciculul de lumină al unor faruri.

— Cred că v-o amintiţi! strigă Charlie peste umăr, grăbindu-se să-i deschidă uşa noii lui logodnice, care intră odată cu o răbufnire violentă a furtunii ce începe chiar atunci.

9. LAUREN, 1999

Pe alee s-a auzit huruitul unui motor de maşină. Ghearele Berthei, uşoare şi puternice precum nişte agrafe pentru coli, s-au strâns în jurul mâinii mele. Penele ei cenuşii, festonate s-au umflat. Pasărea avea un al şaselea simţ în privinţa oamenilor. Răsucindu-mă pe bancheta de la fereastră, am depărtat puţin obloanele.

Maşina era hodorogită ca o cutie de conserve, peticită cu bandă adezivă. O femeie a apărut în limpezimea de oglindă a dimineţii însorite şi a rămas acolo, uitându-se la casă. Tânăra – oricum, mai tânără decât o mamă – avea părul ondulat, de un portocaliu Fanta, şi purta o rochie

albă. Cu soarele în spate, rochia devenea străvezie, dezvăluind forma picioarelor ei şi un punct strălucitor de lumină la întâlnirea coapselor.

— E una dintre prietenele tatei, pun pariu, i-am şoptit Berthei.

Eu, Kat şi Flora le-am numit pe aceste prietene „agăţătoarele”. Genul care-i spuneau „Charlie, dragă” şi care neapărat îl atingeau. În fiecare vară, una sau două apăreau neinvitate, fără să-şi dea seama că Rock Point n-avea aceleaşi reguli ca apartamentul din Soho al tatei. Bunica stătea de veghe toată luna august – „luna familiei Finch” – ca un câine de pază cărunt.

— Doar în trecere! spuneau agăţătoarele, deşi Rock Point nu era în drum spre nicăieri, în afară de mare.

Tata le ducea în atelier. Fum de ţigară, muzică şi râsete se rostogoleau pe scări. Dar nici una dintre ele nu rămânea peste noapte la Rock Point, nu când am fost noi acolo. Bunica avea grijă de asta.

S-a auzit soneria. Bertha a imitat-o. Pasărea făcea, de asemenea, ca telefonul, imita lătratul de câine şi cântecele marinăreşti. Kat o învăţa „Baby One More Time”, al lui Britney Spears. Dar cel mai bun număr al Berthei era să repete fraze pe care le auzise, imitând glasul vorbitorului. Cu o zi înainte, femeia pe care bunicul a numit-o Cross-Cressida din Zennor[7] a venit să se plângă de faptul că observatorii eclipsei „cotropiseră locul”, iar Bertha a strigat, cu glasul bunicii:

— Femeie groaznică!

Flora a pufnit, scoţând pe nas limonada pe care tocmai o bea.

---

[7] Un conglomerat de posibile referiri culturale între care: Cressida, personaj feminin din legenda Troiei, care simbolizează nestatornicia în dragoste; Dame Cressida Dick, prima femeie şi prima persoană homosexuală declarată, ajunsă la conducerea Poliţiei Metropolitane din Londra (2017).

Un papagal cenuşiu african e la fel de inteligent ca un copil de trei ani. Dar Bertha era înzestrată – „mai inteligentă decât Flora”, după spusele lui Kat – cu o memorie uimitoare şi cu ochi pătrunzători, de culoare galben-mango. Papagalii care trăiesc în natură trebuie să-şi amintească rute de navigaţie complexe. În momentul în care a zburat prin vestibul – aripile nu i-au fost tăiate niciodată –, pasărea şi-a amintit jungla. Bunica înconjurase „Palatul Berthingham” cu palmieri în ghivece, aşa că Bertha se simţea ca acasă. Totuşi, era o colivie.

Bunica obişnuia să spună răspicat:

— Papagalii mei sunt născuţi în captivitate. Iar ceea ce nu cunoşti nu-ţi lipseşte!

Nu eram sigură că vorbele ei erau adevărate, de vreme ce eu simţisem lipsa unor surori înainte de a le cunoaşte. Dar ştiam că nu era cazul să spun asta.

Uşa de la intrare s-a trântit. Bertha a clănţănit din ciocul ei ca o semilună.

— E acea vârstă dificilă, desigur, am auzit-o pe bunica spunându-i vizitatoarei, care străpunsese prima linie de apărare şi se afla în vestibul. Fetele vin în fiecare vară, în august. E singura perioadă în care le avem aici şi e ca şi cum am negocia în fiecare an Acordul din Vinerea Mare[8]. Mame diferite, vezi tu, a adăugat ea, oftând, iar eu m-am gândit că, pesemne, nu înţelegea nici de ce mamele noastre nu puteau fi prietene. Încă aştept noul meu şold – se pare că noi, bătrânii, nu contăm pentru distinsul domn Blair! – şi nu pot să merg după fete de pe stânci, a continuat ea. Herbert, soţul meu, nu se poate gândi decât

[8] Good Friday Agreement sau Belfast Agreement, un dublu acord încheiat în 10 aprilie 1998 între majoritatea partidelor nord-irlandeze, dar şi între guvernul irlandez şi cel britanic, în scopul de a pune capăt confruntărilor violente care durau încă din anii ’60.

la treaba asta cu eclipsa. Iar tatăl lor e ocupat cu munca lui. E artist, şi-a sfârşit ea expunerea, pufnind.

Bunica îşi dorise ca tata să fie doctor. Pozase pentru el o dată, cu ani în urmă, pe vremea când tata o cunoscuse pe mama mea. După ce văzuse portretul, bunica fusese atât de jignită, încât nu vorbise cu el vreme de patru ani.

— Pictează *aici*, *acum*? a întrebat femeia, emoţionată, pe un ton care-i vădea tinereţea. Charlie Finch?

Mi-a stat inima în loc. Îi ştia numele. Era o admiratoare.

Nici bunica nu era de acord cu aşa ceva. Îi plăceau vernisajele, cele luxoase de pe Cork Street – prilej cu care descindea la galerie coafată, purtând rochie lungă şi alunecând de colo până colo de parcă ar fi mers pe role –, dar nu-i plăcea ca tata să-şi aducă îndeletnicirea la Rock Point în august. Din fericire, el nu băga de seamă. La drept vorbind, nici nu-şi putea porni şi opri arta ca pe un aspersor de grădină.

— Pe-aici, te rog!

M-am încordat, privind clanţa de alamă care se învârtea.

— O, iată-vă pe amândouă! Aici! a dat comanda bunica.

Bertha a zburat, stârnind un curent de aer şi etalându-şi penele stacojii din coadă, după care a aterizat pe mâna întinsă a bunicii. Papagalii cenuşii africani se dedică unui singur om, iar acel om, în cazul Berthei, era bunica. În acelaşi timp, pasărea decidea că anumiţi oameni nu-i plăceau. Cu o vară înainte, o muşcase pe Flora de deget de-i dăduse sângele.

Bunica a zâmbit.

— Am pomenit despre...?

Şocată, femeia a clătinat din cap în semn de negare. Nimic nu te pregăteşte pentru un papagal.

— Avem şi peruşi. Domnişoarele noastre guralive călătoresc din Hampshire împreună cu noi, iar vara stau aici, în aer liber.

Cufundată adânc în şezlong, cu un cocktail în mână, bunica se uita la voliera din grădină ca la televizor.

— Uau!

Am văzut clar cât de mult voia femeia să iasă din raza privirii ucigătoare a Berthei, dar a rămas locului. Am respectat-o pentru asta.

De asemenea, era interesant s-o priveşti. O faţă mare şi un păr şi mai mare, roşu-auriu. Ochii ei mi-au amintit de măslinele din cocktailul bunicii, verzi, lucioşi, de o convexitate apreciabilă. Nu exista nici o linie dreaptă la ea.

— E uimitor, a spus femeia. Ca şi cum ne-am afla pe o navă de croazieră sau ceva de genul ăsta!

— O, Rock Point e imposibil de scufundat, a răspuns bunica râzând uşor, aşa cum fac oamenii în filme, cu câteva clipe înainte ca nava să se lovească de un aisberg. Angie, ea e Lauren!

Femeia mi-a zâmbit, dezvăluind o perlă de gumă îngrămădită între dinţi şi obraz.

— Bună! Poţi să-mi spui „Ange”, dacă vrei.

Ştiam deja că n-aveam să-i spun aşa.

— Lauren e cea mai mică dintre cele trei fiice ale fiului meu, a spus bunica pe un ton piţigăiat, pe care-l folosea ori de câte ori aborda subiectul vârstelor noastre apropiate. Kat şi Flora încă înoată, dragă?

Am încuviinţat din cap, dorindu-mi dintr-odată să fi rămas şi eu în golf. Dar mă întorsesem pentru că aşteptam să sune Gemma.

— Apropo, cum te descurci în apă, Angie? a întrebat bunica.

— O să fiu sinceră cu dumneavoastră, doamnă Finch. Mă scufund ca un sac de King Edward[9]. Am oasele mari.

---

[9] Soi de cartofi denumit astfel după regele Edward al VII-lea, care a fost încoronat în acelaşi an, 1902, în care acest soi a fost introdus în cultură în Marea Britanie; denumirea a fost dată cu acordul

— Aha, a făcut bunica, iar peste chipul ei a trecut o undă de îndoială, care apoi s-a risipit. Ei bine, Flora a obţinut insigna de salvatoare. Kat a câştigat tot felul de concursuri de înot. Ele au grijă de tine, nu-i aşa, Lauren?

Am dat din cap, confirmând. Dar surorile mele n-aveau grijă de mine. Nici mama n-avea habar cât de nesupravegheate eram la Rock Point. Tocmai îi spusesem că tata ne ducea să înotăm, ceea ce făcuse şi în alte luni august, şi că ne făcea vânt în apă de pe stânci, încercând să mă deprindă pe mine cu Atlanticul, fiindcă mama mă învăţase să înot în mările calde exotice. Acum, că eram mai mare, aveam singură grijă de mine, rămânând la adâncimea care-mi convenea, departe de meduze şi de adâncimile bruşte.

— Ce noroc că ai surori! a exclamat Angie, zâmbind discret. Eu sunt singură la părinţi.

Era să-i spun că şi eu fusesem singură cândva. Dar ar fi fost prea complicat de explicat. Transpiraţia îmi dădea mâncărimi în spatele genunchiului.

— Angie e aici pentru o slujbă, Lauren, a spus bunica.

Mi s-a strâns inima şi mai tare. Am simţit că vara se schimba şi n-aveam idee cum s-o opresc.

— Trebuie să mărturisesc, i-a spus bunica lui Angie, că n-am apucat să-ţi verific referinţele.

Uşurarea femeii a fost evidentă, dar bunica n-a părut să observe. Mi-am dat seama că, de fapt, ea şi Angie nu discutau, ci doar încercau să obţină ceva una de la alta.

— Ai mai fost vreodată au-pair?

Bunica a mângâiat capul Berthei cu vârful degetului.

— Am fost, mult timp, şi asistentă în ateliere de artă, a răspuns Angie, cuvintele ţâşnindu-i repede din gură, de parcă ea aşteptase acea întrebare.

---

suveranului.

Privirea bunicii a trecut peste rochia diafană a lui Angie şi s-a lipit de lanţul argintiu din jurul gleznei ei. Bunica s-a încruntat.

— Aminteşte-mi, te rog! De unde ziceai că ai auzit de slujba asta?

Angie şi-a aruncat părul pe spate, împrăştiind acel miros fructat, sintetic, care răzbate pe uşile deschise ale saloanelor de coafură.

— Am fost colegă la şcoala de arte cu unul dintre asistenţii lui Charlie.

— Aha, înţeleg! a exclamat bunica, dar nu ăsta era răspunsul pe care-l voia ea. Pot să te întreb unde locuieşti?

— Cu nişte prieteni, în St. Ives, a răspuns Angie, aruncând o privire în jurul camerei mari şi confortabile. Pe canapeaua lor.

— Păi, eşti tânără!

Am răsuflat uşurată: bunica n-avea de gând să-i ofere un dormitor pentru oaspeţi.

— Am douăzeci şi şase de ani, a precizat Angie.

— Tânără, dragă, a spus bunica, aruncându-i o privire mai pătrunzătoare lui Angie, de parcă ceva la ea nu s-ar fi potrivit. La mare distanţă de zarva din Londra, pentru o fată ca tine!

— Am venit mulţi încoace, a răspuns Angie, iar apoi şi-a frecat nasul, ceea ce, după părerea mamei, era semn sigur că cineva minţea. Eclipsa, ştiţi...

— A, da! a exclamat bunica, luminându-se la faţă, de parcă asta ar fi explicat totul. Ei bine, slujba e a ta. Bani în mână. Până la sfârşitul lunii august. Sau până când pleacă ultima dintre fete. De obicei, mama lui Kat greşeşte ziua.

Angie a părut surprinsă, de parcă nu-i venea să creadă că totul fusese atât de uşor.

— Te ocupi de rufele lor. Ordine în dormitoare. Gustări. Şi, ştii, fii atentă în legătură cu toţi observatorii ăştia ai eclipsei care vin aici şi cu agitaţia generală!

S-a înstăpânit apoi o scurtă tăcere stânjenitoare. O rază de soare a cuprins pielea pergamentoasă a obrazului bunicii, ca atunci când pui mâna deasupra unei lumânări, iar sângele străluceşte în profunzime, roşu, şi-ţi dai seama că e acoperit de un simplu strat de piele. Totuşi, în acea zi încă nu puteam să mi-o imaginez pe bunica – sau pe cineva apropiat – murind.

— Să mă duc să mă prezint lui Charlie Finch?

Angie şi-a mutat greutatea de pe un picior pe altul. Coada Berthei a început să se vânture ca un evantai, echivalentul ei pentru un mârâit de avertizare.

— Presupun că ar trebui, a spus bunica fără tragere de inimă. Lauren, te ocupi tu?

— Dormitoarele noastre sunt pe palierul acela. Cel al lui Kat e în stânga...

Am arătat în tunelul de tapet cu frunze de la primul palier. Uşa lui Kat era deschisă, iar pe podea zăcea o pereche de bikini. Dar Angie nu era interesată de dormitoarele noastre. Se uita la scările atelierului.

— El e acolo, sus, Laura? a şoptit ea, surescitată.

Obrajii îi erau ca nişte trandafiri roz.

Am încuviinţat din cap.

— Totuşi, numele meu e Lauren.

Am urcat pe scara îngustă, abruptă, cu sandalele lui Angie lipăind în urma mea, zgomot ce se îmbina cu sunetul respiraţiei ei accelerate. Îl auzeam pe tata mişcându-se îndărătul uşii închise a atelierului. Un târşâit anume, care însemna că purta tenişii săi de pictură Dunlop, jerpeliţi, albi cu verde, cu şireturile dezlegate, cu ştaiful turtit sub călcâie. Am ezitat, cuprinsă de sentimentul că dacă o lăsam pe Angie să intre în atelier, în

lumea mea de la Rock Point, n-aveam s-o mai scot niciodată de-acolo.

— Ei bine, haide, Laura, a şuierat Angie, cu respiraţia mirosind a gumă de mestecat mentolată. Bate la uşă!

10. FLORA

Flora întredeschide uşa toaletei de la parter. Vestibulul e liber. Descălţându-şi pantofii cu tocuri zgomotoase, trece pe lângă salon – unde tatăl ei şi Angie râd şi şuşotesc – ca să-şi găsească surorile. După vreo jumătate de oră chinuitoare, în care au fost obligate să toasteze în mod repetat pentru turturelele îndrăgostite şi să-şi revină din uimire, toate trei au fugit, ca nişte vite înspăimântate după ce cade trăsnetul. Numai că ea s-a desprins de grup ca să-şi uşureze vezica urinară. Şi ca să încerce să cuprindă cu mintea ceea ce tocmai văzuse.

Smocul de păr roşu Campari. Zâmbetul triumfător al acelei guri moi, senzuale. Reţeaua în formă de stea a liniilor din jurul acelor ochi de un verde intens, cu privire pătrunzătoare. Cruzimea suprarealistă a lui Angie, acum aflată pe terenul accidentat al vârstei trecute de patruzeci de ani, încălţată cu botine cu toc mediu – argintiu! – şi îmbrăcată cu o blană falsă de leopard, etalându-se la Rock Point şi arătând de parcă şi-ar fi petrecut toţi anii din urmă la o petrecere sordidă. Se mişcă în propriul halo de aer cald, dulce, moscat, acel miros pe care îl degajă lenjeria curată, atunci când o strângi de pe pat, după sex.

Telefonul Florei sună. Bâjbâie după el să-l oprească: un apel pierdut de la Scott. Ecranul e înceţoşat. Îl şterge de

rochie. Tot înceţoşat. OK, e beată. Şi dacă vorbeşte cu Scott, o să-şi dea seama.

Tastează, ca să câştige timp:

La cină. Sun eu. Dor de tine!!

Legănându-se în pragul bucătăriei, cu pantofii în mână, îmbrăcată în rochia ei despicată, Flora se simte precum gazda unei petreceri ratate în mod catastrofal. Dar oare detectează o nouă unitate de rezistenţă în faţa asediului? Kat şi Lauren stau cu capetele apropiate deasupra mesei, lângă o sticlă de vin roşu, destupată. Sunt luminate de o lumânare care se scurge; deşi sunt diferite din punct de vedere fizic – în timp ce Kat a moştenit pometii laţi ai neamului Finch şi nasul bunicului, iar Lauren e o versiune a lui Dixie, cu înfăţişare de pasăre –, Flora vede asemănări în liniile strânse ale maxilarelor şi în mâinile lor expresive, ceea ce-i place foarte mult. Cu toată distanţarea lor din ultimii ani, au mai rămas multe de pierdut.

Angie ştie prea multe. Şi o să elimine orice şansă ca Flora, Kat şi Lauren să lase în urmă, în sfârşit, vara aceea regretabilă. Acum o să fie imposibil să mai scape de trecut. Ca şi cum ai încerca să-ţi mănânci prânzul în timp ce în colţul camerei zace un cadavru pe care îl bâzâie muştele.

Angie a fugit şi ea în ziua aceea de august. Cum poate tata să uite asta? Se presupune că o să simuleze cu toţii amnezia? Momentul „Unde-i Angie?” e înţepenit în creierul Florei. La fel şi imaginea lui Dixie care ţipa pe alee, vârâtă într-o dubă Volkswagen rablagită, condusă de un prieten cu codiţe împletite, roz. Felul în care Dixie întrebase apoi cu glasul ei blând, de yoghină, care a făcut-o pe Flora să vrea să mărturisească imediat:

— Spuneţi-mi, ce s-a întâmplat?

Nu i-au spus. Nu totul. Erau prea speriate.

— Uite-o şi pe Flora! exclamă Kat acum, întorcându-se spre ea. Logodit cu Angie?! Păi, la naiba cu asta, nu?

— Corect!

Florei îi vine să urce pe scări în mâini şi în genunchi, să se ghemuiască lângă Raff şi să se prăbuşească într-unul dintre somnurile ei de beţie, fără vise, iar ziua următoare să înceapă aşa cum trebuie, conform itinerarului pe care l-a întocmit ea însăşi. Însă acum se prăbuşeşte pe un scaun de bucătărie şi-şi întinde palmele peste faţa de masă decolorată, cu imprimeu William Morris. Lumânările aprinse şi vântul care vâjâie afară dau reuniunii lor aerul unei şedinţe de spiritism. Lumina lunii se revarsă intermitent peste masă, prăfoasă şi palidă ca un miez de cartof. Jaluzelele care atârnaseră cândva la ferestre au dispărut, observă Flora în timp ce culege un cub de zahăr din bolul de pe masă şi şi-l împinge cu limba în cerul gurii.

— Cadmiu! răcneşte Kat, cu atâta forţă încât stinge lumânarea.

— Cadmiu? repetă Flora, absentă.

Ea e întotdeauna cu un pas în urma surorilor ei. Crescând, citea atât de lent încât nici nu se mai obosea s-o facă. Nu putea să scrie, nici să calculeze. Numai Kat e în stare de calcule matematice; numerele fac creierul Florei să se topească. Ca ironie a sorţii, ea a descoperit cărţile după eclipsa din vara aceea, căutând o scăpare, orice care s-o îndepărteze de sine. Acum gândurile o poartă, ameţite, cu un imbold de natură fizică, înteţit de dor, către amintirea grupului ei de lectură.

— Tata glumea despre asta, nu-ţi aminteşti? continuă Kat. Lauren, ştii despre ce vorbesc...

Lauren dă din cap în semn de confirmare şi-şi apasă ochii cu vârfurile degetelor.

— Cadmiul poate perturba procesele neuronale, dar...

În cele din urmă, Flora înţelege. Mai să se înece cu bucata de zahăr.

— O, Doamne! Poate că asta explică de ce aruncă şi lucrurile bunicii.

— Nu, Angie trebuie să fie dincolo de toate astea, poţi să pariezi pe ultimul tău dolar! Afară cu tot ce-i vechi..., mormăie Kat, trântindu-se de spătarul scaunului. Ţii minte că a dat peste Angie în seara înmormântării mamei tale, Lauren? La clubul de arte. Gândeşte-te la asta! Se întorsese la Londra tulburat, vulnerabil, numai bun de înhăţat. Şi bogat. Angie s-ar fi mutat aici cu viteza unei rachete ghidate cu infraroşu.

Cu mişcări imprecise, Flora toarnă vin roşu în nişte pahare prăfuite. În mod normal, nu bea vin roşu – face ravagii cu flora ei intestinală –, dar situaţia de acum poate fi considerată o urgenţă. În ciuda faptului că nu s-au întâlnit niciodată, Dixie şi Angie sunt acum conectate, sudate laolaltă în mod invizibil, moartea uneia dintre aceste femei aducând-o înapoi, într-un mod detestabil, pe cealaltă.

Nimeni nu se aşteptase ca tatăl ei să fie atât de distrus la înmormântarea lui Dixie, în octombrie. Plângea de i se zguduiau umerii, în timp ce împrăştia o mână de pământ în acea groapă îngrozitoare. Spectacolul durerii lui a fost dureros de privit, nu în ultimul rând fiindcă Flora ştia că el n-ar fi plâns niciodată astfel dacă ar fi murit Annabelle, mama ei. Chiar şi pe vremea când erau mici, ea şi Kat simţiseră – iar asta le supărase profund – că Dixie cea tânără şi înflăcărată era cea pe care tatăl lor o iubea cel mai mult. Mama lui Lauren, nu a lor. Pe de altă parte, Dixie a fost singura care l-a respins, nu-i aşa? L-a părăsit, luând cu ea copilul, pe Lauren. Annabelle şi Blythe – pe care el le părăsise pentru Dixie... răzbunarea sorţii – întotdeauna o

detestaseră pe Dixie pentru că era dorită de Charlie, iar ele, nu.

— Vă amintiţi că Angie nu ştia să înoate? întreabă Kat după un timp. Stătea aproape de mal, îngrozită dacă îi trecea apa de genunchi. Poate că reuşim s-o ademenim iar.

— Kat! o admonestează Flora, deşi, pentru o fracţiune de secundă, ideea îi licăreşte şi ei în minte.

Kat are darul s-o împingă întotdeauna în zone mai întunecate ale minţii. Dar acum ea îşi ridică mâinile, în semn de apărare.

— Glumesc!

Lauren îi aruncă o privire uşor precaută, iar apoi, cu degete tremurânde, ia un chibrit şi reaprinde lumânarea, umplând camera cu miros de fum şi de sulf.

Flora ar ucide pentru o ţigară. N-a mai fumat de când l-a întâlnit pe Scott, care crede că NHS[10] ar trebui să le refuze fumătorilor tratamentul pentru cancer. Era mai slabă pe vremea când fuma.

— Trebuie să rezolvăm asta! declară ea înclinându-se în faţă, revigorată de vinul roşu şi de amploarea crizei familiale. Ce-ar fi s-o sun pe mama, iar tu s-o suni pe Blythe şi să organizăm un fel de intervenţie în forţă?

— Cavaleria? întreabă Kat, clătinând din cap. Mai bine nu!

— Şi dacă Angie îl face pe tata fericit? sugerează Lauren pe un ton calm, cu flacăra lumânării dansând în ochii ei negri şi blânzi.

— Dar nu era nefericit, Lauren! geme Flora. Nu e suficientă absenţa nefericirii? La vârsta lui?

Kat desprinde o picătură de ceară de lumânare şi o frământă între degete.

---

[10] National Health Service.

— Amândouă pierdeţi din vedere esenţialul. Asta e o criză a vârstei mijlocii a bărbaţilor albi, cu debut foarte târziu, supraîncărcată de teroarea mortalităţii şi a irelevanţei artistice şi culturale, explică ea, aruncând biluţa de ceară. Ca să fiu generoasă, aş spune că tata încearcă să recupereze acele pierdute vremuri de aur ale talentului său răsunător, vara *Fetelor cu colivie*, culmea faimei lui!

— În căutarea a ceea ce s-a pierdut, murmură Lauren apăsat, de parcă asta ar avea sens şi pentru ea.

— Dar povestea cu Angie nu e o scuză! se burzuluieşte Flora, care crede cu tărie că după cum îţi aşterni, aşa dormi.

Kat se ciupeşte de rădăcina nasului.

— Nu e. Tata ar fi trebuit să ne avertizeze, nu să ne aducă la Rock Point în perioada unor asemenea intemperii extreme. A vrut să ne pună în faţa faptului împlinit. Ne-a prins la înghesuială. O să se însoare cu Monstrul.

Amintindu-şi cât de rele erau ele pe vremuri, Flora se bucură în sinea ei că are un fiu.

— O, Doamne, uitasem cum îi spuneam! *Monstrul*, repetă ea, savurând încă o dată porecla.

— Bănuiesc că numai un monstru recunoaşte alt monstru!

Flora se întoarce şi, spre groaza ei, îl vede pe tati în pragul bucătăriei, cu o expresie cumplită pe chip. Ea se teme să se întrebe de cât timp stă el acolo şi ce altceva a mai auzit.

— Ei bine, v-aţi reacomodat al naibii de repede! exclamă el intrând cu pas apăsat, trântind pe masă o foaie de hârtie mototolită şi făcând ca vinul să se reverse, unsuros, peste buza paharului Florei. Cine a făcut asta?

Înainte ca Flora sau Lauren să poată reacţiona, Kat înhaţă foaia. Ochii ei se mişcă de la stânga la dreapta, iar apoi se măresc. Piciorul stâng începe să i se bâţâie.

— La naiba..., mormăie ea, ca pentru sine.

Flora are o presimţire neplăcută. Piciorul ăla...

— Ce-i? întreabă ea.

Expresia tatălui lor e rece acum, cu privirea artistului detaşat, pe care Flora a urât-o întotdeauna.

— Simte-te liberă să le împărtăşeşti asta şi celorlalte, şefa!

Apoi, pe coridor, un ţac, ţac, ţac de botine cu tocuri – precum ticăitul crocodilului din Peter Pan – şi apare Angie, punându-i o mână pe umăr.

— Ce s-a întâmplat, iubitule?

Kat bate un ritm rapid din picior. Flora îşi răsuceşte, îngrijorată, şiragul de perle.

— Nu fi sfioasă, Kat! spune Charlie, în al cărui ton jos începe să clocotească furia. Citeşte-o! Nu există secrete între mine şi Ange.

Kat trage aer în piept, ca să vorbească. Dar şiragul de perle al Florei se rupe, exploziv, iar perlele cad, se rostogolesc şi se împrăştie în colţurile cele mai întunecate, prăfuite şi inaccesibile ale camerei.

11. LAUREN, 1999

Mai rămăseseră patru zile, iar în vitrinele magazinelor erau lipite note scrise de mână:

Nu mai avem ochelari de protecţie pentru eclipsă!

Prosoapele împânzeau plajele aglomerate. Turiştii rătăceau, pierduţi şi arşi de soare, pe alee. Alţii ridicaseră

corturi şi puseseră difuzoare într-un câmp din apropiere, până când soţia fermierului îi trimisese, iritată, mai încolo. În aerul sărat se simţea nerăbdarea oamenilor. Am început să observ minieclipse peste tot: în forma unghiilor tăiate ale lui Kat, în jurul chiuvetei din baie şi în micile golfuri de la baza stâncilor. La ora prânzului, bunica s-a apucat să bea „şnapsuri”, ca să-şi aline durerea care-i înţepenea şoldul.

— Noi, fetele, suntem legate de ritmurile lunii, nu-i aşa?

Eu şi surorile mele ne uitam la faţa de masă, îngrozite că fuseserăm incluse în aceeaşi categorie. Bunica avea fire de păr pe degetele de la picioare.

La şedinţele de pozat, Kat şi Flora erau neliniştite, se amuzau şi se agitau. Mă străduiam să le înţeleg conversaţiile de ventriloce, şoptite din colţurile gurii. Mormăieli despre petrecerile de eclipsă. Şi despre „plan”. Atunci când am întrebat-o pe Flora – care stătea în mijloc, aplecându-se mai aproape de Kat – despre ce era vorba, ea mi-a făcut doar cu ochiul şi a zâmbit. Un zâmbet tâmp, de Mona Lisa, după cum îl numea tata, care vorbea cu ţigara atârnându-i între buze.

— Ce naiba e cu voi?!

Poate că n-a fost din cauza eclipsei. Poate că vara aceea ar fi mers prost oricum. Dar lucrurile pe care le făceam de obicei în acele prime zile de august, modurile obişnuite în care ne cunoaştem din nou – înotul, focurile de tabără, dormitul în grădină, în cortul de cercetaş al bunicului, în care ne vâram toate trei, uitându-ne la stele prin deschizătura care se căsca în pânză, sau bronzatul în leagăn, cu picioarele întinse, până când pielea ni se înroşea ca racul – păreau mărunte şi plictisitoare, cel puţin pentru Kat şi Flora. Ne omoram timpul până la eclipsă, alungând acele ultime ore una câte una, fără să ne dăm seama cât de preţioase erau.

Ne doream să se întâmple ceva.

Motiv pentru care în acea dimineaţă de vară, la o săptămână după sosire, ne aflam înghesuite în dressingul bunicii. Eclipsa, hotărâse Flora, era „o oportunitate de a ne costuma”. Nu-mi dădeam seama ce anume voia să spună cu asta, ştiam doar că aveam nevoie de un aliat. Aşa că, atunci când Gemma a venit să mă ia ca să înotăm, eu am tras-o pe scări, la etaj. Niciodată dornică să intre în casă – se simţea ciudat, spunea ea, mama ei fiind femeia de serviciu şi aşa mai departe –, arăta stânjenită, nesigură într-un fel în care nu era niciodată atunci când ne aflam în aer liber. Dressingul, foarte elegant, era întru totul caracteristic familiei Finch. Mirosea a raion de parfumuri din magazinele universale. Era acolo o măsuţă de toaletă din sticlă, cu oglindă, pe care se aflau pufuri de vată ca nişte bezele, aranjate într-un vas roz, precum şi un şir de mâini de ceramică în mărime naturală, tăiate de la încheietură, purtând inele şi brăţări. O, şi pretutindeni erau atâtea haine!

Mama spunea că depozitarea era un privilegiu al celor bogaţi – noi, ceilalţi, aveam cutii de plastic Ikea stivuite sub paturi –, iar bunica îşi putea permite să nu arunce nimic. Şi nu arunca. Astfel, în dressingul ei se găseau poşete de piele de crocodil, gulere de vulpe, pantofi în culori aprinse, cu tocuri îmbrăcate în satin. Şi, bineînţeles, rochii din „zilele ei fericite” greu de imaginat – Londra anilor ’80 –, într-o gamă completă de culori. Multe dintre ele erau învelite în saci de plastic. Altele atârnau liber, cu mânecile ieşite în afară, de parcă o bunică mai subţire şi mai tânără încă s-ar fi aflat înăuntrul lor.

Din fericire, bunica nu era acolo. Întinsă în camera de zi, cu picioarele goale, noduroase, proptite pe un perete, sprijinindu-şi şoldul, ea nu voia să fie deranjată „decât dacă e vorba de o chestiune de viaţă şi de moarte sau de

papagali”. Bunicul era în birou, blestemând conexiunea dial-up care cădea întruna. Tata ieşise, nimeni nu ştia unde. Iar Angie întârzia atât de mult, încât eram convinşi că avea să fie concediată.

— În principiu, a băut aseară, iar azi s-a trezit târziu, a spus Kat, care era surprinzător de informată despre astfel de lucruri. Suntem doar noi! s-a bucurat sora mea, în timp ce inima frântă a lui Whitney Houston răzbătea din walkmanul ei, care stătea sprijinit de o perie de păr. Suntem libere! a decretat Kat.

Asta însemna că surorile mele erau acum la conducere.

— Asta e Aleasa?

Flora îşi ţinea o rochie verde fluid peste lenjeria de corp. O albină s-a izbit de geam.

Kat i-a aprobat alegerea:

— Perfect, Flo!

După aceea, s-a îmbrăcat cu o rochie Ferrero Rocher dreaptă, aurie, iar apoi a ridicat o mână şi a strigat, cu accentul american al mamei ei:

— Taxi! La Claridge!

Am râs, prefăcându-mă că ştiam ce era Claridge, şi i-am aruncat o privire Gemmei, care trăgea un fir de la rochia pe care o îmbrăcase în dimineaţa aceea. Spre încântarea noastră, era la fel ca a mea – din jerse bleumarin, imprimeu cu stele, Hennes. Cu o săptămână înainte, fără să ne dăm seama, aleseserăm amândouă acelaşi model de rochie de la standul de îmbrăcăminte cu preţuri reduse.

— Voi două sunteţi ca nişte gemene ciudate, telepatice! spusese Flora mai devreme, iar vorbele ei mi se păruseră a fi un compliment.

Eu şi Gemma ne cunoscuserăm în urmă cu trei veri, pe când mă trezeam în fiecare dimineaţă la Rock Point cu dorul de casă în piept. Încă eram singura nepoată care, la masă, nu ştia ce furculiţă să folosească mai întâi. O străină

ce se alăturase familiei de parcă ar fi fost una dintre acele fete tăcute şi nebăgate în seamă de nimeni, pe care eşti forţat să le inviţi la o petrecere fiindcă mama ta o cunoaşte pe mama ei. Apoi bunica o angajase pe Viv, care se mutase în zonă. În zorii unei zile, Viv, scuzându-se, agitată, îşi adusese fiica la serviciu pentru că aceasta din urmă avea o infecţie respiratorie.

Gemma era o fată obişnuită, ca mine. Cu şase luni mai mică. Avea un zâmbet nedumerit, o gropiţă într-un obraz, ochi albaştri-argintii, pătaţi ca pielea de macrou, şi o timiditate care durase aproximativ cinci secunde. Ne aşezaserăm pe banca de lângă Râpă, împărţind o pătură şi un pachet de chipsuri, şi ne povestiserăm vieţile printre ronţăieli. După ce Viv îşi încheiase istorisirea, îmi doream şi eu să locuiesc în landă. Într-o căsuţă confortabilă, îmbrăţişată de tufele de grozamă şi căreia să-i dea ocol şoimii. Împreună cu un frate mai mare, care părea mult mai agreabil decât surorile mele vitrege. Şi cu un tată pescar, care m-ar fi luat în barca lui cu motor hârâitor. În restul anului, schimbaserăm scrisori pline de desene mâzgălite – ale ei, geniale – şi adevăruri smulse din adâncul sufletului. Atunci când îmi făcusem griji că ajunsesem în familia Finch prea târziu şi că nu ştiam cum să fiu soră, Gemma îmi spusese:

— Kat şi Flora trebuie să înveţe, nu tu!

— Şi ce o să poarte Lauren Molloy? a întrebat Kat, folosind numele meu de familie, deşi nu era obligată.

Flora şi-a descheiat sutienul, eliberându-şi sânii plini, albi, în contrast cu bronzul de pe restul corpului, şi i-a făcut semn lui Kat să-i încheie rochia la spate.

Am înhăţat o rochie de bal, făcută dintr-o ţesătură creponată, galbenă ca şerbetul Dip Dab. Încercând să-mi ascund corpul, sfârcurile care pulsau şi care îmi dădeau senzaţia că nu-mi aparţineau, mi-am tras rochia peste cap,

lăsându-mi-o pe cea de jerse pe dedesubt. Rochia de bal îmi era mult prea mare.

— Gemma?

Aceasta a clătinat din cap.

— Mama înnebuneşte dacă află că am încercat lucrurile bunicii voastre!

Gata să plece, ea şi-a luat rucsacul pe care îl purta peste tot şi şi-a dat la o parte părul de pe faţă. Nu conta cum îl pieptăna, cărarea ei era întotdeauna în zigzag. (Atât cea a lui Kat, cât şi cea Florei rămâneau drepte, ca nişte dungi trasate pe un gazon perfect.)

— O să am o groază de necazuri! s-a plâns Gemma.

Kat şi-a dat ochii peste cap.

— Nu mai multe decât noi.

— Nu sunt una dintre voi! a contrazis-o Gemma imediat.

Nimeni n-a mai spus nimic. Kat a început să-şi mişte şoldurile, împletindu-şi braţele în dreptul feţei. Flora a prins-o de mâini pe Kat şi s-au legănat împreună, unduindu-se în auriu şi în verde, precum algele marine pe sub apă.

— Nu te considerăm fiica îngrijitoarei, să ştii, Gemma! a spus Flora peste umăr, confirmând contrariul.

Acele cuvinte m-au atins şi pe mine. Mama făcuse curat în case, avusese tot felul de slujbe ca să se descurce. Am luat o rochie în nuanţa albăstrelei.

— Asta se potriveşte cu ochii tăi, i-am spus Gemmei, implorând-o din priviri. Mama ta nu lucrează astăzi, n-o să afle!

— Nu, stai! a strigat Flora, care a lăsat mâinile lui Kat, iar apoi s-a întors şi a luat umeraşele la rând, găsind şi, după aceea, măsurând pe corpul Gemmei o rochie mototolită, urâtă şi vineţie, de culoarea venelor de la încheieturi, care o făcea pe Gemma să pară bolnavă. Asta! a exclamat sora mea, în timp ce muzica s-a oprit. Nu crezi, Kat?

Am avut senzaţia că altceva întreba Flora.

— Mda, lila, a răspuns Kat, în timp ce albina a căzut pe pervaz, cu un zbârnâit.

— Vreau rochia albastră! a spus Gemma, ridicându-şi bărbia. Cea pe care a ales-o Lauren!

Kat şi Flora s-au privit un moment. A început o melodie nouă. Se mai auzea ceva, un altfel de zgomot, unul pe care am continuat să-l aud luni de zile după aceea şi nu-l puteam face să înceteze nici dacă-mi puneam o pernă peste cap.

*

Trecând prin poarta lunii, ne-am ciocnit una de alta şi am râs înăbuşit. Pe alee, vântul ne-a risipit starea de spirit ciudată, tensionată, din dressing. Umbrele noastre s-au lipit la margini, ca nişte figuri decupate din hârtie. Eram unite, eram din nou un grup.

Mergând poticnit către plajă, aveam impresia că fugeam de ceva, nu că ne repezeam spre acel lucru. Râsul a erupt. Rochiile ni s-au umflat şi apoi ni s-au lipit de picioare. M-am împiedicat, iar Kat m-a ajutat să mă ridic, apucându-mă de mână. Eram ca un stol de păsări tropicale, cele două mai mici în spate, în siajul celor mai puternice, din faţă. Pentru câteva secunde, totul a fost perfect: soarele, Gemma, surorile mele. Apoi, lângă ruina colibei pustnicului, un sunet teribil. Ne-am oprit şi ne-am ţinut răsuflarea: rochia Gemmei se rupsese chiar în faţă, dându-i la iveală chiloţii, pe care scria *Marţi*.

— Am călcat pe ea! a spus Gemma, ţinându-şi mâna peste gură.

— Ai greşit ziua! a exclamat Kat, arătând spre chiloţii Gemmei.

Prietena mea s-a înroşit şi a tras de pânza rochiei, ca să-i ascundă.

— Rochia asta albastră e preferata bunicii! a spus Flora cu o cruzime care m-a şocat. Ar fi trebuit s-o porţi pe cea lila!

Din vârful crestei s-a auzit un strigăt:

— Gemma! Eşti acolo?

Ochii Gemmei au părut că sar din orbite.

— Mama! Am încurcat-o!

Ne-am ascuns cu toatele după coliba pustnicului.

— Gem! s-a auzit Viv, de data asta, mai aproape.

Gemma a început să plângă.

— Uite, am rochia cu stele sub asta! am spus, scoţând la vedere o fâşie ca să-i dovedesc. Gemma, dacă schimbăm rochiile între noi, mama ta n-o să afle niciodată! Ne putem dezbrăca înăuntru.

Am arătat din cap spre coliba dărăpănată. Kat şi Flora s-au repezit să coboare printre stânci.

Gemma a ezitat. Coliba pustnicului era năpădită de iederă şi de poveşti legate de magia neagră. Cu zece ani în urmă, înăuntru fusese găsit cadavrul unui bărbat, cu ochii scoşi de pescăruşi, iar omul acela nu murise chiar de curând. Din acoperiş rămăseseră doar nişte grinzi care traversau cerul. Într-un colţ erau mucuri de ţigară şi o cutie de bere goală. Eu şi Gemma ne-am ghemuit sub pervazul de piatră ciobit, cu iarba ţepoasă gâdilându-ne gleznele. După un timp, m-am uitat peste marginea găurii care fusese cândva o fereastră şi mi-a stat inima în loc.

La câţiva paşi, pe poteca de pe stâncă, un adolescent mijea din ochi direct spre mine, de sub o şapcă de baseball. M-am lăsat din nou în jos, uşurată că nu era Viv.

— Ce-i? a şoptit Gemma, observându-mi agitaţia.

— Nimic, am răspuns eu, fiindcă Gemma era destul de îngrijorată. Haide să facem schimb.

Am tras de rochia de jerse prin decolteul rochiei de deasupra, răsucindu-mi o bretea în jurul umărului, dar am

rămas blocată. Descheiată la rochie, Gemma a încercat să mă ajute, dar mi-a încurcat breteaua şi mai rău, astfel încât am căzut grămadă amândouă într-un morman de ţesături amestecate, şuierând de un râs înăbuşit – până când am văzut faţa aceea pe fereastră, complet nemişcată, ca un portret în ramă. Şi râsul nostru a murit.

12. LAUREN, 2019

Lauren se opreşte pe poteca de pe stâncă, năpădită de senzaţia acută că e urmărită. Aruncă o privire neliniştită în jur. Dar malul stâncos şi ceaţa de la prima oră a dimineţii obturează orizontul. Creează ascunzători pentru scriitorii de bileţele săriţi de pe fix. Cotloane alunecoase, pe care imaginaţia ei trebuie să le umple.

Ne amintim. Ştim ce aţi făcut, scrie în biletul pe care tata l-a găsit aseară lângă uşa salonului.

Trebuie subliniat faptul că, probabil, biletul a fost vârât prin fanta pentru corespondenţă şi împins de curent pe podeaua vestibulului.

Ei bine, *ce* îşi amintesc ei mai exact? Lauren şi-ar dori ca autorul – sau autorii – biletului să fi bătut la uşa din faţă a casei şi să-şi formuleze acuzaţia. Ea nu s-ar fi speriat, spre deosebire de ceilalţi. Tonul lui Kat a rămas ferm în momentul în care ea a citit cu glas tare ceea ce era scris în bilet. Chipul lui Angie a devenit ca albul de plumb elisabetan, în contrast cu părul acela de un roşu cărămiziu. Flora şi-a dus mâna la gură, privind, mută, la perlele împrăştiate pe podea. Pentru Lauren, a fost ca şi cum ar fi fost trezită cu două palme. Şi a simţit spiritul mamei ei în bucătărie, chiar lângă ea.

— În vara aceea, Laurie... n-a fost toată povestea.

Atunci când rostise vorbele respective, Dixie începuse să delireze, sub influenţa morfinei, lucidă într-un minut şi vorbind neinteligibil în următorul, de parcă ar fi înotat sub apă şi apoi ar fi luat aer, timpul de scufundare devenind tot mai lung.

— N-aş putea să-ţi spun...

Mama ei n-a terminat niciodată fraza. După aceea, Lauren nu şi-a mai dat seama dacă vorbeau medicamentele sau dacă, ea însăşi fiind nedormită, auzise greşit. Dar, pe măsură ce săptămânile au trecut, în momente aleatorii, avea să se oprească din ceea ce făcea – lipirea unui ciob de sticlă într-un mozaic, tastarea unui e-mail de serviciu despre împrumutul unui Caravaggio – şi să aibă o clipă de claritate, precum un petic limpede pe cerul înnorat, în care se întreba: oare ce încercase să spună mama ei? Biletul de ieri a adus înapoi cu toată forţa acea întrebare.

După cum i-a scris Gemmei noaptea trecută, stând la micul birou din dormitorul ei, la lumina unei veioze cu abajur:

Să considerăm că asta e una dintre multele diferenţe dintre mine şi surorile mele, G. Ele au avut întotdeauna impulsul ăsta propulsiv, nu-i aşa? Cred că de aceea vieţile lor sunt atât de reuşite acum. O să ia de la Rock Point ceea ce le place – presupun că antichităţile cele mai frumoase ale bunicii; Flora aruncă ocheade la tigăile de cupru –, iar apoi amândouă o să-şi continue, netulburate, viaţa. În timp ce eu încep să mă întreb dacă nu cumva o parte din mine e blocată aici şi ascunsă într-un dulap prăfuit sau ceva de genul ăsta, trebuind să găsesc acel fragment ca să fiu din nou întreagă. Ştiu că înţelegi ce vreau să spun.

La micul-dejun – dureros de stânjenitor – lui Lauren i-a trecut prin minte că s-ar putea, de asemenea, ca fiecare dintre ele să-şi amintească altfel evenimentele: povestea acelei veri, precum studiile desenate pentru un tablou, suprascrisă la nesfârşit, revizuită şi schiţată din perspective diferite. Nici măcar tata n-a putut s-o stabilizeze. Suprafaţa tabloului *Fete cu colivie* a fost constituită din trăsături în relief, straturile de vopsea devenind din ce în ce mai groase în timp ce artistul încerca, folosindu-se de smocul conic de păr de porc al pensulei lui, să surprindă o realitate care-i scăpa printre degete.

Ţipetele păsărilor îi covârşesc gândurile lui Lauren, care intră în panică şi-şi ridică privirea. Pescăruşii se ceartă deasupra capului ei. Sunt prea aproape. Ea îşi strânge degetul mare de la mâna stângă – aşa cum a învăţat-o Janet, psihoterapeuta, cu ani în urmă – şi, încercând să-şi stăpânească tulburarea, dorinţa de a ţipa şi de a fugi, îşi continuă coborârea şerpuitoare într-un peisaj care nu diferă cu totul de cel al verii, întrucât, cu plăcile şi cu cavităţile lui de stâncă, are o structură prea tare ca să fie învinsă de schimbarea sezonieră.

Lauren alunecă, iar apoi se redresează ţinându-se de un smoc de iarbă, în timp ce poteca se transformă într-un şuvoi de bolovani, de pietre şi de scoici, coborând spre golful minuscul, în formă de inimă.

Îmbrăţişat de un amfiteatru de piatră, golful e împânzit cu bolovani de dimensiunea unor automobile mai mici. Sunt expuse vederii coastele proeminente ale unei bărci cu vâsle, abandonate pradă refluxului. Pe măsură ce Lauren se îndreaptă spre mare, granulele de nisip de sub tălpile ei alunecă în toate părţile, astfel încât fiecare pas înainte îi e contracarat de o mică mişcare înapoi: exact cum i-a fost viaţa de când a murit Dixie. Străbate poteca

aceea făcând un asemenea efort, de parcă pământul ar fi instabil sub picioarele ei.

Aproape de malul apei, se lasă în genunchi ca să cerceteze pălăria lipsită creier şi de sânge a unei meduze eşuate, întrebându-se dacă mai e în viaţă şi dacă ar trebui să-i dea o mână de ajutor ca să ajungă înapoi în mare. Gemma i-a explicat cândva că meduzelor pot să le crească la loc părţi amputate ale corpului, regenerându-se după traumatisme. Lauren se jură în sinea ei că aşa o să facă şi ea. Dar ceva o loveşte cu forţă din spate şi cade, proptindu-se cu palmele în nisip. Un câine latră, plin de entuziasm. O secundă mai târziu, cineva o ajută să se ridice.

— O, Doamne, îmi pare atât de rău! exclamă stăpânul animalului. Eşti bine? Căţeluşa asta nebună are numai zece luni! Rocket, stai locului!

— Nu-ţi face griji, sunt bine!

Lauren se îndreaptă de spate, îşi dă laoparte bretonul care i-a intrat în ochi şi... încremeneşte.

Înalt. Aceiaşi ochi albaştri-cenuşii. El spune, zâmbind:

— Tu m-ai refuzat atunci când am vrut să-ţi cedez locul în trenul de la Londra?

Lauren se gândeşte că ar trebui să plece. Omul din faţa ei emană o blândeţe plină de simplitate, în care ea n-are încredere.

El îşi dă jos gluga şi scoate la iveală un păr ciufulit şi un cap mare şi robust.

— Numele meu e Jonah!

— Eu sunt Lauren! se prezintă ea, iar apoi regretă, fiindcă vede pe faţa lui semnele faptului că a recunoscut-o.

Acest Jonah îi priveşte stăruitor semnul din naştere. Dar ea nu-l poate repera pe el. O faţă dintr-o pictură veche, poate. Aceleaşi trăsături care se repetă peste secole. Tineri pictaţi cândva de Rembrandt se plimbă pe

Whitechapel Road, încălţaţi în Nike, iar Venus a lui Botticelli se rujează pe Central Line. Jonah are o faţă renascentistă italiană, crede Lauren, cu acele trăsături tăiate adânc şi cu pielea lui măslinie, uşor ciupită de vărsat. Sau lucrează ea la Galeria Naţională de prea mult timp?

— Îmi pare bine ca te-am întâlnit! Din nou.

Jonah are în privire un soi ciudat de familiaritate. Îmbujorându-se, Lauren îi mângâie câinele – un labrador negru, lucios precum vopseaua umedă – şi fixează orizontul cu privirea. Furtuna a trecut, dar marea e încă agitată, cu valuri uriaşe care aruncă alge pe plajă.

— Te ispiteşte o baie? întreabă el, de dragul conversaţiei.

— Nu sunt atât de tare! răspunde ea zâmbind, gândindu-se la optimismul cu care şi-a pus în bagaj un costum de baie. Dar sora mea cu siguranţă că o s-o facă. Da, Kat e o înotătoare de neoprit!

Îşi aude mica inflexiune de mândrie din glas.

— O, una din categoria temerarilor! exclamă Jonah pe un ton mai degrabă amuzat decât dispreţuitor.

Apoi el se apleacă să mângâie urechile câinelui, iar mâna i se apropie brusc de piciorul lui Lauren. Ea simte pe dată o furnicătură fierbinte, ceea ce o derutează de-a dreptul. De când i-a murit mama, s-a simţit prea închistată, prea vulnerabilă ca să mai facă sex, iar partea de corp de sub nivelul taliei i-a amorţit cu totul.

— Nimeni nu îndrăzneşte s-o contrazică pe Kat, spune ea.

— Am şi eu o soră de genul ăsta, se confesează Jonah, în timp ce fluxul începe să se ridice spre ei. Eşti londoneză? întreabă el, în felul cuiva care cunoaşte deja răspunsul.

Prea multe întrebări, aşa că Lauren îşi spune iarăşi în gând: „Pleacă!”

Dar zăboveşte, coborând garda, fiindcă simte că, în orice moment, frumuseţea brutală a locului ar putea s-o îndepărteze de lumea lăuntrică plină de durere, monocromă şi plată în care a rămas blocată.

— Foarte!

— Sora mea adoră Londra. Mă face să vin acolo de fiecare Crăciun, ca să le amintească nepoţilor mei rădăcinile lor din Kernow[11]. De parcă le-ar păsa!

Lauren îi aruncă o nouă privire, înregistrând masivitatea umerilor lui şi buza de sus plină, ceea ce o face să simtă un fior de dorinţă.

— Din fericire, mai am încă o săptămână liberă pe care s-o petrec aici ca să mă recuperez, spune el, iar privirile li se întâlnesc. Locuieşti la Rock Point? o întreabă el după un moment de tăcere.

Lauren devine rigidă, iar în faţa ochilor minţii i se iveşte din nou bileţelul ameninţător de noaptea trecută.

— Casa aceea e greu de trecut cu vederea, adaugă el, de parcă i-ar fi citit panica şi ar fi încercat s-o liniştească. Vreau să spun că e foarte vizibilă aşa luminată cum e, pe stâncă.

— A, da!

Corpul ei se relaxează puţin.

— Îmi pare bine să văd din nou un pic de viaţă în locul ăla, spune Jonah în timp ce-şi vâră mâinile în buzunare. E păcat să ţii casele goale atunci când localnicii nu şi le permit!

— Absolut! răspunde Lauren, gândindu-se la prieteni, care, ca şi ea, au puţine şanse să urce pe scara confortului locuinţelor, darămite să-şi permită să trăiască într-o zonă cât de cât decentă. Aceeaşi problemă e şi la Londra!

— Aici e altfel, spune el repede, cu o căldură neaşteptată în glas.

---

[11] Echivalentul numelui de Cornwall în limba locală.

Inima ei începe să bată. Noaptea trecută, după ce a stabilit faptul că biletul cel misterios nu fusese scris de nimeni dintre cei ai casei, tatăl ei a exclamat:

— Nişte localnici nebuni, supăraţi pe ăştia care au case de vacanţă în zonă!

Lauren aruncă, peste umăr, o privire către poteca singuratică de pe stâncă – singura cale de scăpare –, ce se bifurcă mai sus, una dintre căi mergând înspre Rock Point, iar cealaltă – o scurtătură –, către câmpuri, spre munte. Dar rămâne pe loc. Există lucruri pe care numai un localnic i le poate spune.

— Ce mai e cu căsuţele acelea vechi din landă? întreabă ea, iar el o priveşte puţin nedumerit. Vreau să spun: acum sunt case de vacanţă? continuă, neştiind prea bine dacă asta vrea să afle.

— Depinde de casă, răspunde el, cântărindu-şi cuvintele.

— Ei bine, există una... Nu-mi amintesc adresa exactă, spune ea, iar glasul i se curmă de la nodul care i se pune în gât, de emoţie. Dar e o cărare care duce la căsuţa asta. Şi e aşezată aproape de două stânci verticale.

Totuşi, Jonah nu spune nimic, lăsând-o pe Lauren să-i dezvăluie mai mult.

— Asta e cea mai proastă descriere posibilă, nu? se necăjeşte ea, stânjenită şi nervoasă. Păi, ar trebui să plec. Pa, Rocket!

În timp ce se îndepărtează – ştiind dintr-odată pe care dintre cele drumuri o s-o ia negreşit după ce ajunge la bifurcaţie –, simte privirea lui Jonah în spate şi îl aude strigând:

— Ai grijă, da?

Lauren se întreabă dacă vorbele lui sunt o ameninţare sau un avertisment.

13. KAT

Pielea lui Kat e stacojie şi arde; vârfurile degetelor îi sunt amorţite. Se apucă să-şi usuce părul cu prosopul, exclamând:

— Nu ştiţi ce pierdeţi!

Privirea ei e atrasă de fereastra cu crustă de sare, lăsată întredeschisă pentru aerisirea atelierului. Se întreabă unde a ajuns Lauren. Ar fi mai bine să nu se înapoieze chiar acum. Nu cu Angie pe alee, fumând – ce fel de idiot e ăla care fumează? – şi aruncându-şi părul pe spate ca un cal de circ. Nu până când ea şi Flora nu apucă să-l calmeze pe tata, pe care l-au urmărit în atelier în acest scop.

Scoţând un mic oftat, Charlie se trânteşte pe scaunul pivotant din faţa mesei pliante. Comutând pe expresia inocentă, ia o schiţă dintr-o grămadă şi o studiază cu concentrarea intensă a unui ceasornicar. Pe rafturile alăturate, un fascicul de lumină apoasă loveşte borcanele în care se află, întărite, produse de curăţare, lacuri şi altele asemenea, care acum sunt conţinute în firele lui de păr. Kat o să fie uşurată atunci când vor fi trecut cu toţii peste asta.

Flora stă în genunchi pe podeaua pătată cu vopsea, apucându-l pe Raff de glezne ca să-l împiedice să se târască în abominabila colivie de păsări.

— Raff, pentru numele Domnului! strigă ea, ridicându-şi spre Kat ochii sticloşi şi înroşiţi, de parcă n-ar fi dormit nici o clipă noaptea trecută. Marea e aşa de rece precum pare?

— Mai rece! Cumplit de rece, Flo!

Înotul în aer liber îi provoacă lui Kat acel şoc în urma căruia se linişteşte, acea stare de calm nemaigăsind-o nicăieri altundeva; fiecare scufundare e o cale către înotul paradiziac în mare din verile pe care şi le-a petrecut aici în

copilărie. Apa i-a fost prietenă pe atunci. Iar azi-dimineaţă încă a simţit-o ca pe o îmbrăţişare, deşi ca pe una îngheţată, care, cel puţin preţ de un minut sau două, i-a alungat neliniştea provocată de bilet. Dar, pe măsură ce corpul i se dezgheaţă, efectele minunate dispar rapid şi i se pare din nou că biletul acela e ca un mesaj devastator, închis într-o sticlă, unul care şi-a petrecut douăzeci de ani clătinându-se în largul mării şi care după aceea a fost readus de apă pe malul lor. Şi apoi, desigur, e Angie.

La cina din seara trecută – după ce, de la tocana necomestibilă, au ajuns la nişte paste greu digerabile şi la mult vin roşu –, Kat a interogat-o pe furiş pe noua logodnică a tatălui ei. A descoperit că aceasta din urmă avusese o căsnicie de şase luni, fără copii, cu un dealer de artă rus, precum şi un mozaic de cariere uşor inventate în lumea artei şi a cluburilor de noapte. Kat, conştientă de privirea iritată a tatălui ei, care îşi dorea ca fiica lui să se poarte civilizat, a încercat să zâmbească şi să dea din cap, de parcă ar fi purtat o conversaţie normală. Dar se simţea blocată într-una dintre acele zone îngrozitoare din Escape Room, care împing la claustrofobie şi în care găseşti surprize urâte, indicii scrise, o coloană sonoră ciudată – vânt, valuri, cârâit de papagal – şi nici o metodă uşoară de evadare.

— Arde grăsimile? întreabă Flora, întrerupându-i lui Kat şirul gândurilor. Frigul, vreau să spun. Ca să merite, ar trebui să slăbesc cel puţin o jumătate de kilogram pentru fiecare secundă în care aş sta în mare iarna!

— Întotdeauna merită, Flora! Te simţi mai bine după aceea. Mai puţin stresată.

Îi vine greu să înţeleagă de ce ar trebui să fie stresată sora ei, dar aceasta chiar aşa e, lucru care răzbate de sub zâmbetul uşor combativ. Kat se lasă pe canapea, pe locul din dreapta, la fel ca la şedinţe, şi-şi dă seama că s-ar

simţi ciudat să se aşeze în altă parte, ca şi cum şi-ar duce geanta pe celălalt braţ decât cel obişnuit.

— Iar înotul e combustibil de rachetă pentru creier! Viteză cognitivă. Creativitate. Ştiinţa susţine asta.

Charlie se roteşte pe scaun. Discursul lui Kat i-a trezit interesul.

— Zici tu? Ei bine, cu siguranţă că aşa ceva nu mi-ar strica! exclamă el, ridicând în sus schiţa trunchiului nud, cu talie groasă, al unei femei în vârstă, desen constând în doar câteva linii ce închipuie părul, şoldul şi talia, dar care sunt extraordinar de veridice. Pe ăsta aş putea să iau un pol sau doi! Am fost bun cândva, să ştiţi!

— Al naibii de bun, tată! îl asigură Kat pe un ton încurajator, dar în care se simte disperarea pricinuită de faptul că el şi-a irosit talentul.

Se întreabă dacă toţi oamenii se nasc cu o cantitate finită de talent – la fel ca în cazul ovulelor din rezerva ovariană a femeilor – pe care o pot folosi sau irosi, iar după ce aceasta s-a terminat, dusă rămâne. Dacă da, tatăl ei s-ar putea afla în perioada unei post-menopauze creative.

— Annie? murmură el înclinându-şi capul într-o parte şi examinând schiţa cu atenţie, în încercarea de a identifica modelul. Da, cred că ea e!

Unul dintre multele lui modele. Lucrând în circuitul atelierelor din St. Ives, acele modele vizitau Rock Point, dacă Charlie se afla aici. Kat fusese circumspectă – şi Dixie pozase ca model, la urma urmei –, dar şi intrigată. Femeile se simţeau confortabil în propria piele, oricât le-ar fi fost carnea de flască sau cu gropiţe, într-un fel în care nu reuşea să se simtă mama ei, obsedată de diete. Sesiunile de pozat pentru *Fete cu colivie* au făcut-o să aibă mai mult respect pentru modele. Statul pe scaun a fost o muncă grea – furnicături şi înţepături, crampe, mâncărimi – şi a

fost plictisitor. Să stea nemişcată e un blestem pentru ea acum. Toate birourile de la Spring sunt staţii de lucru în picioare, sau benzi de alergare, o decizie care s-a dovedit şocant de nepopulară.

— Poate că o să fac tura aia de înot, mormăie Charlie pentru sine, întorcându-se înapoi la grămada de schiţe. Da, da, o s-o fac!

— Doctorul tău ar putea avea ceva de spus în privinţa asta, tati! protestează Flora.

— Ei, ce să-ţi spun! Fac ce-mi place, Flora! Sunt un excelent înotător în mare, declară el, dregându-şi glasul cu emfază. V-am învăţat pe toate să vă bucuraţi de asta, nu-i aşa?

— E adevărat.

Le dusese să se scalde în larg, probabil că prea departe, pe vremea când erau mici, stângace cu manşoanele gonflabile pe braţe. Kat îşi aminteşte de acele manşoane. Tatăl lor le învăţase să-şi scufunde capul sub apă ca să-şi biruie teama de usturimea ei sărată. Mai târziu, Lauren apăruse la Rock Point. După înot, Charlie scotea din apă arătarea aceea sfrijită şi o aducea în braţe până la ţărm, înfofolind-o apoi într-un prosop, ca şi cum ar fi încercat să compenseze absenţa lui din primii ani de viaţă ai fetiţei. Asta le-a pus pe ea şi pe Flora pe jar. Nu le-a plăcut deloc.

— Vreau să înot! anunţă Raff, apucând barele coliviei şi opintindu-se înainte.

— Vrei să vii cu bunicul? întreabă Charlie.

— Vreau să înot cu rechinii! strigă Raff.

Flora îl ridică, spunându-i să nu fie prost şi să iasă din colivia aceea murdară. După aceea, îl ridică şi îl aşază pe şoldul ei, în timp ce el se zvârcoleşte şi protestează.

— Aha, iată o obsesie sănătoasă pentru rechini! remarcă Charlie, trăgând un alt desen din grămadă, după care îl dă

la o parte şi ia altul. Cred că avem *Jaws* pe undeva pe la parter.

— Tati, are patru ani! strigă Flora dintr-o suflare. Au! Nu da în mami cu piciorul!

Charlie îşi pune un creion pe după ureche.

— Cam pe la vârsta lui v-am lăsat să vedeţi filmul.

Kat îşi verifică telefonul, care pâlpâie de notificări, fiecare dintre ele aducându-şi aportul de adrenalină.

— Hei, ce-ai zice de un manual pentru părinţi? *Un ghid creativ pentru creşterea copiilor*, de Charlie Finch. Ar putea fi o ocupaţie secundară, pe lângă arta ta. Aşa cum am fost noi.

— Dumnezeu îi iubeşte pe cei care încearcă, dragă! spune Charlie.

— Poftim, Kat, ţine-l! E nepotul tău.

Flora i-l pune pe Raff pe genunchi. Kat şi Raff se uită unul la celălalt cu o nedumerire reciprocă. E neaşteptat de moale şi de dolofan – arată atât de compact, ca un pui de rinocer –, dar Kat nu-şi mai aminteşte când l-a ţinut ultima dată pe el, sau pe oricare alt copil. Cu circumspecţie, îşi lasă nasul în părul lui şi adulmecă. Oare ce e acest elixir care continuă să-i fure prietenele, precum şi pe cele mai bune membre ale personalului de la Spring? Lăptos, dulce, cu un damf discret de şosetă spălată. Din punctul de vedere al spectatorului, educaţia parentală pare să implice o cantitate enormă de stres, în schimbul unei foarte mici cantităţi de satisfacţie, aşa cum e şi conducerea unei afaceri care eşuează. Dar totul are mai mult sens atunci când ţii în braţe unul în carne şi oase, decide ea.

— Kat..., şopteşte Flora.

Îşi ciocăneşte ceasul cu degetul.

Kat încuviinţează din cap. E timpul.

— Deci, tată... dintre toate femeile din lume, de ce Angie?

Tatăl lor se încordează, ridică din umeri, iar apoi se învârte cu scaunul, întorcându-se spre ele ca să le înfrunte.

— Îmi dau seama că eşti profund cinică în legătură cu astfel de lucruri, Kat, dar o iubesc pe Angie, răspunde el, suflecându-şi mânecile cămăşii cu precizie şi cu o notă de reţinere calculată. Ne conectăm. Avem o istorie.

Neputând să se abţină, Kat exclamă:

— Pe asta poţi s-o mai spui o dată!

— Sunt al naibii de norocos că, la vârsta mea, am găsit din nou dragostea, declară Charlie, iar apoi faţa i se întunecă. De data asta n-am de gând să mai dau chix. N-am de gând s-o pierd, mormăie el, abia auzit.

Kat schimbă o privire cu Flora, care face o grimasă, dar apoi se adună şi-şi recompune o expresie neutră. Amândouă simt prezenţa lui Dixie în cameră, detectează regretele tatălui lor faţă de moartea ei. Asta e problema cu „dragostea”, crede Kat. E o reacţie, o corecţie la iubirile care o preced. Deşi nu-şi dă seama cum anume se încadrează Kofi, fostul ei iubit, în teoria asta – el a sfidat întotdeauna definiţia simplă –, totuşi, mamele lor o susţin.

Charlie s-a simţit prizonier în căsnicia lui cu Annabelle – însurându-se, conform spuselor lui Blythe, doar ca să-i facă pe plac mamei lui –, iar Blythe a fost medicamentul, cu farmecul ei hedonist american. Apoi a venit Dixie, pasionată, preocupată de politică, terestră, un paliativ la frământările provocate de celelalte două.

— Poate că ar trebui să mai petreceţi puţin timp cunoscându-vă, tati, sugerează Flora, ocolind confruntarea, mereu precaută.

— De ce să aşteptăm? Ne cunoaştem ca pe propriile buzunare. Nu ne ascundem nimic unul altuia.

Raff coboară de pe genunchii lui Kat şi o trage de mână spre fereastră, ca să vadă balene ucigaşe.

— Dar noi, tată? întreabă ea, peste umăr. Alte secrete despre care trebuie să ştim?

Expresia lui – tresărirea vizibilă, spasmul muscular de sub ochi – e cea care îi spune lui Kat că se află pe calea cea bună şi că el le mai ascunde ceva.

— Eşti o figură, Kat, ştii asta?

Charlie începe să răsfoiască, furios, un alt morman de schiţe.

— Ăăă... poftim?

— Lasă, Kat, şopteşte Flora. Nu din prima zi. Haide să avem o primă zi minunată.

Dar nu, n-o s-o lase mai moale! Oamenii îi cer asta mereu, încearcă s-o convingă să facă un pas înapoi. Un bărbat ar fi aplaudat pentru că pune întrebări dificile.

— Bine, tată, o să fiu directă! Oare atunci când ai plănuit reuniunea asta, te-ai gândit măcar pentru un minut la Lauren? Dixie abia a fost îngropată de trei luni. Există un papagal viu în casă. Iar acum vrei să aibă de-a face şi cu Angie? Pentru că asemenea lucruri sunt de natură să-i întărească sănătatea mintală, nu-i aşa? întreabă Kat, continuându-şi apoi tirada cu glas mai scăzut, fiindcă fereastra e întredeschisă. Dacă asta o bagă pe Lauren în alt... episod?

Luând în considerare o asemenea posibilitate îngrozitoare, tatăl ei îngheaţă, cu o schiţă în mână. Pe fereastră, Kat o vede pe Angie la marginea Râpei, stând şi uitându-se la marea care clocoteşte. Şi-o imaginează alunecând, cu coama cărămizie ridicându-se şi învolburându-se în timp ce cade. Se aşterne liniştea.

— Ei bine, cred că e timpul să-mi consult planul de meniu! Voi nu credeţi la fel? întreabă Flora pe un ton plin de veselie, întinzându-se spre Raff. Şi ne-ar plăcea să scotocim un pic prin instrumentarul vintage de bucătărie, nu-i aşa, Raff?

Charlie ridică o mână, resemnat.

— Staţi! Recunosc că, în entuziasmul meu, s-ar putea să vă fi şocat cu prezenţa lui Angie aici, bine? O să vorbesc cu ea şi o să-i sugerez să se întoarcă mâine la Londra, ca voi să vă obişnuiţi cu ideea. O să înţeleagă. Dar daţi-i o şansă! le cere el Florei şi lui Kat, bătând cu degetele în marginea mesei. Ce s-a întâmplat aici în ziua aceea n-a fost din vina ei.

Kat schimbă o privire cu Flora. Vântul şuieră la fereastră, ca şi cum ar canaliza energia din cameră; o rafală tăioasă răbufneşte şi ridică o schiţă din vârful teancului de pe masă. Foaia se leagănă până la podea şi aterizează cu faţa în sus, împungând vârful pantofilor lui Kat, care îl aude pe tatăl ei respirând zgomotos. Amândoi se întind s-o ridice. Kat ajunge prima. Un nud culcat, un zâmbet discret pe buze, gleznele încrucişate, cărbune, hârtie pătată de vreme. Kat se încruntă, cu capul înclinat într-o parte, încercând să citească data mâzgălită în colţul din stânga – 1980? – când tatăl ei i-o smulge din mână, agresiv.

— Ce...?!

Charlie nu răspunde. Ezitante, degetele par să-i tremure în timp ce ascunde schiţa la baza unui teanc, unde nu se mai vede. Şi o mică lumină chihlimbarie, de avertizare, începe să licărească în mintea lui Kat.

14. LAUREN, 2019

Lauren păşeşte prin landă, iar amintirile i se extind sub tălpi în mici tremurături spasmodice, fiind, în tot acest timp, ascunse aici, chiar sub solul acid. Vânt în spate, cer albastru deasupra, e din nou adolescentă. Intactă.

Purificată de soare. Bunicul îi atârnă binoclul la gât, arătând în sus, emoţionat, către un şoim care dă roată. Aleargă, încălţată cu şlapi – pleosc, pleosc, pleosc – alături de Gemma, împărţind o pungă de Skittles care lasă pe palme pete lipicioase, în culorile curcubeului. Îşi dă seama că dacă vii aici atunci când eşti copil, locul ăsta nu te mai părăseşte niciodată. Freamătă neîncetat înlăuntrul tău, aşteptând reconectarea. E atât de bine să te întorci! În chip ciudat, detaliile uitate îţi revin iute în minte, lucru care se întâmplă şi în legătură cu casa: o anumită scândură slăbită din podeaua de la uşa dormitorului tău, un castron de salată cu margarete pictate pe margine. Dar, în acelaşi timp, imaginea de ansamblu rămâne neclară, destrămându-se încet, ca un vas naufragiat care se descompune pe fundul mării.

Transpirând, urcă pe o scară de piatră, cu o mână pe o balustradă de lemn şi cu cealaltă ţinându-şi părul ca să nu-i vină pe faţă. Mijeşte din ochi, zâmbind, la vederea pajiştii unduitoare, a adânciturilor şi denivelărilor străvechilor tumuli. Nu sunt alţi drumeţi în jur şi se simte mai în siguranţă într-o astfel de pustietate: cuvintele de rău augur ale lui Jonah: „Ai grijă, da?”, o urmăresc încă de când a fost în golf. Inima îi bate mai repede. Iată, a ajuns. Două degete la orizont, stâncile verticale; un unsprezece, data eclipsei. Are reperele ei.

Oare ar trebui să se afle aici? E prima lor dimineaţă la Rock Point şi ea deja e plecată de prea mult timp. Dar e greu să reziste chemării primitoare a casei confortabile a familiei Heap şi perspectivei de a-i scrie Gemmei după aceea. Sărind peste pârleaz, se îndepărtează şi mai mult de mare, iar mirosul devine mai argilos, precum cel al unei gropi proaspăt săpate. Ferigile scuturǎ stropi de apă pe picioarele ei. Acum vede căsuţa, portocaliul ruginiu al uşii

din faţă. Apropiindu-se, şi-l imaginează pe Pete, fratele Gemmei, la o fereastră, privind-o cum vine.

Se opreşte, nedumerită, la câţiva metri distanţă. Ceva nu e în regulă. O crăpătură uriaşă, suficient de largă ca să încapă o mână, coboară ca un fulger pe faţada căsuţei. Geamurile sunt murdare şi cenuşii, iar pe partea de dinăuntru a ferestrelor creşte iederă. Totuşi, din politeţe, bate la uşă. Surprinsă, simte cum uşa cedează uşor sub degetele ei.

— Viv! strigă ea, în mod ridicol.

Nimeni n-ar putea locui aici. Cu siguranţă că nu Viv, care era mândră de casa ei şi care mătura mereu invazia de noroi şi de scaieţi venită din landă. Totuşi, locuinţa asta nu e precum coliba pustnicului. Căsuţa pare mai degrabă abandonată decât ruinată.

Curioasă, Lauren împinge uşa din faţă, dar întâmpină rezistenţă. Se aude un sunet de zgârieturi, scos de ceva care se târăşte pe pământ. Împingând mai tare, Lauren îşi dă seama că obstacolul e format dintr-un covor de fibre de cocos şi dintr-un ciot de stâlp putred. Uşa se deschide direct în camera de zi, dezvăluind o privelişte care o şochează.

Mucegaiul înfloreşte pe pereţi, întrerupt de dreptunghiuri pale, aflate pe porţiunile pe care cândva atârnau tablouri. O canapea desfundată, cu umplutura revărsându-se ca o ciupercă. Bucăţi de tencuială pe podea. Aerul miroase a umed, a subteran. Lauren simte un nod în gât, precum şi dorinţa de a avea un lighean cu apă, detergent şi o perie pentru frecat. Nu se poate abţine şi păşeşte înăuntru, atrasă de familiaritatea profundă a căsuţei, de ciudăţenia ei. Înaintează până la bucătăria din spate, unde ea şi Gemma, chicotind, îşi potoleau setea bând dintr-un suc portocaliu, groaznic şi delicios, plin de chimicale, ceva ce Dixie n-ar fi cumpărat niciodată. Aproape că poate auzi

muzica lui Viv, ritmurile sincopate şi salturile de octave din cântecele de dragoste reggae şi rock. Simte gustul sendvişurilor cu pastă de peşte, feliile de pâine albă care se comprimă total ori de câte ori muşcă din ele. Se întreabă unde s-ar fi putut muta Viv şi dacă mai e prin zonă. Dintr-odată, un sunet o face să înţepenească. Animal? Pasăre? O, Doamne, nu o pasăre! După ce zgomotul se stinge, ea, cu inima bătându-i puternic, se uită înapoi în camera de zi, ridicându-şi mâinile pe jumătate, gata să-şi protejeze faţa. I se strânge stomacul. În dreptul uşii, cu gluga ridicată, cu haina fluturând şi cu o mână întinsă ca să-şi reţină câinele, se află Jonah.

15. LAUREN, 1999

Eram prinse în capcană. Strângându-ne rochiile de seară pe corpurile pe jumătate îmbrăcate, eu şi Gemma am ascultat zgomotul unor paşi târşâiţi prin iarbă. Umbra lui Angie a alunecat mai întâi peste uşa colibei pustnicului, iar după aceea s-a ivit şi posesoarea ei.

— Hei, voi, ticăloaselor mici! a strigat ea, clătinând din cap şi zâmbind, în timp ce reflexia feţelor noastre şocate licărea pe lentilele cu oglindă ale ochelarilor ei de soare. Ce puneţi la cale?

Ştiam că avusese loc un fel de neînţelegere, dar nu şi despre ce anume fusese vorba.

— Eu şi Gemma ne schimbam rochiile, i-am explicat.

Chiar dacă era adevărat, n-a sunat aşa.

— S-ar putea ca azi să fiu mai puţin în formă, a spus Angie, ale cărei buze păreau umflate şi mai roşii decât în mod normal. Dar nu sunt complet idioată, Lauren! Nu

faceţi d-astea cât timp vă aflaţi sub supravegherea mea, bine?

Am dat din cap în semn de încuviinţare, fiind de acord cu ceva ce n-am înţeles, doar ca s-o fac să plece. Printre grinzile acoperişului, soarele îşi revărsa razele fierbinţi, care îmi învăluiau umerii dezgoliţi; răcoarea dimineţii dispăruse. Iar rochiile nu mai păreau magice sau pline de farmec, ci sclipitoare şi aspre, de parcă ar fi fost scoase dintr-un cufăr de vechituri.

— Ei bine, nu staţi şi nu vă uitaţi la mine ca nişte iepuraşi în bătaia farurilor! Puneţi ceva decent pe voi!

Am fost rapide. Gemma şi-a luat rucsacul de pe jos.

— Mulţumesc că mi-ai împrumutat rochia ta, a şoptit ea aruncându-mi un surâs plin de recunoştinţă şi întinzându-mi-o pe cea albastră, pe care am strâns-o în braţe, încercând să ascund ruptura.

În afara zidurilor colibei, totul era prea dur, prea luminos. Băiatul cu şapca de baseball, pe care îl zărisem în golul ferestrei, dispăruse. Cu toate astea, încă îl vedeam exact în locul în care stătuse pe potecă, de parcă ar fi lăsat un ecou în urmă.

— N-am chef să vă ţin o predică, a adăugat Angie, a cărei buză de sus strălucea de transpiraţie. Dar o să-ţi fac o favoare şi o să-ţi spun, Lauren, că doamna Finch nu vrea ca tu şi Gemma să staţi tot timpul împreună. Eşti aici ca să-ţi petreci timpul alături de surorile tale, aşa a spus ea!

M-a copleşit căldura. Mi-am spus că ăsta era genul de lucru pe care ar fi putut să-l spună bunica după unul dintre paharele ei de gin, o vorbă aruncată la întâmplare, fără mare importanţă. Dar Gemma mi-a evitat privirea.

— În ceea ce priveşte rochia aceea ruptă, a spus Angie, aruncând o privire la şomoiogul din braţele mele, iar apoi la Gemma, ar fi bine să nu-i rişti slujba mamei tale celei harnice, nu?

— Nu pot să cred că ai spus asta! i-am şuierat lui Angie în timp ce Gemma, îmbujorată, se îndepărta pe potecă.

— Ei bine, ar fi trebuit ca Gemma să se gândească înainte să se ţină de prostii. Şi tu, la fel. Ai un trai bun aici, Lauren! a exclamat Angie, pe a cărei faţă s-a perindat iute o expresie aspră şi îndurerată, iar eu, preţ de o clipă stânjenitoare, m-am gândit că urma să izbucnească în plâns. O casă mare! Surori! Ce vrei tu! Într-o bună zi, după ce creşti, o să vezi cum trăiesc cei mai mulţi dintre oameni, asta e tot ce vreau să spun!

Am deschis gura ca să-i explic, dar apoi am închis-o din nou, neştiind de unde să încep. Dorul de casă m-a apăsat în piept de parcă ar fi fost o greutate palpabilă, fizică. Tânjeam după râsul mamei şi după curry de năut, după piciorul ei gol, cu care bătea ritmul atunci când cânta la lăută. După pisica noastră adoptată, Pumpkin. După măcăleandrul gras şi îndrăzneţ pe care-l hrăneam cu fulgi de porumb în fiecare dimineaţă. Chiar şi după toaleta care nu se curăţa bine dacă nu turnam în ea o oală întreagă de apă, cu grijă, ca să nu stropesc împrejur. După zgomote. După mirosuri. După căminul meu.

— Apropo de asta, unde sunt Lady Kat şi Prinţesa Flora? a întrebat Angie întorcându-se spre orizont, moment în care lumina a fulgerat pe lentilele ochelarilor ei şi m-a dus cu gândul la piraţii de altădată, ale căror felinare păcăleau bărcile, făcându-se să se năpustească spre stânci. Ai idee ce anume pun la cale?

Am clătinat din cap. Prima regulă a surorilor Finch: niciodată turnătoare. O secundă mai târziu, briza mi-a adus la urechi râsul lui Kat, doar un fragment din el, ca şi cum ai auzi o notă muzicală şi ai recunoaşte imediat melodia. Mă aşteptam să audă şi Angie. Dar ea n-a auzit.

— Charlie mi-a cerut să vă aduc pe toate înapoi pentru o şedinţă de pozat neprogramată. Ceva despre picioare – ştii, să le picteze corect.

Nu mi-a plăcut felul în care ea i-a folosit numele în loc de „tatăl vostru” sau de „domnul Finch”.

— Dacă îmi ratez prima misiune din cauza..., a început să spună Angie, dar trebuia să-mi fi văzut expresia feţei, fiindcă s-a oprit brusc. Ce-i?

— Misiune?!

Inima a început să-mi bată ca un ciocan, de parcă ea ştia deja.

— Asistent artistic, Lauren. Între turele de gospodărie.

M-a cuprins o senzaţie de ameţeală, de dezechilibru.

— Dar nu se poate! Asta e... asta e treaba mea, am reuşit eu să articulez.

Prima mea zi la Rock Point mă copleşise – surorile vitrege dominatoare, noii bunici, casa ciudată, prea mare –, până când tata îmi spusese:

— Vino cu mine, puştoaico!

Apoi mă luase de mână, mă dusese la atelier şi mă întrebase dacă voiam să-l ajut să topească nişte clei de piele de iepure pe plita lui de camping. Nu mă mai simţeam ca un pasager clandestin murdar, scos din cală. Apoi el îngenunchease în faţa mea, întrebându-mă cu glas solemn:

— Spune-mi, Laurie, cum m-am descurcat până acum fără tine?

Iar eu mă gândisem că în clipa aceea aş fi putut să mor de fericire.

— Nu te uita aşa la mine, Lauren! a exclamat Angie. Nu e ceva personal. Sunt o asistentă de atelier calificată, asta-i tot. Antrenată. Charlie are nevoie de mine vara asta. Iar tabloul la care pictează în momentul de faţă... Ei bine, n-ai înţelege, dar nu e un mic proiect de vacanţă. *Fete cu*

colivie o să fie ceva grandios, crede-mă! m-a asigurat ea, ridicându-şi ochelarii de soare, de parcă m-ar fi poftit să intru, dar locul acela din privirea ei nu era unul în care aş fi vrut să merg, fiindcă pupilele îi erau imense şi negre ca doi mormoloci, iar albul ochilor îi era împăienjenit cu roşu. Charlie Finch e în culmea inspiraţiei. Află de la mine!

N-aş fi vrut să aflu de la ea. Era tatăl meu.

— Lucrurile pe care le face aici nu sunt niciodată mici proiecte de vacanţă! am declarat eu pe un ton plin de înverşunare, în timp ce rochia de bal a bunicii parcă încerca să mi se întoarcă pe dos.

— Dacă zici tu, a răspuns ea, amuzată, dar neîncrezătoare.

Am tras aer în piept şi am reconstituit mental articolul din *Tatler* ţintuit pe peretele toaletei de la locuinţa londoneză a tatei, urmărind şirul literelor mici şi negre:

— „Studiile după model, în creion şi cărbune, ale lui Finch, realizate în atelierul său din Cornwall, sunt nişte raritǎţi, aproape dureros de intime şi eminamente de colecţie, dacă poţi pune mâna pe vreunul. Sau dacă îl convingi să-ţi vândă. Uită de uleiurile artiştilor faimoşi! Astfel de desene private după model oferă o privire în inima lui Finch”.

Am expirat. Trucul meu cu memoria fotografică nu funcţiona întotdeauna, dar de data asta ştiam că am nimerit-o.

— Ca să vezi! Te-ai gândit vreodată să te faci critic de artă după ce creşti mare? s-a mirat Angie, înclinându-şi capul într-o parte, interesată de mine pentru prima dată. Deci, în afară de voi, pe cine mai desenează el aici?

— Modele vii, am răspuns, încă distrasă de propriul triumf. Prieteni. Pe oricine e dispus să pozeze, de fapt.

Am putut vedea în ochii lui Angie cum îi încolţea o idee în minte, chiar înainte ca ea să-şi împingă ochelarii de soare înapoi pe nas.

— Haide să mergem! Să vedem dacă Flora şi Kat s-au întors deja la Rock Point, da?

Bucurându-mă să plec din locul acela şi dorindu-mi cu disperare să mă schimb de rochie, am urmat-o pe poteca pietroasă. Bluza lui Angie flutura în bătaia brizei, dezvăluind o şopârlă tatuată pe partea de jos a spatelui ei. Şi firea acelei femei semăna cu cea a unei şopârle, m-am gândit eu, fiindcă ieşea la lumină şi-ţi lăsa răgaz să vezi cine era doar preţ de o clipă, înainte să dispară din nou într-o crăpătură.

Înainte să intrăm, ea mi-a strigat să mă opresc şi am rămas amândouă faţă în faţă, pe alee.

— Lauren, îmi pare rău pentru ce i-am spus Gemmei, da? Am avut intenţii bune. Dar a ieşit altceva.

Mi-am întors privirea, stânjenită de acea scuză neaşteptată şi bănuind că Angie era doar îngrijorată că aş fi putut să-i spun ceva tatei.

— Iar în legătură cu treaba cealaltă... Vreau să-ţi spun aşa, ca de la un asistent la altul, a murmurat ea pe un ton blând şi plin de căldură, schimbându-se din nou şi devenind zâmbitoare, că ai făcut o treabă minunată în atelier. Sunt foarte impresionată! Tatăl tău spune că ai un talent înnăscut.

Încercând să-mi ascund explozia de mândrie din piept, n-am spus nimic, mulţumindu-mă să mă uit în jos, la frunza de ferigă ce mi se prinsese de cureaua sandalei.

Angie s-a aplecat şi, aşa cum ar face o soră mai mare, mi-a netezit rochia umflată de briză.

— Hei, aproape că te ia vântul! Încă ceva... Din moment ce tu eşti stăpâna atelierului, poţi să-mi spui unde ţine

tatăl tău studiile acelea după model? a întrebat ea, făcându-mi cu ochiul. Aş vrea să verific concurenţa!

Am ezitat. Soarele apunea.

— Aha, deci stăpâna atelierului nu ştie totul..., m-a tachinat ea pe un ton vesel.

N-am putut rezista şi mi-am etalat cunoştinţele, dar am regretat imediat că i-am spus. Însă, la fel ca în cazul atâtor lucruri întâmplate în acea vară, atunci când mi-a părut rău era deja prea târziu.

16. FLORA

Încă nu e totul pierdut. Dacă Angie pleacă imediat după prânz, Flora ar putea să salveze reuniunea asta de la a deveni doar un exerciţiu de limitare a daunelor. Tatăl lor, constrâns de familia sa apropiată şi iubitoare, o să-şi dea seama că prioritatea lui ar trebui să fie îngrijirea sănătăţii, nu plecarea la Las Vegas. Stând lângă maşina de gătit şi amestecând cu mişcări iuţi în supa de roşii cu busuioc, ea jură să-şi păstreze moralul ridicat, ca şi cum Angie n-ar fi aterizat niciodată în viaţa lor, iar acel bilet îngrozitor n-ar fi fost strecurat prin fanta pentru corespondenţă a uşii de la intrare. Cel puţin, tatăl lor nu le mai suspectează pe ele că l-au scris. Asta e ceva! Deci, ce lucru ciudat că ea continuă să simtă junghiurile astea de îndoială, un fel de reflux fizic, ca şi cum chiar ar fi fost autoarea biletului, ceea ce trebuie să fie reflectarea unui soi de vinovăţie.

Se pare că e singura care are o astfel de senzaţie.

Pe Angie, cel puţin, conştiinţa pare să n-o tulbure deloc. De parcă n-ar fi apărut la Rock Point în urmă cu douăzeci de ani, mestecând gumă şi purtând o rochie albă,

transparentă, şi n-ar fi jucat nici un rol în acea vară fatidică. La vârsta mijlocie, ea s-a solidificat cumva şi pare şi mai mult o forţă a naturii – *Storm Angie*[12]? – în comparaţie cu Charlie, aflat acum în plină evanescenţă, dopat de dragoste. Stând la masa din bucătărie şi râzând prea tare alături de tatăl lor, Angie e toată numai păr vâlvoi – în mod clar, vopsit, cu rădăcini cenuşii care o dau de gol – şi cu decolteul pârlit de soare. Inscripţia *Angie* de pe colierul ei de aur, personalizat, i se înfige în gât, aşa cum i se înfige şi ei, Florei. Bunica s-o fi răsucind în mormânt!

Flora se gândeşte că, la urma urmei, i-ar prinde bine puţină solidaritate fraternă. Un pic de susţinere emoţională. Dar Lauren încă nu s-a întors de la plimbare. (Ar trebui să fie îngrijoraţi? Şi cu cine vorbea ea la telefon atât de devreme azi-dimineaţă? Deşi convorbirea nu se auzea în detaliu, ritmurile ei erau ciudate, unilaterale. Lauren vorbea tot timpul, abia dacă făcea vreo pauză ca să asculte.) Nici Kat nu e tocmai prezentă, şezând pe scaunul Lloyd Loom, cu privirea aţintită la ecranul laptopului. Ar putea să cadă o bombă, iar ea ar sta în continuare acolo, acoperită de dărâmături, scriind netulburată e-mailuri şi comenzi de lucru în weekend, ca un comandant militar pe jumătate nebun. Sau poate că încearcă să spună că are lucruri mai importante la care să se gândească decât să răspundă la întrebarea dacă i-ar plăcea unul dintre fotoliile Howard & Sons de la Rock Point – ea, sora mai mare, s-a oferit să-i pună la dispoziţie mica ei agendă personală de tapiţeri, dar Kat nici măcar nu s-a prefăcut că ar fi fost interesată – sau vreuna dintre frumoasele lenjerii franţuzeşti vechi ale bunicii, brodate cu

[12] Storm Angela – numele pe care l-au primit, între anii 1966 şi 1995, cinci taifunuri şi cicloane din diferite regiuni ale globului.

un „F” albastru, decorativ, şi depozitate în dulapul spaţios de la etaj.

În mod clar, acolo, în lume, Kat contează. Înainte de călătoria asta, Flora nu şi-a dat seama cât de mult. Iar o astfel de certitudine aprinde în ea o luptă derutantă între mândrie şi gelozie, chiar dacă ar prefera să moară decât să-şi recunoască faţă de Kat oricare dintre cele două sentimente. Umplându-şi un pahar cu apă – care curge de la robinet în spasme –, se întreabă vag cum se face că viaţa ei a devenit din ce în ce mai restrânsă, în timp ce a lui Kat s-a extins la nivel global, fierbinte şi uşoară, ca un fel de gaz stupefiant.

Flora nu poate să nu se simtă uşor pusă în umbră de succesul surorii ei. Prinsă cu garda jos. Cine s-ar fi gândit că deciziile luate la douăzeci şi ceva de ani – sau subliminal, poate, după acea vară a eclipsei – aveau să aibă un asemenea efect exponenţial asupra vieţii lor? A ei, să se căsătorească cu Scott, iubitor şi de nădejde, un bărbat care, în cinci ani de căsnicie, n-a citit nici un roman. (Atunci când a pomenit despre asta, în glumă, la una dintre şedinţele grupului ei de lectură, Louise de la numărul nouă a spus: „Îmi pare atât de rău, Flo!” cu atâta tandreţe, încât Flora a trebuit să se ascundă în toaletă ca să plângă puţin, stimulată de alcool.) Iar Lauren? Ei bine, Lauren poate că nu şi-a găsit partenerul de viaţă, dar şi-a găsit chemarea, urcând pe marea scară de piatră a Galeriei Naţionale, plecând de la biroul de informaţii şi ajungând până la departamentul de expoziţii, în timp ce Kat a investit totul – economii şi suflet – în construirea companiei Spring, sacrificându-şi în mod tragic viaţa personală în acest proces. Aşadar, fie că sora ei, Kat, a văzut în mod inteligent dincolo de basmul romantic – Flora a crezut în el, încă mai crede –, fie că i-a crescut o coajă tare peste inimă şi că acum are nevoie de... *reparaţie*.

— Flo! exclamă tatăl ei, aruncându-i o privire plină de curiozitate, de parcă i s-ar fi adresat deja, iar ea nu l-a auzit.

— Da! răspunde Flora, bucurându-se că i s-a întrerupt firul gândurilor şi că nu mai poate face comparaţii chinuitoare cu surorile ei, un obicei prost, păstrat din copilărie.

Raff trece în fugă, iar Flora se întinde spre el, încercând instinctiv să-şi reţină băiatul cel stângaci, să-l încetinească, dar el e deja în seră, cu braţele întinse spre Palatul Berthingham, care pare să exercite asupra lui o atracţie neaşteptată.

— Degetele! strigă maică-sa în urma lui.

N-o să uite niciodată cât de dureroasă a fost ciupitura Berthei, deşi au trecut atâţia ani. Şi nici n-o să uite cum s-a rostogolit pe podea, ţipând, iar Kat a spus:

— Şi Oscarul merge la...

Cât despre bunica, aceasta a început să răscolească într-un sertar, căutând nişte plasturi, şi a decretat, clătinând din cap:

— La ce te aştepţi, dragă? Încă nu faci parte din turma ei! Nu-i dedici atât timp cât îi dedică Lauren!

— Deci, Flora, Rock Point?

Tatăl toarnă cafea, stropind faţa de masă. E nervos şi palid; desigur că l-a extenuat încordarea produsă de reintroducerea lui Angie în vieţile lor. Sau o mai fi ceva ce nu le-a spus. Kat, după cât se pare, are o bănuială în privinţa asta. Flora şi-ar dori foarte mult să nu fi avut.

— Ceva idei utile privind viitorul casei? întreabă tatăl, care n-a primit nici un răspuns la întrebarea anterioară.

— Ei bine, eu...

Creierul Florei e răscolit de o mahmureală punitivă – are o amintire neclară a faptului că şi-a luat la culcare o cană de vin roşu şi o bucată de cheddar – şi de nevoia de a-i

spune tatei să nu bea atât de mult, s-o lase mai uşor cu cofeina şi să înlocuiască alimentele cu grăsime integrală cu cele degresate.

Kat se bagă în discuţie, tăindu-i vorba Florei:

— Mă gândesc la o casă de recreere, tată!

— O, asta e o idee, Charlie! exclamă Angie, îndreptându-se de spate în scaun.

Una tembelă. Dorindu-şi ca Angie să stea în banca ei – ce treabă are ea? –, Flora soarbe din pahar lichidul cu un uşor gust salin, de parcă apa de mare s-ar fi infiltrat în ţevi.

— Alimentaţie *row-vegan*. Meditaţie, spune sora ei, a cărei faţă e serioasă, inexpresivă, trădând obişnuinţa de a vinde unei adunări de oameni sobri concepte precum „datele curbei de *wellness*” şi făcând asta fără a chicoti, de parcă ar fi vorba despre nişte obiecte concrete, din viaţa reală, ca, spre exemplu, mesele sau etajerele. Un loc în care oamenii să se deconecteze!

— Rock Point nu e suficient de izolat pentru tine, Kat? întreabă Charlie ridicând dintr-o sprânceană, provocator.

Cu Kat vorbeşte pe un ton diferit, mai tare, dar cu un respect precaut. Nu-i de mirare că, în ciuda faptului că e cu cinci luni mai tânără decât Flora, Kat a refuzat întotdeauna să se subordoneze, grăbindu-se mereu să fie cea care preia conducerea.

— O să vindem detoxifiere digitală! spune Kat, părând puţin prea mulţumită de ea însăşi.

— Dar n-ai supravieţui, Kat! afirmă Flora, ciupind o bucăţică din felia de pâine de lângă ea şi îndesându-şi-o în gură cu un spasm de dispreţ îndreptat împotriva ei înseşi, din moment ce pâinea îngraşă atât de tare. La fiecare cinci minute, te-ai ascunde ca să te conectezi la internet!

Kat ignoră spusele Florei şi continuă să vorbească despre creşterea investiţiilor, despre „reluarea discuţiilor despre anumite subiecte” – aici, într-adevăr? – despre „a face

diferenţa” şi, mai rău, mult mai rău, despre terapia cu imersiune în apă rece.

— Sună ca un tratament psihiatric victorian! remarcă Flora, cuprinzându-şi trunchiul cu braţele.

— Tu nu eşti clientul nostru! declară Kat, brusc, uitându-se din nou, încruntată, la laptopul ei. Eşti mai mult clientă de *spa*, Flo!

— *Spa?!* repetă Flora, revoltată, deşi ea pur şi simplu adoră *spa*-urile, iar acum se gândeşte că, la naiba, o să înoate în Atlanticul îngheţat chiar dacă ar fi să moară, fapt care o să-i închidă gura lui Kat. Ei bine, totul mi se pare un pic de domeniul fantasticului! îşi dă ea cu părerea. Cu siguranţă că o să-l ţină ocupat pe scriitorul local de bileţele!

— Am putea să nu ne pierdem vremea vorbind despre el? întreabă Charlie dintr-odată.

Un fior discret de teamă străbate încăperea.

Angie îi dă, în glumă, un ghiont lui Charlie.

— Hei, domnule! Cine spune că trolul e bărbat?

Flora nu se gândise la asta. Da, da. Poate că autorul biletului e o persoană de genul „stâlp al comunităţii”. Mintea ei continuă să-l analizeze, neliniştită, pe tipul care se uita la casă ieri-seară. Dacă trebuie să fie vizaţi de un scriitor cu condeiul otrăvit – iar bileţelul nu înseamnă neapărat ceea ce se teme ea că înseamnă, ar putea să fie o coincidenţă, ar putea să nu fie nimic –, ea ar prefera să fie o femeie. O bătrână şubredă, de preferinţă imobilizată la pat.

Kat începe să se plimbe prin cameră, oprindu-se sub o hartă înrămată, îngălbenită, a Cornwallului.

— Locuri de muncă. Investiţie locală. Şi genul de turişti care o să plătească bani serioşi ca să fie lipsiţi de confortul casei lor.

— Nu totul ţine de bani, spune Flora pe tonul blând şi didactic pe care-l foloseşte atunci când vorbeşte cu Raff. („A fost corect sau a fost greşit să-l muşti pe copilul care te-a necăjit?”; „A fost corect.”)

— E nostim cum întotdeauna spun asta cei care n-au fost nevoiţi să-şi facă griji pentru bani! spune Kat, urmărind cu degetul pe hartă linia coastei, ca şi cum ar trasa o cale de evacuare.

— Cred că putem să recunoaştem cu toţii că am avut privilegiile noastre, Kat!

Flora se gândeşte acum la luxul de neimaginat în care a crescut sora ei – celebrităţi care literalmente apar la ceai pe neaşteptate! Lauren n-a avut parte nici de bani, nici de strălucire. Dar a avut-o pe Dixie, care a pus-o în centrul lumii ei. Orice ar fi spus mama Florei despre Dixie – „Parcă e sora lui Swampy[13] şi probabil că n-a plătit nici un ban impozit vreodată”; în unele inimi se mai vindecă rănile, dar nu în inima lui Annabelle –, Flora n-a putut să nu simtă invidie pentru apropierea evidentă dintre Dixie şi Lauren. După ce propria ei mamă s-a recăsătorit, relaţia dintre ele două a părut mai mult un fel de supraveghere de la distanţă din partea lui Annabelle. S-au cheltuit mulţi bani pentru Flora, iar ei nu i s-a permis niciodată să uite asta. Şcoli private, Pony Club, balet, tenis; n-a excelat cu adevărat la nici una. Tatăl ei vitreg numea toate astea „costurile de funcţionare ale Florei”.

— Ştii ceva, tată? Cred că o să iau hărţile astea vechi, spune Kat, cu capul înclinat într-o parte. Îmi plac hărţile!

Flora nu şi-a dorit hărţile acelea jerpelite. Acum le-ar vrea. „Te provoc, Kat!” se gândeşte ea, surescitată.

---

[13] Daniel Marc Hooper (născut în 1973), poreclit „Swampy”, e un activist britanic de mediu care trăieşte, în mod demonstrativ, la marginea civilizaţiei.

— Moştenirea lui tati e mai importantă! Chiar dacă modernizăm restul casei, atelierul ar trebui conservat. Vechile pensule. Tuburile de vopsea. Canapeaua din *Fete cu colivie*. Şi colivia, bineînţeles!

Îmbujorarea de plăcere a tatălui ei o face să se simtă puţin cabotină, ştiind că a ţintit direct în egoul lui.

— Vrei să conservi toate lucrurile astea, Flora?

Întrebarea lui Kat subţiază aerul din încăpere. Şi atunci se întâmplă: se produce ruptura în ţesătura primei lor dimineţi. *Reluarea discuţiilor despre anumite subiecte.* Lauren pe podeaua volierei, zvâcnind spasmodic, cu ochii deschişi, ca de sticlă, incapabili să vadă. Sângele din partea de jos a scării, roşu ca supa care bolboroseşte acum pe aragaz. Florei i se face greaţă. Îşi caută echilibrul sprijinindu-se cu mâinile pe blatul de marmură, în timp ce la marginea câmpului vizual îi pulsează nişte lumini plutitoare.

— Exact. E cineva amator de o baie de întărire în ocean, după prânz? îl aude pe tatăl ei întrebând.

— Iubitule! exclamă Angie. Nu, nu te las acolo! Nu pe vremea asta!

„*Iubitule!*" repetă Flora în gând, dezgustată.

— O, Doamne, ce vă mai agitaţi! strigă Charlie, părând atât iritat, cât şi mulţumit. O plimbare, atunci? Sau şi asta m-ar putea omorî?

— Am făcut o listă de trasee locale..., începe să spună Flora, cu glas nesigur.

Nimeni nu observă. Ei presupun că ea e bine. Toată lumea presupune întotdeauna că e bine. Şi au cu toţii dreptate, desigur. Ea îşi trăieşte cea mai bună versiune de viaţă. N-a avut nici o justificare să arunce cu blenderul prin bucătărie săptămâna trecută şi să privească, plină de satisfacţie, terciul verde – smoothie-ul de după antrenament al lui Scott – alunecând pe plăcile de faianţă.

Cu colţul ochiului, reorientându-şi atenţia, Flora o vede pe Angie examinându-şi reflexia în modul selfie al telefonului şi ciufulindu-şi părul cu degetele.

— Iată o idee bună! Mi-ar prinde bine puţin aer înainte să pornesc la drum, declară ea, aruncând o privire tăioasă în direcţia Florei. Şi înainte de a vă lăsa în pace, oameni buni.

Flora jubilează. Tatăl ei şi-a ţinut promisiunea.

Charlie apucă o şuviţă de păr de pe faţa lui Angie şi i-o aranjează peste umăr, ca şi cum ar fi perfecţionat o compoziţie.

— Zennor Quoit[14]? Mergem să deranjăm morţii, draga mea?

Kat îşi ia privirea de la ecranul laptopului şi deschide gura ca să spună ceva plin de spirit şi exploziv, dar apoi o închide la loc, cu înţelepciune.

— Mi-ar plăcea asta, iubitule, gângureşte Angie.

Se privesc atât de languros, încât Flora se îndepărtează şi intră în seră, unde Raff stă mult prea aproape de colivie. Papagalul, martor al acelei zile groaznice din trecut, se uită la Flora de parcă şi-ar aminti de ea, de tot. În buzunarul din faţă al reiaţilor ei crem, telefonul emite un semnal sonor, anunţând un alt apel pierdut. Scott. Din nou. Grijuliu, Scott verifică dacă soţia lui e bine, dacă familia ei n-a supărat-o, ceea ce, desigur, a şi făcut. Totuşi, ei nu-i vine să plece de aici.

Bertha imită bipul telefonului, iar apoi se apleacă şi-şi smulge o pană de pe piept.

Privind cum frumoasa pană cenuşie ca un nor pluteşte până pe podeaua coliviei, Flora îşi înfăşoară o buclă din părul lui Raff în jurul degetului, în timp ce se gândeşte la criptă, la necropola megalitică de pe deal. O poveste despre strămoşii care aşezau cadavrele pe pietre romboidale, pentru ca păsările să le poată ciuguli carnea

[14] Criptă megalitică ce datează din perioada 2000–1500 î.Hr.

înainte de înmormântare. Celor trei surori le-a plăcut cruzimea acelei poveşti, care făcea din criptă un loc atrăgător. De obicei, Lauren dispărea într-acolo împreună cu Gemma, însă Flora şi Kat se mulţumeau să facă plajă, întorcându-se în valul de arşiţă ca puii la rotisor. Stând întinsă acolo, lângă sora ei, cu soarele pe piele, vorbind în şoaptă despre eclipsa iminentă – un eveniment cosmic, orchestrat, cu siguranţă, pentru distracţia lor –, cu cerul de cobalt care se înălţa deasupra şi cu vieţile lor gata să se desfăşoare ca frunzele strălucitoare de primăvară, Flora se simţise atât de puternică! De neoprit. Capabilă de orice.

Dar ea s-a schimbat.

Şi totuşi, iat-o înapoi la Rock Point, departe de căsnicia ei, de viaţa ei de adult, conştientă de o nouă senzaţie uluitoare: o mică agitaţie interioară, o nelinişte la nivel celular, nu în zona colonului inferior, ci mai aproape de inima ei. Ca şi cum acel sine mai tânăr încă trăieşte în ea şi începe să mişte.

17. LAUREN, 2019

Întorcându-se cu mers poticnit de la căsuţa pustie din landă, cu capul plin de Jonah, Lauren aproape că nu bagă de seamă peticul de hârtie care flutură, înfipt într-una dintre ţepele de fier forjat ale porţii. Lauren ia biletul şi se adăposteşte pe alee, ca să-l citească.

PLECAŢI. Lăsaţi-ne în pace.

Aha! Bine. Nimic ambiguu în asta. Acelaşi scris de mână ca în biletul din seara trecută, dar mai nervos, cu literele înclinate în direcţii diferite. Semn al unui suflet tulburat: asemenea suflete se recunosc între ele. Scrisul ei de mână

a fost aproape ilizibil în săptămânile de după moartea mamei, iar scrisorile către Gemma au devenit, în consecinţă, nişte mâzgăleli incoerente şi pătate de cerneală. Din pricina asta, Lauren simte o conexiune neaşteptată – şi un val de compasiune – cu oricine ar fi acela care a scris cele două bilete. Dar ea ştie şi că trebuie să-l ia în serios. Ceilalţi aşa o să facă.

Un bilet poate fi ignorat, ca o farsă lipsită de gust. Oarecum ignorat, mai bine zis. Dar atunci când sunt două, situaţia devine de rău augur. Probabil că autorul se foloseşte de asta ca să fie singur că-şi atinge scopul: acela de a-i face să plece pe cei de la Rock Point. Dar pentru ea e prea devreme s-o facă. A fost nevoie de atât de mult să se întoarcă – şi nu şi-a îndeplinit scopul pentru care a venit, promisiunea făcută mamei. Oare o să mai aibă ea, Kat şi Flora şansa de a fi din nou împreună? Se îndoieşte de asta; oricum, aşa ceva n-o să se mai întâmple decât după ani şi ani. Toate se vor întoarce la viaţa lor normală, păstrând o distanţă sigură una faţă de alta. Procesul lor de înstrăinare o să continue, timpul îndepărtându-le din ce în ce mai mult de fetele din tablou. Şi poate că o parte din ea nu e pregătită să-şi ia adio de la Rock Point.

Spre deosebire de surorile ei, Lauren îşi dă seama de ce le-a atras tatăl lor aici. El trebuie să fi ştiut că, odată ajunse la Rock Point, le-ar fi greu să se sustragă, pretextând că a intervenit ceva. Şi iarna e altfel. Nu se poate pleca uşor de la Rock Point, având în vedere viscolele care, în restul ţării, provoacă haos pe şosele şi pe calea ferată. Surorile sunt captive, la dispoziţia vremii, forţate să se privească una pe alta – şi pe Angie – în ochi. Sau nu. Lauren se gândeşte acum la faptul că Flora pare deseori să-i zâmbească larg unui punct dintre sprâncenele ei, ca şi cum i-ar fi teamă ca privirile lor să se întâlnească. La fel se întâmplă şi în cazul ocheadelor piezişe pe care i le

aruncă din când în când Kat. Da, cele două o fac să se simtă evaluată în măsura în care ele trei o evaluează pe Angie.

Deci, nu, probabil că deocamdată nu e o idee bună ca ea să le pomenească ceva despre căsuţa Heap sau despre acea întâlnire ciudat de tensionată cu Jonah. Ea n-a ştiut dacă trebuia să-l creadă sau nu atunci când, stând în pragul căsuţei Heap, i-a spus:

— Am crezut că eşti altcineva! N-am vrut să te sperii!

Uimită, stânjenită, l-a asigurat că n-a speriat-o. Dar, sub schimbul lor de replici aproape comic de politicos, ea a simţit că o altă conversaţie aştepta şi se forma, la fel ca punctuleţele intermitente care se afişează pe ecranul telefonului atunci când, într-o conversaţie prin mesaje, cineva tocmai tastează. Oare o fi simţit şi el asta?

Zbang! O uşă trântită de vânt o smulge pe Lauren din gânduri. Simte miros de fum de ţigară. Angie! Incapabilă să dea ochii cu ea, Lauren se strecoară în grădină, unde aerul are un parfum dulce, de ace de pin şi de mâncare gătită cu roşii – prânzul, speră ea – care iese prin gurile de aerisire ale casei. Încercând să se hotărască ce să facă în continuare, cui să spună mai întâi, dacă o să spună cuiva, Lauren se sprijină de piatra rece a zidului şi citeşte din nou biletul. Gândurile îi fug înapoi la Jonah. Oare biletul să fie opera lui? Jonah nu pare genul ăsta de om, dar e posibil. Oamenii nu sunt niciodată exact ceea ce vor să pară; ea ştie câte ceva despre arta de a-ţi arăta lumii faţa cea mai acceptabilă, despre punerea în scenă a sinelui. De asemenea – iar asta n-ar trebui să fie un criteriu, chiar n-ar trebui –, el e dezarmant de atrăgător, într-un mod teluric; prezenţa lui e la fel de tangibilă şi de fizică precum o mână care-i atinge pielea. Ceea ce ei îi tulbură judecata. Iar el ar fi putut să lipească biletul pe poartă *înainte* ca ea să plece, după care s-o urmărească până în golf – „Ai grijă, da?” – şi

la căsuţă. În acest peisaj expus sunt scobite scurtături şi ascunzători pe care doar un localnic le-ar cunoaşte, iar Jonah pare să fi fost cioplit dintr-o stâncă de pe-aici. Se integrează în peisaj.

Destul! Îndesând biletul în buzunarul de pe coapsă al pantalonilor ei cargo, Lauren cântăreşte alegerea neatrăgătoare de a intra în casă fie pe lângă Angie, fie pe la papagal. După ce a supravieţuit o noapte în aceeaşi casă cu o pasăre, chiar dacă era închisă în colivie, îşi dă seama că n-o urăşte pe Bertha. Îşi urăşte frica de Bertha, fobia care se dospeşte înlăuntrul ei. Mai devreme, atunci când a observat micul petic chel de pe pieptul Berthei – fiindcă pasărea e stresată şi-şi smulge fulgii, probabil că de dorul fostului ei îngrijitor – şi penele de pe podeaua de cărămidă a serei, a fost ca şi cum şi-a văzut durerea sub formă de pene. O durere nu doar legată de Dixie, ci şi de propriul sine mai tânăr, de acea Lauren care avea încredere în Bertha şi care o lăsa să-i ciugulească lobul urechii. De acea Lauren care stătea lângă Bertha, o liniştea şi o consola, o hrănea cu fructe tocate şi-i dădea bucăţi de ziar pe care să le sfârtece cu ciocul. Chiar şi de acea Lauren adultă, care păstrează o pană roşie din coada Berthei, căzută în acea ultimă vară, o amintire pe care nu poate suporta nici s-o atingă, nici s-o arunce.

Sera. Ei bine, o să fie curajoasă! Înainte ca hotărârea să i se clatine, ocoleşte colţul casei, oprindu-se lângă balansoarul dărăpănat. Dintr-odată, aude glasul Florei, care vorbeşte la telefon.

— Şi mie mi-e dor de tine, Scott! se pisiceşte sora ei. Foarte, foarte mult!

Lauren îşi permite, doar pentru o secundă sau două, să-şi imagineze cum s-ar simţi în locul Florei: aşezată la casa ei şi iubită. Îşi închipuie acea stare de linişte profundă. Dixie a crescut-o să fie independentă, dar din când în

când, mai ales după moartea mamei, atunci când existenţa pare deopotrivă insuportabil de frumoasă şi dureros de fragilă, în momentele în care simte că rădăcinile i-au fost tăiate până când au rămas doar nişte cârcei firavi, simte nevoia dureroasă de a se baza pe cineva familiar, cunoscut, care să-i ofere siguranţă. Cineva de încredere, care să fie lângă ea dimineaţa. Şi în dimineaţa următoare.

— Scott, ştii că ţin Dry January! spune Flora, scoţând un hohot de râs încordat. Nu, nu beau! Absolut deloc.

Lauren îşi ţine respiraţia: noaptea trecută, Flora a pompat în ea mai multă băutură decât toţi ceilalţi. Apoi Lauren se întreabă dacă nu cumva ea însăşi e prea puritană şi idealistă, dacă nu cumva micile minciuni nevinovate ţin în viaţă o căsnicie. Flora nu s-a maturizat, dar e complet aşezată la casa ei, cu un copil, un soţ şi o ipotecă, într-o viaţă de adult la care ea, Lauren, ca şi majoritatea prietenilor ei, nu pot decât să viseze.

— Da, ştiu că am promis. Bineînţeles că te iubesc, spune Flora. Cât se poate de mult!

Lauren nu se poate opri să asculte, fascinată de privirea pe care poate s-o arunce în lumea fermecată a Florei. Totuşi, în glasul surorii ei există o tensiune care-i atrage atenţia.

— Sărim doar o lună, spune Flora cu un glas din ce în ce mai tulburat, aproape plină de lacrimi. Asta nu înseamnă... Bineînţeles că sunt cu ochii pe Raff! Nu, nu vreau să spun nimic. Petrec doar o perioadă minunată împreună cu ai mei. Totul e bine! Da, ştiu că ai grijă de mine... Te rog, Scott!

Lauren are sentimente contradictorii: e în regulă că vrea s-o verifice pe Flora, dar nu-i place să admită că trage cu urechea la o discuţie privată. Cu cât stă mai mult acolo, cu

cât aude mai mult, cu atât e mai condamnabil gestul ei. Începe să-şi roadă o unghie.

E puţin probabil ca Florei să-i placă intruziunea uneia dintre surori în viaţa ei privată. Şi, oricum, se întreabă Lauren, ce ştie ea despre căsătorie? Cea mai lungă relaţie a ei – cu Franciszek – a durat şase luni şi s-a încheiat atunci când el s-a mutat înapoi în Polonia, cu un an în urmă. Şi întotdeauna îi judecă pe bărbaţi după măsura mamei ei, închipuindu-şi dacă aceştia ar putea să stea sau nu în curtea din Jericho a lui Dixie, ţinând în poală un castron cu *tajine* picante – reţeta mamei, bineînţeles – şi selectându-i după bunăvoinţa lor faţă de pisicile salvate de pe stradă sau după rezistenţa la turul galeriilor de artă. Nu-i de mirare că e singură.

Adevărul e că biletul pe care tocmai l-a citit a făcut-o hipersensibilă. La asta s-a adăugat şi vederea căsuţei Heap, care acum e dărăpănată şi goală, fapt care dă naştere unei alte întrebări chinuitoare: unde e Viv?

Lauren proiectează şi interpretează conversaţia telefonică a Florei prin prisma propriei tulburări. Van Gogh a pictat cerul nopţii într-un albastru dement, care se contorsiona prin mintea lui tulburată, îşi aminteşte ea, strecurându-se prin poarta lunii şi ieşind în drumul bătut de vânt. Din păcate, Angie e încă acolo unde a lăsat-o, un obstacol inevitabil, cu o mână în şold. Se încruntă la Lauren, iar apoi îşi mută privirea la propria maşină.

— După plimbare, trebuia să plec la Londra! Dar uită-te la asta, Lauren! exclamă ea, arătând spre una dintre roţile din faţă ale maşinii, care e dezumflată. Şi se vede înţepătura!

Lauren e cuprinsă de fiori.

Angie îşi stinge ţigara.

— Spune-mi, cine ar face aşa ceva?

Lauren se uită în jur, căutând vreo urmă lăsată de făptaş. Dar tot ceea ce vede sunt stâncile ameninţătoare şi stropii de apă care distorsionează lumina, iluziile optice ale aerului, cerului şi mării. Un văl fin de ploaie. Un peisaj care îşi ascunde faţa.

18. FLORA

Frântă de mijloc pe scaunul de toaletă, cu crampe abdominale, Flora ascultă zarva de la fereastra băii. Glasul lui Angie. Al lui Lauren. Al lui tati. Spun ceva despre o anvelopă? Dar cel mai tare dintre toţi se aude tot Scott, care o pisează la telefon.

— Te vreau acasă acum, spune el pe un ton scăzut şi îndurerat. E ziua a paisprezecea.

Ştie că e firesc ca el să-şi dorească un alt copil cât mai curând posibil. Şi e destul de normal ca un soţ să urmărească ciclul de ovulaţie al soţiei lui – sau nu-i normal? Dar se simte interogată, iar asta face ca dinlăuntrul ei să iasă la suprafaţă un glas interior de adolescentă, una care vrea să-i spună lui Scott să se ducă naibii, pe bune. După avortul spontan de vara trecută, pata ruginie de pe lenjeria ei intimă, care apoi s-a îngroşat în fragmente oribile de ţesut, Scott a pus-o la zid şi a anchetat-o cu privire la ce mâncase şi ce băuse, dorindu-şi cu disperare să găsească un motiv, să dea vina pe ceva. Încă o mai bântuie amintirea bucăţii de brânză brie pe care a mâncat-o – înainte de avortul acela spontan – la primele ore ale dimineţii, stând în uşa frigiderului lor albastru pastel. Cu lacrimi în ochi, i-a mărturisit asta medicului de familie – care a asigurat-o că era extrem de

puţin probabil să existe vreo legătură între ingerarea de brie şi pierderea sarcinii –, dar nu i-a spus niciodată lui Scott. Nici despre alte chestii. Despre dorinţele ei adânc îngropate.

În momentul de faţă, ar fi fericită să nu mai facă sex niciodată, darămite la modul programat, genul „de făcut copii”, cum îl numeşte Scott. Ceea ce vrea ea e un antiacid. Un analgezic. O cadă plină cu vin alb. Şi începe să-şi dea seama cât de mult o doare lipsa unor lucruri mărunte pe care Kat şi Lauren le consideră de la sine înţelese: să se îmbrace pentru serviciu, să bârfească lângă aparatul de cafea, să examineze pantofii altor femei în metrou. O lume de adulţi în afara perimetrului delimitat de casa ei, poarta şcolii şi parcul local, micul teritoriu pe care paşte zi de zi, ca o capră priponită.

Surorile ei n-ar compătimi-o câtuşi de puţin. Nici ea nu s-ar aştepta la asta! Lauren a pierdut-o pe Dixie şi locuieşte într-un apartament groaznic, care se află deasupra unei locante la care se vinde chebap. Kat e o cometă fără copii, care lasă în urmă strălucire, bitcoini şi rămăşiţele inimii frânte a lui Kofi; ea ar spune doar: „Ei bine, eu ţi-am zis”. Atunci când Flora a anunţat logodna, Kat, în loc să se bucure pentru ea, a spus: „Dar tu nu eşti *tu* în preajma lui Scott”. Iar Flora a ţipat, acuzând-o pe Kat că, fiind dependentă de muncă, oricum nu ştia cine era sora ei mai mare. Dar un slab glas lăuntric îi şoptise: „Şi dacă, la urma urmei, Kat are dreptate?” Kat are întotdeauna dreptate, precum cineva care abordează o ecuaţie simplă într-un mod inutil de complicat, dar descoperă răspunsul corect. Flora îşi şterge lacrimile cu mâneca şi încearcă să se adune ca să se ridice şi să pună masa de prânz, sau ca să-i pese de prânz, luptându-se cu dorinţa de a-şi da capul pe spate şi de a urla după surorile ei, precum un lup pierdut de haită.

— Mami! se aude un glas cam îngrijorat.

— Imediat, iubire!

Umbra împiedicată a lui Raff trece prin dreptul spaţiului dintre uşă şi toc. Raff, băiatul ei drag, furios, pe care îl iubeşte mai mult decât viaţa însăşi, ispăşirea ei, cel care o ţine captivă. Nu mai e deloc sigură că a fost corect să-l aducă aici.

— O cerere puţin nebunească, nu-i aşa? a pufnit Scott în momentul în care ea i-a spus că primise o invitaţie de la taică-său, unde mai pui că, în realitate, era o convocare, una în care nu era pomenit nicăieri numele lui Scott. Evident, nu-l iei pe Raff! a adăugat el.

Dar acela a fost unul dintre rarele momente în care s-a înţepenit pe călcâie şi a ales să dea o bătălie. Parţial, pentru că Charlie îl preţuia pe Raff, iar ea simţise că ceva nu era în regulă cu tata şi credea că, poate, compania lui Raff l-ar fi ajutat. Dar, în mare parte, i se părea greşit ca băieţelul ei să fi alergat pe nisipurile albite de soare ale Franţei, Portugaliei şi Floridei, dar să nu fi strâns niciodată pietre în Cornwall pe o plajă bătută de vânt, plină de muşuroaie şi năpădită de alge. Iar Raff nici n-a petrecut vreodată timp alături de mătuşile Finch sau de bunicul lui.

Scott a subliniat faptul că ea, Flora, era din nou aceea care făcea toate eforturile, aşa cum se întâmpla mereu în cazul rudelor Finch. Şi că Charlie, Kat şi Lauren o neglijaseră de Crăciun, nu pentru prima dată.

— Meriţi mai mult de-atât, Flora, a spus el cu blândeţe, întinzând o mână ca să-i pipăie fundul.

Deşi, până la un punct, Flora a fost de acord cu el, ea crede, de asemenea, că primeşti permisiunea de a critica o familie doar dacă faci parte din ea. Iar el aparţine unei părţi diferite a vieţii ei, partea funcţională, lumea însorită de deasupra liniei de plutire, nu celei din carena urâtă, aflată de sub linia de plutire. Motiv pentru care nici nu i-a

spus vreodată lui Scott adevărul despre vara cu eclipsa. Se întreabă adesea ce s-ar întâmpla dacă i-ar spune. Dacă ar mai iubi-o la fel.

Raf bate la uşă.

— Mami, ţi-e rău?

Cu o tresărire fizică, Flora îşi dă seama că nu şi-a luat pastilele. Rock Point i-a zădărnicit programul.

— A, nu, deloc! Dar poţi să-mi aduci poşeta, scumpule? E pe pat.

Flora ascultă cum Raff îşi târşâie intenţionat picioarele, iar apoi aude sunetul ştifturilor de alamă ale poşetei târâte pe podea. Se înviorează la gândul că băieţelul vrea să-i facă pe plac. Acasă, ea simte atât de des că Raff vrea s-o termine, că e furios s-o aibă ca mamă! Uşa băii se deschide cu câţiva centimetri, iar el împinge geanta.

— Eşti un băiat atât de bun, Raff!

Nu-i spune asta destul de des. Răscolind prin geantă, intră în panică atunci când nu le vede. Uite-le! Acolo sunt! Simpla vedere a pastilelor îi domoleşte intensitatea crampelor abdominale. Tocmai în clipa în care le scoate din geantă, uşa băii se deschide. Florei îi stă inima în gât.

— O, Doamne, ce-ai...?

Se apleacă şi şterge cu un şerveţel faţa însângerată a lui Raff. Pentru numele Domnului, e doar ruj! Ruj roşu.

Încântat de reacţia ei, Raff chicoteşte, iar apoi scapă din strânsoare şi fuge. De pe palier, aplecată peste balustradă, verificându-i traseul, Flora îl urmăreşte din priviri în timp ce el coboară scările.

— Nu fugi! ţipă ea, rujul de buze şi panta abruptă a scărilor amestecându-i-se dezordonat în imaginaţie. Încet, Raff!

După ce vede că băieţelul a ajuns în vestibul şi că e în siguranţă de acum încolo, ea se întoarce de-a lungul palierului. Apoi ezită, cercetând din priviri uşile închise ale

dormitoarelor lui Kat şi Lauren. O mişcă într-un fel nedefinit faptul că, la fel ca porumbeii călători, surorile ei au gravitat spre vechile lor camere de vară. Pe atunci, uşile acelor încăperi erau lăsate întredeschise. Noaptea, străbăteau palierul în vârful picioarelor şi sfârşeau înghesuite toate trei într-un pat, chicotind, lovindu-se cu picioarele, pentru că era mai distractiv să stea împreună, decât singure. Recent, acasă, în acele nopţi în care Scott e plecat la serviciu, ea a început să se întrebe dacă nu cumva faptul că a crescut alături de atât de mulţi fraţi e motivul pentru care lucrurile pe care e atât de norocoasă să le aibă – o casă decomandată, o stradă liniştită, un pat de dimensiuni enorme – o făceau să se simtă oarecum însingurată.

Neputând rezista tentaţiei de a-şi băga puţin nasul, Flora deschide uşa lui Kat cu câţiva centimetri. I se strânge inima. Speră că această cameră nu reflectă viaţa interioară a surorii ei: cabluri urâte şerpuind peste tot, încărcătoare înfipte în fiecare priză şi o saltea de fitness întinsă pe podea. Nici urmă de vreo carte, observă ea, cu un *pfff*, amintindu-şi cum Kat scotea din ascunzătoare câte un roman erotic şi citea cu glas tare fragmentele picante (în retrospectivă, fixând aşteptările Florei puţin prea sus).

Chiar lângă camera ei se află cea a lui Lauren, deşi nu ţi-ai da seama de asta, se gândeşte ea, uitându-se pe după uşa întredeschisă. Există puţine dovezi ale ocupantei dormitorului, în afară de o geantă de sport aşezată pe covor. O, iar pe un birou în stil georgian, destul de drăguţ, se află un bloc de hârtie peste care e aşezat, în diagonală, un stilou. Întrebându-se cui îi scrie Lauren – oare posibilului iubit cu care a auzit-o vorbind la telefon de dimineaţă? –, Flora se îndreaptă spre birou, curioasă, dar zgomotul făcut de cineva pe scări o face să iasă imediat.

Se întoarce rapid în dormitorul ei, intră în baie şi începe să-şi pudreze fruntea, nasul şi bărbia.

Văzându-şi faţa în oglindă, are neplăcuta senzaţie că e cercetată de sinele ei adolescent şi găsită necorespunzătoare. Îşi imaginează un istoric ascuns al reflexiilor, toate feţele afişate de-a lungul anilor, de la tinereţe până la bătrâneţe, precum cercurile unui trunchi de copac.

Rama oglinzii, groasă, ovală, acoperită cu scoici, a fost unul dintre obiectele preferate ale bunicii. La un moment dat, ea a spus:

— Din moment ce eşti deţinătoarea frumuseţii remarcabile din familia noastră, Flora, oglinda asta trebuie să fie a ta!

Abia acum îşi dă ea seama câtă dezbinare au putut să producă vorbele bunicii. Cum trebuie s-o fi urât în secret surorile ei! Şi totuşi, oglinda părea pe drept a ei, aproape câştigată. Pe atunci, ea nu reuşise să facă diferenţa între felul în care arăta şi cine era, între sufletul şi faţa ei – sau, mai degrabă, nu se obosea să înţeleagă reacţiile altora la faţa ei, n-o interesau în mod special capetele întoarse şi fluierăturile intimidante ale bărbaţilor, cu care se obişnuise, dar care erau şi dovada unei puteri secrete... şi un bilet către fericirea viitoare. Acum ştie mai multe, desigur. Dar se teme că aprecierea ei de sine e încă legată de felul în care arată, de greutatea ei, de dorinţa pe care o stârneşte – sau nu – în ceilalţi. Încercând să-şi ignore porii dilataţi de pe nas, se întreabă pe cine o să vadă în oglindă la vârste precum cincizeci, şaizeci sau optzeci de ani. Ce *vrea* să vadă. Un alt fel de putere, asta vrea.

Îşi strecoară degetele în buzunarul interior al genţii, care e foarte discret, undeva unde nici măcar Scott nu s-ar gândi vreodată să verifice, şi-şi scoate blisterul de pilule contraceptive. Ia una cu o înghiţitură hotărâtă de apă.

Deja se simte mai bine. Uşurată, se grăbeşte să coboare la parter, ca să pună supa de roşii în bolurile în formă de frunze de varză ale bunicii, hotărâtă să salveze prânzul.

19. LAUREN, 1999

Mâna ridată a bunicii a coborât castronul de forma unei frunze de varză, plin ochi cu frişcă.

— Chiar nu vrei, dragă?

Bertha a repetat întrebarea. O viespe dădea ocol borcanului lipicios cu dulceaţă roşie. Savarina aştepta, lucioasă, pe farfuria mea. Eram prea surescitată ca să mănânc.

— Nu? Trebuie să pui un pic de carne pe tine! a exclamat bunica, întinzându-i castronul lui Kat, care a luat câteva linguri pline, câştigând, astfel, un zâmbet aprobator din partea bunicii. Sper că nu te-ai apucat de vreo aiureală de regim, Lauren!

— În casa noastră mama a scos lactatele în afara legii! a spus Kat cu gura plină.

Spre deosebire de Flora, care ronţăia doar marginile biscuiţilor pentru cazul în care s-ar fi îngrăşat accidental, Kat avea întotdeauna o poftă de mâncare feroce – pe puţin două ouă la micul-dejun, porţii suplimentare şi budinci – ca şi cum, între două luni august, ar fi făcut foamea. De asemenea, ea mânca pâine. Şi tort.

— O, Doamne! s-a minunat bunica, mângâind mâna lui Kat. Biata făptură!

În mod normal, ceaiurile la care se serveau frişcă şi prăjituri îmi plăceau la fel de mult ca şi lui Kat. Şervetele de pânză pe care învăţasem să mi le aşez în poală. Laptele

turnat dintr-un urcior delicat, niciodată din cutia de carton, ca acasă. Suportul de tort cu picior lung şi cu marginile vălurite. Felul în care fiecare ceai era ca o păpuşă rusească ce le conţinea pe toate celelalte pe care le luasem vreodată. Dar acea lună august se separase de cele de dinainte. Acum simţeam că Rock Point devenise un loc alunecos şi derutant.

Tata nu era la masă – prefera să lucreze flămând – şi ştiam că Angie se afla în atelier chiar în acel moment, spălându-i pensulele, curăţându-i paletele, croindu-şi drum în singurul loc din casă de care eu aparţineam cu adevărat, în care nu mă situam la periferia realităţii. Lui Kat şi Florei nu le păsa. Cu cât Angie era mai puţin prin preajmă, cu atât mai bine. Discuţiile lor se refereau numai la eclipsă şi la zvonurile despre petreceri pe plajă. La fel ca bunicul, îşi îndreptau ochii mai ales spre cer. Eu mi-i îndreptam spre landă. N-o mai văzusem pe Gemma de două zile, de când se îndepărtase, ruşinată, de coliba pustnicului. Încercasem s-o sun de la telefonul din vestibul, dar bunica dădea târcoale şi oricum nimeni de la Gemma de acasă nu răspundea la telefon.

— Chiar arăţi palidă, Lauren! a constatat bunica, străpungându-mă cu privirea, pentru ca apoi să se înmoaie. Sper că nu te-ai îmbolnăvit! Sau e din pricina cititului? Ţi-am văzut lumina aprinsă noaptea târziu.

— Asta explică de ce Flora nu e niciodată bolnavă! a exclamat Kat.

Am încercat să zâmbesc, dar m-am simţit sleită de puteri.

— Nu ştiu de ce, dar azi nu mi-e foame.

— Nu-ţi face griji! O fi de la căldura asta apăsătoare, Lauren, a spus bunicul cu amabilitate, bătându-mă pe mână. Se pregăteşte o furtună.

Aerul era lipicios precum pieliţa de pe vopseaua de ulei, atunci când începe să se usuce. Palatul Berthingham trebuia mutat din zona tropicală a serei într-un loc mai răcoros, în colţul bucătăriei. Dar atmosfera din casă era nefirească.

Începusem să bănuiesc că Angie îi spunea ceva bunicii, care tot punea întrebări despre „planurile” mele, de parcă voia să verifice dacă Gemma era implicată în ele.

— Pentru că lucrurile nu merg între mamele voastre, Lauren, bucură-te să fii împreună cu surorile tale cât de mult poţi! De aceea, fetelor, v-am adus aici, la urma urmei. Şi doar ştii cât de repede zboară luna august!

(Şi mai ştiam că nu trebuia să-i spun unde intenţionam să mă duc după ceaiul acela.)

Bunica nici măcar nu păruse supărată din cauza raidului pe care-l făcuserăm în dressingul ei. Atunci când Kat şi Flora se repeziseră înapoi în casă, cu marginile rochiilor pline de nisip, bunica îşi dusese mâna la gât. Apoi izbucnise într-un hohot de râs şi spusese că asta era o îmbunătăţire grozavă faţă de pantalonii scurţi din denim. Tata, care ne aştepta în atelier, nu fusese atât de încântat.

— Daţi-vă jos rochiile alea ridicole! Nu sunt Joshua Reynolds[15].

Acum, bucătăria s-a umplut de zgomote de mestecat, de sorbituri de ceai şi de clinchet de tacâmuri, până când Bertha a strigat foarte tare, cu glasul bunicii:

— Am o bănuială teribilă, Herbert!

Fie s-a schimbat lumina de la fereastră, fie a pierit culoarea de pe chipul bunicii.

Kat s-a arătat încântată.

— O bănuială teribilă! Aha! În legătură cu ce, bunico?

— Doamna Peakock, în bibliotecă, cu sfeşnicul[16]? a întrebat Flora.

---

[15] Sir Joshua Reynolds (1723–1792), pictor portretist englez.

Am început să zâmbesc şi eu, pentru că bunica părea atât de tulburată. Deşi n-aş fi îndrăznit niciodată s-o tachinez, mi-a plăcut atunci când au făcut-o surorile mele, care erau atât de amuzante şi de neînfricate. Apoi mi-a venit în gând că acea bănuială teribilă putea fi legată de mine.

— E doar o prostie de papagal, fetelor! Taci, Bertha! a răspuns bunica pe un ton tăios, schimbând o privire complice cu bunicul.

— Bertha, oracolul nostru!

Kat s-a răsucit pe scaun şi a aplaudat papagalul, care şi-a umflat penele. Fruntea bunicii s-a încruntat. M-am uitat la prăjitura mea nemâncată.

— Bertha nu ştie nici cum o cheamă în momentul ăsta. Din cauza eclipsei. Ea trebuie s-o simtă. Toate animalele simt, a spus bunicul, terminându-şi de băut ceaiul din ceaşcă, dornic să schimbe vorba. În două zile, Kat, păsările o să înceapă să zboare de-a-ndăratelea!

Bunica s-a ridicat brusc şi a început să cureţe farfuriile, cu un zăngănit strident.

— O eclipsă totală îi poate face şi pe oameni să se comporte în moduri neaşteptate.

Bunicul şi-a aranjat mustaţa cu degetele şi a ridicat dintr-o sprânceană către Kat şi Flora.

— Să nu spuneţi că nu v-am spus!

Căldura se ridica din pământul copt de soare. Iepurii ţâşneau în toate direcţiile. Un şoim se învârtea pe sus. La orizont se vedeau două stânci. Am alergat şi am alergat, peste trifoi, păpădie, valeriană şi ierburi, tot în sus, inspirând mirosul de verdeaţă, care devenea din ce în ce

[16] Aluzie la filmul *Clue* (*Indiciul*, 1985), inspirat de jocul de societate Cluedo (Clue, pe piaţa americană), în care jucătorii trebuie să deducă autorul, locul şi arma unei crime.

mai rarefiat. Landa, care semăna cu o mare pestriţă şi înţepătoare, se strecura pe sub gardul şubred al familiei Heap. Rock Point îşi avea norii săi de hortensii; căsuţa avea grozamă galbenă. Eu preferam tufele de grozamă. În grădina părăginită din faţă, Viv, culcată cu faţa în jos pe un prosop, purta un costum de baie maro, partea din spate a slipului fiind doar o fâşie minusculă. Fesele, unse cu ulei de plajă, străluceau precum pielea umedă a unei foci.

— Bună ziua! am salutat eu, neştiind în care direcţie să mă uit. Gemma e înăuntru?

Viv şi-a ridicat faţa de pe prosop şi a zâmbit, mijind din ochii orbiţi de soare. O dungă de transpiraţie i se scurgea în adâncitura dintre sâni. Avea lângă ea o carte şi o cutie de cola.

— Hei, bună! Gemma nu se simte prea bine azi, aşa că am trimis-o înapoi în pat.

— Aha.

Mi-a atras atenţia o mişcare la fereastra de la parter a căsuţei. Imaginea a două feţe mi-a fulgerat pe dinaintea ochilor: Pete, fratele Gemmei, şi, eram aproape sigură, băiatul care se holbase la mine pe când mă aflam în coliba pustnicului. Cei doi s-au înghesuit unul într-altul, râzând, iar apoi s-au lăsat mai jos de pervaz. Am simţit că luam foc.

— E totul în regulă, draga mea?

Mi-am întors privirea la Viv. Am încuviinţat din cap, mi-am vânturat piciorul prin iarbă, stârnind un greiere, şi m-am întors să plec, dar apoi m-am oprit.

— Pot să vorbesc ceva cu tine? am întrebat eu pe un ton timid, fără să ştiu exact ce voiam să spun.

Viv dădea impresia că i-ai fi putut spune orice, semănând, din punctul ăsta de vedere, cu mama. Şi nu puteam suporta să mă întorc la Rock Point cu toate cuvintele acelea continuând să mi se zbată în minte.

— Mie? s-a mirat Viv, ezitând, iar ceva s-a ferecat în spatele privirii ei. Sigur că da! Vine ploaia, îi simt mirosul. Tu nu-l simţi? Haide!

A bătut cu palma pe prosop. M-am aşezat pe marginea cea mai îndepărtată, lângă piciorul ei. Lac mov, strălucitor, unghii ca nişte midii. Picioare lungi şi cafenii: puncte ca pilitura de fier acolo unde se epilase. O talie mică, şolduri largi, ale căror circumferinţe erau vizibil diferite. Brusc, am înţeles de ce tata o privea pe Viv de la fereastra atelierului în timp ce ea pleca pe aleea de la Rock Point, la sfârşitul turei, dezlegându-şi şorţul. Tata era fascinat de forme, aşa cum un matematician ar fi fascinat de cifre.

Viv s-a sprijinit în coate şi a aruncat o privire în jur, ca să se asigure că eram singure, după care a întrebat cu glas scăzut:

— Aşadar, Lauren, e vorba despre rochiile de bal?

Mi-am tras sufletul.

— De unde ştii?

— Un prieten al lui Pete v-a văzut pe toate. Iar apoi a spus câte ceva.

Viv şi-a scuturat o furnică de pe gleznă.

El! Băiatul de pe potecă! Cel care se afla în căsuţă chiar în clipa de faţă. Într-un fel, m-am simţit trădată. De parcă băiatul acela ar fi încălcat o promisiune tacită.

— Viv, n-a fost vina Gemmei, jur! Eu am rupt rochia!

— O, eşti o prietenă bună, Lauren! Nu-ţi face griji, Gemma nu păţeşte nimic, m-a asigurat Viv, oferindu-mi o înghiţitură de cola, dar eu am dat din cap în semn de refuz, iar ea a bătut cu degetul mic în doza de metal. Deci, nimic altceva?

N-am mai putut să-mi opresc şuvoiul vorbelor, aşa că adevărul mi-a zburat în grabă de pe buze: Angie spunând că eu şi Gemma eram nişte mici ticăloase, bunica spunând

că ar trebui să petrec mai mult timp alături de surorile mele, atmosfera ciudată din casă.

Viv a ascultat cu toată atenţia. Tot vorbind şi vorbind, mi-am încolăcit braţele în jurul picioarelor şi mi-am sprijinit bărbia de genunchi, dorindu-mi să stau pe acel prosop, lângă Viv, pentru totdeauna. Dar pe urmă am epuizat toate lucrurile pe care le avusesem de povestit şi deja cele care mi se păruseră importante deveniseră mărunte în ochii mei. Liniştea dimprejur era diafană, însufleţită de vânt şi de încă ceva.

— Las’ pe mine, Lauren!

A spus-o într-un fel anume, strângând din dinţi. Nu-mi puteam imagina cum avea ea să discute cu bunica, dar eram uşurată că trecuse de partea mea şi a Gemmei. După un moment, închizând ochii, Viv şi-a ridicat faţa spre soare, cu o încruntare pe care n-o avusese mai devreme. Se părea că am ajuns la sfârşitul conversaţiei.

— Sper că Gemma o să se simtă mai bine în curând!

M-am ridicat, simţind că pielea de pe picioare îmi devenise lipicioasă.

— Mulţumesc, draga mea! a răspuns ea, privindu-mă printre gene. Cei din familia Finch sunt norocoşi să te aibă. Să nu uiţi asta!

M-am luptat cu dorinţa copleşitoare de a cere o îmbrăţişare. După ce am ajuns la poartă, Viv a strigat:

— Stai, aşteaptă! Gemma ţi-a lucrat ceva. Aveam de gând să ţi-o aduc la Rock Point de îndată ce intram în următoarea mea tură. Ar trebui s-o iei acum. Aşteaptă o clipă!

Am văzut-o pe Viv, a cărei piele era lucitoare de la uleiul de plajă, repezindu-se până în casă. După aceea a ieşit iarăşi, cu o pungă de hârtie în mână. Departe, în largul mării, au bubuit tunete. Ea a făcut o mişcare cu capul,

arătând spre cer. Un nor acoperea soarele, iar marginile lui păreau să ardă.

— Hopa! Se pare că eclipsa a apărut mai devreme. Grăbeşte-te, Lauren! Dacă tună, n-ai vrea să fii afară, în landă!

Am fugit înapoi spre casă, scotocind prin pungă în timp ce alergam. O pasăre? M-am oprit, fără suflare, încântată. O pasăre ca o păpuşă de grâu[17], împletită din paie. Un peruş, mi-am dat seama. Asemănător cu cei din volieră, care-i plăceau Gemmei. Cel mai frumos lucru pe care mi-l dăduse vreodată cineva, cu cavităţile sale împletite care erau pline de prietenia noastră, de fiecare scrisoare pe care ne-o scriseserăm, de toate conversaţiile şi glumele noastre încâlcite. Încă zâmbeam atunci când am ajuns la Rock Point, cu pasărea de paie în mână, caldă. Un fulger ca un trident a lovit marea, transformând-o în aur. *Bum!* Câteva secunde mai târziu, altul, iar apoi, altul. *Bum, bum, bum!* M-am uitat, hipnotizată, la furcile fulgerelor care crăpau zidul cerului.

20. KAT

Soarele palid al iernii se reflectă din oglinzile pe care le foloseşte tatăl ei ca să manipuleze lumina din atelier. Kat nu poate să nu se întrebe dacă el mai foloseşte lucruri strălucitoare – vorbind despre metalele grele din părul lui, despre renovarea casei Rock Point, despre o nuntă la Las Vegas – ca să le distragă atenţia de la chestiuni mai întunecate sau, mai rău, de la „anunţuri” viitoare. Căutând

[17] Figurină creată şi folosită în cadrul ritualurilor agrare păgâne din nordul Europei.

acea schiţă a unui nud care l-a tulburat atât de mult, ea trage din nou de sertarul cel mai de jos al dulapului. Încuiat. La naiba! Oare era un nud al lui Dixie, unul pe care tatăl ei e prea mâhnit ca să-l arate? Numai că asta nu s-ar potrivi cu data – 1980, fiindcă Dixie a apărut în viaţa lui pe la mijlocul anilor ’80 – sau cu faptul că l-a smuls cu o grabă vecină cu panica.

Mobilul lui Kat spulberă liniştea atelierului, străpungându-i gândurile proprietarei lui. Oare tonul de apel al telefonului ei e mereu setat să sune atât de tare? Cum de-l suportă? Blestematul de avocat! Din nou! Şi încă într-o sâmbătă! Îl comută pe mesageria vocală. Piciorul ei stâng începe să se mişte, iar talpa freacă ritmic podeaua.

Acum are câteva telefoane de dat. Şi nu poate să facă faţă nici unuia dintre ele. Chiar ignorând semnalul capricios – precum un marinar de pe un trauler aflat în largul mării, ar avea nevoie de un telefon cu legătură prin satelit –, Rock Point e un vortex care-i încurcă minţile, încetinindu-i ritmul gândurilor. Prăbuşirea neîntreruptă a valurilor a devenit un zgomot alb, anesteziant, hipnotic, care face ca datele platformei Spring – clicuri, implicare, venituri din publicitate – să pară ciudat de lipsite de sens, un flux oarecare de cifre, nu formulele pe care ea poate să le citească mai repede decât oricine altcineva. Trebuie să se adune. Să-şi pună în ordine priorităţile.

O tură de alergat ar putea s-o ajute. Doar ea, în luptă cu aplicaţia Strava şi cu tot universul, devenind în întregime numai respiraţie şi numai forţă, cu picioarele ca nişte pistoane. Încă o cafea neagră. Şi un service auto deschis, care să fie capabil să rezolve pana de cauciuc a maşinii lui Angie. Da. Aşa încât ele, surorile, s-o poată mâna afară, în viscolul cel perfid. Tata poate iubi pe cine îi place – întotdeauna a făcut-o, abandonându-se cu extravaganţă pasiunii. Dar căsătorie? Asta, nu! Căsătoria aduce

probleme urâte de moştenire. Şi nu doar legate de Rock Point. Mai există colecţia lui de artă, apartamentul din Soho şi atelierul cel mare din East London. E posibil să mai fie şi alte comori-surpriză – acţiuni, investiţii – puse deoparte şi uitate. Dacă tatăl ei se căsătoreşte şi apoi moare înainte să-şi schimbe testamentul, Angie o să-şi primească partea. Probabil că femeia, care nu-i deloc proastă, ştie asta şi n-o să-l târască prea curând în biroul prăfuit din Marylebone al avocatului său. Flora e, în mod naiv, sigură că tata o să rezolve problema şi spune că l-a auzit recent mormăind de câteva ori că „trebuie să-şi actualizeze testamentul”. Dar ea, Kat, poate adulmeca dezordinea fiscală, iar cea peste care a dat aici şi acum are un miros înţepător. Afacerile tatălui ei s-au clătinat întotdeauna la limita haosului, administrate fără nici un interes. Şi nu e sigură că tatei măcar i-ar păsa dacă ar lăsa în urmă o încâlceală de documente care să dezlănţuie iadul pe pământ. Totuşi, ar fi prea provocator ca ea, atâta vreme cât Angie încă se află la Rock Point, să abordeze subiectul delicat al moştenirii. Dacă n-ar fi decât din pricina asta, şi tot l-ar strânge de gât pe cel care a găurit acel cauciuc, întârziind plecarea lui Angie.

Şi de ce şi-a ales-o individul ăla drept ţintă tocmai pe ea? Kat nu poate să-şi dea seama de ce Kia hodorogită a lui Angie a fost aleasă în locul SUV-ului ostentativ al Florei sau al stridentului Porsche galben al tatei („Blonda”, după cum o numeşte Blythe în bătaie de joc). Cineva de prin partea locului – probabil că scriitorul de bileţele – trebuie să fi nutrit într-un colţ al minţii, în toţi aceşti ani, gânduri de răzbunare la adresa lui Angie. Dată fiind claia ei de păr roşu, o recunoşti instantaneu.

Ar fi trebuit chemată poliţia. Dar Angie a refuzat:

— Nu vreau să fie implicaţi poliţiştii! a exclamat, îngrozită, ca o ibovnică de gangster.

Tata a fost de acord cu ea, afişând nonşalanţa prietenilor lui cockney care, cu mult timp în urmă, schimbaseră vieţile lor de infractori, cu notorietatea cluburilor de artă. Într-o astfel de notă, el insistase asupra ideii că „poliţaii Keystone”[18] oricum n-ar fi fost interesaţi în perioada asta a anului. Kat bănuieşte că, în secret, el se teme să răscolească memoria vreunui poliţist local. Să tulbure apele.

Apropo de asta... Ea se sprijină cu un şold de marginea mesei şi deschide un caiet gros de schiţe. Auzind cum se deschide uşa atelierului, se întoarce. Lauren pare surprinsă s-o vadă, percepţie care, de altfel, e reciprocă. Privirea ei întunecată se opreşte la caietul de schiţe.

— Ce se întâmplă?

Kat se simte vinovată şi uşor ridicolă pentru că răscoleşte la întâmplare, căutând o schiţă veche. Vânând umbre din trecut. Mai bine să nu pomenească despre asta. Nu vrea ca Lauren să creadă că iscodeşte – există posibilitatea ca ea să-i spună tatei – şi nici nu vrea să sporească uriaşa povară de ordin psihologic a surorii ei. Lauren e destul de fragilă acum. Da, o să păstreze totul pentru ea. Dacă ai îndoieli, nu spune nimic!

— Doar verificam fondurile tatei pentru reparaţia acoperişului.

— Aha!

Înghiţind explicaţia lui Kat fără s-o pună la îndoială, Lauren păşeşte înăuntru. Poartă în picioare doar şosete şi aduce cu ea un iz de sare şi de pământ, mirosuri pe care Kat îşi aminteşte că le ducea şi ea în apartamentul din Notting Hill al maică-sii, cu ani în urmă, la fel ca şi nisipul pietros din pantofi şi părul ciufulit, decolorat de soare, care

[18] *The Keystone Cops* (deseori ortografiat *Keystone Kops*) sunt poliţişti fictivi, incompetenţi, prezentaţi în comediile mute produse de Mack Sennett pentru compania de film Keystone între anii 1912 şi 1917.

mirosea a foc de tabără şi a mare. În primele ei zile de după înapoierea la Londra – oraşul care se întorcea la viaţă în septembrie, ceea ce însemna pantofi noi de şcoală, noi începuturi –, Kat refuza să se spele, nevrând să-şi piardă ultimele urme de libertate şi de vară. Nevrând să se maturizeze din nou.

— Lauren, spune-mi, murmură Kat întorcând o nouă pagină şi scuturând în fugă o gânganie de pe ea, n-a fost iresponsabil din partea tatei să lase aici toate desenele astea?

— Bineînţeles că da! E prea umed şi ar trebui arhivate în mod corespunzător.

Lauren ia de pe masă două pensule uscate, rătăcite, şi le strecoară într-o oală de metal ciobită, curăţând locul, aşa cum făcea pe vremea când era mică. În atelier, echilibrul de putere dintre surori s-a răsturnat întotdeauna. În acea încăpere, Lauren căpăta un aplomb pe care nu-l avea în nici un alt loc din casă. Părerea ei era cea pe care tatăl lor o cerea aici, ca şi cum copilăria ei neconvenţională – sau, mai degrabă, influenţa lui Dixie, genele lui Dixie – i-ar fi oferit o perspectivă preţioasă. Kat şi Flora îi purtau pică pentru asta. Acum Kat îşi dă seama, cu un fior de ruşine, că au şi încercat s-o saboteze. Pe la spate, o numeau pe Lauren „spiriduşul atelierului”.

Kat îi arată un desen.

— Ce crezi? întreabă ea pe un ton plin de nesiguranţă, declinându-şi competenţa şi recunoscând-o, implicit, pe cea a surorii ei. După ochiul meu dezarmant de neantrenat, să fie lucrări în curs de execuţie? Un trunchi, doar câteva linii. O schiţă, într-adevăr! Făcută doar pe jumătate?

Lauren îşi înclină capul într-o parte.

— Nu, nu cred. Schiţe după model. Sau studii pentru o lucrare mai mare.

— A, OK! Ce ştiu eu? Mie şi picturile lui mi se par mereu neterminate!

Kat se gândeşte la spaţiile goale, de un gri noroios, care înconjoară adesea figurile în portretele lui sau radiază din colţuri. Tata numeşte asta „spaţiu negativ” şi afirmă că e la fel de important ca personajul. Un astfel de spaţiu negativ ocupă o mare suprafaţă din *Fete cu colivie*, de parcă ar fi reprezentat ceva ce pictorul n-ar fi putut să înfăţişeze sau să rezolve.

— Dacă un artist afirmă că o lucrare e terminată, atunci e terminată! spune Lauren, iar ochii ei zâmbitori captează strălucirea albastru-petrol a luminii soarelui. Picasso a declarat cândva: „A termina o lucrare înseamnă a o ucide”.

— Ha, ha! O să folosesc replica asta la adunarea acţionarilor!

Lauren râde, iar Kat se gândeşte că sora ei are un râs minunat, mai amplu decât te-ai aştepta de la cineva cu constituţia ei.

Kat ia un alt caiet de schiţe şi-i întoarce paginile cu grijă.

— E un pic ca şi cum ai răsfoi prin capul tatei. Sau prin patul lui, adaugă ea, dându-şi seama imediat că a spus o prostie. Scuze, nu mă refeream la Dixie..., gafează Kat şi mai rău. Ştii ce vreau să spun. E cazul să mă opresc. Deci, chestia asta e bună?

— Da! răspunde Lauren fără ezitare.

— Valorează ceva?

Ar vrea să-i poată asocia o cifră.

— Cu siguranţă că da, murmură Lauren pe un ton absent, cu capul într-o parte, interesată mai degrabă de desene.

Kat închide caietul de schiţe şi îl pune în mâinile lui Lauren.

— Uite, ia ăsta! Înainte să-l ia Angie.

— A, nu, nu pot să-l iau!

Lauren pare nedumerită.

— Tata a spus să iei orice îţi place! o îndeamnă Kat.

Lauren pune pe masă caietul de schiţe.

— Nu pe astea.

— Dintre noi toate, tu meriţi caietul ăsta! spune Kat, poate cu prea multă forţă, de parcă datoriile emoţionale din copilărie ar putea să fie rambursate material, iar golurile sufleteşti, umplute cu schiţe şi bancnote. Nimeni nu te-ar învinovăţi nici dacă ai pleca mai devreme! adaugă ea, încercând să fie amabilă, dar agravând situaţia. Vizita asta trebuie să fie un coşmar pentru tine. Angie. Papagalul...

— Nu plec nicăieri, răspunde Lauren cu glas scăzut. Mama m-a pus să-i promit că o să ţin legătura cu familia Finch după ce moare ea, adaugă ea cu un glas uşor tremurător, sub care se ghiceşte clocotul durerii. Mi s-a părut că invitaţia tatei a fost un semn.

— Bine! spune Kat, încercând să nu pară sceptică.

Dar viaţa e bazată pe cauză şi efect, pe acţiune şi reacţiune, misterele fiind evenimente neobişnuite, care nu pot fi analizate. Una dintre glumele ei preferate e că totul, în cele din urmă, e un cod. Deşi ştie că aşa ceva ar fi un lucru groaznic de insensibil de spus în acel moment, Kat simte cum o parte groaznică a personalităţii ei ar vrea să-l spună. Să distrugă totul. Dorindu-şi să pună capăt conversaţiei, fiindcă aceasta a luat o turnură delicată şi intimă, îşi scoate telefonul din buzunar şi-şi dă ochii peste cap.

— Mă cheamă datoria, spune ea, scoţând un mic geamăt în chip de scuză.

Dar Lauren rămâne locului, refuzând să înţeleagă aluzia. O tăcere densă începe să le apese. Kat simte ce urmează.

— Kat, vara eclipsei..., spune Lauren cu glas scăzut, ca şi cum vorbele ar putea să i se dezintegreze la contactul cu aerul.

O rochie de bal albastră, ruptă; chiloţii Gemmei, cu inscripţia *Marţi*; un soare negru, împuşcat.

— Da, şi? răspunde Kat, absentă, cu toate că inima începe să-i bată ca un ciocan.

— Nimeni nu vorbeşte niciodată despre asta.

— Ei bine, asta e familia Finch!

Lauren desprinde de pe masă o bucată de lipici întărit şi povesteşte că, în zilele de dinaintea morţii ei, Dixie a încercat să-i spună ceva important – un fel de secret – despre acea vară. La fereastră, pescăruşii ţipă şi se rotesc, iar Kat îi percepe de parcă ar face asta în creierul ei.

— Dar mama şi-a pierdut luciditatea, continuă Lauren. Şi n-am aflat niciodată ce era, care-i secretul cu pricina. Tu ştii?

— Ştiu doar ce ştii şi tu, îmi pare rău! exclamă Kat, încercând să pară neutră, cu toate că tonul îi urcă nenatural de mult. Şi ce scria în ziar!

În anii care au urmat acelei veri, dacă un jurnalist îndrăznea vreodată să-l întrebe pe Charlie despre asta, acesta din urmă oprea interviul. În cele din urmă, povestea a rămas ca un foc fără oxigen. Dar, desigur, n-a fost chiar aşa, îşi dă seama Kat. Povestea e încă vie şi, în momentul de faţă, bântuie prin atelier.

Cu o sincronizare perfectă, Flora strigă de la baza scării, spre atelier:

— Kat! Lauren! Sunteţi acolo, sus?

— Da! răspunde Kat, uşurată că e întreruptă.

— Kat, stai! Trebuie să-ţi arăt repede ceva, spune Lauren, vârându-şi mâna în buzunarul pantalonilor. Ar fi trebuit să-ţi spun despre asta mai devreme, dar n-am vrut s-o sperii pe Flora şi...

Un tunet de paşi.

— Unde e Raff?! întreabă Flora, aprinsă la faţă, intrând în atelier. Vă rog, spuneţi-mi că e aici, cu voi!

21. LAUREN, 2019

Lauren se trage înapoi, în timp ce Angie dă de perete cu uşa dormitorului principal.

— Ce-i zarva asta?

— L-ai văzut pe Raff? o chestionează Lauren, care se uită peste umărul ei, dar care, la vederea cearşafurilor răvăşite, îşi mută rapid privirea. Se ascunde pe undeva! Flora e îngrijorată!

La fel ca biletul pe care a fost gata să i-l arate lui Kat, dar pe care încă îl are îndesat în buzunarul pantalonilor. Îşi doreşte cu disperare să li-l fi dat surorilor ei imediat după ce l-a găsit, în loc să ezite, îngrijorându-se că ele s-ar fi putut speria, ameninţarea fiind agravată de cauciucul tăiat.

Flora se apropie şi o apucă de mânecă pe Angie, de parcă ar socoti-o răspunzătoare pentru dispariţia fiului ei.

— Unde e?!

— Ei bine, spune Angie cu glas scăzut, uitându-se la mâna Florei, nu putea să ajungă departe.

— O să-l găsim, Flora! adaugă Lauren, încercând să-şi liniştească sora, care se învârte pe palier, cuprinsă de un acces de panică oarbă. Probabil că se uită prin dulapuri după comori de luat acasă, sau ceva de genul ăsta!

Flora se opreşte.

— Da! Da, asta face, nu-i aşa? Dar... dar... O, Doamne!

Charlie apare în uşa dormitorului şi-şi pune mâinile pe umerii lui Angie.

— Care-i treaba cu Raff? O, se prosteşte, nu-i aşa? Flora, nu-ţi face griji! Voi dispăreaţi ore în şir – ore! – la Rock Point, altădată.

Clipind, Flora îi aruncă o privire neîncrezătoare. El se întinde şi-i strânge mâna.

Lauren încearcă să se gândească la locurile şi la cotloanele care le-au atras pe ele în copilărie, la acele spaţii în care Raff s-ar putea ascunde şi s-ar putea bloca. Rock Point nu-i genul de loc în care să vrei să pierzi un copil de patru ani. Nici măcar preţ de un minut.

— Bine, unde a fost ultima dată? întreabă Angie, aplecându-se şi încălţându-se cu botinele ei argintii.

— Eu... L-am lăsat la parter, în salon, jucându-se cu scoicile din borcan, şi am urcat în camera mea, ca să vorbesc la telefon cu Scott. Am vorbit, nu ştiu, douăzeci de minute? Apoi am coborât şi... şi scoicile erau acolo, pe podea, dar Raff, nu, bâiguie Flora, care acum abia dacă mai poate să vorbească, ştergându-şi lacrimile cu palma. O, Doamne!

— Oare să fie în dressing? sugerează Lauren.

Flora deschide dressingul bunicii, dezvăluindu-i măruntaiele moi şi stătute. Umeraşele scârţâie pe şina de alamă, în timp ce surorile scormonesc prin pădurea de rochii ale bunicii pe care le jefuiseră şi le purtaseră cândva, trecând cu ele peste vârfurile stâncilor. Nici urmă de Raff.

Pe măsură ce fiecare cameră din casă e verificată – debaraua rece, dulapul cald pentru rufe, dulapuri goale din dormitoare goale – devine mai puţin probabil ca Raff să fie în casă sau să se joace de-a ceva ce depăşeşte măsura.

Casa începe să se umple de voci în care se ghiceşte panica:

— Raff! Raff, eşti aici?

Rock Point se cutremură de paşi, ca şi cum podelele ar fi piei de tobe şi sute de picioare ar bate darabana, asediind casa, spintecând-o. Lauren se întoarce în atelier, doar ca să se asigure că Raff nu s-a furişat acolo în timp ce se uitau cu toţii în altă parte. Ea deschide dulapurile de sub panta acoperişului, care sunt pline cu unelte şi vopsele ce degajă un miros dens, stătut. Dând deoparte un coş de picnic din răchită, vede o cutie etichetată *Fotografii*. În oricare alt moment, Lauren s-ar repezi la ea şi ar încerca să completeze cadrele pierdute ale acelei ultime veri. Dar mai întâi trebuie găsit Raff. El e singura descoperire care contează.

— Cizmele! Lipsesc cizmele lui de cauciuc! strigă Flora, de la parter. Raff urăşte umezeala şi frigul. El n-ar pleca singur..., suspină ea. Niciodată, niciodată, niciodată!

Inima lui Lauren bate nebuneşte în timp ce traversează sera – Bertha ţipă şi cârâie, agitată – şi merge direct în grădina îngheţată de frigul lunii ianuarie.

Voliera. Pare să radieze frig, ca un bloc de gheaţă. Pentru un scurt moment, vede o siluetă stând acolo, ghemuită, cu mâinile deasupra capului. Dar e doar un efect al luminii slabe, al umezelii din aer, iar ea se răsuceşte pe călcâie, ca să se întoarcă în casă. Bertha vorbeşte cu glas piţigăiat. Lauren se opreşte şi ascultă cu atenţie. Da, aude cum papagalul imită glasul lui Raff:

— Rechin! Rechin!

Lauren aleargă pe alee, prin iedera de pe care picură apă, iar apoi se îndreaptă spre întinderea sălbatică a mării, a cerului şi a stâncilor. Pe alee, se întoarce şi mijeşte din ochi, privind spre landă. Dacă Raff s-a rătăcit acolo, sus, ar putea fi în mare pericol, într-adevăr, şi o să trebuiască să fie găsit cât se poate de repede. Dar dacă vrei să vezi rechini, nu te îndepărtezi de apă, nu-i aşa? Hotărând că

trebuie să dea curs sugestiei pe care i-a făcut-o Bertha, se grăbeşte spre golf, fără să se ţină strict de potecă, pentru că, probabil, nici un băiat n-ar face asta, ci ar străbate crestele şi marginile, alunecând şi derapând. La jumătatea drumului, îl zăreşte pe Jonah, cu statura lui înaltă, cu gluga ridicată, cu câinele lui negru, mergând pe vârful stâncii, de cealaltă parte a golfului. Îi face semne frenetice cu mâna ca să-i atragă atenţia, fiindcă s-ar putea ca el să-l fi văzut pe Raff. Dar Jonah se întoarce şi se îndepărtează, cu capul plecat. Moralul lui Lauren se prăbuşeşte. Se întreabă dacă el o ignoră după întâlnirea lor din căsuţa Heap. Încearcă să-şi dea seama de motiv, dar apoi se simte prost că se gândeşte la ea însăşi într-un astfel de moment.

Ceaţa începe să se rostogolească, încolăcindu-se în jurul cizmelor ei şi formând norişori care se agaţă de stânci. Pescăruşii ce se odihnesc acolo îşi iau zborul dintr-odată, parcă explodând în sus, tăindu-i respiraţia lui Lauren. Păsările par gata să se lanseze ca o bombă şi s-o atace cu ciocurile lor tăioase, ca pe o plasă de pescuit proaspăt scoasă din apă. Bătăile inimii îi zguduie pieptul, iar palmele i-au devenit alunecoase. În mod prostesc, şi-a lăsat telefonul în casă. De câteva ori are sentimentul că e cineva prin preajmă, privind-o. Aude un pas în spatele unei stânci, scrâşnetul pietrelor care se freacă unele de altele. În clipa în care ea se opreşte, încetează şi zgomotul.

— Raff! strigă Lauren în vuietul vântului.

Nimic.

Unde e? Îşi imaginează grota de la baza stâncii, acea pâlnie umedă, întunecată, în care se scurg valurile, la început într-o lentoare jucăuşă, iar apoi într-o izbucnire letală de ape.

— Raff! strigă ea din nou, cu mâinile făcute pâlnie la gură.

Pentru o clipă, numele lui pare să rămână suspendat în aer, iar apoi vântul îl fură şi îl poartă departe.

Există un loc pe care nu l-a verificat. Câţiva metri mai jos.

Terasa *aceea*. Cu priveliştea ei panoramică perfectă. Şi cu panta abruptă. O amintire începe să revină la viaţă – aceeaşi terasă, o zi de vară fierbinte, lumea răsturnată cu susul în jos. Ea se împiedică, tăindu-se la palmele cu care încearcă să se agaţe de o creastă albă de granit. Revenind cu gândul în prezent, vede un stol de pescăruşi care îşi iau zborul, fâlfâind puternic din aripi. Şi atunci dă cu ochii de Raff.

La câţiva metri mai jos, o gâlmă pe marginea terasei, semănând cu spinarea unui papagal-de-mare ghemuit. Lauren inspiră adânc, pregătindu-se să-l strige. Apoi se opreşte, fiindcă nu vrea să rişte să-l sperie, dându-şi seama, îngrozită, de ce nu-i vede picioarele.

22. LAUREN, 1999

Terasa aceea era genul de lucru despre care te avertizează adulţii. Numai că nimeni n-a făcut-o. Nu că am fi ascultat. Ca să ajungi la ea, trebuia să cobori cu faţa spre stâncă, verificând stabilitatea fiecărei pietre înainte de a te lăsa pe ea cu toată greutatea şi apucându-te de smocurile aspre de iarbă, care semănau cu nişte meşe de păr, în speranţa că persoana de deasupra n-a dislocat o piatră care să-ţi cadă în cap. Nu eram la fel de îndrăzneaţă ca surorile mele, dar la acel moment încă eram lipsită de o teamă reală, aveam o încredere prostească. Turiştii erau cei care dădeau de necaz atunci când se aventurau în

largul mării, pe saltelele lor gonflabile. Surferii începători. O, şi câinii turiştilor, care alungau iepurii de pe faleză. Totuşi, cel mai bine era să nu te uiţi în jos decât după ce ajungeai la fâşia de piatră plată şi netedă care ieşea din peretele stâncii, precum patul de tabără al unui alpinist. După ce ajungeai acolo, te aflai în cel mai plăcut loc din lume.

Atârnate în gol, picioarele noastre se legănau, lovind aerul. Eclipsa de a doua zi părea o farsă. Cerul dimineţii încă îşi păstra albastrul electric, strălucitor, de cristal sintetic, iar soarele părea fluid. Am zărit delfini aproape de ţărm şi ne-am ţinut respiraţia, urmărind acele umbrele ca de cerneală, care apoi au dispărut în adânc. Pe măsură ce refluxul îşi intra în drepturi, ochiurile de apă din stâncă sclipeau ca nişte oglinzi rotunde, iar gura grotei se mărea. În seara aceea, urma să facem un foc de lemne pe solul ei nisipos. Scânteile şi jarul aveau să arunce sclipiri pe pereţii de stâncă jilavă, în timp ce noi frigeam bezele cenuşii şi lipicioase şi ne împleteam părul una alteia, vorbind cu glas scăzut.

Dar în acel moment încă purtam costumele de baie umede, în pauza pe care ne-am luat-o între o repriză plăcută de înot şi pozatul în atelier, departe de ochii lui Angie. După ce au plecat delfinii, Kat ne-a făcut să murim de râs reproducând glasul Berthei, care o imita pe bunica:

— O bănuială teribilă!

La fiecare câteva secunde, Flora îşi întindea picioarele ca să verifice dacă se mai bronzase între timp. Iar micuţa pasăre de paie a Gemmei cânta inaudibil în mâna mea. Spre deosebire de canapeaua din atelier, stăteam şi eu o dată în mijloc şi mă bucuram să fiu înghesuită şi păzită de surorile mele. Începusem să am impresia că acel august al nostru avea să meargă bine până la urmă, că orice nu era în regulă avea să se remedieze de la sine.

Am dus pasărea la nas şi am adulmecat-o – stoguri de paie coapte la soare. M-am minunat de ciocul ei ascuţit şi de curbura aerodinamică a pieptului ei împletit. Degetele iscusite ale Gemmei îi dăduseră viaţă păsării, iar pulsul din palma mea era bătaia inimii ei. Dar încă n-o văzusem pe Gemma ca să-i mulţumesc, sau s-o întreb dacă se simţea mai bine şi unde anume plănuia să vadă eclipsa din ziua următoare. Planurile surorilor mele, care păreau să se învârtă în jurul petrecerilor cu acces liber de pe plajă, conţineau, totuşi, o posibilitate de eşec şi, parţial din pricina asta, o doream şi pe Gemma acolo.

— Chiar a făcut Gemma chestia asta cu mâinile ei? a întrebat Flora dintr-odată, lipindu-se de mine, iar vântul mi-a suflat în gură părul ei asprit de sare, în timp ce sora mea împungea pasărea cu degetul, precaută. Nu crezi că a găsit-o într-unul dintre acele magazine de vechituri în care se vând potcoave, pentru ca apoi să pretindă că e opera ei?

Mi-am ridicat bărbia.

— N-ar face niciodată aşa ceva! Nici n-ar avea nevoie. Gemma poate să facă orice!

Am simţit privirile surorilor pe deasupra capului. Kat s-a aplecat din stânga mea şi aparatul dentar i-a sclipit în soare.

— Asta e şi mai rău! Ce să zic, pare un fel de vrăjitorie. Asta e, Lauren! Ia stai un pic, nu cumva Gemma e vreo...? a întrebat ea aruncându-şi braţele în aer şi simulând un ţipăt mut. Oare tot ea a stârnit şi fulgerul de ieri?

Au râs şi eu le-am ţinut isonul, în mod neloial, ameţită de căldură şi de înălţime.

— Mai întâi încearcă să ne electrocuteze, iar acum încearcă să ne prăjească de vii, a spus Flora, ridicându-şi părul de pe umeri. Aici e ca în cuptor! Are cineva un elastic de legat părul?

Kat şi-a scos unul de la încheietura mâinii şi i l-a aruncat Florei, dar o rafală l-a deturnat, trimiţându-l peste marginea terasei. M-am uitat în jos, curioasă: colţuri de stâncă înşirate ca nişte trepte, cu nisip şerpuind printre ele. Ridicându-mi privirea, am văzut că Flora şi Kat se uitau cu lăcomie la pasărea din mâinile mele. Starea de spirit li se schimbase.

— Aruncă păpuşa aia vrăjitorească de paie, Lauren! m-a tachinat Kat. Te provoc! Să vedem dacă zboară!

Am strâns pasărea mai tare.

— Sigur că o să zboare, doar e făcută de Gemma! a spus Flora.

Am râs din nou, ca să dovedesc că nu le luam în serios, şi m-am lăsat pe spate, începând manevra delicată de a mă ridica. Asta, ca să scap de ele.

Dar Kat m-a tras din nou în jos, cu o forţă care m-a şocat.

— Nu ne părăsi! Aruncă pasărea de pe stâncă, Lauren! Arunc-o, arunc-o!

— Nu! am strigăt eu, pe un ton mult prea înverşunat. Gemma a meşterit-o special pentru mine!

Kat a făcut un gest larg cu mâinile.

— V-o prezentăm pe uimitoarea Gemma Heap!

— Gemma cea perfectă, a adăugat Flora, făcând cu ochiul. Ţi-am spus eu că sunt îndrăgostite, Kat!

Din zâmbetul uriaş al lui Kat, mi-am dat seama că gluma nu era nouă şi că circulase între ele fără ca eu să ştiu. Iar acum, cu cât apăram mai mult pasărea, cu atât se luptau mai mult cu mine, încercând să mă facă s-o arunc. Voiau să-mi dea un test de loialitate, mi-am spus, deşi ştiam că mai era şi altceva la mijloc. Un fel de fricţiune – ca un pantof strâmt, pe căldură –, ceva care se băşica uneori şi care fusese mereu între noi, încă de la prima mea vară la Rock Point.

— O preferi pe fiica femeii de serviciu în locul surorilor tale? a întrebat Flora.

— Şi eu mi-am pus întrebarea asta! a adăugat Kat, într-un mod care părea afectuos şi care, totuşi, nu era.

După aceea, Kat s-a repezit la mine, încercând să-mi ia pasărea din mână.

— Dă-te de-aici! am strigat eu, pe jumătate râzând.

Sau nu. Ne-am zvârcolit, ne-am răsucit, înverşunate şi jucăuşe, în glumă şi nu prea, până când m-am aplecat prea tare, m-am dezechilibrat, iar pasărea a alunecat din strânsoarea mea slabă.

— Zboară! a strigat Flora.

M-am repezit instinctiv într-o parte, ca s-o prind. În clipa aceea, totul s-a răsturnat şi s-a învârtit, iar aerul cald de august mi-a năvălit în gâtlej în timp ce ţipam.

Prin păr, la un centimetru sau doi de nas, vedeam o floare roz, solitară, ce creştea într-o crăpătură de pe peretele vertical de piatră. Direct în jos, într-un vârtej caleidoscopic, erau plaja şi stânca. Îmi simţeam sângele năvălindu-mi în cap, dimpreună cu toată greutatea corpului. Fesa stângă încă era în contact cu marginea, dar într-un unghi periculos, şi ştiam că eram ţinută acolo doar de strânsoarea mâinilor transpirate ale surorilor mele, care mă apucaseră de picioare. Am încercat să mă împing cu palmele în stâncă, dar n-aveam destulă forţă.

— Trageţi-mă în sus!

Flora a început să chicotească, un chicotit nervos şi uluit, de parcă nici ei nu-i venea să creadă ce se întâmpla. Kat a întrebat:

— Cât valorează?

Nu le-a fost teamă pentru mine, fiindcă viaţa era un joc pentru surorile mele. Lucrurile rele nu li se întâmplau fetelor ca ele.

— Vă rog..., am gâfâit, zvârcolindu-mă, încercând să-mi încordez muşchii abdominali ca să mă îndrept şi să mă salvez.

În schimb, am coborât brusc, iar obrazul meu a atins petalele florii.

— Kat, îmi scapă! a strigat Flora deasupra mea, pe un ton care-i trăda panica.

Dar Kat n-a răspuns. Nici nu m-au tras în sus. Şi atunci mi-am dat seama cât de mult mă urau pentru că apărusem în viaţa lor pe vremea când aveam nouă ani. Cât de mult mă urau pentru că existam. În clipa aceea am simţit ceva crud şi scăpat de sub control străbătându-le pe Kat şi pe Flora. Am simţit cum îşi dădeau una alteia permisiunea de a face lucruri pe care nici una dintre ele nu le-ar fi făcut fără cealaltă.

— Vă rog..., am murmurat, cu glasul curmat de un suspin.

— Hei! a bubuit un glas din golful de dedesubt, iar atunci l-am zărit pe el, pe băiatul de pe potecă, de lângă coliba pustnicului, şi, mai târziu, din căsuţa Gemmei. Idioatelor! Trageţi-o în sus! a strigat el.

— Ce te interesează pe tine?! a urlat Kat drept răspuns.

Dar au început să mă târască înapoi, încetul cu încetul. Mi s-a ridicat tricoul şi m-am julit pe burtă. Gâfâiam şi mă încinsesem din cauza poziţiei şi a furiei.

— Nu pot să cred că aţi... că aţi...

— Ia stai aşa, *noi* te-am salvat! a strigat Kat, dar părea că se mira singură de ceea ce spunea. Nu-i aşa, Flo?

— Ai căzut! Te-am tras în sus! a spus Flora, care tremura, încercând să rescrie întâmplarea.

Mi-am frecat gambele acolo unde mâinile lor îmi lăsaseră urme roşii, aprinse, care semănau cu nişte brăţări. Din clipa aceea, am ştiut cumva că urmele n-aveau să mai dispară niciodată, că ceea ce tocmai se întâmplase avea

să mă marcheze definitiv. În ciuda soarelui arzător, un fior mi-a străbătut pielea, de parcă eclipsa ar fi început deja. O umbră. Primul contact. Nimeni n-a spus nimic.

Apoi Kat mi-a atins braţul.

— Ştii că nu te-am fi lăsat să cazi, nu-i aşa, Laurie?

Dar nu ştiam asta deloc.

— Nu transforma toată întâmplarea în ceva ce nu e, Lauren, a spus Flora cu glas scăzut, voind, de fapt, să-mi sugereze că-mi cerea să nu le pârăsc. Cred că bunicul ar putea avea dreptate, ştii, cu ce a spus despre eclipsă, că face ca totul s-o ia puţin razna. Iar eclipsa o să fie mâine. Tic, tac, nu?

Temându-mă că aveam să izbucnesc dacă mai spuneam ceva, m-am ridicat, mi-am luat prosopul şi şlapii şi m-am grăbit să recuperez pasărea de paie de pe plajă. Kat şi Flora m-au chemat înapoi, strigând:

— Ne pare rău!

Pasărea fusese salvată de greutatea ei redusă. Am curăţat-o de nisip cu grijă, având sentimentul că ea căzuse în locul meu, iar apoi m-am uitat în jur, după cel care mă salvase. Nu voiam chiar să-i mulţumesc, ţinând cont de faptul că fusesem umilită atunci, la coliba pustnicului, împrejurare la care el asistase. Nu ştiam ce voiam. Dar el plecase. Tremurând din toate încheieturile, m-am îndreptat spre Rock Point, încercând să las în urmă întâmplarea, fără să ştiu atunci că aveam să simt acea muchie de piatră iar şi iar.

Aproape de casă, i-am zărit pe Viv şi pe tata lângă Râpă. Discutau aprins. Mai degrabă, Viv vorbea, iar tata asculta, dând din cap, cu mâna la gură. Îmbrăcată în salopeta ei de curăţenie, pătată de înălbitor, ea îi lămurea – doar îmi promisese: „Las’ pe mine, Lauren!” – toate lucrurile pe care i le povestisem stând lângă ea, pe prosop. Am răsuflat uşurată: Viv era de partea mea. Dar Kat şi Flora?

Voisem să cred că erau, zău că da. Dar în momentul în care, nevăzută de nimeni, m-am strecurat prin poarta lunii, teama de surorile mele a început să se cuibărească iarăşi în mine.

23. FLORA

N-a murit nimeni. Totul e în ordine. Raff se plimbă prin bucătărie, îmbrăcat în salopeta lui de urs brun, molfăind brânză pe pâine prăjită, aceasta din urmă fiind arsă de Charlie până la un nivel cancerigen. Ea stă ghemuită pe scaunul Lloyd Loom, ciugulind dintr-un pachet de Oreo. Rock Point e din nou locuit acum, nu mai e îngheţat. Nici un colţ din casă nu e rece. Atârnate de suportul lor, strălucesc tigăile de cupru pe care o să le ducă în curând cu ea în Surrey. Şervete de ceai, din pânză în pătrăţele, care se usucă pe bara maşinii de gătit. Recipiente pline cu linguri de lemn. Un frigider plin. Găseşti atâta consolare într-un frigider plin! Iar prognoza meteo pentru navigaţia de-a lungul coastei are un ton liniştitor: „Există avertismente de furtuni la sud de Insula Viking, în North Utsire...”

Dar, vai, atmosfera domestică şi normalitatea nu fac decât să intensifice oroarea!

Se poate trăi cu nepăsare într-un minut, într-o lume în care conţinutul de zahăr al stafidelor contează, iar ea poate să şteargă de praf, cu dragoste, vechile borcane de murături ale bunicii, iar în următorul minut să înceteze să mai fie pe lumea asta. Inocent, sfârşitul pândeşte în calendar, an după an trecând până la ultimul, o ultimă respiraţie, sfârşitul lui „Ce-ar fi?” şi al lui „Poate!”, al

listelor cu lucruri de făcut, al zilelor de mâine. Aşa o să se întâmple şi cu ea. Ba chiar mult mai rău de-atât, o să i se întâmple şi lui Raff. Iar ea n-o să poată să oprească asta. Trecerea în neant e inevitabilă. Şi, vai, o astfel de certitudine e prea greu de suportat! Flora întinde mâna ca să ia un alt biscuit.

Tata se întoarce în bucătărie. Poartă papuci marocani, iar Angie e înfăşurată ca un şal în jurul umerilor lui.

— Ce mai face omuleţul meu sălbatic?

Raff se bate cu pumnii în piept, ca Tarzan. Charlie face acelaşi lucru.

— Tati, te rog să nu-l încurajezi!

Dar e foarte emoţionată de cât de mult îi place tatălui ei să fie bunic, de adoraţia excesivă faţă de nepotul lui, de totala iresponsabilitate de care dă dovadă. Dar mai ales de modul în care îl acceptă pe băieţelul ei pentru ceea ce e, mai degrabă decât să încerce să-l modeleze, aşa cum fac Scott şi părinţii lui.

— Să-i spun Florei despre urma de nas? şopteşte Angie pe un ton prea ridicat.

— N-aveam de gând să..., răspunde Charlie, aruncându-i o privire sugestivă.

Flora se simte cuprinsă din nou de acea spaimă teribilă.

— Ce? Spune-mi! Spune-mi imediat!

— Angie a observat o mică urmă unsuroasă pe fereastra salonului, răspunde el, făcând un semn neglijent din mână. Nimic important, probabil.

— O frunte transpirată. Sau vârful unui nas mare şi lătăreţ, explică Angie.

— O, Doamne!

Flora îl apucă pe Raff şi îl strânge în braţe. Miroase a animal. Are nevoie de o baie fierbinte. Frecat bine şi puţin şampon. Mai are o pată de ruj roşu lângă ureche. În mod normal, ar fi rezolvat asta imediat. Dar înlăuntrul ei s-a

instalat o greutate epuizantă, iar starea igienei fiului ei nu mai pare teribil de importantă.

— Cred că cel mai bine e să-l duc acasă acum, tati! spune ea pe un ton de scuză.

— Raff nu merge acasă! exclamă băieţelul, încercând să se îndepărteze de maică-sa. Raff stă cu papagalul care vorbeşte!

Charlie se trânteşte pe canapea şi-şi împleteşte mâinile peste burta care i se ridică şi-i coboară pe sub cămaşa albastru-cobalt, forţând nasturii.

— Ascultă, Flora, întotdeauna e nevoie de puţin timp ca să te acomodezi cu Cornwallul. Ia şi tu exemplu de la Raff – ai fost la fel de adaptabilă pe vremea când erai mică – şi mergi înainte. Acum nu mai eşti în Surrey.

— Evident că nu!

Speranţele pe care le-a avut în legătură cu reuniunea asta de familie – drumeţii sănătoase de-a lungul stâncilor, discuţii intime între surori, jocuri de cărţi în jurul focului – par acum absurde. Din seră, se aud sunetele pe care le scoate Bertha sfâşiind un ziar în colivie, unul dintre jocurile ei preferate. Flora se gândeşte că, în loc de ziar, ar putea la fel de bine să fie planurile ei meticuloase, tocate mărunt şi aruncate pe podea.

Charlie scoate un fragment de ciulin din părul lui Raff.

— Iar tu, tinere, i-ai spus mamei tale ce s-a întâmplat?

— Nu, tati, nu mi-a spus, răspunde Flora în locul fiului ei.

Tot ce ştie ea până în momentul de faţă e că, alertată de cârâitul Berthei – „Rechin!”, imitând glasul lui Raff –, şi urmând logica ţelului pe care şi l-ar fi propus un copil de patru ani, Lauren l-a găsit şi l-a convins să coboare de pe terasă. Auzind asta, ei, ca mamă, i s-au înmuiat picioarele. Şi-a pus întrebarea: dacă Lauren s-a răzbunat pentru ceea ce ea şi Kat i-au făcut pe terasa aceea, cu ani în urmă, atunci când au fost atât de ticăloase? În clipa următoare, a

fost – şi încă mai e – dezgustată de ea însăşi pentru un astfel de gând, mai degrabă decât să simtă recunoştinţă pură, aşa cum ar fi simţit o soră normală.

— Murim de nerăbdare să auzim totul despre expediţia ta, Raff! spune Angie.

— Te rog, nu-l încuraja!

Flora respiră precipitat şi se cufundă din nou în gânduri, încercând să identifice exact momentul în care ea, ca mamă, a eşuat în mod dezastruos, astfel încât n-a simţit – n-a avut nici cea mai vagă bănuială dictată de instinctul matern – că băieţelul ei era în pericol. A fost după jocul abandonat de scrabble. Înainte ca Scott să-i închidă telefonul.

— Aşadar, haide să derulăm înapoi, Raff! Mami a urcat la etaj ca să vorbească la telefon cu tati. Te jucai cu scoicile în salon. Dar pe urmă ţi-ai pus cizmele, spune ea, iar gândul la asta e de ajuns ca să-i frângă inima. Şi ai deschis uşa din faţă? întreabă, după care se întoarce spre tatăl ei, supărată. Trebuie să montezi o încuietoare adecvată! Nu suntem în 1950!

— O să fac asta, Flo. Dar nu te supăra pe mine! Şi nici pe el. Uneori avem cu toţii nevoie să ieşim pe-afară, spune Charlie, ca unul care ştie. Avem în noi dorinţa de a ne aventura.

— În Raff nu exista nevoia asta! Nu înainte să venim aici. Îi era frică de înălţimi.

Clipeşte ca să-şi reţină lacrimile de furie. Angie îi oferă unul dintre şervetele de in ale bunicii, folosite mai devreme la masa de prânz. Flora i-l smulge şi se şterge la ochi, umilită că Angie a trebuit s-o vadă aşa, plângând urât, deşi s-a străduit atât de mult să păstreze aparenţele, de dragul tuturor.

— Ce ai face dacă nu ţi-ar fi frică, Flora? întreabă Angie, sprijinindu-se cu spatele de peretele galben şi aruncându-i

o privire plină de curiozitate. Asta e întrebarea de o sută de puncte pe care orice om ar trebui şi-o adreseze.

— Ce?! Despre ce naiba vorbeşti? se stropşeşte Flora, deşi răspunsul la acea întrebare îi dă târcoale şi ştie că îl cunoaşte, ceea ce face ca totul să fie şi mai înfricoşător. Raff ar fi putut să moară, Angie! strigă ea, revenind la subiectul principal.

Charlie o bate pe mână, liniştitor, cu degetul lui noduros de pictor, încercând să facă chestia aia a lui: ea e singura persoană din univers care contează; orice s-a stricat, el poate să repare.

— Dar e cât se poate de viu! remarcă el. Ai puţină încredere în fiul tău! E doar un copil care caută o aventură.

— Nu pare să aibă parte de prea multe acasă, mormăie Angie, căutând privirea lui Charlie.

Gura Florei se deschide şi se închide. Ce tupeu! Când se gândeşte la ce au făcut cei doi aici, pe vremuri! Bunica a numit asta „neglijare benignă”, de parcă ar fi fost un lucru bun. Ca şi cum prădătorii şi accidentele n-ar fi existat. Toată lumea a presupus că cele trei surori erau în siguranţă. Şi au fost... exact până în momentul în care n-au mai fost! Ea *ştie* ce se poate întâmpla. Cât de repede pot lucrurile să ia o întorsătură proastă. Şi tatăl ei, şi Angie ar trebui, de asemenea, să ştie al naibii de bine.

— Raff a vrut să mângâie căţeluşul drăguţ de afară! spune Raff dintr-odată.

Atenţia tuturor se îndreaptă spre el.

— Un câine?! se miră Flora, care ştie, totuşi, că Raff iubeşte câinii, deşi pe Scott nu-l pasionează, iar, mai mult de-atât, covoarele din casa lor sunt deschise la culoare. Înţeleg!

— Avea un stăpân? întreabă Angie.

Raff se joacă cu un nasture de la cămaşa bunicului său.

— Un om mare.

Florei i se contractă muşchii abdominali, de parcă ar coborî foarte repede cu liftul.

— Ştiţi, am văzut azi-noapte din dormitorul meu un bărbat cu un câine. Bărbatul acela privea spre casă. I-am făcut cu mâna, dar nu mi-a răspuns.

— Un individ masiv? întreabă Angie, trăgând un scaun de bucătărie şi încălecând pe el, cu faţa la spătar. Însoţit de un labrador negru. Era pe drum azi-dimineaţă. I-am cerut un foc.

Flora îl apucă de braţ pe Charlie.

— Atât! Ajunge! Trebuie să sunăm la poliţie!

— Nii-noo, nii-noo! face Raff.

— Flora, dragă, aici e ţara labradorilor, spune tatăl ei ridicând din umeri, gest care pe ea o revoltă de-a dreptul. Poate că labradorul acela a fugit, pur şi simplu, până aici. Nu poţi aresta pe cineva pentru că a lăsat un copil să-i mângâie câinele.

— Dar... dar...

Mintea ei se agită, incapabilă să dezlege enigma. Cum o să-i spună lui Scott? O, ce s-ar speria el dacă ar afla! Aşa că n-o să-i spună nimic lui Scott.

Raff îi alunecă din poală bunicului său şi apoi îl apucă de degete.

— Papagal. Haide!

Charlie se ridică, iar genunchii îi trosnesc. Îl apucă pe Raff şi îl întoarce cu capul în jos, într-un mod care, cu uşurinţă, s-ar putea termina cu o accidentare pentru oricare dintre părţi.

— Haide s-o hrănim pe Bertha cu degetele alea!

Flora simte cum privirea cercetătoare a lui Angie o scrutează din cap până-n picioare. E genul acela de cântărire din ochi incomodă şi nepoliticoasă, care precedă un comentariu pe care ea, Flora, preferă să nu-l audă. Ar fi vrut ca sora ei, Kat, să nu fi plecat la alergat – să se

aventureze, cum ar spune tatăl ei. Aşa că-şi spune în gând că, neavând încotro, trebuie să facă faţă situaţiei.

— Staţi un pic, să vă arăt ceva! spune Angie, scoţând o hârtie împăturită din buzunarul de sus al cămăşii ei de blugi. Nu cred că e corect s-o ascund faţă de voi.

Flora citeşte biletul – acela care-i somează să plece – şi imediat o cuprinde o senzaţie de slăbiciune.

— O, Doamne! Unde ai găsit asta?

— A căzut din buzunarul lui Lauren. Da, al lui Lauren, vorbesc serios! Am văzut cu ochii mei. L-a pierdut în timp ce se întorcea cu Raff. După aceea, atunci când am întrebat-o, povesteşte Angie, ridicând dintr-o sprânceană, neîncrezătoare, a spus că biletul era înfipt într-una dintre ţepuşele porţii grădinii. Şi a mai spus că era pe cale să i-l arate lui Kat în timp ce ele două se aflau în atelier, dar că ai întrerupt-o fiindcă Raff a dispărut şi aşa mai departe.

— Vai de mine! exclamă Flora, stânjenită de mărturisirea lui Angie, întrebându-se dacă asta nu e cumva o încercare prostească de a-i câştiga încrederea, sau de a crea o distanţă între ea şi surorile ei.

— Uite, nu vreau să mă amestec, adaugă Angie pe un ton neconvingător. Dar se întâmplă să cred că acum eşti adult în toată puterea cuvântului. I-am promis lui Charlie că o să vă spun asta ţie şi lui Kat. Dacă vrem să mergem cu toţii înainte aici, ca o familie...

Auzind întorsătura de frază, Flora se dă înapoi.

— Nu înţeleg de ce Lauren nu ne-a spus despre bilet de îndată ce l-a găsit!

— Nici eu nu înţeleg. Dar am trecut pe lângă camera lui Lauren şi am constatat că ea e acolo, sus, Flora, ca o micuţă Jane Austen, mâzgălind ceva, aplecată peste birou, spune Angie în şoaptă, iar Florei i se pare că, dintr-odată, bucătăria devine mai mică, mai strălucitoare şi mai intens, îngrozitor de galbenă, aşa cum ai vedea-o în timpul unei

mahmureli. Ştii, nu insinuez nimic, dar ce scrie Lauren? Şi cui?

24. KAT

Spre apus, cerul s-a luminat în roz, căpătând nuanţa unui shake cu proteine. Dar Kat poate depăşi viteza cu care cade noaptea. Şi chiar înclinaţia Pământului. Propulsată de excesul de oxigen din aer, de plesnetul ca de aplauze al valurilor, urcă în goană panta abruptă şi zboară pe cealaltă parte, într-o grindină de pietre mărunte. Accelerează în timp ce trece pe lângă terasa *aceea*. Încă o mai duce cu gândul înapoi, la dorinţa ei de adolescentă furioasă din ziua aceea, dorinţa de a-şi descleşta mâinile şi de a o lăsa pe Lauren să cadă. Ca să stârnească dezastrul. Sacrificiul. Nefăcând-o, înăbuşindu-şi acel impuls distructiv, oare nu cumva a împins evenimentele într-o direcţie incontrolabilă? Până în ziua eclipsei? Şi, pentru o clipă, le poate vedea pe ele toate – Gemma, Lauren, Flora şi ea însăşi, adolescentă – apăsându-şi pe nas ochelarii de eclipsă improvizaţi şi privind cerul cu feţe uluite.

Câteva minute mai târziu, terasa a rămas mult în spatele ei, slavă Domnului, iar acum gâfâie de-a lungul unui promontoriu – lung, subţire, ce înaintează precum un deget rupt care arată spre mare – cu un mal abrupt într-o parte şi cu gura flămândă a Atlanticului dedesubt. Îşi imaginează plămânii ei umflaţi, suculenţi şi roşii ca un muşchi gătit în sânge. Aici, afară, n-are nevoie de nimeni. Şi nimeni n-are nevoie de ea. Trăieşte un moment de bucurie pură atunci când simte că zboară, lăsând în urmă toate problemele astea scârboase. Ca, de pildă, faptul că

tata i-a smuls din mână, pur şi simplu, acea schiţă de nud în cărbune. Sugestia lui Angie că biletele de ameninţare sunt opera lui Lauren. (Să fie asta o dublă cacealma?) Mesajele vocale de la serviciu:

Kat, n-ai primit ultimul meu mesaj? Sună-mă înapoi cât de curând!

O să sune după alergare. De îndată ce i se limpezesc gândurile.

De îndată ce... Tresare. Simte un junghi – ea n-are niciodată junghiuri! – ca o lamă care i se răsuceşte sub coastă. Picioarele i se îngreunează cu cinci kilograme. Ştergându-şi transpiraţia din ochi, se opreşte şi deschide cu dinţii o doză de gel energizant. Înclinându-şi capul pe spate şi sorbind dulceaţa, priveşte cerul aprins, dungat cu violet. Aleargă mai departe, depăşind atât teama de a sta nemişcată, cât şi ritmul cu care se consumă viaţa ei. Totuşi, nu e niciodată suficient de departe. Nu ajunge niciodată la punctul în care să nu mai simtă că totul o să-i fie luat. Şi că o să fie aruncată înapoi, de unde a pornit.

Avea unsprezece ani când s-a întors de la şcoală şi a crezut că Blythe murise, descoperind-o pe podea, cu capul plin de sânge de la coliziunea cu colţul de alamă al mesei de cafea, cu o sticlă goală de vodcă într-o mână şi cu eşarfa Dior strânsă în cealaltă. Dar apoi corpul a zvâcnit. După ce şi-a acoperit mama cu o pătură ca să-i ţină de cald şi a presat pe rană o bucată de hârtie igienică, a sunat la „numărul de urgenţă”: o prietenă apropiată a mamei, Xanthe, care locuia de o veşnicie în nişte grajduri transformate în locuinţe, crescuse într-un castel şi mirosea mereu a marijuana. Xanthe a aşezat-o pe Blythe pe bancheta din spate a unei maşini vechi şi i-a spus lui Kat că nu trebuia să sufle o vorbă despre acel episod. Doar fiica lui Blythe nu voia să se aleagă praful de cariera maică-sii, nu? Să fie bălăcărită prin tabloide. Să fie

implicate serviciile sociale. Xanthe i-a spus să-şi sune una dintre surori şi să stea la ea vreme de câteva zile. Să spună că Blythe avusese o filmare de ultim moment în străinătate, genul ăsta de pretext, da? Şi i-a mai cerut lui Kat ca, dacă avea vreo problemă, s-o anunţe.

Kat n-a făcut asta. Casa Florei era mult prea sănătoasă şi agitată, cu toţi acei fraţi blonzi, zgomotoşi, iar Annabelle încă o ura pe Blythe pentru aventura pe care aceasta din urmă o avusese cu Charlie. Lauren locuia la Oxford – Kat nici măcar nu ştia să-l arate pe hartă –, iar Dixie ar fi ghicit că ceva nu era în regulă. Tata era la New York. Iar Kat nu putea să le spună adevărul nici unora dintre bunici.

Aşa că a rămas pe loc şi a dormit cu eşarfa Dior făcută ghem sub pernă, fiindcă mirosea a parfumul Hermès 24 Faubourg al mamei ei. A învăţat să supravieţuiască şi să păstreze un secret. Şi a mai învăţat cum să ţii ruşinea atât de aproape, încât să devină parte din tine: ruşinea că ea, Kat, era pe locul doi pe lista lui Blythe, după băutură. Insuficient. Oricât de mult îşi iubea mama – şi oricât de mult ar fi spus mama ei că o iubea pe ea –, Kat n-a putut s-o împiedice să bea. Mama ei făcuse o alegere, iar aceea nu era fiică-sa.

Blythe a lipsit de acasă vreme de patru zile. Nici un profesor nu şi-a dat seama că eleva lui, Kat, se întorcea de la şcoală într-o casă goală, că mânca fulgi de porumb şi jumări de porc la pachete cumpărate de la un pub de pe Portobello Road, cu monede scoase de printre pernele canapelei. Nici unul dintre vecini n-a băgat de seamă nimic. Cartierul era plin de familii spectaculos de disfuncţionale; singurul păcat era să fii plictisitor. Iar Kat a crescut repede, învăţând lecţii pe care alţi tineri nu le-au primit niciodată. Că era o idee proastă să fii dependent de oricine sau de orice. Că era imperios necesar ca femeile să-şi câştige singure banii. Că trebuia să fie stăpâne pe

viaţa lor. Să deţină controlul. Să rămână cât se poate de vigilente.

În vara aceea, vara în care totul s-a schimbat, Blythe a dispărut de acasă, lansându-se într-o repriză de beţie prelungită. Acela a fost, de fapt, ultimul ei dezmăţ – un amestec ameţitor de cocaină şi alcool –, numai că fiica ei nu ştia asta pe atunci. Blythe s-a întors acasă numai piele şi os, cu ochii injectaţi, mascaţi de ochelari de soare, iar a doua zi a urcat-o pe Kat în maşină şi a dus-o drept la Rock Point, consolând-o cu aceste cuvinte:

— O să vezi eclipsa totală de soare, iubito!

Apoi a claxonat pe post de rămas-bun. A lăsat-o pe Kat în mijlocul aleii, purtând pantalonii ei scurţi de denim, aplecată sub povara furiei şi a tristeţii precum sub cea a unei boccele pline cu ciment întărit.

Dar Kat a despachetat acel bagaj cu mult timp în urmă, l-a sublimat. Iar Blythe n-a mai băut de douăzeci de ani. La Londra, picioarele lui Kat nu ating pământul. Energia naşte energie. Iar atunci când prin minte i se perindă, precum un ţânţar în întuneric, acele mici îndoieli sâcâitoare cu privire la alegerile ei în viaţă şi face inevitabilele comparaţii cu surorile ei, îşi aminteşte că Lauren e mai degrabă în derivă, decât liberă. Că viaţa aşezată a Florei ar fi un coşmar pentru ea: „comunitatea” suburbană posesoare de locuinţe cu circuit închis; lista cu datele de expirare ale alimentelor lipită pe frigider; soţul plictisitor. Pe când viaţa ei, a lui Kat, e croită pe măsurile posesoarei. I se potriveşte cu precizie.

Deci, de ce simte acum că decenii de oboseală catatonică îi întăresc muşchii, precum acidul lactic? Mai ciudat, încă: de ce tânjeşte după o nenorocită de prăjitură? După frişcă, mai ales. După dulceaţa de căpşune a bunicii, atât de dulce, încât te ustura în cerul gurii. Şi după Kofi. O, Doamne, Kofi!

Kat dă filmul înapoi, la Kofi mângâindu-i părul şi şoptind:

— Îmi pare atât de rău...

Ea tocmai i-a spus povestea copilăriei ei şi a alcoolismului lui Blythe, pe care i-a turuit-o după o partidă de sex uluitor, genul care îţi deschide întreaga fiinţă şi te lasă schimbată, prea vie. În momentul în care a avut orgasm, a suspinat. Kofi a fost prima persoană căreia i-a povestit vreodată toate oribilele detalii ale copilăriei pe care a trăit-o. Nu putea suporta tandreţea lui: o simţea ca pe o operaţie pe cord deschis. O săptămână mai târziu, a pus capăt relaţiei.

Gâfâind, Kat se apleacă şi-şi sprijină mâinile pe genunchi, iar apoi se ghemuieşte pe un petic de iarbă. Se simte de parcă n-ar mai fi stat jos de ani de zile. Aflată la mare depărtare faţă de elemente familiare precum traficul rutier, Wi Fi-ul, zgomotul – adică de lucrurile care o ţin pe linia de plutire –, se simte ca o barcă eşuată pe nisip la reflux. Lupta e prea grea. O doare tot corpul. O dor genunchii. Maxilarul. Unghiile.

Îi e dor de Kofi. De persoana care era în prezenţa lui. Dar ea a ucis-o pe acea femeie, i-a ucis pe ei doi. E din nou singură. Şi chiar dacă ştie că e mai cinstit aşa – suntem singuri atât în clipa în care intrăm în lume, cât şi în cea în care ieşim din ea, făptura noastră fiind doar o grupare de atomi –, dorul nu e raţional. E înlăuntrul ei. E deasupra, unde se învolburează amurgul dens, împânzit de stele. E în bubuitul tunător al mării – ca sute de balene care lovesc apa cu cozile, toate în acelaşi timp, strigându-i numele. Kat închide ochii.

În clipa în care îşi ridică din nou privirea, vede cum noaptea se furişează la orizont. Luminile bărcilor de pescuit se leagănă pe marea de un negru violet. În semiîntunericul metalic şi ceţos, stâncile s-au transformat în siluete informe. Îşi dă seama că o parte din ea e blocată

în vara copilăriei. În locul ăsta atât de îndepărtat din vest, întunericul n-a durat niciodată prea mult, iar somnul a fost întotdeauna o risipă de timp, care te împiedica să te distrezi. Acum e altfel. Îşi verifică telefonul. N-are semnal. La naiba! A calculat greşit timpul. Greşeală de bază. Trebuie să ai mereu energie pentru ambele drumuri – dus şi întors. Dar la aşa infracţiune, aşa pedeapsă.

Însă picioarele ei nu sunt de acord. Kat încearcă să folosească vechiul truc de vizualizare: să-şi trimită mai întâi gândul, un Usain Bolt[19] al porumbeilor mesageri. Dar gândul i se prăbuşeşte din cer. Creierul ei nu vrea, pur şi simplu, să meargă înainte. Continuă să se întoarcă la zilele sufocant de călduroase de la Rock Point, când ar putea fi din nou copil, fără să-şi facă griji pentru mama ei. Apoi gândul i se opreşte la secretul care trăieşte precum un vierme într-un măr verde, dulce, în ultimul lor august petrecut aici. Iar de asta, îşi dă ea seama, clătinându-se, e sortită să nu scape niciodată. Oricât de repede ar alerga.

25. LAUREN, 2019

Lauren păşeşte pe uşa verde-măr în întunericul amurgului şi aprinde luminile din atelier. Acestea bâzâie zgomotos, iar apoi pâlpâie. În sfârşit, e singură aici, sus. Mai devreme, căutase acelaşi spaţiu familiar şi liniştit, o întoarcere la tărâmul pierdut al mirosurilor şi senzaţiilor. Poate să arunce o privire în jur, să vadă dacă există vreo pensulă veche într-o oală, sau un craniu de iepure de pe rafturi, obiecte pe care le-ar putea duce cu ea la Londra. S-

[19] Sprinter jamaican (născut în 1986), considerat cel mai rapid om din lume.

o găsească pe Kat răsfoind caietele de schiţe ale tatei, căutând pe furiş ceva, a fost ultimul lucru la care se aştepta. Pretextul legat de linia de credit pentru repararea acoperişului nu fusese pe deplin convingător. Lauren e destul de sigură că, pentru Flora, Kat ar fi avut o explicaţie mai sinceră. Episodul în sine a fost încă o reamintire a faptului că, în arhipelagul surorilor, ea încă e o insulă singuratică, aşa cum a fost întotdeauna.

Lauren îşi surprinde reflexia fragmentată în diversele oglinzi, în strălucirea întunecată, ca de ulei, a ferestrelor. Privit de afară, atelierul trebuie să fie luminat ca o scenă. Oricine supraveghează casa – iar semnul unsuros de pe fereastra salonului sugerează că s-ar putea s-o facă cineva – o să fie atent. Oare imaginea atelierului luminat o să-l înfurie şi mai mult? O să-l determine să scrie încă un bilet de ameninţare? O parte din ea speră că da. Pentru ca autorul să greşească şi să-şi trădeze identitatea. Sau să pună la loc o altă piesă de puzzle, ziua de august despre care familia ei nu poate să vorbească – „Ştiu doar ce ştii şi tu, îmi pare rău!”, a spus Kat printre dinţi –, şi mai aproape de care, totuşi, fiecare întorsătură de situaţie pare să-i aducă pe toţi.

Ei o să plece peste două zile, ceea ce nu-i oferă un prea mare spaţiu de manevră scriitorului de bilete. Iar de când a apărut cel de-al doilea mesaj – „Cred că ai scăpat ceva!”, i-a spus Angie, arătându-i bucata de hârtie mototolită pe care o avea în palmă şi făcând-o să se îmbujoreze –, atmosfera din casă s-a schimbat. Tata înţelege de ce ea nu le-a spus imediat că găsise acel al doilea bilet.

— Să lăsăm un idiot să ne hărţuiască?! În nici un caz! Ar fi trebuit să arunci biletul ăsta nebunesc direct în foc! a spus el, fără să lase pe nimeni să se îndoiască de faptul că el, unul, exact asta ar fi făcut.

Dar Flora şi Kat par deranjate de explicaţia pe care le-a dat-o ea. Din privirea lui Kat, atunci când, mai devreme, aceasta se încălţa cu pantofii de alergare, Lauren a înţeles că sora ei o supunea unui interogatoriu mut. Iar Flora, în ciuda mulţumirilor repetate pe care le rostise în legătură cu salvarea lui Raff, i-a zâmbit ambiguu, cu toate că acea ambiguitate exista în proporţia infinitezimală în care era ea obişnuită să-şi exprime îndoiala sau supărarea. Lauren începe să se teamă că Rock Point, în loc să-i apropie din nou pe toţi, devine piatra de încercare menită să-i îndepărteze încă o dată unii de alţii.

Dar, aşa cum tocmai spunea în scrisoarea ei către Gemma, eclipsei i-au trebuit doar două minute şi douăzeci şi trei de secunde ca să schimbe totul. Se pot întâmpla multe în câteva zile. Iar timpul e mutabil la Rock Point. Cât ai clipi, totul se poate schimba. Lauren se aşază pe canapeaua din atelier şi, dintr-odată, simte lipită de ea coapsa mătăsoasă a Florei; „Changes” al lui Bowie se revarsă din boxele hi-fi. În buzunarul pantalonilor ei de cercetaş sunt ascunse cioburi de sticlă de mare, netede şi strălucitoare ca nişte bomboane. Transpiraţia i se acumulează în spatele genunchilor şi-i lipeşte părul de ceafă, în timp ce absoarbe fiecare trăsătură de pensulă, râcâială de creion şi fâşâit de şters cu cârpa. Trage pe nări mirosul de vopsea, de terebentină, izul sărat şi hormonal al surorilor ei, în timp ce tata le povesteşte cum sunt făcute vopselele „albastru de fier” din oxidarea ferocianurii. Mişcarea rapidă – precum cea a unei labe de pisică – a mâinii cu care schiţează tatăl ei, privirea lui cenuşie, aţintită într-o linie perfect dreaptă, precum firul undiţei unui pescar.

Lauren îşi dă seama acum că acele ore de vară, nesemnificative la vremea aceea – şi de mult trecute – trebuie să se fi combinat cumva, fiecare dintre ele

însemnând un mic punct de cotitură. Înainte ca ele să-i dispară cu totul din amintire, ea trebuie să încerce s-o examineze pe fiecare. Să se întoarcă în timp şi să sape. Cea mai rece şi mai adâncă apă din ocean e adusă continuu la suprafaţa luminată de soare, un proces esenţial pentru sănătatea nutriţională a oceanului, pentru viaţa însăşi, i-a explicat Gemma cândva. Şi ea trebuie să facă acelaşi lucru.

Ghemuită în faţa dulapului de sub acoperiş, trage coşul de picnic care îi blochează intrarea, îl lipeşte de perete şi întinde mâna spre cutia pe care scrie *Fotografii*.

Cu picioarele încrucişate pe podea, folosindu-se de bucata de stofă dintre cracii largi ai pantalonilor de yoga ca de o masă, deschide un pachet. Fotografiile acelea sunt o perspectivă emoţionantă asupra casei Rock Point înainte de sosirea ei. Arătând nu mai mari de opt sau nouă ani, Kat şi Flora – angelice, cu codiţe – se află în grădină, luminate din spate de un soare ca un fagure. Braţul lui Kat atârnă pe umerii Florei. Se aveau deja una pe cealaltă. Vorbeau aceeaşi limbă numai a lor. N-aveau nevoie de o altă soră. Probabil că nici acum n-au.

Acţionând repede, conştientă că ar putea fi surprinsă în orice moment, Lauren cercetează alte pachete: peruşi, un câine care a murit cu ani şi ani în urmă, o cină cu aspect pompos, tata, un punkist în vârstă de douăzeci şi ceva de ani, stând în faţa casei Rock Point împreună cu o iubită, tata sărind de pe o stâncă în mare... Aha, *asta* era ceea ce căuta! Fotografii din atelier. Toate trei surorile, aşezate pe canapea lângă colivie, în diferite lumini şi poziţii, cu membrele în mişcare, neclare. Aproape că îl aude pe Charlie spunând cu glas obosit:

— Pentru numele Domnului, staţi *o secundă* nemişcate!

Lauren îşi deschide telefonul şi observă că trebuie încărcat: bateriile se consumă atât de repede în casa asta,

aşa cum se consumă şi ea în timp ce scanează continuu după semnale, încercând să-şi dea seama cine a fost ea însăşi cândva, în acele luni august în care s-a aflat aici, şi cine e acum. Nerăbdătoare, măreşte pe telefon o imagine a *Fetelor cu colivie*, terminată în atelierul londonez al tatei, la câteva luni după eclipsă, atunci când el a fost în stare să pună din nou mâna pe pensule şi să lucreze după fotografii precum e cea găsită în pachet, pe care ea nu le-a mai văzut până acum.

Privirea lui Lauren se comută între fotografia pe hârtie şi portretul din arhiva telefonului, încercând să vadă ce s-a păstrat şi ce a fost excizat. Desigur, acea lucrare e, mai mult decât orice altceva, un autoportret. Opera unui artist aflat la apogeul capacităţii sale tehnice şi a unui tată mândru. ADN-ul meu. Sângele meu. Vopseaua mea. Charlie şi-a imortalizat pentru totdeauna fiicele în procesul evoluţiei lor, în acel moment în care oscilau la limita feminităţii, ignorând cu exuberanţă faptul care urma să se întâmple. Neştiind că ar fi putut să-l oprească.

Spre deosebire de harababura din fotografii, tabloul finit e o dovadă a faptului că el şi-a impus controlul, fixându-le pe cele trei, aproape protector, într-o compoziţie piramidală de factură clasică, cu Flora în centru, purtând o rochie de plajă în nuanţa de albastru lapis saturat a veşmântului Madonnei. În stânga, picioarele goale ale lui Kat ies în evidenţă, încordate de tinereţe, o diagonală perfectă, iar de cealaltă parte a canapelei se află eul mai tânăr al lui Lauren. Ochii ei întunecaţi, vopseaua adânc impregnată în pânză, precum cerneala intrată în piele, se uită afară din cadru, ca şi cum ar fi privit ceva ce se apropia. Fără îndoială că portretul e unul rafinat, în maniera unui fluture fixat pe un carton. Dar în tabloul finalizat există o tensiune care, în comparaţie cu fotografiile, devine evidentă. Poate că ăsta e „defectul”

despre care a pomenit tatăl ei, refuzând să dea orice detaliu. Încruntându-se la strălucirea albastră a telefonului, Lauren încă are senzaţia că-i scapă ceva, iar sentimentul e frustrant, ca şi cum ar încerca să ghicească o imagine pe suport electronic, care nu se descarcă aşa cum trebuie.

Dar Lauren ştie că niciodată nu e prea târziu ca să revezi un tablou pe care deja îl cunoşti. La National Gallery, după ce pleacă publicul, ea se întoarce adesea ca să-şi privească lucrările preferate. Cu cât te uiţi mai mult, cu atât vezi mai mult. Un observator din mulţime. Un memento mori ascuns în umbra unui raft cu cărţi. Însămânţată cu indicii, cu incidente, precum şi cu greşelile şi cu revizuirile creării sale, rareori o pictură e aşa cum pare la prima vedere. Dar în *Fete cu colivie*, cel mai evident simbol, colivia, continuă să fie dominant. Ca un artist sau ca o pânză, ea încadrează şi înglobează, ţine viaţa captivă ca s-o ofere privirii admiratorului...

— A văzut-o cineva pe Lauren?

Glasul lui Angie, venind de la parter. Nevrând să fie nevoită să se explice, Lauren pune în grabă pachetul la loc în cutie, când o fotografie alunecă, precum un joker dintr-un pachet de cărţi. Lauren îşi ţine respiraţia. Iată-l: momentul după care totul a fost altfel. Fără ştirea lor, totul era gata să se desfăşoare, precum s-ar fi derulat, din carcasă, o rolă de film într-un aparat de modă veche.

E ziua în amiaza mare, iar eclipsa s-a terminat, dar numai de foarte puţin timp. Toate cele trei surori – tata fiind chiar fotograful, fiindcă şi-a propus să le imortalizeze pe „fetele lui cosmice” – stau lângă Râpă, radioase, bătute de vânt, încă purtând ochelari de eclipsă. Flora, cu pometii presăraţi cu sclipici şi purtând o fustă cu paiete – Lauren n-o să uite niciodată fărâmele de stele de pe fusta aceea –, şi Kat, cu ochii conturaţi cu negru. Ele se uită una la

cealaltă, nu la cameră. Există o anume complicitate în privirea lor, care o face pe Lauren să tremure. Iar lângă aceasta din urmă se află Gemma, purtând rochia ei cu imprimeu cu stele şi având pe obraz o gropiţă şi un zâmbet. Lauren îşi trece uşor degetul peste imagine, dorindu-şi să ajungă înapoi în timp şi să oprească totul chiar acolo. Să şteargă acea dimineaţă, aşa cum umbra lunii a făcut-o cu soarele, închizându-se deasupra lui ca un obturator de cameră foto. Trece, trece, s-a dus.

26. FLORA

Flora se furişează. Totuşi, date fiind circumstanţele, e cel mai bun lucru pe care poate să-l facă. Pentru liniştea sufletească a surorii mai mari, Lauren trebuie să dezmintă insinuarea îngrozitoare – dar nu cu totul absurdă – a lui Angie, cum că ea ar fi autoarea biletelor care îi terorizează. Cum că a fost destabilizată psihic de întoarcerea la Rock Point, de scotocirea haotică prin mărunţişurile copilăriei lor, acţiune la care le-a instigat însuşi Charlie şi pe care Flora încearcă s-o neutralizeze punând la punct un fel de sistem prin care să revendice ea totul. Din moment ce nimeni altcineva nu s-a deranjat s-o facă.

După părerea lui Angie, cel mai probabil că Lauren îi scrie unui iubit secret. Da, asta trebuie să fie! Cineva nepotrivit. Căsătorit. La urma urmei, Flora a auzit-o iarăşi pe Lauren vorbind la telefon în dormitorul ei. Ca soră, nu poate să nu se simtă supărată că Lauren nu divulgă astfel de intimităţi suculente. Cu toate că ea personal n-ar îndrăzni niciodată să-şi etaleze viaţa intimă – diferită,

atunci când eşti căsătorit –, sarea şi piperul escapadelor unei persoane singure constau în hazul discuţiilor retrospective, la un pahar de vin. Sexul fabulos, sexul nesatisfăcător, bărbaţii care nu trimit niciodată mesaje sau care trimit prea des: toate astea ar putea fi subiecte pe care o soră căsătorită să le savureze din plin.

Pe de altă parte, dacă cele două bilete *sunt* opera lui Lauren – chiar şi oamenii buni pot face lucruri rele, ea o ştie din proprie experienţă –, asta măcar înseamnă că nu există un localnic răzbunător, pregătit să dea năvală în orice moment la Rock Point, precum Jack Nicholson în *The Shining*.

Verificând dacă palierul e gol, Flora întredeschide uşa dormitorului lui Lauren, atât cât să vadă biroul din colţ. Acum nu se află pe tăblia lui nici un top de coli de scrisori şi nici un stilou. Florei îi trece prin minte că Lauren, intuind bănuielile celorlalţi, şi-a acoperit urmele.

— Pe mine mă cauţi?

Flora îşi pune un zâmbet pe faţă, iar apoi se întoarce.

— Da! Te căutam, Lauren, o drege ea. E vorba de Kat. Adică e bine, nu-ţi face griji! A mers pe un traseu de coastă şi se pare că a alergat prea departe..., explică ea, simţind un mic puseu de *Schadenfreude*[20]. Oricum, a avut inspiraţia să se refugieze într-un pub. Plec într-un minut s-o iau de acolo. Vii cu mine? Pe întuneric, sunt o şoferiţă puţin cam emotivă.

Lauren pare sfâşietor de încântată să fie întrebată.

— Desigur!

Florei îi bipăie telefonul.

---

[20] Cuvânt din limba germană, însemnând plăcere, bucurie sau mulţumire de sine pe care cineva o simte aflând despre, ori fiind martor la necazurile, eşecurile sau umilirea cuiva.

— Aha, încă un mesaj de la Kat! Ia stai..., murmură ea încruntându-se, surprinsă. Vrea să-i aducem eşarfa de sub pernă.

Raff refuză cu încăpăţânare să se clintească, aşa că mama lui îl lasă să se uite la *Toy Story* împreună cu Charlie, căruia ea îi debitează un pomelnic de instrucţiuni stricte: fără zahăr, fără degete întinse în preajma coliviei papagalului, uşa din faţă – încuiată, iar Raff – la vedere tot timpul. Apoi Flora iese pe alee şi le face cu mâna, uimită de cât de idilic arată interiorul casei Rock Point dacă e încadrat într-o fereastră, scăldat în lumina aurie a focului şi populat cu un bunic şi cu un nepot. Apoi, în contrast puternic cu toate astea, dă un ocol maşinii, făcând pietrişul să scrâşnească sub paşii ei nervoşi, după care, la lumina telefonului, verifică anvelopele cu atenţie.

— Putem să mergem!

SUV-ul are mirosul vieţii obişnuite a Florei, miros de piele de lux şi de parfum pentru maşină Diptyque Baies, un iz de artificial şi de îmbuibare. Flora se întoarce, fericită că lângă ea se află Lauren şi nu Scott, care obişnuieşte să-i spună:

— Dragă, mersul cu spatele nu-i punctul tău forte! Lasă-mă pe mine să conduc!

Dar Flora tot îşi imaginează cum îi alunecă piciorul şi apasă pe acceleraţie, după care maşina se năpusteşte drept în Atlantic. Spre surprinderea ei, acum se descurcă fără probleme, în ciuda aversei de ploaie bruşte şi abundente, căreia ştergătoarele nu-i prea fac faţă.

Conducând de-a lungul şoselei, cu ploaia şiroind pe parbriz, cu muzica lui Ed Sheeran izbucnind din boxe la volum maxim – „Nu mă judeca, Lauren!” –, Flora e lovită de un neaşteptat vârtej de dopamină, de parcă abia acum simte uşurarea adusă de revenirea în siguranţă a lui Raff. De asemenea, e satisfăcută de faptul că independenta Kat

i-a cerut ajutorul – până la urmă, are nevoie de sora ei mai mare – şi, iată, au pornit s-o salveze. Asta ar trebui să însemne reunirea lor Rock Point. Surori. Vreme. Legătura creată între ele ca urmare a unor experienţe similare, cu un pub la sfârşit. În cele din urmă, pe drum se vede o sclipire de lumină.

Firma metalică a pubului se leagănă în vânt. Interiorul e modest şi aglomerat, cu grinzi joase, mâncate de cari, miros de câine ud şi de bere vărsată. Clienţii arată ca nişte localnici obişnuiţi cu vremea aspră – nu se zăreşte nici o canadiană cu umplutură de puf. Câţiva dintre ei se întorc în timp ce ele înaintează sinuos spre o masă din colţ, la care stă o siluetă gârbovită, îmbrăcată într-un trening de lycra stropit cu noroi.

— Ţi-ai întâlnit perechea?

Florei nu-i face plăcere să-şi vadă sora într-o asemenea ipostază, fiindcă aşa ceva nu corespunde ordinii naturale a lucrurilor.

— Nu. Am fost învinsă de căderea nopţii, atâta tot.

Dar pare epuizată, obsedată de ceva, de parcă nu s-ar fi confruntat doar cu întunericul de afară.

— Iată eşarfa ta, Kat!

Lauren îi înmânează fâşia aceea de ţesătură aproape dezintegrată, cu aspect sordid, pe care Flora nu şi-ar fi imaginat că poate s-o deţină Kat. Cu atât mai puţin şi-ar fi închipuit că sora ei doarme cu aşa ceva sub pernă. Kat şi-o apasă pe obraz şi închide ochii pentru câteva secunde, la fel cum face Raff atunci când, după ce şi-a pierdut păpuşa iubită, şi-o regăseşte.

— Eşti rănită?

Lauren se lasă pe vine lângă ea, cu acea atitudine grijulie de soră de caritate prezentă lângă patul bolnavului, care trebuie să fi avut un succes imens la centrul de îngrijire.

— Numai dacă luăm în calcul băşica asta!

Kat îşi fereşte privirea. În mod şi mai surprinzător, ochii ei sunt plini de lacrimi. În viaţa de adult, Flora n-a văzut-o niciodată pe Kat plângând. N-a plâns anul trecut, la înmormântarea bunicii. Nici la cea a lui Dixie, în toamnă, nici măcar în momentul în care Lauren s-a ridicat şi a ţinut acel discurs care i-a înduioşat până la lacrimi pe toţi cei prezenţi:

— Sper, mamă, că acum înoţi fără greutate şi fără durere în oceanele tropicale calde, luminate de soare, pe care le-ai iubit!

Totuşi, iat-o pe Kat, epuizată de alergare şi ţinând lipită de obraz o eşarfă zdrenţuită. Iar asta o face pe Flora să se gândească la posibilitatea ca ea să-şi imagineze că ele, surorile, sunt una, când de fapt sunt cu totul alta; ca nici ea să nu fie cine pare; întreaga familie Finch poate să însemne un mare caz de eroare în ceea ce priveşte identitatea. Sau, mai rău, o performanţă.

Lauren îşi scoate jacheta puf şi o pune peste genunchii lui Kat.

— Ai buzele albastre. Ţine asta! Dă-mi degetele! spune Lauren, care, după ce-i freacă bine mâinile, i le aşază cu blândeţe sub haină, de parcă ar îngriji un copil mic, aflat într-un cărucior. Ai nevoie de calorii. Ce să-ţi aduc?

— Aş ucide pentru o cola. Şi ceva cu grăsime. Un pachet de jumări.

— Jumări? întreabă Flora cu îndoială, ca să se asigure că a auzit bine.

— Da, şi chipsuri! răspunde Kat, iar apoi, văzând că Flora şi Lauren se întorc spre bar, adaugă: Să nu bei, Flo! Nu cu drumurile astea!

Florei i se încing obrajii: fusese pe cale să comande un pahar de vin alb. Nu vede ce rost are să te afli într-un pub de la ţară fără să ţii o băutură în mână.

Dar, în mod uimitor, un suc de lămâie acidulat nu e de natură să strice seara. Stând în jurul mesei mici, care se clatină, şi mâncând jumări – delicioase, cine-ar fi crezut? –, nu vorbesc despre biletele acelea misterioase, nici despre tatăl lor, nici despre Angie. Lauren nu pune întrebări dificile despre vara cu eclipsa. Kat nici măcar nu-şi verifică telefonul, în ciuda flash-urilor şi a bâzâitului continuu.

Iar pe măsură ce surorile se relaxează, vechile anecdote reapar. Încă le unesc o seamă de poveşti uitate, legându-le una de cealaltă prin crize de râs cu lacrimi.

Sosirile lui Charlie la porţile şcolilor la care au învăţat, urlând din jenanta lui maşină sport, sub privirile nedumerite ale celorlalţi părinţi.

Momentul în care noua directoare a lui Kat l-a invitat pe tatăl lor să ţină un „discurs inspiraţional”, sarcină de care el s-a achitat spunând următoarele:

— Chiuliţi cât puteţi, ăsta-i sfatul meu! N-am învăţat absolut nimic de valoare decât după ce am mers la şcoala de artă.

Cum l-a luat deoparte pe Scott la nunta lui şi a Florei şi, împungându-l cu un deget în piept, cu un zâmbet de şef al mafiei, i-a spus:

— Pe fiica mea s-o tratezi ca pe o zeiţă, că dacă nu, îţi prăjesc ouăle la micul-dejun, ai înţeles?

(În secret, Florei i-a plăcut la nebunie treaba asta.)

Anul în care una dintre iubitele tatălui lor – Jemima parcă o chema, dar ar fi putut să fie Jane sau Jessie, fiindcă el a avut o întreagă serie de prietene cu nume care începeau cu „J” – a amenajat o fântână de ciocolată în bucătăria lui, ca un răsfăţ pentru cele trei surori, iar ciocolata s-a vărsat peste o pictură în puncte de Damien Hirst; tăcerea de după aceea, în timp ce toată lumea aştepta ca Charlie să explodeze, iar el a spus, printre dinţi, că era o îmbunătăţire.

Apartamentul lui din Soho, nepractic, atipic pentru un părinte, cu două dormitoare. Prietenii sunau la interfon la patru dimineaţa. Dormitorul de rezervă era cât o debara. În copilărie, ori de câte ori rămâneau peste noapte, fetele îl împărţeau cu o sculptură de metal, de mărimea unui bărbat, care arăta ca un dementor din *Harry Potter*. Flora mărturiseşte că acele rare momente de comuniune ale lor, partea Finch din viaţa ei, au făcut-o întotdeauna să se simtă nespus de diferită în raport cu ceilalţi fraţi vitregi, care proveneau dintr-o altă căsnicie a mamei ei, dintr-o altă lume. Şi simte din nou legătura de sânge dintre ele trei, regăsind ceva care fusese pierdut.

Apoi Scott îi trimite din nou un SMS:

De ce nu-mi răspunzi la mesaje? Unde eşti? Vreau să-i spun noapte bună lui Raff.

Florei îi piere toată bucuria. Nu îndrăzneşte să-i spună lui Scott că e la pub. Nici nu poate să rişte ca el să vorbească cu tatăl ei, care o să pomenească de aventura de pe stânci a lui Raff, presupunând că ginerele lui ştie despre asta.

— Mai bine mă întorc, spune ea dintr-odată, întinzând mâna spre haină.

Lauren şi Kat îşi ridică privirea, surprinse, iar apoi se ridică, de asemenea, retrăgându-se fiecare în sine şi amintindu-şi din nou de diferenţele dintre ele.

Revenind pe aleea neluminată, simt că le-au lăsat la masa din pub pe surorile care puteau deveni ele trei. Flora vrea să spună asta, dar nu ştie cum. Cu siguranţă că n-ar putea vorbi despre un asemenea subiect fără să dezgroape motivele pentru care s-au îndepărtat una de alta în primul rând, ceea ce ar merge înapoi în timp până la momentul care nu trebuie pomenit. Şi, probabil, dincolo de asta, până la mamele lor, îşi dă ea seama, până la seminţele resentimentelor şi geloziei pe care mama ei i le-a implantat, cu comentariile ei mormăite şi cu acea

expresie îndurerată care-i străbătea chipul dacă era cumva rostit numele lui Dixie. Dar asta e problema cu săpatul: există întotdeauna un alt strat şi, cu cât sapi mai adânc, solul e mai rece, mai pietros şi mai greu de lucrat. Şi nu poţi fi niciodată sigur ce anume o să găseşti.

Noaptea ploioasă se scurge pe maşina udă ca un peşte. După ea, mai iese o maşină din parcarea pubului, iar Flora se bucură de companie pe drumurile acelea pustii. Pornind radioul, ea se înfurie în clipa în care riful inconfundabil din piesa „Changes” a lui Bowie explodează din difuzoarele formidabile ale SUV-ului. Enervată, împunge butoanele cu degetul, încercând să găsească ceva mai puţin încărcat de semnificaţii şi spunându-le lui Kat şi lui Lauren că piesa se difuzează la radio, ca să nu creadă că a pus-o ea, intenţionat.

— Lasă-l, Flora! îi cere Kat, înghesuită sub haina lui Lauren, pe scaunul din dreapta. E doar un cântec!

Ştiu cu toatele că nu e doar atât, iar Kat, afirmând contrariul, nu face decât să dovedească asta. Dar şi Flora încearcă să se comporte de parcă n-ar fi mare lucru, bătând cu degetele pe volan în timp ce glasul lui Bowie – şi amintirea acelor şedinţe de pozat în atelier – îi străbat măduva spinării. Verificându-şi oglinda retrovizoare, e uşurată să vadă că Lauren nu şi-a băgat degetele în urechi şi că, după ce refrenul se amplifică, ea chiar fredonează versurile. În mod clar, e făcută dintr-un material mai puternic decât s-ar crede.

Concentrându-se la drumul îngust, mărginit de terasamente înalte, stâncoase, Flora încearcă să se detaşeze de trăirile pe care i le-a răscolit piesa lui Bowie. În oglindă, aceeaşi maşină de la pub, nu atât de departe pe cât şi-ar dori ea, date fiind condiţiile meteorologice. Nu-şi dă seama dacă e vina maşinii sau a cântecului, dar ia mult prea tare o curbă la stânga.

— Uşor..., mormăie Kat.

— Scuze!

Maşina din spate face acelaşi viraj. Oare de ce se apropie atât de repede? Şoseaua are multe curbe şi e prea îngustă ca să treci pe lângă o maşină care ar veni din direcţia opusă, darămite să faci o depăşire! Iar acum cealaltă maşină se apropie mult prea tare din spate. Şi mai are şi faruri de ceaţă orbitoare.

— La naiba, avem un fel de cascador în spatele nostru, spune Flora cu glas scăzut, în timp ce maşina din spate face semn cu farurile. Poate că încearcă să semnaleze că e ceva în neregulă cu maşina noastră? se întreabă ea cu glas tare, începând să simtă crampe în stomac şi închizând radioul. Cred că ar fi bine să opresc!

— Nu! Nu opri! exclamă Lauren de pe scaunul din spate, pe un neaşteptat ton autoritar.

— Vezi-ţi de drum! o îndeamnă şi Kat, care întinde mâna spre agăţătoarea de deasupra portierei.

— A, da, corect! exclamă Flora.

Dându-şi seama ce gândesc surorile ei, îşi imaginează o şurubelniţă care străpunge cauciucurile lui Angie. SUV-ul lor se izbeşte de parapet, apoi trece peste stânci, rostogolindu-se în cădere. Raff rămâne fără mamă. Palmele ei transpirate alunecă uşor pe volan.

Kat se răsuceşte, încercând să-l vadă pe şofer.

— Idiotule! Probabil că e beat.

— Cine e? întreabă Flora cu glas tremurător.

— Nu văd...

— O, Doamne! Încearcă să ne arunce în şanţ? bâiguie Flora, apăsând puternic pe claxon. Dă-te înapoi!

Se aude un huruit, iar maşina necunoscută anulează distanţa dintre ei, cu farurile sale ca doi sori orbitori.

27. LAUREN, 1999

Umbra de pe cadranul solar continua să împartă timpul. Dar grădina era nemişcată în lumina după-amiezii, încremenită în aerul îngroşat de căldura zilei şi de praful care ieşea din volieră de fiecare dată când un peruş bătea din aripi, cu oasele lui goale pe dinăuntru şi subţiri ca nişte scobitori.

Eu şi Gemma stăteam la umbra pinilor, cu picioarele încrucişate, sugând cola Ice Pops şi întrebându-ne ce s-ar fi întâmplat dacă un peruş albastru s-ar fi împerecheat cu unul galben. Oare puiul lor ar fi fost verde? Iar culoarea penelor de papagal se comporta ca vopseaua? Şi apoi, deşi mi s-a părut neloial, i-am povestit Gemmei despre căderea mea de pe terasă în acea dimineaţă, încercând din răsputeri s-o transform într-o poveste amuzantă, de genul „N-o să-ţi vină crezi!”, unul dintre acele evenimente nebuneşti marca Rock Point, precum ziua în care ne îmbrăcaserăm cu rochiile de bal.

Gemma a părut şocată.

— Dar dacă băiatul acela n-ar fi strigat? Ce-ar fi făcut surorile tale, Lauren? Ce? Trebuie să-i spui tatălui tău, a şoptit ea cu fermitate. Eu, una, aş fi făcut-o. Tata ar fi spus o vorbă sau două pe tema asta, a adăugat ea privindu-mă cu ochii mijiţi, cercetător, încercând să ghicească adevărul. Dar Pete nu mi-ar fi făcut niciodată asta. Nici într-un milion de ani!

— O, Kat şi Flora doar se prosteau, am spus eu repede, pentru că nu voiam ca Gemma să le urască.

Dar gambele mele încă aveau urme slabe de degete. Iar gândul la întoarcerea surorilor mele de la St. Ives – o convinseseră pe Angie să le ducă la cumpărături – mă făcea să tremur puţin. Oricum, găsisem pasărea, ăsta era

principalul. Am supt ultima bucăţică de Ice Pop şi am turtit ambalajul.

— Pasărea asta e cel mai minunat lucru pe care mi l-a dat cineva vreodată, Gemma!

Părea atât de încântată, încât n-am îndrăznit să-i spun ce se întâmplase chiar înainte să apară ea.

Nu i-aş fi spus niciodată.

După ce surorile mele plecaseră împreună cu Angie, mă ghemuisem pe un scaun de trestie în seră, printre palmieri, şi-i dădusem Berthei arahide printre barele coliviei. Apoi venise bunica, îmbrăcată cu un caftan ca o coloană fluidă – cel cu scoici în jurul decolteului, care-mi dădea fiori –, cu sprayul ei răcoritor, de pulverizat pe faţă.

— Salut, dragă! Eşti...? întrebase ea, după care tăcuse brusc şi i se aprinseseră ochii. O, Doamne! Îmi dai voie?

Pusese sprayul jos, pe podeaua de cărămidă, cu un clinchet, iar apoi luase pasărea de paie şi o întorsese pe toate părţile, murmurând cu un glas bizar, cu gândul departe, că în copilărie colecţionase păpuşi de paie. Ocupaţia ei preferată. Toate acele păpuşi fuseseră pierdute în incendiul care le arsese de vii câinii iubiţi.

— Câinii de vii! scârţâise papagalul.

Bertha ura câinii.

Ignorând-o, bunica vorbise mai departe, explicându-mi cum cel care făcea acele păpuşi înmuia în apă, peste noapte, tulpinile goale pe dinăuntru, astfel încât să nu se rupă atunci când erau împletite; era nevoie de multă răbdare şi de o pricepere incredibilă. Dar ceva mă oprea să-i spun că Gemma fusese cea care făcuse păpuşa.

— Ce bine seamănă cu un peruş! se minunase ea. Nu te-ar deranja dacă aş păstra-o eu, nu-i aşa? Doar ca să i-o arăt lui Herb după ce se întoarce de la observarea păsărilor! strigase ea peste umăr, ajunsă deja la jumătatea drumului către bucătărie.

Apoi pusese pasărea pe raftul de sus, printre vase. Şi acolo rămăsese, lăsându-mă cu un sentiment de pierdere.

Tusea Gemmei mi-a întrerupt gândurile. I-am atins braţul.

— Eşti încă bolnavă? Mama ta...

— Sunt bine, a răspuns ea, deşi părea că-şi reţinea tusea. Şi ieri eram bine. Nu pot să cred că mama nu m-a trezit de îndată ce ai venit la noi. E prea protectoare. Urăsc asta!

Crescând în landă, Gemma părea mai liberă decât oricine altcineva pe care îl cunoşteam. Iar Viv, oarecum perfectă. Am rămas în tăcere, ascultând, dincolo de zidurile grădinii, agitaţia turiştilor veniţi să vadă eclipsa. Mi-a chiorăit stomacul. De la păţania de pe terasă, abia dacă reuşisem să înghit ceva.

Gemma, care se pricepea la păsări, a întrebat:

— Păsările voastre se comportă ciudat, nu-i aşa?

Am încuviinţat din cap. Într-adevăr, peruşii se certau şi se agitau, dând ocoale repezi volierei.

— Simt că se apropie eclipsa. Oricum, aşa spune bunicul.

— Nu-ţi face griji, o să fie în regulă!

Gemma a scos un cloncănit uşor, cu limba. Peruşii i-au răspuns. Era ca şi cum aş fi ascultat o discuţie confidenţială. Totuşi, prietena mea n-a vrut niciodată să vorbească cu Bertha. Ura ideea unui papagal înăuntrul unei case. Nu înţelegeam chiar toate aspectele personalităţii Gemmei. În fiecare august mi se dezvăluia un nou fragment din ea şi nu găsisem niciodată ceva care să nu-mi placă.

Gemma a tras un fir de iarbă prin strungăreaţa dintre dinţii ei din faţă.

— Amuzant, nu? Toată pregătirea asta pentru ceva ce o să se termine uite-aşa...

A pocnit din degete.

— O să se termine în două minute, am spus eu, iar apoi m-am aplecat şi i-am scos un păianjen din păr. Uite, o să ai noroc! am strigat, arătându-i păianjenul.

— Tu eşti cea care are nevoie de păianjeni norocoşi. Cu surori ca ale tale, a glumit Gemma, deşi ştiam că şi ea era fascinată de ele.

Asta era treaba cu Kat şi Flora. Oricât de îngrozitoare ar fi fost uneori, te atrăgeau în mrejele lor. Pentru că erau, de asemenea, amuzante, frumoase şi îndrăzneţe şi nu puteai să nu-ţi doreşti să fii în preajma lor sau să le calci pe urme.

Am lăsat păianjenul în iarbă.

— Vrei să vii mâine şi să urmărim eclipsa împreună?

Gemma n-a spus „da”.

— Kat şi Flora vor să vii.

Posibil să nu fi fost adevărat. De asemenea, trebuia să am mai întâi acordul bunicii. Dar fiindcă mai devreme o văzusem pe Viv vorbind cu tata, eram plină de speranţă.

— Haide, Gem, putem să purtăm amândouă rochiile noastre cu stele! am insistat eu.

În clipa aceea, Gemma a pierdut lupta împotriva unui zâmbet. Soarele i se împletea în păr şi i se reflecta în ochi, făcându-i să strălucească. Era toată numai dinţi încălecaţi şi pistrui, cu unghiile murdare de pământ uscat din landă.

— Dacă eşti sigură că..., a început ea să zică.

— Da.

Oricare ar fi fost întrebarea. *Da, da, da.*

Soarele cobora la apus. Mi-a venit o idee: am vrut s-o răsplătesc pentru că-mi dăruise pasărea de paie, s-o las să simtă ticăitul ceasului de aur al inimii unui peruş.

— Vii în volieră? Pot să fac peruşii să aterizeze pe braţul tău!

— Acolo, înăuntru? După ce i-am rupt rochia bunicii tale? În nici un caz!

Gemma s-a ridicat şi şi-a luat rucsacul, râzând şi clătinând din cap.

— Toată lumea e plecată. În afară de tata, care pictează, ceea ce e acelaşi lucru.

Cel mai mare risc era să scăpăm peruşii afară. Păsări obişnuite să zboare în stol, s-ar fi urmat una pe alta. Bunica spunea mereu că libertatea le-ar fi fost fatală. Pescăruşii i-ar fi ciugulit până când i-ar fi omorât, sau i-ar fi îngheţat rafalele de vânt ale Atlanticului şi ar fi căzut din cer, greoi ca nişte crochete de peşte.

— La drept vorbind, e...

Glasul tatei ne-a întrerupt:

— Lauren, am nevoie de tine!

Gemma a făcut ochii mari. Întotdeauna era stânjenită în preajma tatei. A început din nou să tuşească.

— Eşti bine, puştoaico?

Tata, care purta blugii lui stropiţi cu vopsea, a păşit spre noi cu paşi hotărâţi. Era cu pieptul gol şi avea un creion după ureche. Pentru o clipă, l-am văzut aşa cum ar fi putut să-l vadă Gemma: un pictor faimos, bronzat şi neglijent în felul acela artistic.

— Să-ţi aduc un pahar cu apă? s-a oferit el.

Amabilitatea lui a fost o uşurare. Spre deosebire de bunica, n-avea să comenteze fiindcă stătusem cu Gemma. Orice îi spusese Viv funcţionase, asta era clar.

— Trebuie să mă întorc acasă, pentru că e vremea ceaiului, a răspuns Gemma pe un ton timid. Mulţumesc, domnule Finch!

— Hei, mă cheamă Charlie!

Tata şi-a aruncat privirea cenuşie asupra Gemmei – şi, în timp ce o privea, ceva i-a licărit în ochi, ca o lumină aflată chiar sub oglinda unei ape. S-a încruntat, iar între sprâncene i-au apărut două cute. Asta se întâmpla pe chipul lui atunci când privea cu adevărat, topind pe cineva

în forme, lumină şi linii. Nu era un gest neprietenos, ci unul incomod pentru cel privit, căutătura tatei fiind precum raza lanternei unui oftalmolog. Iar Gemma părea stânjenită. Îmi dădeam seama că-i treceau prin minte vorbele spuse de Angie la coliba pustnicului, acelea despre faptul că ar fi trebuit să petrec mai mult timp împreună cu surorile mele, precum şi fiecare comentariu pe care Kat şi Flora îl făcuseră despre ea, cum că era fiica de femeii de serviciu.

— Gemma mi-a făcut o păpuşă de paie în formă de pasăre! am spus, încercând s-o cresc puţin în ochii lui, fiindcă părea dintr-odată atât de mică şi de slabă, de parcă Rock Point ar fi micşorat-o. E pe dulap! O să ţi-o arăt, tată!

Privirea lui scrutătoare s-a convertit într-un zâmbet surprins.

— Ei bine, atunci eşti un meşteşugar mult mai bun decât mine, Gemma! Mi-ar plăcea să văd pasărea.

În mod ruşinos, am simţit un junghi fierbinte de gelozie. Gemma şi-a trecut sandaua transparentă, ca un jeleu de plastic, prin iarba îngălbenită, iar apoi a schiţat un zâmbet derutat.

— Mai bine mă duc acasă.

Am privit-o plecând. Tata a continuat să se uite lung în urma ei chiar şi după ce nu s-a mai văzut.

— Tată!

El a tresărit, surprins, de parcă glasul meu ar fi rupt o vrajă.

— Scuze!

— Ai nevoie să te ajut în atelier? am întrebat eu, plină de speranţă.

— Nu, nu, nu asta! Angie intră în tură mai târziu. Vreau doar să fac un studiu rapid al mâinii tale stângi, Lauren. Aşa! a spus el, ghemuindu-se pe un scaun invizibil în aer, ca să dea impresia că eu stăteam pe canapea, după care

şi-a pus mâna stângă pe coapsă. Surorile tale nu s-au întors încă, nu-i aşa? O să fie plăcut. Doar noi doi.

M-am gândit la Angie, la degetele ei atingând toate lucrurile din atelier, întinându-le, şi nu m-am putut uita la tata. Trădarea lui m-a durut.

— Am chipsuri, a adăugat el, zâmbind.

În timp ce tata era la parter, făcând cafea, eu, cu o pungă de Hula Hoops în mână, am dat roată atelierului încins şi pustiu şi am cercetat rafturile. Angie umblase prin ele. Craniile şi sticla de mare erau mutate de la locurile lor, iar lacurile stăteau acum deasupra grundului. Am pus câteva lucruri înapoi acolo unde le fusese locul, cu degetele tremurând de furie, lăsând amprente grase pe borcane. Tata a lipsit mult timp.

— Scuză-mă, a spus el după ce s-a întors, trecându-şi mâna prin păr. Am fost prins în capcană de bunică-ta, care a vrut să stăm de vorbă.

Îmbujorat, neliniştit, de parcă l-ar fi zdruncinat ceva, şi-a aprins o ţigară şi s-a oprit în faţa şevaletului mare de lemn, mijind din ochi la *Fete cu colivie*. Mi-a făcut semn să vin şi şi-a sprijinit cotul de umărul meu în timp ce fuma.

— Ştiu că deocamdată nu-i prea mare lucru de văzut. Durează atât de mult să se usuce vopseaua!

Trebuia ca straturile de uleiuri să se acumuleze treptat, cea mai groasă vopsea peste straturile cele mai subţiri – opac peste transparent, deschis peste închis. Dar noi, cele trei surori, apăream ca nişte forme pe canapea, ca nişte fantome care reveneau la viaţă. Eu, cu capul înclinat. Flora, drapată în rochia ei albastră, relaxată, cu contururile moi, precum cele ale unei pisici. Kat, robustă şi puternică, cu piciorul întins. Mi-am înclinat capul într-o parte. Nu, tot nu semănam a surori, nici măcar în tablou. Flora semăna cu mama ei, la fel ca mine cu a mea. Kat semăna mai mult cu tata, şi avea nasul bunicului. Şi chiar dacă artistul ne

surprinsese individualitatea, aveam impresia că el ar fi putut s-o şteargă pe una dintre noi din tablou şi n-ai fi ştiut că lipsea. Sau poate că era vorba despre altceva.

Tata mi-a studiat faţa, citindu-mi pe ea impresia despre tablou.

— Ştiam că o să-l priveşti în felul ăsta, Laurie! Vezi defectele, nu-i aşa? a întrebat el, înjurând printre dinţi. Nu pot să surprind subiectul aşa cum trebuie. Nu pot... Iar asta mă înnebuneşte. N-ar fi trebuit să mă apuc niciodată să pictez tabloul! Îmi pare rău. Îmi pare foarte rău. Mai bine aş înota în golf împreună cu voi, ca un tată normal!

Era cam târziu pentru asta.

— Dar urăşti să abandonezi lucrările! am subliniat eu, care nu-mi doream un tată normal.

— Ştiu, ştiu, a gemut el, iar eu mi-am zis că oamenii credeau că era uşor să fii artist, când, în realitate, era ceva greu, ceva deosebit de concret. Doar că e atât de..., a murmurat tata, dându-şi ochii peste cap, iar muşchii pleoapelor i-au tremurat. Oasele, mă-nţelegi...

Ştiam că unii pictori începeau cu personajul nud, chiar dacă silueta lui ajungea să fie complet îmbrăcată în cele din urmă. Artiştii procedau aşa doar ca să înţeleagă corect detaliile anatomice. Şi am sperat că, în cazul de faţă, nu asta era soluţia, pentru că aş fi murit de ruşine. Dar nici nu puteam suporta gândul că şedinţele de pozat aveau să se termine.

— Probabil că e de vină eclipsa, tată. Adică, toată lumea se simte ciudat. O să fie altfel după ce trece.

El s-a uitat la mine preţ de o clipă, luându-mi în considerare spusele, iar apoi şi-a petrecut un braţ pe după umerii mei şi m-a strâns.

— Eşti o înţeleaptă, Lauren Molloy! La fel ca mama ta, a declarat el, după care s-a oprit din vorbit şi a părut atât de trist, încât l-am luat de mână, simţind cum degetul lui

aspru se freca de degetele mele. Sunt atât de mândru de tine, ştii asta? Sunt atât de fericit că eşti din nou în viaţa mea, Laurie! Şi-mi pare rău, îmi pare foarte rău că n-am fost mereu lângă tine! Şi lângă mama ta. Am eşuat.

Neştiind ce să spun, m-am uitat la un strop de vopsea albastră de pe podea. Ochii mi s-au înceţoşat şi m-am simţit asaltată de sentimente pe care nu puteam să le pun în cuvinte.

— Bine! a spus tata în cele din urmă, eliberându-mi mâna. Haide să facem asta! Canapea!

Şi-a luat creionul de după ureche, iar apoi a scos un taburet şi caietul de schiţe.

Uşorul sunet de frecare a creionului pe hârtie m-a făcut să mă gândesc la degetele Gemmei care împleteau, trăgând cu hotărâre de paiele de grâu, creând ceva, exact aşa cum făcea tata. M-a furnicat palma, fierbinte şi supărată, pentru că voia pasărea înapoi.

— Asta trebuie să fac!

Tata s-a încruntat la ceea ce lucrase până acum, nemulţumit, după care s-a ridicat şi a pus caietul de schiţe pe poliţa de sub masă.

— Pot să mai stau? am întrebat.

— Nu, fugi! m-a îndemnat el, aprinzându-şi o altă ţigară şi uitându-se pe fereastră, cu gândurile deja în altă parte, de parcă ar fi evadat din el însuşi.

Bertha a bătut din aripi atunci când am intrat în bucătărie. Şi pentru că asta nu mi-a atras atenţia şi nu i-a adus o nucă, a cârâit cu glasul bunicului:

— Nu pune întrebarea, Pam!

M-am oprit un moment, gândindu-mă la ce însemnau acele cuvinte. Prin ferestrele serei, am văzut spătarul şezlongurilor bunicilor mei, ţesătura lăsată sub greutatea lor şi pe bunica întinzându-se după paharul de cocktail de pe gazon. N-aveam prea mult timp la dispoziţie.

Am târât un scaun de bucătărie până la dulap, m-am urcat şi am căutat pe rafturi, încercând să găsesc pasărea de paie, în caz că era căzută în spatele vreunei farfurii sau al vreunui castron. Dar tot ce am găsit a fost una dintre penele roşii ca sângele din coada Berthei, aşa că, drept compensaţie, am vârât-o în buzunar.

28. FLORA

Polei. O tamponare în lanţ pe A34. Avertismente de ninsoare abundentă. Scott trimite din nou mesaje.

Când pleci?

Flora ştie că el doreşte un răspuns de genul:

Acum, dragă! Şi mie mi-e dor de tine!

Incapabilă să-i scrie aşa ceva, ea se ghemuieşte pe canapeaua din atelier, învelindu-şi genunchii în halatul de casă roz, înflorat, şi îl priveşte pe Raff întinzându-se după un coş de picnic mizerabil, pe care îl găsise abandonat lângă perete. Părerile ei despre orice – şi despre oricine, nu în ultimul rând despre Kat, a cărei carcasă tare ca fierul se dovedeşte a avea nişte crăpături fine – sunt în aer. În mod normal, îşi expune gândurile ca pe un decor de masă. Dar acum nu mai ştie ce simte despre nimic, toate emoţiile ei sunt dezordonate.

După călătoria înfiorătoare de noaptea trecută, venind de la pub, şi-a făcut bagajul, furioasă, şi a jurat să plece în zori şi să nu se mai întoarcă niciodată la Rock Point, imaginându-şi nu un individ ranchiunos, ci un grup de justiţiari – Ne *amintim* –, o hoardă de localnici tenebroşi, înarmaţi cu furci, care se vin în tăcere spre Rock Point, la adăpostul întunericului impregnat de miros de sare

marină. Dar a rămas fără energie la un moment dat şi şi-a dat seama că nu suportă să plece fără ca măcar să încerce să facă pendula suedeză să încapă în portbagaj, alături de vesela de forma frunzelor de varză a bunicii şi de un borcan sau două de murături. Ori poate că pur şi simplu n-a suportat ca ceva să fie atât de... definitiv. Să se încheie într-o notă atât de amară. Aşa că s-a zvârcolit sub pilota lucrată de mână a bunicii şi l-a ţinut pe Raff în braţe, cocoloşul ei drag, lipsit de apărare, adulmecând parfumul lui de copil adormit. S-a trezit mulţumită – cu băiatul ei în braţe –, cu lumina reflectată în oglinda mării dansând prin golul dintre perdele, ca un glob de discotecă argintiu. Apoi a simţit uşurare la gândul că ar fi putut să fie răsturnată într-un şanţ, dar că asta nu s-a întâmplat. Spaima trăită în timpul nopţii a părăsit-o într-o secundă sau două.

Din ce în ce mai tulburată, Flora se duce la fereastră, legându-şi cordonul halatului. Nici urmă de pericolul de aseară. Cerul de iarnă, limpede şi curat, arată de parcă ar fi matlasat, iar marea are tonurile de albastru ale unei vopsele de la Farrow & Ball. Flora se simte rău – oricum, cam rău – fiindcă l-a convins pe tata să nu se ducă să înoate împreună cu Kat şi cu Lauren. Poate că ar fi trebuit să înoate şi ea. În loc să refuze frigul şi ideea de a-şi arăta sacul încreţit al pântecului într-un costum de baie, ar fi putut să profite de şansa de a face ceva în afara zonei ei de confort, o activitate care l-ar îngrozi pe Scott, el cunoscând cu precizie riscul statistic de deces în astfel de situaţii. Şi, cu siguranţă, Scott ar fi sunat la poliţie în legătură cu maşina aceea de azi-noapte, despre care ea nici nu se gândeşte să-i spună decât după ce ajunge în siguranţă acasă.

Farurile de ceaţă ale acelei maşini misterioase i se ivesc iarăşi înaintea ochilor minţii. Chiar şi faţa lui Kat a strălucit de transpiraţie până în momentul în care vehiculul a

încetat urmărirea şi, de la bifurcaţie, în loc s-o ia după ele pe drumul spre Rock Point, a făcut, furios, cale întoarsă în noapte. După aceea, la coborârea din maşină, Kat şi Lauren au îmbrăţişat-o şi i-au mulţumit pentru că le-a adus acasă în siguranţă, iar Kat i-a spus că, dacă avea nevoie vreodată de un şofer cu care să fugă după jefuirea unei bănci, Flora era acum prima pe lista ei.

Charlie a insistat în opinia lui că şoferul acela agresiv a fost doar vreun puşti beat. Flora ar vrea să-l creadă. Chiar îl crede. Dar a simţit acea urmărire de parcă trecutul însuşi s-ar fi apropiat de ea, încercând s-o lovească.

În mod ciudat, a şi reuşit. Pentru că acum a trebuit să se confrunte cu întrebarea de ce, în ciuda unor astfel de orori, nu s-a întors la viaţa ei sigură şi frumoasă, la casa ei „inteligentă”, închisă ermetic; la parcurile de joacă aşternute cu covoare de cauciuc; la clubul de tenis; la cele două tipuri de exerciţii pe care le face zilnic pentru muşchii pelvieni, fiindcă Scott spune că n-o mai simte ca altădată. Ca înainte de a-i naşte copilul, care a cântărit cinci kilograme. Aici, în casa asta a călătoriei în timp, poate să vadă din nou lumea, lumea ei, prin ochii săi mai tineri, iar asta face ca viaţa pe care o duce în căsnicie să pară mică şi lipsită de aer ca o debara, oricât de frumos amenajată ar fi.

Şi apoi, desigur, e Raff.

Ceva din Rock Point s-a instalat în dragul ei băiat capricios, aproape că i se simte impregnat în piele. El nu mai e acelaşi Raff care se prăbuşea pe trotuar, ţipând, dacă îşi uitase cutia cu gustări. Acelaşi Raff care l-a auzit pe Scott şuierând:

— Ce e în neregulă cu copilul ăsta, Flora?! De ce nu poţi să-l controlezi?

Acelaşi Raff despre care Scott şi mama lui discută în termeni de psihologie educaţională şi de concepte legate

de empatie, şi pe care ea trebuie să-l apere constant. Nu e nimic „în neregulă” cu fiul ei. Are o genă de Finch, atât şi nimic mai mult. Crescând, o să depăşească o astfel de problemă. (Scott a spus că speră ca asta să se întâmple negreşit.)

Flora simte cum inima i se îmblânzeşte şi i se umple de dragoste în timp ce-l priveşte pe Raff, care continuă să scotocească în coşul de picnic, şi simte o uşurare intensă la gândul că încă e mic, că încă este el însuşi. Se minunează de tumultul care există în trăirile unui băieţel în vârstă de doar patru ani, de simţirea lui atât de intensă, atât de fizică, de tot prisosul plin de culoare al vieţii care îl aşteaptă.

„Dă, Doamne, să aibă viaţa pe care şi-o doreşte!” se gândeşte ea. „Te rog!”

— Mami, uite! strigă Raff, privind-o cu ochi strălucitori şi scoţând un craniu mic din coşul de picnic.

Flora se dă înapoi. Un iepure?! Un iepure de câmp? Lauren obişnuia să strângă cranii din landă, cu resturi de blană atârnând pe os. Bunica îi spunea că era o fetiţă îngrozitoare, dar tatăl lor declara că astfel de descoperiri erau frumoase, pretinzând că Lauren avea un ochi foarte bun pentru ele, iar apoi le şi expunea lângă celelalte comori ale ei – cioburi de sticlă de mare şi pietre interesante, scoici – mici triumfuri ale filiaţiei.

— Bleah!

Raff scoate din coş un trofeu de plexiglas zgâriat, acordat la un concurs de arte, ceva ce arată în mod suspect ca o scrumieră de restaurant ciobită. Apoi băiatul extrage şi un pumn de jetoane de plastic, folosite la poker.

— Vrăbiuţă! spune el, uitându-se în coş.

— Poftim?!

Dar Flora ştie deja despre ce e vorba. I se accelerează pulsul. Are o senzaţie de dizolvare, de cădere. Şi priveşte,

cu inima la gură, cum Raff îşi desface mâinile făcute căuş. O, Doamne!

Obiectul acela! Pasărea de paie! Deci asta s-a întâmplat cu ea! Aruncată înapoi în timp, Flora e din nou în bucătărie, cu picioarele pline de nisip, ascultând-o pe bunica în timp ce-i spune lui Lauren că nu e frumos să dai ceva cuiva şi apoi să furi acel dar, iar Lauren neagă vehement. Nimeni n-a crezut-o. Cu atât mai puţin ea, Flora. Dar pasărea a fost aici tot timpul. Bunica trebuie s-o fi găsit şi s-o fi pus deoparte după ce au plecat cu toţii. Flora ar vrea ca bunica să nu fi făcut asta.

Pasărea nu poate să aibă o putere mistică malefică, nu-i aşa? E doar o mână de paie vechi, sfărâmicioase. Dacă ar fi aruncată în foc, ar dispărea în câteva secunde.

— Pune-o înapoi în coş, Raff! strigă ea, strângându-şi fiul într-o îmbrăţişare posesivă.

— A mea!

Florei i se cam face rău.

— Dar ai putea lua altceva în schimb. Ceva şi mai interesant! Ce zici de acel mic craniu drăguţ?

Raff ascunde pasărea sub bluza de pijama.

— Vrăbiuţă!

Vai, nu, obiectul ăla vrăjitoresc a ajuns pe pielea lui de copilaş, moale ca untul!

— Nu, Raff! Vezi tu... pasărea e a mătuşii Lauren, spune ea, recurgând, fără tragere de inimă, la adevăr.

Raff se încruntă, derutat.

— Mătuşa Lauren urăşte păsările!

— Nu sunt sigură că „urăşte” e cuvântul potrivit, răspunde Flora, cântărindu-şi cuvintele şi întrebându-se cum să nuanţeze o astfel de explicaţie. Ştii, de cele mai multe ori, spaimele noastre devin mai mici după ce creştem, nu-i aşa? Dar uneori, nu foarte des, spaimele noastre devin mai mari.

Raff dă din cap în semn de încuviinţare, de parcă ar înţelege.

— Sau dezvoltăm altele noi, adaugă Flora. Asta i s-a întâmplat mătuşii Lauren, explică ea cu glas din ce în ce mai stins. Înainte, îi plăceau păsările.

Raff se gândeşte la asta, încă ţinându-şi strâns trofeul, iar Flora recunoaşte semnele înfrângerii.

— Bine, îţi spun cum facem: ce-ai zice s-o punem acum în rucsacul tău Spider-Man? Acolo e în siguranţă. Şi poţi s-o scoţi din nou după ce ajungem acasă.

— Nu vreau acasă, mormăie Raff.

Atmosfera se schimbă din nou. Chiar şi afară, lumina devine mai mohorâtă.

Flora ezită, fiindcă o parte din ea înclină să nu pună întrebarea, nedorind să afle răspunsul.

— De ce nu vrei, Raff?

Copilul îşi fereşte privirea în care se citeşte lupta ce se dă în el.

— Tata ţipă.

— Toţi tăticii ţipă uneori. Tata te iubeşte foarte mult.

— Dar bunicul nu ţipă, ţipă, ţipă! Nu ţipă la mami. Tata ţipă mereu la mami.

Ruşinea se prelinge peste Flora precum laptele fierbinte.

— Ei, toţi adulţii se ceartă, dar asta nu înseamnă că nu se iubesc.

Flora se întreabă în gând:

„Oare ce altceva a mai auzit Raff? Ce a văzut?”

Dintr-odată, e cât se poate de sigură că astăzi n-o să plece acasă. Ca să-i fie mai uşor, o să dea vina pe vreme. Dar, înlăuntrul ei, se învinovăţeşte pe sine.

— Deci cât de mult îl iubeşte mami pe Raff?

Zâmbetul lui o luminează şi pe ea.

— Cel mai mult pe lume!

— Aşa e, Raff.

Prima dată a auzit asta în vara aceea: Dixie i-o spusese lui Lauren după ce ajunseseră la Rock Point, ţinându-se de mână. Auzind acele cuvinte, Flora aproape că se sufocase de gelozie. Atenţia lui Annabelle s-a concentrat mereu asupra copiilor ei mai mici de vârstă, fraţii vitregi ai Florei, şi a noului ei soţ, iar Flora a simţit că Annabelle ar fi vrut ca fiica ei cea mare să dispară din casă şi din calea ei. Iată de ce ea, Flora, a fost agresivă şi a creat conflicte aşa cum fac adolescenţii, trântind uşile, stârnind certuri, refuzând să vorbească cu tatăl ei vitreg, care a numit-o „o bătaie de cap nemaipomenită”. Iar ea şi-a jurat că, dacă o să devină mamă, o să fie mai mult decât Dixie. Unui astfel de jurământ i s-au alăturat mai târziu şi altele: să nu divorţeze; să nu se recăsătorească; să nu aibă prea mulţi copii; să nu repete greşelile părinţilor ei. Orice ar fi.

— Raff, haide să mergem şi să împachetăm pasărea!

Înainte ca Lauren să se întoarcă din golf. Nu poate să rişte ca sora ei să vadă obiectul ăsta, nu-şi poate imagina reacţia ei, consecinţele.

Pe palierul de dedesubt, se opreşte fiindcă aude un sunet de apel venit din camera lui Kat. Cu siguranţă că soră-sa nu şi-a lăsat telefonul de izbelişte. În mod normal, e altoit pe mâna ei. Apelul se opreşte, după care începe din nou. Prin deschizătura uşii, Flora vede lumina intermitentă a ecranului.

„Trebuie să fie ceva important!” se gândeşte ea ca să-şi justifice intrarea în camera lui Kat.

La vederea numelui celui care apelează, îi sare inima din piept. Ştiind că n-ar trebui să facă asta, duce, totuşi, la ureche mobilul lui Kat şi şopteşte:

— *Tu...*

29. LAUREN, 2019

Cine e? Lauren se dă înapoi ca să vadă mai bine, iar talpa goală i se scufundă în nisipul mătăsos şi rece. Se uită în sus, urmărind câinele negru de-a lungul crestelor stâncoase, până când acesta îi dispare din raza vizuală. Inima începe să-i bată cu putere. Nu-l vede pe proprietar, dar stând acolo, în golfuleţ, îi simte privirea: o săgeată care parcă îi pătrunde prin obraji, ca şi cum cineva de pe stânci ar ţinti în jos cu o rază laser. Cum e posibil să te afli într-un loc atât de îndepărtat, atât de pustiu, şi totuşi să te simţi privit atât de intens?

Străzile aglomerate ale Londrei şi clădirile înalte sunt plasa ei de siguranţă. Un zid de apărare îndărătul căruia ea poate să se adune. Însă aici îi lipseşte o astfel de protecţie, lucru care se întâmplă şi cu terminaţiile ei nervoase. Şoferul din noaptea trecută i-a bântuit visele. La fel şi acele bilete misterioase, ce i-au apărut în somn fluturând şi căzând ca nişte frunze îngheţate, dimpreună cu Gemma râzând, alergând, întinzându-şi mâinile de porţelan ca să le prindă. S-a trezit într-o încâlceală de pături prăfuite şi, preţ de o clipă de plutire între vis şi realitate, l-a văzut pe Jonah stând în uşa dormitorului ei, complet nemişcat, precum un monolit din landă. Nu era el, bineînţeles. Nici nu e sigură că a fost cineva acolo. Asta, dacă a visat şi clicul uşor al zăvorului de la uşă. Iar apoi, la micul-dejun, a simţit din nou un curent subteran, care circula pe sub cretonul decolorat de soare al feţei de masă, un secret prins în Rock Point, în familia Finch, ca un păr de pensulă într-o pictură în ulei, o protuberanţă minusculă sub o suprafaţă lăcuită.

— Haide!

Lauren se întoarce cu faţa spre apă şi-i face semne cu mâna lui Kat, care se scufundă şi apoi se ridică în albastrul electric al Atlanticului ca şi cum s-ar afla într-o baie romană încălzită.

— Intră! ţipă Kat.

Privind cu teamă la cormoranul aşezat pe un bolovan – care nu dă semne de ambuscadă iminentă –, Lauren îşi aruncă haina, dând la iveală un costum de baie tern, dimpreună cu trupul ei alb, acoperit, din cauza frigului, cu piele de găină, neîngrijit şi neepilat de săptămâni întregi. Mergând spre malul apei, către catacombele şerpuitoare pe care le formează valurile, Lauren nici nu poate să creadă că se gândeşte la aşa ceva.

Dintr-un om înecat rămâne doar scheletul după aproximativ patru zile, potrivit spuselor Gemmei, care e fiică de pescar. Corpul e mâncat din interior spre exterior de creveţi, iar apoi oasele se izbesc de fundul mării până când în cele din urmă sunt măcinate în fragmente, devenind parte a plajei înseşi. Gândul la toate astea nu e unul frumos. Dar când o să mai aibă ea ocazia să înoate – sau să se conecteze – cu Kat? Mai ales că astă-seară sora ei trebuie să prindă un zbor spre Londra. Orice ar fi ceea ce se află sub locul ăsta, vibrează – cu toţii simt asta. Înţelege de ce s-ar putea ca surorile ei să nu vrea să mai stea aici. Şi de ce ea o să rămână.

Scoţând un strigăt de luptă, Lauren atacă oceanul, care se sparge de picioarele ei de parcă ar fi făcut din sticlă. Ţipă. E prea rece ca să poată procesa atingerea, se simte mai degrabă ca o arsură, anulând orice altă senzaţie şi tăindu-i respiraţia.

Rânjetul lui Kat este enorm, rânjetul ei războinic din vechime.

— Tot respectul, Lauren!

Lauren râde, cuprinsă de o bucurie sălbatică, dureroasă. După şocul iniţial, când a rămas fără aer, ea se predă valurilor care se învolburează din adânc. Apoi tălpile nu-i mai ating fundul apei, curentul îi prinde picioarele şi panica muşcă din ea, la fel ca şi frigul. Înoată spre ţărm şi iese în grabă, îngheţată, dar triumfătoare, tremurând, simţindu-se ca şi cum un strat de piele i-ar fi fost răzuit.

— Înapoi, înapoi!

Kat se repede afară din apă, cu braţele întinse, şi o cuprinde pe Lauren într-o îmbrăţişare udă, ca de urs. Cad pe nisip, chicotind ca nişte adolescente care se prostesc. E amuzant... până în momentul în care nu mai e, iar timpul sare ca un dop dintr-o sticlă şi Lauren alunecă din ea însăşi, căzând de pe o terasă. E în volieră, râcâind uşa cu degetele şi chinuindu-se să respire. Soarele e negru, iar coroana lui albă, de diamant, frumoasă şi crudă, încearcă s-o facă să privească. Dar Lauren ştie că dacă face asta, o să orbească. Se luptă să nu vadă, să nu-şi aducă aminte.

— La naiba, Lauren! strigă Kat, trăgând-o în sus. Îmi pare rău! spune ea, luând de pe stâncă jacheta căptuşită cu puf a surorii ei şi punând-o pe umerii tremurători ai acesteia. Poftim!

— Mulţumesc, bâiguie Lauren, clănţănind din dinţi, incapabilă să-i explice lui Kat că dimineaţa eclipsei pare să coboare uneori peste ea, ca un clopot. Sunt b-b-bine, reuşeşte să îngaime, în pragul hiperventilaţiei.

Totuşi, nu poate să zâmbească. Îşi simte buzele lipite de dinţii din faţă.

— Ba nu eşti bine! La naiba, Lauren, stai jos!

Kat se aşază şi ea, ridică partea laterală a hainei lui Lauren şi se ghemuiesc amândouă sub ea, cu braţul lui Kat petrecut peste umerii lui Lauren. E cea mai mare apropiere fizică pe care o au de zeci de ani. Pe măsură ce respiraţia lui Lauren se reglează şi tremurul i se opreşte, rămân

nemişcate, liniştite, privind umbra unui nor de furtună care se mişcă pe suprafaţa ondulată a oceanului, de parcă ar fi un banc de peşti. După un timp, Kat spune în şoaptă:

— Ai nevoie de ajutor. Plătesc eu. Pentru un psihoterapeut care să te trateze pentru trauma provocată de moartea mamei tale. Măcar atât pot să fac, Laurie.

— Foarte drăguţ din partea ta, dar nu e nevoie. Vorbesc serios!

Ea îşi protejează durerea, vrea s-o ţină aproape, s-o ia în mâini şi s-o păstreze caldă. E tot ce i-a rămas. Kat n-ar înţelege.

E posibil ca durerea să fi îndepărtat un strat psihic protector, dar problema e locul ăsta. Venind cu trenul de la Londra, centrul anxietăţii ei era voliera. Dacă ar fi putut să înfrunte asta, ar fi fost bine, şi-a spus Lauren, fără să-şi dea seama că peisajul stâncos avea să elibereze amintiri firave, care îşi schimbă cursul precum fumul focului de tabără; că tatăl ei avea să răscolească trecutul, mergând în urmă cu decenii, şi, de parcă şi-ar fi înfipt mâna într-o cutie plină cu obiecte ascuţite şi periculoase, avea s-o scoată de acolo pe Angie.

— Nu e mare lucru. Toată lumea merge la psihoterapeut în zilele noastre, spune Kat.

În lumea lui Kat, poate. Ultima oară Lauren a văzut-o pe Janet cu ani în urmă. Şedinţele lor au fost utile, dar şi dureroase şi epuizante. N-are nici o dorinţă să facă asta din nou.

— Pariez că psihoterapeutul tău e un fel de guru celebru.

— O, eu sunt prea ocupată pentru chestiile astea! răspunde Kat, scoţând un hohot de râs vioi, întinzându-şi un picior nervos şi săpând un şanţ în nisip. Munca e terapia mea. Şi mă plăteşte ea pe mine, nu invers. Mult mai înţelept!

Cu o săptămână în urmă, Lauren ar fi crezut asta. Dar Kat părea atât de vulnerabilă noaptea trecută, în pub – oarecum pierdută. Chiar dacă şi-a revenit astăzi, regăsindu-şi tonusul strident, pare, totuşi, ceva mai puţin sigură pe ea.

— Dar Flora? întreabă Lauren.

— Ce spui, dragă? Flora are o viaţă perfectă! Iar vieţile perfecte au obiceiul să se destrame dacă le examinezi prea atent, adaugă ea cu un zâmbet ironic în glas, dar fără răutate. Şi tata, vai de mine! Ei bine, tata ar prefera să alerge dezbrăcat pe stradă, decât să se confeseze pe canapeaua unui psihoterapeut.

— Dacă nu-ţi tai urechea şi nu i-o trimiţi prin poştă unui prieten, înseamnă că eşti bine!

— Ha, ha, ha! râde Kat, lăsându-şi braţul în jos. Orice în afară de adevăr, nu?

Iată că s-a deschis o breşă în conversaţie. Lauren ştie că trebuie să încerce să împingă discuţia într-acolo.

— Kat, spune ea alegându-şi cu grijă cuvintele, culegând o scoică din nisip şi trecându-şi un deget peste marginea ei tăioasă, nimeni nu vorbeşte despre ce s-a întâmplat, ceea ce e cam ciudat, nu?

Lauren simte acum că muşchii lui Kat sunt încordaţi.

— Aşa îşi vede de viaţă familia Finch. Oricum, toate familiile sunt disfuncţionale, Lauren. Ştii, au colţuri întunecate, răspunde Kat, făcând apoi o pauză şi părând să se gândească la asta, după care spune repede, cu emfază: Cu toatele eram atât de ridicol de tinere, nu-i aşa? Toate amintirile despre asta sunt atât de înceţoşate...

— Da, însă mie îmi e cât se poate de clară amintirea acelei zile, spune Lauren, ale cărei picioare goale virează de la roşu opărit la albastru vineţiu. De aceea..., murmură ea, tremurând.

— Uite, dacă aş putea să pun la locul lor toate bucăţile dislocate, aş face-o, crede-mă, spune Kat, împingându-se în nisip şi ridicându-se. Ei bine, acum trebuie să verific situaţia zborului spre Londra. Ai văzut buletinele meteo? Fiara din Est, o numesc ei. Atâta zăpadă! Restul ţării e blocat! adaugă, zâmbind. Şi, nu, nu fug. Doar că naiba m-a luat dacă nu mă pot întoarce pentru şedinţă, asta-i tot.

— Ţi-ai pus deoparte ceva? întreabă Lauren. Din casă, vreau să spun.

Flora a organizat un sistem de etichete autocolante de culoare galbenă, inscripţionate cu prima literă a numelui lor.

— E ca şi cum am prinde coada măgarului![21], a spus ea, radioasă, lipind cu degetul mare un „F” pe carcasa pendulei.

Etichetele cu „L” şi cu „K” sunt rare. Nu că lui Lauren nu i-ar plăcea telescopul de alamă al bunicului, binoclul sau barometrul de pe perete, dar lucrurile astea aparţin cumva locului. Fiecare obiect are încărcătura sa emoţională. Ar fi ca şi cum ai jefui un mormânt. Şi nici n-are loc sau spaţiu de depozitare în apartamentul ei închiriat.

— Nu, n-am prea pus. Dar mă interesează vechile hărţi. Îmi plac hărţile pentru că-ţi arată drumul spre ieşire, spune Kat pe un ton ironic. De asemenea, simt că ar trebui să-l salvez pe Humphrey cel Urât. Dar probabil că n-o s-o fac, pentru că e doar un peşte hidos, împăiat, nu-i aşa? Nu-i chiar o rudă. Deşi orice e posibil în familia noastră! exclamă, pipăindu-şi buzunarele hainei. La naiba, mi-am lăsat telefonul în casă! Mai întâi telefonul, pe urmă capul, nu? O, Doamne, locul ăsta! Ce pun în apa de la robinet? De fapt, să nu mergem până acolo.

---

[21] Aluzie la un joc în care, în varianta originală, un copil legat la ochi încearcă să fixeze la locul ei coada unui măgăruş; prin extensie, se joacă cu diferite obiecte.

Se despoaie fără nici o reţinere de costumul de baie negru, elegant, dând la iveală o dungă de păr pubian. În timp ce se şterge cu prosopul, îşi ridică privirea.

— E vorba despre ceea ce a spus Dixie? Pe vremea când era... bolnavă?

— Pe moarte.

Lauren detestă eufemismele. În mod special, expresia „a trecut dincolo”. De parcă morţii pleacă pe un drum de ţară însorit, atunci când moartea în sine e definitivă, fizică – şi binară. Lauren şi-a văzut propria faţă reflectată în ochii întunecaţi ai mamei sale, adică în acel spaţiu de graţie în care îi era locul, în care trăise întotdeauna, în care fuseseră doar ele două. Apoi acei ochi s-au închis şi nu s-au mai deschis niciodată. Dixie nu arăta ca şi cum ar fi dormit, aşa cum spuneau oamenii. Arăta moartă, moartă de-adevăratelea. Iar lumea arăta mai pustie şi mai înfricoşătoare. Mama ei plecase.

— Da, parţial asta e, adaugă, trăgându-şi hainele pe ea cu mişcări lipsite de eleganţă, încercând să-şi ascundă zonele intime.

— Poate că vorbeau medicamentele, Laurie, spune Kat cu glas scăzut, de parcă i s-ar adresa unui copil.

— Poate, murmură Lauren, gândindu-se la un pui de pasăre care încearcă să iasă din ou, prins chiar în acel spaţiu care-l protejează. Îţi aduci aminte cum bunica n-a vrut să mă mai întâlnesc cu Gemma? întreabă ea, schimbând tactica. M-am gândit la asta mai devreme. A fost ciudat, nu-i aşa? Nu m-am lămurit niciodată de ce mi-a cerut aşa ceva. Până acum, uitasem toate lucrurile astea care nu s-au prea legat în vara aceea.

Cu un gest brutal, Kat îşi vâră un picior în pantalonii de trening.

— Deci n-ai nici o idee despre ce a fost vorba? încearcă din nou Lauren.

— Nu. Îmi pare rău.

Kat închide fermoarul hainei, şi conversaţia odată cu el.

Îmbrăcate complet, încep să-şi croiască drum peste movilele de alge marine, stârnind gângăniile din ele. Apoi urcă pe potecă, în timp ce rafale scurte de vânt le suflă părul înspre peretele de stâncă. Lângă coliba pustnicului, Kat se opreşte brusc şi răspunde la o întrebare pe care Lauren n-a pus-o:

— Chiar n-am răspunsul, Laurie!

Dar Lauren se gândeşte: „Minte”.

30. LAUREN, 1999

Întrebarea parcă aspira aerul din camera de zi. Angie s-a oprit din măturatul (fără tragere de inimă) al nisipului de lângă canapea, iar ochii ei verzi ca nişte bomboane de mentă s-au ridicat spre bunica, în aşteptarea răspunsul ei. Bunica n-a spus nimic, iar mâna bunicului i s-a îndreptat spre partea de jos a spatelui şi a poposit pe faldurile rochiei înflorate, care degaja un miros cunoscut, de dressing.

— Cred că ar fi grozav dacă Gemma ni s-ar alătura de dimineaţă ca să urmărească eclipsa împreună cu noi, nu-i aşa, Pam, dragă? Cu cât mai mulţi cu atât mai bine!

Bunica a strâns din buze, de parcă ar fi întrebat-o altceva.

„Ce?!” îmi venea să strig la ea. „Ce?!”

Mi-am dat seama că, din capul locului, fusese o prostie din partea mea să cer permisiunea. Fusese o prostie să încerc să demonstrez că mama mă crescuse la fel de bine precum cele două mame bogate ale surorilor mele vitrege.

Şi că nu furasem pe furiş pasărea de paie din dulap, aşa cum insinuase bunica:

— E puţin probabil să fi zburat singură, Lauren, nu-i aşa?

Dar văzusem lăcomia cu care se uitase la ea mai devreme. Ca şi cum pasărea ar fi fost lucrul ei pierdut şi regăsit, nicidecum al meu.

Verificasem peste tot, trecând pe sub dulap băţul de bambus al unei plase de prins fluturi, pentru cazul în care pasărea ar fi căzut în spatele dulapului. Bănuiam că una dintre surorile mele o luase, o aruncase de pe marginea Râpei, ca să se distreze, iar apoi pasărea ajunsese în larg, alăturându-se deşeurilor deversate în apă, care înconjoară oceanele lumii.

— Bineînţeles că e în regulă, Lauren, a spus în cele din urmă bunica, după un efort evident.

Am simţit cum mi se destindeau, pe covor, degetele goale de la picioare. Tata trebuia să fi vorbit cu ea, să fi corectat orice spusese Angie despre mine şi Gemma cu privire la întâmplarea din coliba pustnicului. Totuşi, atmosfera era încă tensionată, iar zâmbetul ei, reţinut.

— Mulţumesc!

Bunica şi-a ridicat braţul uscat ca o creangă, pe care atârna pielea, cu brăţările de plastic zornăind.

— Aici, Bertha!

Cu o bătaie puternică de aripi, Bertha a coborât de pe dulapul de sticlă al lui Humphrey cel Urât. Aterizând cu dibăcie pe mâna bunicii, a privit în jur cu ochii ei ca nişte pietre preţioase, cercetând camera. Mi-am dat seama că era pe cale să vorbească, şi asta a şi făcut:

— O dilemă îngrozitoare, Herbert!

— Ce prostie! a spus bunica râzând scurt.

Bunicul s-a tras de lobul urechii.

Moment delicat! Ştiam cu toţii că Bertha nu inventa lucruri, ci le repeta. În casă avusese loc o discuţie secretă – iar eu nu luasem parte la ea.

— Poate că şi Viv ar vrea să vină, Laurie? a intervenit bunicul pe un ton exuberant.

I-am aruncat o privire triumfătoare lui Angie, care şi-a dat părul într-o parte, vădit iritată. Din făraş s-a împrăştiat nisip.

„Vezi?”, îmi venea să-i spun. „Familia Heap e binevenită aici! Degeaba te-ai purtat cu Gemma ca o vacă!”

Bunicul a reglat antena televizorului, pe care o prelungise cu două umeraşe de sârmă şi cu bandă izolatoare.

— Cum îl cheamă pe fratele Gemmei? a întrebat el.

— Îl cheamă Pete.

El n-ar fi venit aici în veci.

— O să ni te alături, Angie? a întrebat bunicul, zgâlţâind din nou antena. Aşa sper!

— Merg la St. Ives ca să văd eclipsa împreună cu prietenii mei, a răspuns Angie.

„Slavă Domnului!!” m-am gândit eu.

— Ce atmosferă o să fie! a exclamat bunicul. Şi, ştii, să nu te uiţi direct la...

Bunica s-a răsucit pe călcâie, gata să iasă din cameră.

— O, Herbert, te rog! Las-o pe Angie să-şi vadă de treabă. Casa e cu susul în jos!

— Ei bine, asta e treaba lui Viv, nu-i aşa? a mormăit Angie.

Bunica, al cărei auz se ascuţea atunci când te aşteptai mai puţin, s-a răsucit brusc, făcând-o pe Bertha să-şi umfle penele.

— Poftim?

— Îmi pare rău, a răspuns Angie, fără să-i pară rău. N-ar fi trebuit să spun asta. Nu e cazul să comentez eu despre

menajera voastră, a adăugat ea, radiind de o energie furioasă care părea să fi izbucnit din senin şi care se revărsase, în mod neaşteptat, pe nedrept, dintre toţi oamenii, asupra Viv. Şi ştiu că aici e o situaţie specială, mai puţine opţiuni şi tot restul.

— De fapt, mizeria pe care o fac fetele e treaba ta, Angie! a spus bunica pe un ton răspicat. Pentru asta te plătesc, a subliniat ea, ridicând dintr-o sprânceană. Nu ca să faci ordine în atelierul lui Charles, deşi, fără îndoială, asta trebuie să fie o treabă mai interesantă!

Angie şi-a dat ochii peste cap. Acela a fost momentul. Bunica ar fi putut s-o concedieze atunci şi acolo, sau Angie ar fi putut să spună că-şi dădea demisia, şi totul ar fi ieşit altfel.

— A, şi nu uita de rufele şi camerele fetelor, da? Pe palier se simte un miros ciudat!

După ce a avut ultimul cuvânt, bunica s-a întors şi a părăsit camera.

Angie a făcut o grimasă. Ura să facă orice fel de menaj.

— Mă simt ca femeia de serviciu a Mariei Antoaneta, a bombănit ea, coborând pe scară cu coşurile de rufe murdare ale surorilor mele şi lăsând în urmă un şir de şosete căzute.

Eu însămi făceam câtă curăţenie puteam, aşa cum îmi cerea mama la noi acasă. Dar surorile mele tratau Rock Point ca pe un hotel. Flora era de departe cea mai rea, podeaua dormitorului ei fiind un câmp de luptă pe care zăceau chiloţi, costume de baie umede şi prosoape pline de nisip. Surorile mele nu vedeau niciodată mizeria pe care o făceau.

— Nu uita de şedinţa de pozat, Lauren! a spus Angie în drum spre vestibul, lăsând în urmă o dâră de ranchiună.

Am încercat să-mi închipui ce se întâmplase, cu ce anume o înfuriase Viv pe Angie, de ce...

— Nu te gândi prea mult la asta. E doar energia bulversantă a eclipsei, Lauren, a spus bunicul îndreptându-se spre fereastră, cu mâinile împreunate la spate, şi apoi deschizând larg un oblon şi dând la iveală priveliştea aprinsă a mării şi a cerului, care păreau luminate de un foc îndepărtat. Nu simţi? E în aer! *Tulburare*, a adăugat el, desfătându-se, absorbit de privelişte. Temperatura o să scadă şi, dacă avem noroc, o să vedem umbra lunii *gonind* spre noi dinspre vest, cu nouă sute de metri pe secundă. Ca o explozie inversată, a explicat, întorcându-se spre mine cu o lumină intensă în ochi, arătând exact ca tata atunci când lucrul la un tablou mergea bine. Viteza areolară, Lauren! Am aşteptat asta toată viaţa, habar n-ai tu!

Îndreptându-mă spre atelier, m-am oprit pe palier, chiar în faţa uşii verzi, surprinsă să aud glasul lui Angie – o şoaptă precipitată, pe care n-am reuşit s-o desluşesc –, iar apoi glasul Florei, care spunea:

— În nici un caz...

— O, salut, Lauren! a exclamat Kat în clipa în care am intrat, de parcă le-ar fi avertizat pe celelalte două de apariţia mea.

Stăteau lângă poliţă, iar borcanele de sticlă sclipeau în spatele lor.

Angie îşi păstrase expresia sfidătoare. Kat şi Flora au zâmbit exagerat. Nu înţelegeam. De ce erau adunate aici cu toatele? Şi de ce conversaţia lor se oprise brusc?

— Ei bine, intră!

În timp ce se îndepărta, Angie a ezitat, aruncându-le surorilor mele o privire peste umăr. O expresie ciudată – de îndoială sau de regret – i-a fulgerat pe faţă, de parcă ar fi vrut să spună altceva.

A închis uşa în urma ei cu un clic.

— Despre ce-a fost vorba?

Inima îmi bătea cu putere, de parcă ar fi ştiut ceva ce eu nu ştiam.

Flora a început să se uite într-o oglindă argintată, care atârna pe perete. Am ştiut că mă privea şi pe mine în reflexia ei.

— A, doar îl căuta pe tati! Doar ştii cât e de obsedată, Lauren!

Nu-mi dădeam seama de ce n-o credeam.

— Unde e tata?

— S-a dus să-şi cumpere ţigări, a răspuns Kat, vorbind apoi cu glas îngroşat, masculin, ca să-l imite pe tata: Să nu fumaţi niciodată, fetelor! E un obicei dezgustător! Apropo, unde e pachetul meu de Camel?

— Dar se întoarce, nu-i aşa?

Trebuia să ştiu. Mai devreme, în timp ce îmi schiţa mâna, părea gata să renunţe la *Fete cu colivie*. Ceva îi zdruncinase încrederea în portret. Eram îngrijorată.

— De ce nu s-ar întoarce? a întrebat Kat, trântindu-se pe canapea, picior peste picior, şi începând să-şi pigulească lacul albastru de pe unghii.

Nu mi-a trecut prin minte nici măcar să încerc să le explic. De la întâmplarea cu terasa, se instalase între noi o stânjeneală acută. Nu puteam să nu le iubesc pe Kat şi pe Flora, să nu vreau mereu să le fac pe plac şi să nu vreau cu disperare să mă iubească şi ele pe mine, dar n-aveam încredere în ele. Tot ce-mi doream era să se termine cu eclipsa, să revină totul pe drumul cel bun, iar vara să înceapă din nou.

— Uf! Vârfuri despicate! a exclamat Flora, cercetându-şi părul, care era aproape alb de la soare, iar după aceea a luat o foarfecă lipicioasă şi i-a întins-o lui Kat, simulând că o înjunghie în stomac. Taie-mi-le, Kat!

— Buclele tale feerice, de copil-vedetă? Lasă-le pe mâna mea! a strigat Kat, începând să taie cu entuziasm, dar nu

în linie dreaptă. Eşti încântată de ziua de mâine, Lauren? m-a întrebat, privindu-mă şi continuând să taie.

Am încuviinţat din cap, nervoasă din pricina anunţului pe care trebuia să-l fac. În cele din urmă, le-am dat vestea:

— Vine şi Gemma.

Kat s-a oprit din tăiat, aruncându-i o privire Florei. Acolo unde li s-au întâlnit privirile s-a produs o minusculă scânteie albastră, la fel ca reflexia fulgerătoare a foarfecii. Şi m-am simţit, pentru o fracţiune de secundă, ca şi cum m-aş fi întors pe terasă, cu un moment înainte să alunec.

— Ei bine, sper că e gata de petrecere! a spus Flora, iar apoi, privindu-şi reflexia din oglindă, a tresărit. Au, Kat! Termină, Edward Mâini-de-Foarfece!

A apărut tata, cu o ţigară neaprinsă în gură. Şi-a aruncat pe masă, zgomotos, cheile maşinii.

— O, Doamne, fără tunsori noi! Portretul ăsta e şi aşa destul de dificil. Pe poziţii! Ştiu, ştiu, o să fiu rapid. Şi fără şedinţă de pozat mâine. Nu în fiecare zi pot să văd o eclipsă împreună cu fiinţele umane pe care le prefer tuturor celorlalte de pe planetă, nu?

Şi-a luat bricheta de metal de pe capacul unui borcan cu lac foarte inflamabil şi şi-a aprins ţigara, iar flacăra i-a luminat faţa, pe care se vedea acea nouă încruntare neliniştită. De data asta, n-a pus muzică. Şi starea de spirit era diferită, grea, ca şi cum ceva ne apăsa pe toţi, aşteptând eliberarea.

După un minut sau două, Kat şi Flora au împărţit walkmanul – câte o cască fiecare –, murmurând versurile pe măsură ce le auzeau cântate. M-am conectat la valuri şi la hârşâitul pe care-l făceau tenişii tatei de pe podea. El a făcut un pas înapoi şi după aceea un pas înainte, ca un boxer în ring. Ochii i s-au îngustat până când au ajuns două fante gri, precum ochii de rechin, trecând de la noi la pânză, şi din nou de la pânză la noi. A continuat să

mormăie printre dinţi, uitând că eram acolo, pierdut, încetul cu încetul, în tablou.

Peste umărul lui, am văzut uşa atelierului deschizându-se, doar un centimetru sau doi. O şuviţă de păr s-a ondulat în prag. Am simţit cum cădea cerul pe mine. Era Angie. Din nou. Transfigurată. Îi străluceau ochii, de parcă simpla prezenţă a tatei ar fi înfipt smaralde în ei.

— Eu sunt! Scuze pentru deranj!

— Salut, Angie! a exclamat tata.

Mâna cu care picta a rămas nemişcată, iar pe faţă i-a apărut o expresie ciudată.

— Voiam doar să te anunţ, Charlie, că pot să rămân un pic mai mult azi, a spus ea cu un glas care devenise catifelat, iar apoi a aruncat, zâmbind, o privire la chiuvetă, la harababura de pensule şi de urme de vopsea. Aş putea chiar să fac un pic de ordine! Deci, totul e pregătit, să ştii. Pentru sesiunea noastră de mâine, Charlie.

Ce sesiune? Despre ce vorbea? Mi-am ţinut respiraţia, aşteptând ca tata s-o corecteze, iar invazia ei să ia sfârşit. Surorile mele au continuat să cânte după walkmanul pe care îl împărţeau, fără să ştie că era ceva în neregulă.

— Grozav! a răspuns tata, punând pensula pe pânză.

M-am uitat pe fereastră, muşcându-mă de partea de dinăuntru a obrazului. Străduindu-mă să nu plâng, am încercat să nu mă gândesc la mâinile lui Angie punându-şi amprenta peste tot prin atelier. Cerul se înroşea la apus, iar norii, care semănau cu nişte flăcări, erau mânaţi în dreapta şi-n stânga de vânt. Cuvintele bunicului despre eclipsă – „o explozie inversă” – mi-au revenit în minte. Şi am ştiut ce trebuia să fac.

31. KAT

Uşa dressingului e întredeschisă. Privind înăuntru, Kat e surprinsă să le vadă pe Flora şi pe Angie stând acolo şi uitându-se una la alta. Atmosfera e încărcată electrostatic.

— Aţi ratat o partidă grozavă de înot! spune ea, dar nimeni nu-i răspunde, iar pe palier pluteşte mirosul diafan de şampon, de la duşul de după înot al lui Lauren. Nu mi-aţi văzut...?

— Angie poartă... adică *şterpeleşte* hainele bunicii! o întrerupe Flora.

Cu o mână-n şold, Angie se întoarce, sfidătoare, în faţa mesei de toaletă cu oglindă, drapată într-un caftan turcoaz, brodat cu şiruri de scoici în jurul decolteului triunghiular. Recunoscându-l, un fior de emoţie dulce-amăruie străbate coloana vertebrală a lui Kat.

— Cu greu s-ar putea numi furtul secolului! spune Angie.

O pălărie de fetru zboară prin camera mică, iar Kat îl vede pe Raff scotocind în garderobă.

— Facem ordine în casă, explică Angie.

Inelul ei de logodnă aruncă scântei peste masa de toaletă, unde mâinile de ceramică albă, ca nişte amputaţii abandonate, sunt încă împovărate de brăţările şi de colierele bunicii.

— Nu, *noi* facem! Eu şi surorile mele! spune Flora, cu glas tremurător.

Raff se trânteşte pe podea, trăgând după el, vesel, o pradă consistentă din conţinutul garderobei.

— Lucrurile bunicii sunt ceva destul de personal, Angie! încearcă să explice Kat.

Se pare că problema depăşeşte limitele însuşirii unui caftan, că s-a intrat în altceva.

Apucându-se de piciorul lui Kat ca să se echilibreze, Raff se ridică şi bagă un picior, iar apoi pe celălalt, într-o pereche de pantofi de lac, cu tocuri înalte. Clămpăneşte cu ei prin încăpere, târând după el un guler de vulpe, ca pe un câine în lesă. Starea de spirit din cameră nu se îmbunătăţeşte.

— Bunica voastră a murit acum un an. Nimeni n-a vrut nimic de aici până astăzi, spune Angie, fără să prindă ideea. Am vrut doar să aleg câteva lucruri pentru luna de miere. M-am gândit că aş fi putut să-i fac o surpriză plăcută lui Charlie.

— O, Doamne..., mormăie Flora.

Kat tresare şi ea, iar apoi se gândeşte din nou la lipsa telefonului. Se simte ca şi cum ar exista pe două planuri paralele – priveliştea frumoasă de la Rock Point şi viaţa ei reală, presantă –, cu câte un picior blocat în fiecare dintre ele.

— Vreţi totul pentru voi, inclusiv pe tatăl vostru, Flora! răspunde Angie cu glas tremurător. Aşa cum nu voiaţi să-l împărţiţi cu Lauren pe vremea când eraţi mai mici! strigă, iar cuvintele ei ricoşează prin cameră. Nici eu n-am uitat asta.

Cuvântul „nici” face ca pulsul lui Kat să se accelereze brusc.

— O să vorbim cu tata! răspunde Flora cu înverşunare.

Până acum, Flora şi-a menţinut o conduită civilizat-încordată faţă de Angie, dar mănuşa a fost aruncată. Fascinant. Asperităţile ei n-au fost netezite în întregime de ani întregi de căsnicie şi de liste cu lucruri de făcut, aşa cum se temea Kat. În adâncul sufletului, încă e Flora, sora ei, partenera ei de infracţiuni, împreună cu care a chicotit până când le-au dat lacrimile, a înotat, s-a certat şi a complotat.

— Dar, desigur, aţi vorbit deja amândouă cu el, nu? Ieri în atelier! spune Angie, iar colierul cu numele ei îi tremură la gât.

— Oarecum.

Dar singurul lucru la care se poate gândi Kat este expresia de pe chipul tatălui ei în timp ce schiţa aceea cu nudul plutea spre podeaua atelierului, gestul lui de a o înhăţa şi de-a o ascunde.

— Ar trebui să-ţi dai seama că o să fie nevoie de mai mult de câteva cuvinte de la tine sau de bileţele pline de ură ca să ne anuleze nunta! adaugă Angie.

— Ăăă... ce legătură au bileţelele cu nunta ta?! întreabă Kat, uluită, privindu-l pe Raff cum face încă o tură entuziastă prin cameră.

— Şicanele astea sunt semnele proastei primiri pe care mi-o faceţi, nu-i aşa? se stropşeşte Angie, scoţându-şi cerceii cu clipsuri – nişte păuni aurii – şi trântindu-i pe masa de toaletă. Fii sigură că tu şi surorile tale vă descurcaţi perfect în privinţa asta şi fără ele!

— O, las-o moartă! se răsteşte Flora.

— N-am scris noi bileţelele, Angie, spune Kat pe un ton calm, asumându-şi de data asta postura de pacificator şi încercând să calmeze lucrurile.

— Da, cum să nu! Şi tipul cu câinele negru, câinele pe care Raff a ieşit să-l mângâie? Omul care pare să fie mereu prin preajmă ori de câte ori ies din casă să fumez? întreabă Angie, încrucişându-şi braţele. Ei bine, poţi să-i spui că am avut de-a face cu gangsteri la Londra şi că am văzut destule pe la uşile cluburilor la vremea mea şi că, dacă încearcă să mă intimideze...

— *Gangsteri?* mormăie Flora, îngrozită.

Kat face o conexiune rapidă în legătură cu noua posibilitate de a o contracara pe Angie.

— Ia stai aşa! Ai adus cu tine vreun soi de probleme de la Londra, Angie? Tipul ăsta, anvelopa ta...

— Nu încerca să mă transformi pe mine în personajul negativ! răspunde Angie repede, poate că prea repede, iar gura îi zvâcneşte. Aşa cum a făcut sora ta...

Iată cum se prefigurează din nou o conversaţie mai dificilă decât prevăzuse Kat.

— Apropo, ştiam şi pe atunci că-mi ziceaţi „Monstrul”, spune Angie, începând să-şi tragă caftanul bunicii peste cap şi dând la iveală un slip de satin legat cu şnururi, o burtă rotunjoară, iar apoi, în timp ce se întoarce, o şopârlă tatuată deasupra şoldului, cu cerneală înverzită de vreme. V-am urât pe toate trei pentru asta!

— Şi totuşi, ai crezut că e o idee bună să revii în viaţa noastră? întreabă Flora.

— Să ştii că n-a fost... o idee, răspunde Angie, ştergându-se la ochi şi lăsându-şi pe piele o urmă de rimel, în timp ce dinspre corpul ei, pe care slipul îl face să pară vulnerabil şi oarecum micşorat, vine un miros de sudoare. Îl iubesc pe tatăl vostru!

— Abia dacă-l cunoşti!

Flora îl ridică pe Raff. Pantofii cu tocuri, care îi atârnă de picioruşe, cad pe podea, troncănind. Băieţelul ţine strâns gulerul de blană de vulpe.

Nici măcar Kat n-ar pretinde vreodată că-şi cunoaşte tatăl, nu cu adevărat, nu în labirintul inimii lui. Charlie e un adevărat hăţiş psihologic, în care se pierde pe el însuşi, la fel ca oricare alt om aflat într-o astfel de situaţie. Hăţişul ăsta e singura lui cale de a exista, felul său de a da sens lumii, fundătura lui, ieşirea lui.

— Ba îl cunosc, Flora! Chiar îl cunosc. Suntem două piese de formă atipică, ce se potrivesc împreună, răspunde Angie, punând caftanul la loc pe umeraş şi întorcându-se spre ele, cu expresia feţei îmblânzindu-i-se în timp ce

vorbeşte despre tatăl lor. Nordul şi sudul! Sabia şi teaca. Suflete-pereche.

În clipa aceea, lui Kat aproape că-i pare rău pentru Angie, fiindcă tatăl ei a iubit multe femei şi toate au crezut, probabil, că erau sufletele lui pereche. Iar el încă o jelea pe Dixie pe vremea când şi-a început relaţia cu Angie. Vrea să-i spună lui Angie că, în ceea ce-l priveşte pe Charlie, s-ar putea ca întreaga poveste legată de căsătorie să nu fie decât o dorinţă de a trăi acea consolare din trecut, când el a suferit din cauza pierderii *altei* femei. Dar constată că nu poate să verbalizeze aşa ceva.

— Iubesc fiecare celulă din el, întotdeauna l-am iubit, adaugă Angie, suspinând. Şi o să lupt pentru el, înţelegeţi?

Tăcute şi oarecum solemne, cele două surori ascultă cum Angie tropăie pe scări, iar Kat îşi dă seama că n-a luptat niciodată pentru vreo relaţie. N-a fost niciodată suficient de curajoasă încât să rişte să eşueze în acea luptă şi se întreabă cât de diferită ar fi acum viaţa ei dacă ar fi făcut-o.

Flora şopteşte peste capul lui Raff:

— Kat, chiar înainte să intri, a adus în discuţie eclipsa. În faţa lui Raff! M-a provocat!

— Aha, mi-am dat eu seama că am întrerupt o discuţie delicată!

Kat aşteaptă ca Flora să continue să-i povestească. Un pescăruş trece pe lângă fereastră, ducând în plisc un peşte argintiu, strălucitor, care se zvârcoleşte.

— Angie mi-a amintit ce i-am spus despre Gemma şi Lauren, spune Flora, îmbujorându-se şi punându-şi palmele peste urechile lui Raff. Gluma aceea stupidă.

Kat se ciupeşte de nas şi-şi aduce aminte că ea şi Flora, prefăcându-se că aveau bune intenţii, i-au spus lui Angie că între Gemma şi Lauren era „ceva”. O idioţenie. O josnicie.

Nu şi-au imaginat că Angie ar fi putut să-i spună bunicii. Sau au sperat ca ea s-o facă? Oare şi-au dorit-o, în secret? Acum Kat nu mai e sigură de asta, dar îşi dă seama că întreg acel trecut pare din nou foarte aproape. De parcă ar putea să mai conteze. Cu mai puţin de o oră în urmă, atunci când Lauren a întrebat-o de ce bunica n-a vrut-o pe Gemma în preajmă, Kat a reuşit să mintă – o minciună nevinovată, ca să-şi protejeze sora de răni suplimentare –, dar a fost greu şi neplăcut să facă asta. Dintr-odată, simte că sunt mult prea multe de lămurit. Simte nevoia să se detaşeze, refuzând să se confrunte cu toate astea; preferă să asculte chemarea datoriei.

— Nu mi-ai văzut telefonul, nu-i aşa?

— L-am auzit sunând în camera ta, răspunde Flora, întorcându-şi faţa.

În dormitorul ei, Kat se aruncă asupra lui – viaţa ei de adult, viaţa ei reală, validarea ei – şi derulează frenetic prin apelurile pierdute: din nou avocatul, Blythe, asociatul ei, Scarlett... Kofi. Ce...?! Un apel primit. Cu durata de unsprezece minute şi treizeci şi trei de secunde.

32. LAUREN, 2019

Lauren aude scârţâit de podele la uşa dormitorului ei. O secundă mai târziu, Flora dă buzna, iar apoi se opreşte, fixând cu privirea degetele lui Lauren, încleştate pe mânerul sertarului de la birou.

— O, n-am vrut să te deranjez...

— Nu m-ai deranjat! exclamă Lauren, închizând repede sertarul şi făcându-şi planul de a-i scrie Gemmei mai târziu. Tocmai am ieşit de la duş!

Dar încă simte frigul oceanului pe sub piele, intrat până în oase. Cumva, e o senzaţie plăcută.

— Intră, intră! îşi îndeamnă ea sora.

Flora păşeşte în cameră, aruncând o privire în jur, de parcă şi-ar lua notiţe în gând. Are o energie zgomotoasă, uşor maniacală. Părul ciufulit o face să pară mai tânără.

— Mâine o să înot cu tine şi cu Kat. O nebunie finală în ultima noastră zi! rosteşte ea energic, de parcă ar încerca să se convingă. Înainte să pornim cu toatele la drum. O să fie...

— Ca pe vremuri, completează Lauren, zâmbind.

— Da, spune Flora pe un ton mai puţin sigur. Poate că da.

Lauren îşi desface turbanul făcut din prosop şi-şi trage pe ea puloverul de lână shetland, după care îi aruncă Florei un zâmbet nedumerit.

— Eşti bine?

— Tocmai am avut o discuţie cu Angie, spune Flora, trântindu-se în pat, ridicându-şi picioarele şi dând la iveală tălpile şosetelor ei albe, care sunt murdare – o imagine cumva şocantă. Mi-am spus părerea, Lauren. Mă îndoiesc că o Angie o să mă mai ierte vreodată.

— Cred că Angie poate să facă faţă, răspunde Lauren, nedumerită.

Îşi înfige un deget într-un recipient cu vaselină şi-şi unge buzele, observând că oja cu care şi-a vopsit unghiile la Londra s-a cojit, şi încă în mai multe locuri.

— Am terminat, Lauren! spune Flora, înclinându-se într-o parte şi sprijinindu-şi capul pe o mână, iar privirea încetează să i se mai fixeze evaziv într-un punct median, deasupra sprâncenelor lui Lauren, devenind îndrăzneaţă, directă. Nu mai pot să fac pe drăguţa şi pe politicoasa! Poate că nu sunt o persoană atât de amabilă pe cât ar

trebui, adaugă ea, făcând apoi o pauză. Poate că n-am fost niciodată.

Lauren stă pe marginea patului, dezarmată, neştiind ce să spună. O suflare de vânt mişcă perdeaua pe bara de care e prinsă, un sunet cunoscut din copilărie: pânză, aer şi inelele de metal ale perdelelor, întreaga climă croindu-şi drum înăuntru.

— Îmi pare rău, Lauren, spune Flora cu glas scăzut. Îmi pare rău că n-am fost cea mai bună soră.

— N-aveam nici o soră, iar apoi v-am dobândit pe tine şi pe Kat, răspunde Lauren, stând întinsă pe pat, lângă Flora, aşa cum obişnuiau cândva, de parcă n-a trecut pic de timp de la verile adolescenţei lor, şi trebuind să reziste tentaţiei de a se întinde şi de a se apuca să împletească părul Florei. Nu eraţi surorile pe care mi le-am imaginat, dar nici nu mai eram singură. Iar asta mi s-a părut uimitor, crede-mă!

— Vorbele tale mă fac să mă simt deopotrivă foarte fericită şi total nefericită, Lauren.

Glasul de bariton al tatălui lor bubuie de pe coridor:

— Flora!

— Poftim! Ascultă-l! E agitat. Reuniunea asta a mers prost. Şi o să meargă şi mai prost, spune Flora, răsucind un nasture de la plapumă înainte şi înapoi, după care îşi ridică privirea, sfioasă. Ştii ceva? Am răspuns la telefonul lui Kat în timp ce voi două vă aflaţi în golf. Era Kofi.

— Poftim?!

Lauren crede că n-a auzit bine.

— Numele lui Kofi a apărut pe ecran... N-am putut să mă abţin. Ştiu, ştiu, murmură Flora, în timp ce Lauren tresare. Kat o să-mi sară la gât! Kofi, chiar şi ca subiect de conversaţie, e interzis. Iar el mi-a spus... Kat a ascuns ceva..., îşi începe Flora destăinuirea, apropiindu-se şi mai

mult, ceea ce face să se simtă mirosul acru al vinului de seara trecută, care-i stăruie în respiraţie.

— Flora! strigă Charlie din nou.

— Vorbim mai târziu.

Flora pleacă, intrând apoi în camera alăturată. Îi spune lui Raff să stea cuminte cât timp are ea o discuţie între adulţi, la parter. Apoi, revenind, îi întinde mâna lui Lauren.

— Vii cu mine? O să am nevoie de tine, de partea mea!

— Întotdeauna am fost de partea ta, spune Lauren, simplu, lăsându-se trasă de pe pat de sora ei.

Bucătăria seamănă cu o pictură olandeză, încărcată de detalii şi plină de umbre. La ferestre, cerul dimineţii târzii e coborât şi alb, de parcă a făcut o burtă de zăpadă. Mâinile împletite ale lui Angie şi Charlie sunt întinse pe masă, ca o declaraţie de intenţie. De asemenea, pe masă e pâine. Un borcan cu dulceaţă roşie-rubinie. Un calup de unt. Sclipirea tacâmurilor de argint mătuit ale bunicii.

— Staţi jos, spune Charlie, ursuz.

Lauren se lasă pe scaunul bunicului, cu şezutul lustruit în decursul vremii de pantalonii groşi, de catifea, ai acestuia, şi-şi lunecă mâinile de-a lungul braţelor lui netede, aşa cum făcea cândva bunicul.

— Discordia asta trebuie să înceteze! Imediat!

Charlie arată ponosit, cu nasturii cămăşii încheiaţi strâmb. Dar toată lumea a căzut rapid pradă delăsării în ultimele două zile la Rock Point, cu vigilenţa corodată de sare şi de umezeală. Pentru Lauren, asta n-a fost o schimbare prea mare.

— Fetelor, dacă îmi căutaţi defectele, o să le găsiţi. Fiţi sigure că mai am rezerve neexploatate, spune el, făcând apoi o pauză teatrală. Cu toate astea, dacă o să căutaţi un punct comun între voi şi Angie, o să găsiţi şi asta!

Kat pufneşte, sprijinindu-se cu spatele de insula de bucătărie, cu degetele sprijinindu-se uşurel pe telefon, de

parcă ar fi un pistol cu care ar putea fi nevoită să tragă în orice moment. Starea ei de spirit alertă de după înot pare să se fi transformat într-o atitudine defensivă şi fragilă. Asta implică priviri frecvente, sumbre, pe care i le aruncă Florei, care stă, încordată, pe marginea canapelei de ratan. Lauren se foieşte pe scaun, dorindu-şi dintr-odată să fie afară, tropăind pe vârfurile stâncilor.

— Ştim cu toţii că nu e vorba despre cine poate să ia rochiile mamei mele doar pentru ca, mai târziu, să le trimită, discret, la un magazin de caritate, spune Charlie în timp ce picură dulceaţă pe o bucată de pâine şi o întinde cu dosul linguriţei. E vorba despre trecut, mârâie el. Despre un trecut pe care nu putem să-l anulăm.

„Şi despre care n-o să discutăm”, se gândeşte Lauren.

— Îndrăznesc să spun că nici bileţelele acelea nebuneşti n-au creat tocmai o dispoziţie de petrecere, adaugă el.

Angie se apleacă şi-i culege o firimitură de pe cămaşă.

— Sau cauciucul tăiat. Sau şoferul psihopat, apărut în mod straniu, spune Kat.

În liniştea încordată care se înstăpâneşte, Lauren ascultă scârţâitul metalic al leagănului din colivia Berthei. Aleargă cu gândul înainte şi înapoi, neliniştită, înfierbântată, către Jonah, străinul care i s-a părut cunoscut pe când călătorea cu trenul şi pe care acum îl zăreşte mereu în jur, cu capul plecat, cu gluga ridicată. Nu înţelege cum a ajuns atât de repede s-o obsedeze o persoană pe care abia a cunoscut-o. De fiecare dată când se uită pe fereastră, nu poate să nu-l caute din priviri atât pe el, cât şi punctul negru reprezentat de câinele lui. După ziua de azi, în mod frustrant, n-o să mai aibă ocazia să afle ce joc face el. Dacă a scris bileţelele, şi de ce.

— Oricine ar fi, indiferent de motivaţia lui, îmi miroase a cineva care refuză să facă următoarea mutare, spune Charlie, scoţându-şi ochelarii şi apucându-se atât de strâns

de rădăcina nasului, încât lasă pe ea urme de degete, iar apoi uitându-se direct la Lauren, care descoperă, şocată, că ochii lui sunt plini de lacrimi. Moartea mamei tale mi-a dat o lecţie, Laurie! Timp de treizeci de ani, n-a trecut nici o zi în care să nu regret..., începe să spună, dar apoi se opreşte, ceea ce o face pe Angie să-i arunce o privire îngrijorată, de parcă s-ar putea să nu-l fi auzit niciodată recunoscând aşa ceva. Ei bine, că am dat-o-n bară atât de spectaculos. Dar Dix a murit, adaugă el, pocnind din degete. Şi asta e. Stadiul patru. Sfârşit. Nici o posibilitate de revanşă. Nici o reînnoire a relaţiei noastre.

Lauren clipeşte, uluită. Părinţii ei, cel mai puţin probabil cuplu, au devenit un cuplu şi mai puţin probabil odată cu trecerea anilor. Oare tatăl ei chiar şi-a închipuit că el şi Dixie aveau să fie din nou împreună peste trei decenii? De neimaginat! Şi totuşi, a existat întotdeauna o schimbare în ochii lui Dixie ori de câte ori era pomenit numele lui Charlie, o lumină care se aprindea, o lumină care nu strălucea pentru nimeni altcineva. Şi nu s-a aşezat niciodată cu adevărat la casa ei, ci a rămas cu totul independentă, de teama de a nu fi rănită şi dezamăgită din nou. Lauren înghite în sec, năpădită de sentimentul unei pierderi incomensurabile: uniunea părinţilor ei, după care tânjise pe vremea când era mică, a fost posibilă, dar nu s-a realizat niciodată.

— N-o să mai fac greşeala asta, declară Charlie.

Se întoarce şi-şi pune uşurel mâna pe obrazul lui Angie.

— Mă bucur să ştiu că le-ai iubit şi pe mamele noastre, tată, spune Kat pe un ton glacial.

Flora se uită în podea, muşcându-şi buza de jos.

Vechile rivalităţi se redeşteaptă, amintind de faptul că, oricât de mult şi-ar fi dorit Dixie ca Lauren să ajungă la inima surorilor ei, probabil că o parte din ele o să se

retragă întotdeauna. E vorba de un resentiment îngropat prea adânc ca să mai poată fi desprins dinlăuntrul lor.

— O, le-am iubit, bineînţeles că le-am iubit, răspunde Charlie pe un ton scăzut, plin de sinceritate. Aţi fost concepute cu dragoste. Asta e tot ce contează.

Kat ridică dintr-o sprânceană.

— Vorbeşti serios? Nu eşti prea sever cu tine însuţi!

— O, termină! o repede Charlie, care şi-a pierdut răbdarea. Nu trebuie să vă amestecaţi niciodată în relaţiile celorlalţi!

— Nu ştiu ce să zic despre *asta*, spune Kat, aruncându-i Florei o privire circumspectă, care confirmă că ştie că sora ei a răspuns la telefon şi a vorbit cu Kofi.

Flora face feţe-feţe. Lauren simte descărcările de energie dintre surorile ei. Le simte şi Bertha, care începe să cârâie.

— Ura! strigă Kat, zâmbind în timp ce priveşte ecranul telefonului, fiindcă tocmai a citit un mesaj proaspăt primit. Confirmat! Sunt pe lista de pasageri a zborului de astă-seară!

— Dar... dar..., se bâlbâie Flora, îngrozită, o să lipseşti în ultima noastră seară.

Faţa tatălui lor se crispează din cauza dezamăgirii.

— Ce-i asta, Kat? Când naiba ai făcut rezervarea?

— Chiar acum. A făcut-o Scarlett, asistenta mea.

Kat îi aruncă o privire Florei.

Charlie se apleacă înainte, cu palmele întinse pe masă şi având aerul unui patriarh neglijat.

— E lipsă de bune maniere să pleci mai devreme, Kat! tună el.

— Tată, răspunde Kat pe un ton ceva mai afectuos, tu deseori nu vii deloc la reuniunile de familie!

— Atunci, bine! Fă cum vrei! răspunde el, lăsându-se pe spate în scaun, încrucişându-şi braţele şi dregându-şi glasul. Aţi hotărât cine ce primeşte?

— Sistem de etichete autocolante, spune Flora, pufnind pe nas. Şi o să avem nevoie de un om cu o dubă, ca să luăm totul. Nu pot să pun o pendulă în portbagaj!

Pentru o clipă, Charlie pare descurajat. Frânt, chiar. Lauren se întreabă dacă nu cumva a devenit conştient dintr-odată de faptul că sunt împărţite bunurile părinţilor lui.

— Cunosc nişte oameni care pot să mă ajute la transport, adaugă Flora. Nu-ţi face griji, tată, o să rezolv! exclamă ea, aruncând o privire la comodă în timp ce se gândeşte la un plan de acţiune. Dar o să împachetez vesela în seara asta. O iau cu mine mâine. Tu n-o vrei, nu-i aşa, Lauren?

Lauren ezită, sfâşiată sufleteşte.

— Nu. Ia-o, Flora!

O răpăială de paşi mărunţi. Raff intră, părând mulţumit de el însuşi, cu mâinile la spate.

Pe chipul tatălui lor se înfiripă un zâmbet.

— Salut, Indiana Jones! Acum ai găsit *tu* lucruri grozave de luat acasă?

Raff confirmă, dând din cap. Lauren îşi pune în minte să-i spună Florei că a crescut un băiat minunat. Un băiat deosebit. Oricare ar fi rezultatul reuniunii ăsteia, fie că-i aduce pe toţi împreună, că-i desparte definitiv sau că se sfârşeşte într-o luptă cu pumnii în Las Vegas, ea e bucuroasă că a venit, doar pentru că a petrecut timp cu Raff, un tonic după săptămâni în care a fost absorbită de gândul la boală şi de durere.

— Raff a găsit un cadou! spune el pe un ton plin de mândrie, cu pieptul umflat. Pentru mătuşa Lauren!

— Pentru mine? întreabă ea, cu un râs surprins.

Inima i se topeşte. O aude pe Flora murmurând:

— O, Raff... nu...

Timpul îşi încetineşte mersul. Pâlpâie. Se opreşte în loc. Faţa de masă William Morris, comoda de un verde-mazăre, feţele palide ale celorlalţi, cu toatele devin doar un halou neclar, totul se reduce la pasărea împletită de Gemma, care se află în palma lui Raff. Apoi, întuneric.

33. LAUREN, 1999

Încă treizeci şi două de minute. Eclipsa începea să pară unul dintre acele evenimente care ar fi putut să fie mai distractive după ce se încheiau, ca, de pildă, Halloweenul, fiindcă ulterior puteai să vorbeşti şi să râzi pe tema asta ştiind că, desigur, totul rămăsese în urmă.

Mă simţeam ciudat chiar şi în aerul cu parfum de caprifoi al grădinii. Mă trezisem în zori, în clipa în care simţisem pe cineva stând şi privindu-mă din pragul uşii dormitorului. Pe jumătate adormită, văzusem cum uşa se închidea la loc, încetul cu încetul, dar nu văzusem şi cine era în spatele ei. După aceea, mă ridicasem, mă aşezasem pe scaunul de la birou, lângă fereastră, şi mă uitasem la primul şir de oameni care treceau peste vârfurile stâncilor, peste câmp, ca nişte furnici, cărând trepiede, camere video, scaune de camping şi rucsacuri. Invazia, după cum o numise bunica. Sau vremea petrecerii, după cum spusese Kat.

Eram pregătită pentru orice avea să urmeze, după ce îmi descurcasem părul îmbâcsit de sare şi de nisip şi-mi îmbrăcasem rochia cu imprimeu cu stele, astfel încât eu şi Gemma să ne potrivim, aşa cum conveniserăm. Numai că Gemma încă nu sosise. Iar după micul-dejun, Kat şi Flora se repeziseră sus, în camerele lor, ca să-şi caute în valize ţinuta potrivită, de parcă toată lumea urma să se uite la

ele, nu la cer. Nu mă invitaseră. Nu că aş fi vrut să fiu împreună cu ele. Nu că le-aş fi iertat pentru întâmplarea cu terasa. Iar surorile mele ştiau asta. Cred că se simţeau prost şi-mi purtau ranchiună pentru că le făcusem să se simtă prost. Sau cam aşa ceva.

Am alunecat de pe leagăn, am aterizat în vârful picioarelor şi m-am întors spre volieră. Deja eram afară de ceva vreme. Mă simţisem nelalocul meu în casă, ca şi cum nu s-ar fi apropiat o eclipsă, ci un cutremur, caz în care cel mai bine ar fi fost să evit tavanele. Dar stătusem tot timpul cu privirea aţintită la uşile serei, aşteptând ca tata să năvălească afară, atingându-se în trecere de palmieri şi de ierburile stufoase. Asta îmi doream, de fapt: doar o şansă să-i spun că Angie îmi fura rolul în atelier, adică în lumea pe care o iubeam atât de mult, şi că-mi făceam griji că, dacă nu-i mai eram de folos, el avea să dispară din viaţa mea la fel de brusc cum reapăruse, precum un duh aspirat înapoi într-o lampă. Voiam să-i spun tatei toate astea. Dar, din moment ce el nu venise după mine, eram acum tot mai sigură că nici măcar nu observase ce făcusem în atelier cu o seară înainte, iar lucrurile care mi se păruseră enorme ar fi putut să fie minuscule pentru el. Sau poate că adulţii vedeau doar ceea ce voiau să vadă. Nu erau mari observatori.

Dincolo de zidului grădinii, cineva a strigat:

— Cât de frumoasă e casa aia albă!

Apoi a început să se audă o muzică puternică, plină de ritm, care vibra în vânt, parcă sughiţând. Peruşii zburau în jurul volierei. Cu penajul umflat din cauza stresului, cei galbeni semănau şi mai mult cu pasărea de paie pe care încă îmi doream cu disperare s-o găsesc.

Mi-am dus degetele la buze.

— Şştt!

Peruşii nu m-au ascultat. Prezenţa mea îi făcea şi mai nervoşi, fiindcă nici eu nu eram calmă pe dinlăuntru. Păsările simt asta.

Am decis să mă strecor în casă şi s-o aştept pe Gemma acolo. Bertha a ridicat un picior, în semn de salut.

— Bună, am şoptit, trimiţându-mi gândurile printre gratiile coliviei, ca pe nişte avioane de hârtie, promiţându-i că acel al doilea răsărit al zilei n-avea să dureze mult.

— Nu ştie nici cum o cheamă! a scârţâit ea cu glasul bunicii, făcându-mă să zâmbesc.

— Lauren, eşti gata? Începe numărătoarea inversă! a strigat bunicul, dând buzna în bucătărie.

Avea părul vâlvoi, precum un profesor nebun. Era şi el treaz de ore bune, pe care şi le petrecuse reglându-şi camera foto şi făcând slalom printre ştirile de la televizor, cele de la radio şi cele difuzate în direct pe canalele de internet ale anumitor astronomi, deşi internetul se tot bloca chiar în anumite momente importante. Nici măcar prognoza meteo, care prevedea vreme înnorată, nu-i stricase bunicului starea de spirit.

— La Râpă! a strigat el.

— Dar Gemma încă n-a venit! am răspuns eu, de parcă el ar fi putut să amâne eclipsa până la sosirea ei.

— Ba este! E sus, împreună cu Kat şi cu Flo. E acolo de ceva vreme. Du-te şi cheamă-le jos! m-a îndemnat bunicul, dar ceva din expresia mea zdruncinată l-a făcut să mă privească mai atent, după care mi-a mângâiat obrazul cu dosul palmei. O să-ţi aduci aminte mereu de ziua asta, a adăugat el pe un ton blând. E ca o amintire pe care n-ai avut-o încă.

— Sunt sigură că Lauren, la fel ca noi, ceilalţi, n-are nici cea mai mică idee despre ce anume vorbeşti, Herb! a comentat bunica în timp ce trecea cu paşi mari pe lângă

noi, cu ochelarii de eclipsă la ochi, iar apoi a murmurat: Nu-mi place să mă bazez pe instrumentele astea...

Dar eu ştiam exact ce voia să spună bunicul. Ştiusem întotdeauna.

Pe surorile mele nu le înţelegeam. Iar acum, pe Gemma. De ce nu venise după mine?

Ajunsă pe coridorul de la primul etaj, am auzit râsete care veneau din atelier. Simţind cum mi se strângea stomacul, am strigat:

— Bunicul a spus să vă grăbiţi!

S-a auzi tropot de paşi. Flora şi Kat, urmate de Gemma, au început să coboare treptele în fugă, înghesuindu-se pe palier şi oprindu-se brusc la vederea mea. Mi s-a tăiat respiraţia.

Erau transformate. Aveau capetele încununate de nişte codiţe împletite, îmbinate cu fire colorate, care semănau cu nişte şerpi, iar unele dintre ele atârnau. Pomeţii le erau presăraţi cu sclipici şi-şi pictaseră pe faţă stele şi flori. Fusta de paiete argintii a Florei arunca sclipiri diamantine pe perete.

Chiar dacă Gemma purta aceeaşi rochie ca mine, nu mai era fiica lui Viv şi a pescarului Mike, slăbănog şi pistruiat, cu ochi neobişnuiţi, ca de macrou. Sau prietena mea de încredere. Se transformase, iar acum semăna mult mai bine cu surorile mele. Schimbase tabăra. Kat şi Flora o marcaseră şi o revendicaseră pe Gemma cu sclipiciul lor aplicat într-un strat gros, care, ori de câte ori clipea, i se scutura de pe pleoape de parcă ar fi fost solzi de peşte.

M-am uitat şi m-am tot uitat, până când n-am mai putut să mă uit. Mi s-a pus un nod în gât.

— De ce aţi fost în atelier?

— Acolo e cea mai bună lumină!

Flora şi-a pipăit cu degetul sclipiciul de pe obraji, verificând dacă era totul la locul lui. Şi ştiam că, orice s-ar

fi întâmplat în viaţa ei, ea avea să strălucească mereu: era una dintre acele fete, iar eu, nu.

De la baza scărilor, a răsunat glasul bunicului:

— Haideţi mai repede! Spectacolul e pe cale să înceapă!

Flora şi Kat au coborât la parter, dar Gemma a rămas în urmă.

— Nu fi supărată. Am vrut să te caut, mi-a şoptit ea. Dar Kat m-a prins. Au spus că trebuie să mă pregătesc. M-au obligat...

— De ce nu le înfrunţi niciodată? De ce le laşi să te facă să te simţi atât de... atât de măruntă?

Cuvântul acela aspru a sunat atât de dur, încât Gemma a făcut un pas înapoi. În momentul în care am vorbit, mi-am dat seama că mă adresam mie însămi, nu ei. Că eu eram cea care trebuia să-şi înfrunte surorile, să le determine nu se mai poarte cu ea ca şi cum ar fi fost un oaspete, ca şi cum n-ar fi avut dreptul să se afle la Rock Point. Aş fi vrut să-mi retrag cuvintele şi am murmurat:

— N-am vrut să spun...

Gemma s-a uitat în josul scărilor, unde tocmai se aflaseră surorile mele, aerul încă purtând, iscată de prezenţa lor, o amprentă de tulburare subtilă.

— Nu. Ai dreptate.

Bunicul ne-a chemat din nou.

— Îmi pare rău, am spus eu.

Gemma a ezitat, pe punctul de a pleca, de a merge acasă, de a îndrepta ziua şi vieţile noastre într-o nouă direcţie. În schimb, mi-a întins mâna, şi-a trecut degetele printre ale mele şi, fără să mai spunem un cuvânt, am coborât împreună scara, gata să vedem umbra lunii înghiţind soarele. Gata să asistăm la o cădere frumoasă a întunericului.

34. FLORA

Lauren cade graţios, fără sunet, ca o dansatoare sau ca un mânz. Urmează un moment de linişte – un moment de şoc – înainte ca toată lumea să se grăbească s-o ajute, împingând scaunele deoparte. Kat latră ceva despre poziţia de recuperare; Bertha ţipă. Raff izbucneşte în plâns. S-a întâmplat atât de repede: Raff dând la iveală pasărea de paie pe care o ţinea în pumn; Lauren dându-se jos de pe scaun, dar ratând marginea acestuia, de parcă şi-ar fi pierdut complet toate coordonatele de timp şi spaţiu.

— Aşa, Laurie! exclamă tatăl lor, aşezând-o pe un scaun şi luându-i în mâini faţa în formă de inimă. Eşti bine, dragă?

Lauren dă din cap cu o mişcare vagă, adeverind. Nu arată bine. Tenul ei are o paloare lucioasă, de parcă ar fi fardat cu un fond de ten mai deschis cu patru nuanţe decât cea normală. Ochii îi sunt enormi, transformaţi în găuri negre.

Angie îşi pune braţul pe după umerii ei.

— Of, iubito!

Charlie clatină din cap aproape imperceptibil, de parcă ar vrea să spună: „Nu tu, Angie, nu «iubito», nu acum!”

Dar n-are răgazul să rostească acele cuvinte.

Un suspin se rupe din pieptul lui Raff. Flora îl ridică şi îl mângâie pe spate, în timp ce-l lipeşte de ea ca şi cum ar fi un prunc chinuit de colici.

— Raff a greşit, scânceşte el.

Dar e vina ei. Ce naiba a avut în minte în momentul în care l-a lăsat să ia pasărea aceea? Totuşi, nu s-a gândit în ruptul capului că el avea să i-o înapoieze lui Lauren – la grădiniţă, Raff e băiatul care nu-şi împarte jucăriile cu

nimeni –, ceea ce înseamnă că, după cât se pare, a subestimat bunătatea fiului ei, inima lui mare.

— Stai să mă uit la tine! exclamă Charlie, despărţind cu o mişcare plină de tandreţe bretonul vărgat cu şuviţe albastre al lui Lauren şi dezvăluind o mică umflătură. Crezi că trebuie să meargă la doctor?

Florei îi ia o secundă să-şi dea seama că tatăl ei vorbeşte cu ea. De parcă i se adresează mamei aflate de faţă, adultului responsabil. Dar ea nu se simte astfel. Îl lasă jos pe Raff, se ghemuieşte lângă Lauren şi se uită în ochii abisali ai surorii ei. E un pic ca şi cum ai privi într-un lac adânc, întunecat, în care, sub oglinda apei, poate pluti în derivă un cadavru. La început, nu desluşeşte nimic şi simte cum i se răsuceşte o crampă în abdomen, un spasm provocat de teama că istoria se repetă. Dar apoi, slavă Domnului, la fel ca revenirea luminii după momentul de vârf al eclipsei, vede cum ochii surorii ei încep să se limpezească. Lauren arată către pasărea de paie de sub masă, căzută lângă o perlă din colierul rupt al Florei.

Acţionând rapid, Flora se apleacă şi ridică pasărea, strângând-o ca pe o grenadă de la care s-a scos cuiul. Şi e, într-adevăr, o grenadă emoţională.

— Am aşteptat mult timp, spune Lauren, cu mâna întinsă. Din tot ce e în casă, asta e ceea ce vreau, Flora. E tot ce vreau.

Flora ezită. Nu îndrăzneşte să se mişte.

— Dă-i-o, Flora! ordonă Kat.

— Nu mă aşteptam s-o mai văd niciodată, murmură Lauren, răsucind încet pasărea de paie între degete, iar, dintr-odată, faţa ei pare rotundă, devenind una de fetiţă, precum se întâmplă într-unul dintre acele montaje ale imaginii unei persoane care se schimbă în timp. Am avut senzaţia că Raff ţinea acea vară în mână, adaugă ea. Ştiu că nu prea are sens...

Ba da, bineînţeles că are! Iată motivul pentru care, din capul locului, Flora n-a vrut ca Raff să-i arate lui Lauren obiectul acela.

— Ei bine, ţi-ai revenit, mormăie Kat, minunându-se.

— Unde-ai găsit-o, Raff? întreabă Lauren cu glas scăzut.

— Coş, mormăie Raff.

— Într-un vechi coş de picnic, împins lângă peretele atelierului. Bunica, bătrână ciudată, trebuie s-o fi găsit şi s-o fi îndesat acolo! adaugă Flora, încercând să închidă subiectul, dorindu-şi să poată face acelaşi lucru şi cu pasărea, care, după părerea ei, fusese întotdeauna o piază rea.

— Adu-ţi aminte cum te-a acuzat bunica ta, Lauren! îi aminteşte Angie, înteţind tensiunea.

— Dar de ce-o fi făcut asta? se miră Kat.

Toată lumea se uită la Charlie, căutând răspunsuri.

— Mama mea a fost o femeie complexă, spune el în cele din urmă. A ţinut lucrurile aproape de inima ei, adaugă, scoţându-şi ochelarii şi frecându-se la ochi. O strângătoare compulsivă. O colecţionară.

În bucătărie se aude un bâzâit ciudat. Apoi se înstăpâneşte o linişte suspectă, care îi displace Florei, terorizată de gândul că, dacă nu sunt atenţi, s-ar putea prăvăli cu toţii în bucla temporală a acelei veri, ca printr-o trapă, unul după altul.

— Cere-i scuze mătuşii Lauren, îi şopteşte ea lui Raff.

— Nu, nu! N-are absolut nici un motiv să-şi ceară scuze! exclamă Lauren, întinzându-se şi strângându-i mâna lui Raff. Îţi mulţumesc că ai găsit-o! Eşti un băiat atât de bun, un băiat minunat, iar eu sunt atât de fericită că o am iarăşi!

Flora vede cum scade tensiunea din corpul lui Raff, ca atunci când tai colţul unei pungi de orez ambalate în vid. I se pune un nod în gât, fiindcă s-a obişnuit atât de mult să-

şi ceară scuze pentru comportamentul lui Raff, încât e copleşitor să audă că cineva îi mulţumeşte.

— Corect! Avem nevoie de un ceai, nu-i aşa, fetelor?

Angie umple cafetiera.

— S-ar putea să mă întorc în camera mea pentru scurtă vreme..., spune Lauren, ţinând posesiv pasărea, aşa cum făcuse Raff.

— Te conduc la etaj! se precipită Flora, ocolind temutul interogatoriu al lui Kat, în legătură cu telefonul. Tată, ai grijă de Raff! adaugă ea, fluturându-şi degetele spre copil şi zâmbind. Să nu se apropie de colivie, bine?

Flora umflă energic pernele lui Lauren, într-o încercare frenetică de a compensa... ei bine, totul. Cu o seară înainte, a stat în prag, uitându-se la Lauren cum dormea, în felul în care obişnuia s-o facă în prima vară pe care aceasta şi-o petrecuse la Rock Point, lăsând să se instaleze în mintea ei realitatea uimitoare a existenţei unei noi surori. Aşa făcuse şi în noaptea de dinaintea eclipsei, îşi aminteşte Flora. Fusese foarte neliniştită în ziua aceea, incapabilă să doarmă, având în abdomen o senzaţie de lichid, de gol, ca şi cum ceva decisiv era pe cale să se întâmple. Căutând companie, o vizitase pe Lauren în camera vecină, dar Lauren dormea adânc. Kat, de partea cealaltă a palierului, era şi ea pe jumătate adormită, aşa că Flora se târâse în patul ei şi, câteva ore mai târziu, se treziseră amândouă transpirate, încârligate în chip amuzant, alianţa lor fiind consolidată.

— Lauren..., începe ea acum, nerăbdătoare să-i povestească despre tot ceea ce i-a spus Kofi la telefon.

Dar reacţia lui Lauren la reîntâlnirea cu pasărea de paie, acum proţăpită în mod straniu pe noptieră, e o reamintire a faptului că sora ei simte lucrurile mai intens decât alţii, că pielea care stă între ea, lume şi vara aceea e mai

subţire, mai permeabilă, aşa că nu poate risca s-o supere şi mai tare. În consecinţă, se mulţumeşte s-o îndemne:

— Odihneşte-te!

— Sunt bine, crede-mă! protestează Lauren.

— Nu-i nimic rău în a te lăsa îngrijită, o dăscăleşte Flora, mângâind-o pe mână şi simţind cum i se rupe inima la vederea lacului cojit de pe unghii. Ai trecut prin atâtea! Dacă ai fi venit la mine de Crăciun, te-aş fi răsfăţat aşa cum trebuie. Am vrut să... să..., se bâlbâie ea, tulburată de expresia jenată a lui Lauren. Vreau să spun că înţeleg dacă te-ai simţit stânjenită, explică, simţind că se afundă tot mai adânc într-un hău, ... de inegalitatea dintre vieţile noastre..., adaugă, doar ca să se împotmolească şi mai rău, aşa că îşi propune să înceteze, dar sper, oricum, să vii anul viitor!

Îi e ruşine că l-a ascultat pe Scott, care a tot subliniat cât de dificilă şi de lipsită de echilibru ar fi fost prezenţa lui Lauren în casa lor, ei având atât de multe, pe când ea avea atât de puţin. Că durerea lui Lauren ar fi făcut să pară indecentă orice fel de bucurie de sărbători, ceea ce n-ar fi corect faţă de Raff. Dar ultimele două zile petrecute la Rock Point au făcut-o pe Flora să se întrebe dacă nu cumva Lauren are bogăţiile ei secrete şi o libertate la care ea, sora cea mare, nu poate decât să viseze.

Lauren îşi îmbrăţişează genunchii.

— Flora, am vorbit cu Scott... dar el m-a rugat să nu-ţi pomenesc despre discuţia asta. Însă am impresia că simţi că ţi-am respins invitaţia, generozitatea, şi chiar n-am vrut să fac aşa ceva.

Flora are o senzaţie de prăbuşire care seamănă perfect cu una dintre acele căderi hormonale abrupte din a doua jumătate a ciclului ei menstrual.

— Ce ţi-a spus?

Lauren tace o vreme.

— Te rog să nu-i spui că ţi-am spus!

— Ce?

Inima Florei începe să bată.

— Am sunat pe telefonul fix, ca să vă întreb ce i-ar plăcea lui Raff să-i aduc de Crăciun, şi a răspuns Scott. După ce am întrebat de tine, el mi-a explicat că încercaţi să mai faceţi un copil. Că eşti cu nervii întinşi la maximum, că te angajezi în mod exagerat faţă de toată lumea şi în toate privinţele, spune Lauren, îmbujorându-se. I-am spus că m-ai invitat şi pe mine de Crăciun, iar el a tăcut. Am întrebat care era problema şi mi-a răspuns... ei bine, că se simţea îngrozitor să spună asta, dar că cel mai bine ar fi fost să refuz invitaţia ta, având în vedere toată presiunea la care erai supusă. M-a întrebat dacă mă deranjează asta, ceea ce, desigur, nu era cazul. Deloc. Am înţeles pe deplin. Şi, oricum, centrul de îngrijire avea nevoie de mine pentru tura de Crăciun! conchide, zâmbind cu tristeţe. Trebuie să fie plăcut să ai pe cineva care să aibă atâta grijă de tine, Flora!

Dar sora ei cea mare îşi aude doar vuietul din urechi. Se gândeşte la petrecerea cu băuturi pe care a dat-o pentru colegii lui Scott, aceştia nedându-se duşi decât după miezul nopţii. La femeia slabă, îmbrăcată într-o rochie de lame auriu, care a întrebat-o ce făcea toată ziua. La soacra ei, omniprezenta, colosala Maureen – „Hmmm.... nu un curcan întreg, doar pieptul?!” – care a stat *o săptămână*! Şi se gândeşte la sora ei mai mică, îndureratã, purtând beteală ieftină în păr la centrul de îngrijire. Florei îi vine să-l sune pe Scott şi să ţipe la el până când o să-i sângereze timpanele. Şi-i mai vine să se ascundă într-o gaură.

— Bine, te las, murmură ea abia audibil.

— Am făcut o gafă? o aude pe Lauren întrebând, dar ea deja se îndepărtează pe palier, cu ochii înceţoşaţi de lacrimi, cu inima bubuindu-i în piept.

Neputând să înfrunte pe nimeni, mai ales pe Kat, Flora se grăbeşte să coboare, iar apoi se strecoară pe uşa din faţă, după care trece prin poarta lunii şi ajunge în grădina goală, unde fantomele verilor trecute se plimbă pe gazon – iar o mână o plesneşte puternic peste umăr.

35. KAT

— Te-ai băgat abuziv în viaţa mea! strigă Kat, trăgând cu putere din ţigara pe care a şterpelit-o din pachetul lui Angie, umplându-şi plămâni cu otrăvuri fără să-i pese. Răspunzi la telefonul meu şi-i spui lui Kofi că încă sunt îndrăgostită de el, chiar dacă n-ai idee ce simt! Chiar dacă el mai are şase săptămâni până la căsătoria cu altă femeie! Ai depăşit limita, Flora!

— Dacă aş fi ştiut că se căsătoreşte, n-aş fi spus nimic! se apără Flora plângând, suspinând şi împrăştiind stropi de salivă.

Vântul suflă fumul de ţigară înapoi în faţa lui Kat, amestecat cu un miros slab de peşte putrezit, iar ei i se pare că se află într-un fel de tundră sălbăticită şi pustie, cu toate florile şi culorile pălite, ofilite de sare. Da, grădina e cu totul uscată. E aproape imposibil de crezut că ea, Flora, Lauren şi Gemma au alergat vreodată prin verdeaţa luxuriantă, de vară, râzând şi împiedicându-se în rochiile de bal din anii ’80, furate. Nu-şi mai poate închipui nici stolul de peruşi care se certau şi ciripeau în volieră, nici pe bunica privindu-şi „domnişoarele” de pe şezlongul în dungi, cu cocktailul de după-amiază în mână şi cu un castron cu căpşune în poală. Şi e de necrezut că roşiile diforme ale bunicului au crescut vreodată în seră,

transpirând aburi subţiri pe geamurile acesteia. Kat se simte pustiită de pierderea acelor zile.

— De ce nu i-ai spune propriei surori ceva atât de important? întreabă Flora, rănită.

— *Soră vitregă*.

Kat ştie că ăsta e cel mai rău lucru pe care l-ar putea spune. Aşa cum a fost şi cu decenii în urmă: dacă surorile ei erau vitrege, nu trebuia neapărat să le spună ce se întâmpla la ea acasă; precum într-o relaţie amoroasă de la distanţă, putea să păstreze ascuns adevărul din viaţa ei de zi cu zi, secretele ruşinoase. Atunci când se aflau cu toatele la un loc, nu conta decât momentul prezent, trăit din toată inima. Kat nu voia să se gândească la celelalte lucruri. Nici acum nu vrea.

Şi urăşte, urăşte din inimă faptul că Flora ştie acum despre logodna lui Kofi şi despre umilirea ei. Se simte ca şi cum n-ar exista nici un loc pe pământ în care să poată scăpa de el. Nici la muncă, nici la New York, nici măcar la Rock Point. Atunci când a auzit despre căsătoria lui Kofi cu Sara – o veche prietenă a lui din anii facultăţii, acum moaşă, total cumsecade, perfectă pentru el –, Kat a vomitat pe propriii pantofi. Nici măcar reapariţia lui Angie n-a reuşit să provoace un astfel de cutremur înlăuntrul ei.

— N-aveai nici un drept, Flora!

— Dar ori de câte ori vă vedeam împreună, păreai atât de fericită, Kat!

Dar Kat nu ştie cum să explice că a găsit paralizantă acea fericire pură şi simplă. Nu se putea recunoaşte în ea. N-o putea controla.

— Scott nu mă priveşte niciodată aşa cum te privea Kofi pe tine, spune Flora cu glas scăzut. Am vrut doar să repar lucrurile pentru tine, Kat.

— Viaţa nu e o tâmpenie de melodie a trupei Coldplay! N-am nevoie de reparaţii! Repară-te mai întâi pe tine!

Kat striveşte în iarbă ţigara cea dezgustătoare şi apoi pleacă, voind s-o lase în urmă pe Flora şi dorindu-şi, în acelaşi timp, ca sora ei s-o urmeze. Un sâmbure de frică i se formează în piept, aşa cum i s-a întâmplat atunci când alerga pe cărarea dintre stânci şi a avut revelaţia faptului că lumea e o minge care pluteşte, solitară, în golul fără de Dumnezeu al spaţiului, iar ea, Kat, e doar un punct. Nimeni nu scapă cu viaţă din aşa ceva.

— Bine. Dar putem să stăm jos? Haide să ne aşezăm! o îndeamnă Flora, arătând spre leagăn. Sunt cu cel puţin douăzeci de kilograme mai grea decât tine, iar dacă chestia asta se prăbuşeşte, o să cazi odată cu mine! exclamă ea, iar apoi se aşază amândouă, structura de fier protestând printr-un scârţâit răguşit. Şi, da, există o metaforă acolo, undeva, Kat! Nu sunt atât de proastă pe cât crezi!

— Mulţumesc pentru clarificare, răspunde Kat, dându-şi seama că se simte alinată de atingerea coapsei Florei, care e lipită de a ei, aşa cum se întâmpla în timpul şedinţelor de pozat pentru *Fete cu colivie*.

Căldură umană. Atât.

Surorile se leagănă în tăcere, apropiindu-se pe cât pot una de cealaltă; nasurile şi vârfurile degetelor li se înroşesc de frig. Privesc un corb care ţopăie pe pajişte. Corbii sunt la fel de deştepţi precum câinii collie, a spus Gemma cândva. O remarcă tipică pentru Gemma. Tăcerea durează ceva vreme.

— Kofi mi-a destăinuit că ai avut nişte probleme la serviciu, spune Flora pe un ton prudent.

Tremurul lui Kat face şi leagănul să tremure. Gura i se usucă. Încearcă să-şi dea seama ce înseamnă asta, ce ştie Kofi. Şi cum ar putea să-i ascundă totul Florei.

— El a spus că problemele de la serviciu sunt motivul pentru care te-a sunat. A vrut să te avertizeze.

— De unde ar şti Kofi...

Kat se opreşte, dându-şi seama de răspunsul evident: Kofi ştie totul de la Scarlett, asistenta ei, prietena lui, persoana care le-a şi făcut cunoştinţă. Scarlett trebuie să-i fi povestit totul lui Kofi, trădătoarea!

— Spring a rămas în urmă cu rambursarea unui credit. Se întâmplă tot timpul. O să-i liniştesc pe investitori la întâlnire, îi spune ea Florei, lovită din plin, ca de un pumn în stomac, de revelaţia importanţei pe care o are ultima ei şansă de a pune lucrurile la punct. Am scos Spring din necazuri mai mari!

— La ce sumă se ridică împrumutul? întreabă Flora.

De parcă ar avea vreo idee!

— În comparaţie cu potenţialul firmei? O, e o sumă mică! Spring e o afacere cu bătaie lungă, nu o schemă de îmbogăţire rapidă, turuie Kat, simţindu-se stânjenită. Şi nu e în nici un fel treaba lui Kofi!

— Era îngrijorat pentru tine, Kat, pledează Flora, folosindu-şi tonul ei blând, matern, fiindcă simte că trebuie să se abţină, să fie prudentă. Se pare că n-ai răspuns la apeluri importante, Kat!

— Asta s-a întâmplat fiindcă semnalul de aici e o mizerie!

Kat îşi simte sistemul de apărare ridicându-se şi împresurând-o precum o armură de oţel.

— Scott a reuşit să mă sune!

— Scott ar putea să te descopere oriunde, Flora! Probabil că ţi-a plantat un dispozitiv de urmărire în geantă. Şi ştii ce? adaugă Kat, simţind cum îi pulsează sângele în urechi. Te-ai obişnuit atât de tare ca el să-ţi controleze viaţa, încât crezi că e în regulă să faci şi tu acelaşi lucru cu mine. Da, da! De aceea ai răspuns la telefonul meu. Iar asta nu-i normal, Flora! Nu e deloc normal!

Flora se gândeşte că n-ar fi trebuit să se eschiveze atunci când au discutat despre asta în timp ce băuseră la

reuniunea de comemorare de după înmormântarea lui Dixie. Kat şi-a întrebat sora mai mare de ce ea n-avea propriul cont bancar şi de ce Scott îi superviza fiecare tranzacţie, în timp ce el deţinea un cont personal.

— E ciudat şi nu-i corect! adaugă acum Kat.

— Scott e tatăl copilului meu, răspunde Flora cu glas stins.

— Da, iar tu ai vrut o figură paternă, înţeleg asta! exclamă Kat, încântată de faptul că a silit-o pe Flora să intre în defensivă şi că a deviat, astfel, discuţia despre problemele pe care le are compania ei. Ai vrut pe cineva care să-ţi ofere siguranţa şi constanţa pe care tata nu ţi le-a oferit niciodată! După ceea ce s-a întâmplat aici, la Rock Point, ai vrut protecţie împotriva riscurilor. Înţeleg şi asta. Însă viaţa e un risc! proclamă ea, ştiind că se apropie prea mult de un subiect periculos, dar trăind voluptatea unei senzaţii care seamănă cu cea pe care ţi-o dă statul pe marginea unei stânci, având impulsul de a sări. Îţi negi identitatea! Te-ai îngropat de vie, Flora!

— Cum îndrăzneşti? E uşor de vorbit! Tu nici măcar nu poţi risca să ai o relaţie!

Kat tresare.

— Şi ştiu... ştiu că întotdeauna m-ai privit cu dispreţ! Plictisitoarea, proasta de Flora! Acum, mai mult ca oricând. Iată-mă! Sunt doar o mamă grasă! spune ea, fluturându-şi braţele. Cu muşchii fleşcăiţi! Şi cu o vezică urinară care... care s-a deşertat atunci când am sărit pe trambulina lui Raff, de Ziua Cadourilor. Da, m-am scăpat pe mine!

Kat îi aruncă Florei o privire neîncrezătoare.

— Zi tu ceva care să fie peste asta, mârâie Flora, strălucind de furie, mai frumoasă ca oricând. Încearcă!

Dar pentru că n-o s-o lase niciodată pe Flora să aibă ultimul cuvânt, iar corbul se uită la ea provocator şi, în

plus, nu mai vrea să se ascundă pe după deget, Kat rosteşte dintr-o suflare:

— În cele şase luni de dinainte de vara aceea, ultima, cea despre care nu trebuie să vorbim, mama şi-a băut minţile în majoritatea nopţilor.

— Ce?! Serios?! se miră Flora, simţind cum furia i se risipeşte. Ştiam că lui Blythe îi plăceau petrecerile, dar habar n-aveam despre asta! O, Doamne, Kat, de ce nu mi-ai spus?

— N-am avut voie. Era prea riscant. Mama şi-ar fi pierdut angajamentele. Tabloidele... ştii, toate chestiile astea, răspunde Kat, căreia i-a fost mai uşor să păstreze tăcerea, fiindcă nu voia mila nimănui şi nici nu voia ca oamenii să gândească rău despre Blythe. Pe atunci, în special în 1999, care a fost cel mai rău an al mamei, fundul gropii, apartamentul tatei şi Rock Point erau singurele locuri în care scăpam de problema asta, unde eram lăsată să fiu copil. Nu voiam să-mi aduc aici toate poverile.

Kat îşi aminteşte de sosirea ei la Rock Point în acea vară şi de teama sufocantă că, după aceea, mama ei avea să se dedea la o beţie prelungită, iar ea, Kat, nu mai era prin preajmă ca s-o salveze. Apoi îşi aduce aminte de uşurarea pe care o simţise la gândul că nu trebuia să aibă grijă de maică-sa şi că, orice s-ar fi întâmplat, povara n-avea să stea pe umerii ei.

— Dar cred că m-am descărcat pe cine nu trebuia! conchide Kat.

— O, Kat..., şopteşte Flora, cu palma pusă peste gură. Întotdeauna am crezut că, dintre noi toate, Lauren era în cea mai proastă situaţie. Îmi pare atât de rău!

— Mama n-a mai băut de douăzeci de ani. Cred că prăbuşirea din vara aceea a speriat-o definitiv. Tot răul spre bine, îţi dai seama!

— Plângi! spune Flora, mirată. Nu te-am văzut niciodată plângând.

— Să nu spui nimănui! se zburleşte Kat, înghiţindu-şi lacrimile.

În mod ciudat, nu se poate opri din plâns. Nu doar pentru ea însăşi, ci şi pentru ele toate, pentru fetele care fuseseră pictate în acel tablou. Plânge din cauza refuzului timpului de a sta naibii pe loc.

Flora îşi petrece un braţ pe după umerii ei şi o trage mai aproape. În mod ciudat, lui Kat nu-i vine imediat să se scuture. Şi chiar dacă trebuie să răspundă la acele apeluri telefonice, s-o concedieze pe Scarlett şi să-şi salveze slujba, n-are nici un chef să facă toate astea. Se simte de parcă ar fi prinsă într-o altă derivă, mai adâncă, mai rapidă. În loc să se lupte – ea se luptă mereu, înoată în amonte, precum un somon nebun –, îşi sprijină capul de umărul Florei, simţindu-i căldura pe gât. Şi stau aşa, cu capetele atingându-li-se, dându-se în leagănul care scârţâie. Trece un moment, tandru şi ciudat, ce pare să adune toţi anii în care au stat departe una de viaţa celeilalte, de teamă să nu se apropie iarăşi prea mult.

— Cred că s-ar putea să beau în exces, Kat, spune Flora în cele din urmă. Nu ca mama ta, dar, ştii... prea mult.

— Da, răspunde Kat, uşurată că şi Flora a observat.

E din familie. Şi bunicii îi plăcea băutura. Tot ginul acela...

Flora o înghiontеşte cu cotul.

— Să nu-i spui lui Scott!

— Eu şi Scott nu ne-am programat un tête-à-tête confortabil prea curând, nu-ţi face griji!

Kat se împinge în vârfurile picioarelor, iar leagănul se duce în spate.

— Kat..., începe Flora să spună, după care se opreşte, îşi muşcă buza de jos şi apoi mai aruncă o bombă: Mai e

ceva. Luna trecută, am făcut-o lată. Vreau să zic... chiar lată!

— Ce-ai făcut? Ai amestecat rufe roşii cu rufe albe la spălat?

Flora inspiră adânc.

— Am sărutat pe cineva din grupul meu de lectură.

— La naiba, Flo! exclamă Kat, ale cărei picioare îşi pierd încordarea, ceea ce face ca lanţurile să zornăie, în timp ce leagănul zboară în faţă. Cine e? Cum îl cheamă?

— Louise, răspunde Flora, răsuflând adânc.

— Nebunie! strigă Kat, agitată. Spune-mi totul imediat!

— Louise locuieşte la numărul nouă. S-a mutat acum şase luni. E divorţată. Băieţelul ei se joacă uneori cu Raff. E... foarte cumsecade, atât de cumsecade! exclamă Flora, luându-şi capul în mâini. Of, Kat, ce-am făcut?

— Flora, ce *n-ai făcut*?

— Sunt groaznică!

— O, Doamne, s-ar putea să fii, de fapt, la fel de imperfectă ca noi, ceilalţi! declară Kat, studiindu-şi sora şi reîncadrând-o mental, ceea ce o face să simtă un val enorm de dragoste pentru ea. Dar, mai important decât asta, spune-mi, chiar ai făcut pipi pe trambulină?

— A fost o săritură destul de înaltă!

Amândouă izbucnesc în râs, atât de tare încât propulsează leagănul. Pe măsură ce isteria le lasă fără suflare, Kat se minunează că au petrecut atât de mult timp ascunzându-şi una alteia adevărurile din viaţa lor. Apoi îşi dă seama, străbătută de un fior de de îngrijorare, că secretul pe care l-au îngropat aici, acum douăzeci de ani, e cel care le-a îndepărtat, cu fiecare zi care a trecut de atunci. Au văzut una în cealaltă prea mult din ceea ce e mai rău în fiecare dintre ele.

— A fost chiar acolo, nu-i aşa? întreabă Kat după un moment, arătând spre corbul care trage o râmă grasă şi

roz din pământ, în locul în care întinseseră cândva o pătură de picnic pe un gazon împânzit cu margarete.

— Pare... atât de nevinovat! exclamă Flora, uitându-se lung la locul acela, transpusă, după care îşi coboară glasul într-o şoaptă, cu complicitatea de altădată. Kat, nu te înnebuneşte gândul că suntem singurii doi oameni în viaţă care ştiu exact ce s-a întâmplat aici în ziua aceea?

— M-ar înnebuni mult mai rău dacă n-am fi, Flo!

Corbul îşi întinde aripile. Îl privesc cum se ridică şi se tot ridică, până când devine doar un punct negru, minuscul, pe cerul alb, imens.

36. LAUREN, 1999

Un disc de întuneric aluneca la orizont. Nu eclipsa. Un nor de ploaie.

— Pentru numele Domnului, dă-te din drum, a mormăit bunica, de parcă o persoană nesimţită, cu cap mare, tocmai s-ar fi postat în faţa ei.

— Păstrează-ţi încrederea, Pam! a îndemnat-o bunicul.

Un copac de sudoare se ramifica de-a lungul spatelui cămăşii lui în carouri.

Începeam să mă întreb dacă nu cumva experţii greşiseră ziua. Nu se întâmpla nimic. Soarele încă era o minge strălucitoare în spatele norului. Iar lucrurile n-au mers aşa cum era planificat. Camera fotografică de carton a bunicului fusese deja suflată de vânt peste culme şi dispăruse. Ochelarii de eclipsă erau prea mari pentru nasul meu, aşa că aveam de ales între a-i ţine cu degetul arătător şi a fi *orbită pe viaţă*. Şi deja simţeam că stăteam

de o veşnicie la Râpă, privind în sus, astfel încât începuseră să ne înţepenească gâturile.

Gândul meu continua să se întoarcă la mama, ţesând fantezia mea preferată: mama şi tata, împreună; noi trei, o mică familie care să trăiască aici, la Rock Point. Să nu fi intervenit între ei o ruptură gravă pe vremea când eram eu bebeluş. Iar mama să-i fi dat tatei o a doua şansă, în loc să mă ducă în călătoriile acelea... Dar în cele din urmă m-am oprit din visat, fiindcă eram suficient de mare ca să ştiu că nu-i de ajuns să-ţi doreşti ceva ca să se şi întâmple. De asemenea, ştiam că mama era la Port Meadow exact în acel moment, zâmbind, fericită, alături de prietenii care o adorau, contemplând cerul Oxfordului. În mod amuzant, parcă eram aproape de Crăciun: toată lumea făcea acelaşi lucru în acelaşi timp. Numai că ziua asta era despre întuneric, nu despre lumină. Iar evenimentul în sine nu era atât de cert precum Crăciunul. Nimeni nu ştia cu adevărat ce urma să se întâmple.

Cred că de aceea tot chicotea Flora:

— Nici măcar nu ştiu ce e atât de interesant!

Fusta ei cu paiete fâlfâia în vânt, iar ciucurii poşetei de piele de căprioară i se loveau de ea. Încruntarea gravă a tatei s-a adâncit. Kat era agitată, în timp ce Gemma era tăcută, foarte tăcută. M-am îngrijorat la gândul că regreta că nu vedea spectacolul ăsta împreună cu Viv şi că se simţea responsabilă pentru spectacolul eclipsei, ca atunci când convingi un prieten să-şi ia bilet la cinema şi filmul nu trebuie să-l dezamăgească.

Tocmai când credeam că n-avea să se mai întâmple nimic, bunicul a strigat:

— Priviţi spre vest!

A venit un val de aer rece. Ne-am întors capetele la unison, căutând umbra areolară pe care o promisese bunicul, trecerea rapidă a valului de întuneric. Şi a fost

ceva, chiar a fost. Un semiîntuneric tulbure, mistic, care gonea pe cerul de vară.

— Primul contact, a şoptit bunicul.

Un murmur plin de „Ooo!” şi de „Aaa!” s-a ridicat dinspre celelalte grupuri de oameni de pe stânci.

Flora a început să chicotească şi mai tare, dând din mâini şi turuind:

— Scuze, scuze, nu mă pot opri!

Am înţeles. Eclipsa a fost ca un sentiment, ca o entitate de ordin fizic ce se mişca prin tine. Am simţit pe limbă gustul metalic al luminii de amurg şi am auzit un zgomot asemănător cu şuieratul pe care-l scoate ascuţitoarea de creioane. Apoi totul s-a mai estompat puţin, ca şi cum lentilele ochelarilor mei de eclipsă s-ar fi schimbat. Mă furnica scalpul. Eram ameţită. Trecerea timpului s-a accelerat. Marea s-a făcut neagră ca cerneala de calmar în partea ei dinspre vest, iar temperatura a scăzut, de parcă am fi căzut din august şi am fi aterizat în ianuarie.

Tata s-a aplecat şi a şoptit cu blândeţe:

— Totul e în regulă, Laurie?

— Da, am mormăit, deşi simţeam că toate regulile erau încălcate.

Parcă lumea începuse să meargă înapoi. În tumulul lor neolitic, morţii din vechime se frecau la ochi, se ridicau în picioare şi se întindeau, iar epavele corăbiilor de contrabandişti se ridicau de pe fundul mării şi urcau înapoi la suprafaţă, cu pânzele ridicate, legănându-se ca nişte dopuri de plută.

— *Lauren*, a spus Gemma cu un glas plin de un scârţâit nazal, fiindcă eclipsa îi tăiase şi ei respiraţia, nelăsând-o să rostească decât acel unic cuvânt, dar cu un milion de semnificaţii ascunse în el. Uite!

— Uau! a exclamat Kat, impresionată, probabil că pentru prima dată.

Tata se legăna în bătaia vântului, cu palmele deschise, de parcă ar fi putut prinde eclipsa ca pe o minge de crichet.

— Mă doare capul, a mormăit Flora, fără să mai chicotească.

— Şi pe mine! Creierul nostru nu poate procesa ceea ce văd ochii, a spus bunicul, bătând-o pe umăr cu o mână tremurătoare. O să treacă!

— Pescăruşii! O, Doamne! a strigat bunica, iar brăţările i-au zornăit în clipa în care a arătat în sus, la păsările care zburau pe cerul întunecat, îndreptându-se spre stâncă, unde dispăreau. S-au întors în adăposturile lor! Vai de mine, sper că Bertha şi peruşii nu sunt îngroziţi!

— O să mor fericit, un om foarte fericit.

Glasul bunicului era muiat de lacrimi.

— O, Herb, zău aşa! Prostănac bătrân! a spus bunica.

Cu toţii ne-am ţinut respiraţia în momentul în care norii s-au despărţit. Şi iată pe cer, doar preţ de un moment strălucitor, extraordinar, pata în care se transformase soarele, cu un halou de lumină albă în jurul marginii, precum praful de cretă pe o coală de hârtie glasată neagră! De pe vârfurile stâncilor se auzeau aplauze şi hohote. Pielea mă înţepa, încărcată de energie electrostatică. Ziua a devenit noapte; soarele, o gaură în cer. A fost cel mai frumos şi cel mai înfricoşător lucru pe care-l văzusem în viaţa mea. Şi ştiam deja că n-aveam să mai fiu niciodată aceeaşi Lauren.

— Sublim, a murmurat bunicul.

S-a lăsat o tăcere stranie, vibrantă. Mi s-a accelerat pulsul în tâmple. Cu toţii simţeam lumea din jurul nostru ca pe ceva vulnerabil şi preţios. Oamenii nu mai aveau controlul. Nu exista nici o garanţie că, după ce te trezeai, urma să iei un mic-dejun cu fulgi de porumb, sau că avea să curgă apă de la un robinet, dacă-l deschideai. Ca să-mi

regăsesc stabilitatea, am luat-o de braţ pe Gemma. Mişcarea a făcut să-i alunece ochelarii de carton. Ea a intrat în panică şi i-a împins repede la loc.

— Plenitudine! a exclamat bunicul cu glas tremurător, iar mie mi-au năvălit lacrimile în ochi şi am strâns-o pe Gemma de braţ. Iată, asta e pentru voi, a adăugat el. Faceţi-vă o fotografie în minte, fetelor, şi n-o lăsaţi să se şteargă niciodată!

37. LAUREN, 2019

Clic! Lauren face o fotografie a păsării de paie şi o setează ca *screen saver*. N-o s-o mai piardă din ochi. Aplecată peste biroul ei, începe să scrie repede.

Dragă G, tata e pe deplin de acord cu ideea că pasărea ta e genul de detaliu pe care un vechi maestru l-ar putea picta, sugerând dorinţa de zbor a celui a cărui libertate e limitată. Însă pasărea n-a zburat nicăieri! Nu cred că a fost expusă la raze UV în ultimii douăzeci de ani. Ciocul e îndoit – o aterizare ratată în bucătărie, din vina mea –, dar paiele sunt flexibile şi aurii, de parcă ar fi fost împletite săptămâna trecută...

În ochii minţii ei, degetele agile ale Gemmei împletesc, înşiră, lucrează, cu vârful roz al limbii ieşindu-i din colţul gurii, în semn de concentrare.

Lauren îşi ridică privirea spre pasăre. Vreme de atâţia ani, a stat într-o cutie. Ea încă nu înţelege. Oare bunica, o femeie căreia îi plăcea să-şi etaleze flecuşteţele, a cedat

unui soi de febre nebune a eclipsei şi a ascuns-o? Şi când anume a făcut-o?

De asemenea, o sâcâie faptul că Flora nu i-a spus imediat despre descoperirea ei. Încă o dovadă, nu că ar mai fi fost nevoie de vreuna, că ea, mezina, e privită ca o verigă slabă. Weekendul ăsta, a simţit cum a păzit-o întreaga familie, de parcă ar fi crezut cu toţii că o simplă frază necugetată putea s-o eviscereze. Dar tot ce vrea ea acum e să umple spaţiile goale, să afle „povestea completă" despre care i-a vorbit mama ei. Începe să aibă impresia că scriitorul de bileţele e singura persoană care ar putea să-i spună, să-i strecoare adevărul în buzunar, ca pe o monedă nouă, strălucitoare. Şi dacă nu scriitorul de bileţele, atunci Jonah – dacă nu cumva cei doi sunt una şi aceeaşi persoană.

Oare o să-l mai vadă? Nu mai are mult timp la dispoziţie. Până mâine-seară, Londra se va fi închis în jurul ei, cu cerul atârnat ca un cearşaf între clădirile înalte. Şi o s-o absoarbă pe deplin, solicitându-i toată atenţia şi energia: mulţimile, galeria şi procesul – încă în desfăşurare – de acceptare a ideii că mama ei a murit. Îşi ia în grabă fularul de lână.

În timp ce deschide uşa dormitorului, Lauren se vede în oglinda de pe măsuţa de toaletă şi are o tresărire. Dixie! Astăzi seamănă cu mama ei şi e surprinzător de strălucitoare, de parcă reîntâlnirea cu pasărea de paie i-a redat un oligoelement vital, care-i lipsea.

— Ceapa! explică Flora, nu pe deplin convingător, ştergându-şi cu un prosop ochii înlăcrimaţi. De ce ţi-ai pus haina, Lauren?

— Păi, aş ieşi să iau aer, dacă n-ai nevoie să te ajut cu ceva, răspunde Lauren.

— Nu, nu! E ultima noastră cină şi eu gătesc. Totul e sub control, răspunde Flora, clătinând din cap şi reîncepând să

toace. Ei bine, nu e, de fapt! Şi o să întârzii. Dar cui îi pasă? spune ea pe neaşteptate.

Din seră, Bertha vorbeşte cu glasul Florei:

— Ai grijă la degete, Raff! Fii atent!

— Ţine-ţi pliscul! ţipă Flora. O, Doamne, pasărea asta! Poate că primim cu toţii animalul de companie pe care îl meritǎm, nu?

Mergând mai aproape de uşile de sticlă ale serei, Lauren întâlneşte privirea autoritară a Berthei. Papagalul ridică încet un picior, în semn de salut.

— Bună ziua şi ţie! răspunde Lauren, zâmbind.

Bertha îşi înalţă capul, examinând-o pe Lauren de parcă ar fi un exemplar din fauna sălbatică, expus în vitrină.

— Stai aşa, tocmai ai vorbit cu Bertha?

Flora îşi trânteşte cuţitul pe blat.

Lauren simte schimbarea pozitivă, acest mic triumf.

— O, Doamne, am făcut-o!

— Poate că e din cauza cucuiului pe care ţi l-ai făcut de curând! Lasă-mă să văd! exclamă Flora, trecându-şi degetele cu miros de ceapă prin bretonul lui Lauren. A dispărut! Şi unde-ţi sunt ridurile, pentru numele Domnului? În ceea ce mă priveşte, iată-l pe hoţul de colagen! se vaită ea, arătând din cap spre Raff, care e întins pe canapea, cu faţa în jos, jucându-se pe iPad şi ţinând gulerul de blană de vulpe al bunicii ascuns sub braţ.

— Ce-ar fi să-l iau pe-afară? propune Lauren, văzând că sora ei pare cam răvăşită şi că are ochii umflaţi. Să iei şi tu o pauză.

— O, nu, nu-ţi face griji! Ar fi o bătaie de cap, crede-mă! Şi... nu ştim cine e acolo, nu-i aşa? şopteşte Flora arătând din cap spre fereastră.

Mintea lui Lauren se îndreaptă din nou către Jonah, ca un ac de busolă către nordul magnetic.

— Svalbard[22], la nord de Tamar!

Kat intră cu paşi mari în bucătărie, iar roţile bagajelor zdrăngănesc pe dalele de piatră. Acum zâmbeşte, nu mai mârâie: ea şi Flora trebuie să-şi fi rezolvat problema legată de apelul telefonic al lui Kofi, ceea ce e o uşurare. Lauren a întrebat-o pe Flora despre ce anume i-a spus Kofi, iar cea dintâi a mormăit ceva despre o neînţelegere. Lauren se bucură şi de asta.

— Toate zborurile de mâine au fost anulate. Din fericire, am un loc la zborul din seara asta! spune Kat. Ai vrea să-mi iei şi mie hărţile, Flo? Nu le pot băga aici, explică ea, arătând spre valiza de designer şi aruncând o privire melancolică prin cameră. Ce ciudat e să mă gândesc că văd pentru ultima oară bucătăria asta uitată de vreme! Ştii, s-ar putea să cutreier casa într-un ultim tur, ca să văd dacă mai vreau ceva.

— Desigur! Nu uita de etichete! spune Flora. Dacă trebuie să pleci în seara asta, Kat, şi mi-aş dori să nu trebuiască, insist să te duc la aeroport! Vii şi tu, Lauren? Am nevoie de copilotul meu.

— Bineînţeles!

Lauren zâmbeşte larg, fericită să fie întrebată.

— Grozav! Anulează taxiul, Kat! exclamă Flora, aruncând o privire spre uşă şi coborându-şi tonul. Dar încă nu ne-am hotărât ce să facem cu Angie. Nunta din Las Vegas... Suntem măcar invitate? Adică, n-a spus-o foarte clar, nu-i aşa? Sau îmi scapă mie ceva?

Lauren s-a întrebat acelaşi lucru. Şi nici nu ştie dacă o să-şi permită biletul de avion spre Las Vegas, ca să nu mai vorbim de un hotel elegant.

---

[22] Arhipelag cu statut de teritoriu autonom în cadrul Regatului Norvegiei, situat la jumătatea distanţei dintre Peninsula Scandinavă şi Polul Nord.

— Există o întreagă categorie de informaţii care lipsesc, spune Kat, iar ceva din felul în care rosteşte cuvintele astea, induce o dispoziţie mai rece şi mai tensionată în încăpere.

Ca şi cum ar vrea să blocheze o astfel de stare de spirit, Flora se întoarce spre blatul de bucătărie şi începe să toace o tulpină de ţelină.

— Pe de o parte, tata, care ne invită aici, se comportă manipulator, spune Kat, încruntându-se. Chiar viclean!

Flora se opreşte din tocat. Lauren, în sinea ei, e de aceeaşi părere cu Kat.

— Pe de altă parte, situaţia e derutantă. Vreau să spun că e posibil ca tata chiar să aibă prea multe metale grele în creier, să aibă venele înfundate cu vopsea.

Kat se aşază pe un scaun, bâţâind dintr-un picior.

— Sau tata a vrut doar să venim aici şi să ne distrăm de minune, spune Flora pe un ton hotărât, reluând tocatul ţelinei. Putem să fim de acord că lucrul ăsta chiar e posibil?

Lauren dă din cap în semn de aprobare. Preferă cea de a doua versiune.

— Aş spune că şansele sunt destul de mari.

Telefonul lui Kat începe să vibreze. Lauren observă că sora ei îl reduce repede la tăcere.

— Oricum, trebuie să mă întorc la civilizaţie!

— Ţi-ar plăcea să faci mai întâi o ultimă plimbare? întreabă Lauren, aruncându-i un zâmbet plin de speranţă. Nu departe!

Cu îngrijorare crescândă, Kat aruncă din nou o privire la telefon.

— Nu pot, îmi pare rău! Am de rezolvat câteva chestiuni legate de serviciu.

— Nici o problemă! spune Lauren, simţindu-se uşor dezamăgită, dar considerând imediat că un astfel de

sentiment e total stupid, din moment ce nu era vorba decât de o simplă plimbare.

Raff sare de pe canapea şi se agaţă de piciorul ei.

— Ia-l pe Raff!

— Lauren nu te ia! Ce-ai zice să tai nişte fructe pentru Bertha? întreabă Flora, luând un măr din vasul cu fructe şi oferindu-i-l lui Raff.

— Vreau să merg la plimbare! se încăpăţânează Raff, clătinând din cap.

— Îţi promit să nu-l pierd, spune Lauren.

Asta e o şansă de a demonstra că e o mătuşă iubitoare şi de încredere. Nu e o corvoadă.

— Merg cu mătuşa Lauren!

Raff îşi pune mâna caldă şi lipicioasă într-a ei şi-şi ridică privirea, zâmbind, făcând să-i crească inima lui Lauren.

— Băiatul e hotărât, Flora, spune Kat, ridicându-şi privirea de la ecranul telefonului şi făcându-i cu ochiul lui Raff. Un adevărat Finch!

Lauren observă sentimentele contradictorii care se confruntă pe chipul Florei. Tăcerea e punctată de ticăitul ceasului de perete.

— Of, bine, de ce nu? Raff are nevoie de aer curat, iar mâine ne aşteaptă o lungă călătorie cu maşina. Dar te avertizez, Lauren, că are cel mai lent mers din lume. N-o să ajungi departe, spune Flora, îngenunchind şi prinzându-l de umeri pe fiul ei. Omuleţule, o să te porţi frumos? Fără fugă! Fără rechini! Fără furie! Promiţi, Raff? Mătuşa Lauren nu e obişnuită cu crizele de furie, adaugă ea, dându-i o şuviţă pe după ureche.

— Raff e foarte, foarte cuminte! spune el.

Lauren îi strânge mâna. Ştie că o astfel de afirmaţie e mare lucru.

— Deci, ce ne trebuie? O haină şi cizme?

— Puţin mai mult decât atât! răspunde Flora, părând că ezită. Mănuşi. Căciulă. Gustări. Şerveţele. Şerveţele umede. Trusă de prim ajutor.

— Expediţie arctică, mormăie Kat.

Lauren, îngrozită la gândul că ar putea să strice totul, nu spune nimic.

După ce au ieşit de pe alee, Lauren îşi dă seama că şi-a lăsat scrisoarea către Gemma, scrisă doar pe jumătate, pe biroul din camera ei. Se opreşte un moment, cu gândul să se întoarcă şi s-o pună deoparte, dar Raff o trage de mânecă şi arată în sus, spre landa bătută de vânt.

— Regele castelului, spune el, cu un zâmbet larg.

— În landă? întreabă ea pe un ton plin de îndoială. Chiar nu vrei să ne plimbăm pe plajă? Ei bine, am putea să mergem până la stânci, dacă vrei, spune, arătând către o poartă de fermă din susul aleii şi atingându-şi nasul, cu subînţeles. Mătuşa Lauren ştie o scurtătură!

Raff tropăie pe loc.

— *Şi i-a dus în sus...*

Cântă amândoi tot cântecul, în gura mare. De când a fost înmormântată Dixie, e prima dată când Lauren cântă. Are un sentiment care seamănă un pic cu bucuria.

— *Şi i-a coborât din nou...*[23]

Lauren se opreşte brusc. În depărtare se vede un bărbat însoţit de un câine negru, cu coada ridicată. Ea simte cum îi sare inima din piept.

Oare Jonah a văzut-o? E posibil să n-o fi văzut. El continuă să înainteze peste câmp, după care ridică un picior peste o bârnă şi se îndreaptă spre landă. E ultima ei şansă de a vorbi cu el înainte să se întoarcă la Londra. Să-l întrebe dacă ştie ceva despre bileţele. Cu siguranţă că

[23] Versuri din cântecul pentru copii „The Grand Old Duke of York”, compus şi interpretat de Tim Hart and Friends.

expresia lui o să-i dezvăluie adevărul, chiar dacă gura o să nege. Oare ar fi nesăbuit să-l abordeze? Iresponsabil faţă de Raff? Mai sunt şi alţii care se plimbă astăzi pe aici. Iar dacă Jonah ar fi vrut să-i facă rău, ar fi făcut-o deja, atunci când ei doi s-au întâlnit în căsuţa părăsită a familiei Heap.

— Haide, omuleţule, pe aici!

Simte o atracţie care se manifestă fizic şi-i e greu să reziste. Ea şi Raff merg în sus, tot mai sus, spre Jonah şi spre stânci, fără să bage de seamă zidul de nori de un negru-cărbune care se profilează departe, deasupra mării, şi care pare să se repeadă la ei.

38. LAUREN, 1999

Culorile au revenit treptat, ca atunci când reglezi un televizor. Păsările au cântat ca la un al doilea răsărit. Deşi ziua a revenit, totul părea ieşit din tipar. Aveam o senzaţie de plutire. Gemma era foarte palidă. Bunicul se ţinea de ceafă, fiindcă îl încerca o migrenă.

— Prea multă emoţie într-o singură zi, Herbert! Sunteţi derutaţi cu toţii! La fel şi eu, dacă e să fiu sinceră. Avem nevoie de o băutură tare şi de somn, a spus bunica, plecând înapoi spre casă împreună cu bunicul, în timp ce noi am rămas cu tata.

Dar ceva se întâmpla şi cu acesta din urmă, după felul în care încremenise locului, privind spre mare cu ochii lui nefiresc de strălucitori, de parcă umbra eclipsei ar fi pătruns înlăuntrul lui.

— Mă simt ca Superman, a murmurat el, arătând mai mult ca Isus.

Ne-a făcut câteva fotografii – „Fetele mele cosmice!” – după care s-a îndepărtat, năucit. Grupurile de observatori ai eclipsei au început să-şi strângă şi ele bagajul. Câinii au lătrat din nou. Ne-am aşezat pe bancă. Am stat acolo o veşnicie, aşteptând să se întâmple altceva. O paietă din fusta Florei mi s-a înfipt în coapsă.

— Deci, aşa! Unde e petrecerea, Kat? a întrebat Flora, căreia i se întinseseră florile pictate pe faţă. Pentru că văd numai familii plictisitoare. Bătrâni în şosete şi sandale. Văd un înotător nudist. Scârbos!

— Răbdare! a exclamat Kat, lăsându-se pe spate şi bâţâind din picior, aşa cum făcea tata. Ţi-am spus, am auzit nişte băieţi din localitate vorbind despre asta.

— Şi dacă ai auzit greşit, Kat? s-a răţoit Flora, noi fiind tensionate cu toatele. Şi dacă petrecerea nu e în golful ăsta? Ar putea avea loc chiar acum, dar în altă parte!

Kat şi-a dus dosul palmei la frunte.

— O, câtă dramă! N-a început încă, asta-i tot!

Chiar dacă am fi găsit o petrecere – iar eu nu mai fusesem decât la genul de petreceri cu baloane şi cu farfurii de carton –, mi s-a părut deodată o idee proastă. Voiam să fiu într-un loc liniştit şi retras, ca să absorb fenomenul la care tocmai fusesem martoră.

— Mă duc să verific dacă peruşii sunt în regulă.

M-am ridicat, legănându-mă uşurel şi ţinându-mi rochia ca să nu mi-o ridice vântul.

— Vin şi eu!

Glasul Gemmei a sunat spart, ca şi cum şocul eclipsei încă se mai mişca şi prin ea.

S-a uitat sub bancă, după rucsac, înainte să-şi dea seama că l-a lăsat acasă.

— Ei bine, nu putem să rămânem aici, Kat! Gătite. Doar noi două. Arătăm ca nişte fraiere! Să trecem puţin pe-

acasă, a spus Flora, zâmbind cu subînţeles. De exemplu, *nu ţi-e sete*?

Am simţit că se petrecea ceva secret între ele, principalul indiciu fiind toate conversaţiile acelea şoptite, în care nu eram inclusă.

— Ei bine, din moment ce am fost lăsate în voia noastră, ar fi nepoliticos să refuz, a răspuns Kat. Dar mai întâi... Lauren, stai!

Kat şi-a frecat pometii cu degetul mare, umplându-l de sclipici, iar apoi l-a şters, solemn, de rădăcina nasului meu şi de obraji, ca şi cum m-ar fi atins cu o baghetă magică.

— Aşa. Acum arătăm toate la fel, a spus ea, înclinându-şi capul într-o parte. Arăţi atât de drăguţ! Nu-i aşa că arată Lauren frumos?

Gemma şi Flora au încuviinţat din cap, iar eu am simţit că mi se ridicau colţurile gurii. Ştiam că n-ar fi trebuit să mă las cucerită atât de uşor. Dar m-a năpădit un sentiment de uşurare. Ca întotdeauna, îmi era imposibil să-mi urăsc mult timp surorile. Încă îmi doream să fiu în clubul lor. Voiam să fiu una dintre ele. Şi încă nu-mi dădusem seama că şi Gemma voia asta.

— Mulţumesc, am spus eu cu glas scăzut, încercând să nu par prea încântată.

Kat şi-a petrecut un braţ peste umerii mei şi i-am simţit pe gât pielea rece şi catifelată. Ne-am îndreptat aşa – pe jumătate îmbrăţişate şi pe jumătate gâtuite – înapoi spre casă, însă pe drum am dat nas în nas cu Angie, care a oprit maşina, stârnind un nor de fum şi scârţâit de frâne.

Şi-a atârnat cheile de un deget şi ne-a privit de sus până jos.

— Ei bine, nu-i aşa că v-aţi aranjat frumos?

Şi ea se gătise. Pantofi înalţi, cu talpă de plută. Gene răsfirate precum frunzele de palmier. O rochie neagră, vaporoasă, strânsă în talie cu o curea împletită, aurie. Mi-

au venit în minte cuvintele pe care i le spusese tatei cu o zi în urmă:

„Deci suntem pregătiţi pentru şedinţa noastră de mâine, Charlie!”

Am simţit în pântec o crampă rău prevestitoare.

— Aşadar, tatăl vostru... e..., a murmurat Angie, mijind din ochi şi privind stăruitor la ferestrele atelierului. O, minunat! a exclamat, zâmbind, iar luciul de buze i-a strălucit ca siropul în lumina soarelui. Îl văd! a strigat ea, ridicându-şi de pe faţă părul suflat de vânt, după care s-a întors spre mine. Tatăl tău a spus ceva?

Am ghicit speranţa jalnică din glasul ei. Avea nevoie de aprobarea lui la fel de mult ca şi noi.

— Despre ce? am întrebat eu pe un ton plin de inocenţă.

Gemma, Kat şi Flora se uitau la Angie cu o indiferenţă desăvârşită.

— I-am organizat atelierul, a explicat ea. Am vrut să-i fac o surpriză, ştii?

— Nu cred că a observat, am răspuns eu, bucurându-mă de mica mea victorie asupra ei.

Angie a părut zdrobită, însă doar pentru o clipă, iar apoi şi-a aruncat părul peste umăr şi a mers spre casă, lăsând deschisă uşa de la intrare. Pantofii ei au răsunat pe trepte ca nişte lovituri de ciocan.

— Ce-a fost toată chestia asta? a întrebat Flora.

Am ridicat din umeri, fără să spun nimic.

Mai întâi, am verificat-o pe Bertha, care părea netulburată de zorii aceia răsturnaţi pe care-i adusese eclipsa, drept pentru care a cântat un vers din „Baby One More Time”. Peruşii erau mai puţin fericiţi. Voliera arăta ca şi cum în ea s-ar fi dat o bătaie cu perne. Podeaua de beton era acoperită cu fulgi, iar păsările erau încă agitate. Mi-am sprijinit fruntea de plasa metalică.

— Aoleu!

— Săracii! a exclamat Gemma, înăbuşindu-şi cu palmele un strănut slab. Trebuie să fi fost atât de speriaţi!

— Hei, veniţi încoace! a strigat Kat, aşa că ne-am întors.

Surorile mele aşternuseră o pătură de picnic pe o porţiune însorită de pajişte. Flora stătea întinsă pe burtă, mestecând un fir de iarbă, iar fusta ei scânteietoare se vedea, cu siguranţă, chiar şi din spaţiul cosmic. Kat se trântise lângă ea, cu picioarele ridicate, cu faţa lăsată pe un braţ, înfăşurându-şi pe deget o şuviţă din părul Florei. Lângă ele se aflau nişte pahare şi o sticlă mare de limonadă. Mi-a lăsat gura apă. Abia dacă băusem sau mâncasem ceva toată dimineaţa. Eu şi Gemma ne-am dus lângă ele.

Dincolo de zidurile grădinii s-a auzit o bubuitură îndepărtată. Apoi alta. Bătăi puternice şi rapide, ridicându-se şi coborând în vânt. Dintr-odată, Kat şi-a ridicat capul.

— Boxe! Ţi-am spus eu! a exclamat ea, dându-i o palmă la fund Florei, iar apoi a arătat din cap spre casă. Draperiile de la dormitorul bunicilor sunt trase! Cred că e timpul, nu-i aşa?

Muzica a început să se audă din ce în ce mai tare.

— Eu o să fiu mama, a decretat Flora, aşezându-se cu picioarele încrucişate, fără să-i pese că-şi arăta chiloţii, după care a turnat limonada în paharele de plastic. Poftim!

Am înghiţit, însetată, dar apoi am scuipat băutura în iarbă.

— Ptiu! Ce-i asta?

Flora şi-a încreţit nasul de râs.

— M-ai păcălit! am strigat, ştergându-mă cu mâna la gură.

M-am simţit ca şi cum aş fi fost din nou pe terasă, gata să cad.

— Dacă bunica poate să bea aşa ceva..., a mormăit Kat, adulmecându-şi paharul. Ştii, am luat ceva din dulapul ei

cu băuturi, asta-i tot, Lauren. Ţine-ţi firea! E un ghiveci alcoolic marca Finch. Am putea încasa bani buni pentru asta.

Am revăzut în minte colecţia de sticle lipicioase a bunicilor mei, lichiorurile artizanale care îmi aminteau de substanţele chimice de pe rafturile de metal ale atelierului tatei.

— Dar... dar n-avem voie! m-am bâlbâit eu, îngrozită şi fascinată deopotrivă.

Prudentă, Gemma îşi ţinea paharul la depărtare de corp.

— Nu ne pârăşti, nu-i aşa?

Flora mi-a mângâiat vârful piciorului gol, trasând cercuri mici cu degetul. Era o senzaţie plăcută.

— N-aş turna niciodată!

Mirosul acru al băuturii se amestecase cu mirosul verde, proaspăt, al ierbii.

— Gemma! a exclamat Kat, ridicând dintr-o sprânceană. Dacă îi spui lui Viv, jur că...

Gemma a clătinat din cap în semn de negare, iar apoi mi-a aruncat o privire uşor rugătoare, prin care îmi cerea să plecăm de-acolo, dar am ignorat-o, fiindcă surorile mele exercitau o atracţie mai puternică.

— Dintr-o răsuflare? a întrebat Kat, de parcă ar fi fost obişnuită să dea pe gât pahare cu alcool. Cine se bagă?

Era ca şi cum aş fi văzut un ac apropiindu-se de un balon. Ştiam că nu puteam opri ceea ce avea să se întâmple, că ziua era pe cale s-o ia într-o nouă direcţie, aruncându-ne din copilărie într-un alt loc, mai interesant. De asemenea, ştiam că, dacă mă alăturam celor două, m-aş fi dovedit egala lor. O soră Finch. Nu doar fiica lui Dixie, copilul stângaci pe care-l respinseseră. În sfârşit, aş fi fost una dintre ele.

— *Start!* a şuierat Kat.

Cu ochii strâns închişi, mi-am dat capul pe spate, făcând un efort să nu vomit în clipa în care lichidul m-a ars pe gâtlej.

Flora şi Kat s-au şters la gură cu dosul palmei.

Singura care nu s-a atins de băutură a fost Gemma.

— Pute! a exclamat ea, tuşind şi cutremurându-se. Bleah!

— Mirosul e mult mai rău decât gustul, a minţit Flora.

— Bea, bea! au început să scandeze Kat şi Flora.

Am vrut să le spun s-o lase în pace pe Gemma, care părea supărată, dar grădina începuse deja să se clatine sub mine.

Fără nici un avertisment, Kat a întins mâna şi a împins cu brutalitate paharul la gura Gemmei. Aceasta din urmă a îmbrâncit-o, răsturnând sticla de limonadă, al cărei conţinut s-a vărsat în iarbă.

Kat şi Flora s-au pus pe ţipat şi pe râs, scormonind după băutura risipită.

Gemma mi-a aruncat o privire întrebătoare. Dar, de data asta, n-am putut să descifrez pe deplin înţelesul acelui semnal. Ochii ei erau un puzzle de argintiu, de gri şi de verde şi mi-au dat ameţeală. Muzica a bubuit mai tare. *Bum, bum!*

— Nu scapi atât de uşor, Gemma! a declarat Kat, zâmbind ameninţător.

Totul a început să se vălurească pe dinaintea ochilor mei, iar în corp mi-au apărut noi senzaţii. Apoi greaţa a răbufnit într-un val întunecat, uriaş.

— Am nevoie să merg la baie!

Mi-am pus mâna la gură.

— Te duc eu!

Gemma s-a ridicat în picioare şi m-a luat de braţ.

— Nu, nu!

M-am îndepărtat de Gemma, fără să-mi dau seama că, probabil, şi ea voia să evadeze. Mi-am dorit-o deodată pe mama atât de tare, încât am rămas fără suflu. Ori ea, ori nimeni.

Drumul până la toaleta de la parter a durat o veşnicie. Am ajuns acolo exact la timp. După aceea, am băut apă rece de la robinet, iar apoi m-am aşezat pe vasul de toaletă, cu ochii închişi. Nu mi-am dat seama cât timp am stat acolo, fiindcă timpul părea să se fi îndepărtat, pur şi simplu.

După ce am ajuns înapoi în grădină, cele trei fete s-au oprit din vorbit de îndată ce m-au văzut. Atmosfera se schimbase, deşi nu puteam să-mi dau seama cum şi de ce. Dar nu-mi mai venea să vomit, iar asta era tot ce conta. M-a cuprins exuberanţa, sentimentul că puteam să fac orice. Trecusem de un prag despre care nici nu-mi dădusem seama că exista, lăsând-o în urmă pe Lauren Molloy cea simplă şi copilăroasă, şi-mi doream ca şi celelalte fete să vadă asta.

— Cine vrea să intre în volieră? am întrebat eu cu un aer încrezător, îngâmfat, chiar, de parcă aş fi fost altcineva.

— O, iată-te! a strigat Kat, vorbind împleticit. Micuţa şi buna Laurie, încălcând cele zece porunci ale bunicii!

— Nu mă prindeţi pe mine acolo! a declarat Flora, care s-a lungit pe spate, pe pătură, cu mâinile sub cap, şi apoi a oftat spre cer. Păsări de paie în varianta reală! Tot găinaţul ăla!

Am râs. Aerul era încărcat de mirosul dulce al caprifoiului. Nu doar fusta Florei, ci şi noi, cu toatele, străluceam în bătaia soarelui, cu ochii plini de lumină. Radioase, perfecte. O, Doamne, eram frumoase! Chiar şi eu.

— Gemma! am exclamat, abia putând să vorbesc, fiindcă zâmbeam. Nu e nimeni prin preajmă!

Gemma şi-a trecut palma peste vârfurile firelor de iarbă şi a clătinat din cap. O buburuză a aterizat pe genunchiul ei, ca o picătură de sânge.

— De ce nu? Pariez că şi mama ta are secrete, a spus Kat.

Aerul sărat parcă a tresărit. Habar n-aveam despre ce vorbea Kat. Ştiam doar că Gemma iubea acei peruşi, că vara se termina în curând, că n-aveam să ne mai vedem timp de un an şi că urma să ne întoarcem la trimis scrisori, ceea ce nu era acelaşi lucru.

— Te provoc, Gemma! Sau ţi-e frică de bunica?

Kat continua s-o tachineze. În glasul ei era afecţiune – cu toatele eram puţin speriate de bunica –, dar nu cred că Gemma a sesizat-o.

— Tacă-ţi gura!

Gemma a sărit în sus, cu ochii strălucitori, părând mai înaltă şi mai aprigă.

— Auzi cum rage! a strigat Flora, bătând din palme, încântată, după care s-a întors pe o parte, cu capul sprijinit pe un cot. Haide, Gemma! Spune-i lui Kat unde să-şi bage vorbele! Nimeni nu-i zice niciodată nimic!

— Şi poţi să taci şi tu, a şuierat Gemma.

N-am iubit-o niciodată pe Gemma mai intens decât în acel moment. Chiar şi Kat şi Flora se uitau acum la ea cu un nou respect.

— O să vin cu tine, Lauren, a spus Gemma, pe faţa căreia se vedea limpede că îşi făcea curaj. În volieră!

Am fost încântată. Cu grijă să nu las nici un peruş să scape, am descuiat uşa volierei, întredeschizând-o la minimum. Eu şi Gemma ne-am strecurat fără zgomot, una după alta, ca peştii într-un acvariu, pătrunzând într-o altă lume şi făcând peruşii să se agite. Fulgii s-au ridicat de sub tălpile noastre şi ne-a învăluit mirosul sufocant de păsări, de praf şi de seminţe.

— Rămâi nemişcată, absolut nemişcată, ca să nu-i speriem, am şoptit eu.

Stând cu spatele spre grădină, am rezistat impulsului de a mă întoarce în clipa în care am auzit un zgomot metalic. Cu coada ochiului, am zărit o frântură de mişcare: Kat şi Flora alergând spre poarta lunii. După aceea, totul s-a întâmplat nespus de repede: strănutul care o încerca pe Gemma, lupta ei disperată, cu faţa roşie, ca să şi-l înăbuşe; am observat că uşa volierei fusese încuiată din exterior. Strănutul Gemmei a explodat, transformând voliera într-un ciclon de păsări, pene, zgură şi praf. Un şuier. Un fluierat. Un ţipăt.

39. LAUREN, 2019

Strigătul lui Raff e pur şi înalt, o notă demnă de performanţa unui băiat de cor. Copilul se repede într-o băltoacă noroioasă şi tropăie cu cizmele de cauciuc. Lauren râde odată cu el, antrenată de veselia lui, iar în momentul în care îşi ridică din nou privirea, Jonah a dispărut. S-a cufundat în pământ, ca burniţa.

Bine. Iată cum s-a irosit ultima ei şansă. Iar acum landa e din nou pustie, ca şi cum Jonah n-a existat niciodată, ca şi cum el s-ar fi materializat în mintea ei pe când călătorea cu trenul, venind de la Londra, făurit de emoţiile complexe legate de locul ăsta şi de nevoia de răspunsuri.

„Ajunge!” îşi spune ea cu hotărâre.

Cărarea a îngheţat şi nici n-a mai rămas mult timp pentru plimbare. Raff a mers destul de departe. Stâncile verticale se profilează la orizont. Dincolo de ele, dacă

mijeşte din ochi, Lauren poate să vadă căsuţa familiei Heap.

— Eşti un adevărat soldat, ştii asta? întreabă ea, strângând mânuţa înmănuşată a lui Raff.

— Soldat foarte puternic! e de acord Raff.

— Trebuie să mergem acasă. Eşti gata?

Lauren îi potriveşte căciula, trăgându-i-o peste urechi. S-a bucurat nespus de mult de compania lui – „Cine locuieşte în stânci?”, „De ce cade soarele din cer?” –, dar în ultimele minute au început să se rostogolească peste landă, ca nişte butoaie goale, rafale îngheţate de vânt. Lauren n-a cunoscut niciodată Cornwallul atât de rece. Sau atât de sepulcral, dezgolit până la oasele lui frumoase. Poartă în el pictura abstractă a lui Ben Nicholson, Patrick Heron, Peter Lanyon, a tuturor acelor artişti care s-au îndrăgostit de locul ăsta şi l-au imortalizat în tablouri. Şi în pietre – ca, de pildă, sculpturile Barbarei Hepworth. Lauren îşi ia un rămas-bun tăcut de la peisaj, simţind o neaşteptată strângere de inimă. Ea şi Raff fac stânga împrejur şi se aştern la drum, iar ferigile pline de sevă îi plesnesc peste pantaloni. Cerul se întunecă brusc.

Raff arată în sus.

— O-ho-ho!

De data asta, nu e o eclipsă. Pe cer înaintează coloane verticale de nori întunecaţi, sculptându-se în aer. Câteva secunde mai târziu, încărcătura e aruncată peste pământ, vuind şi zdrăngănind. Grindina îi loveşte pe cei doi peste faţă şi ricoşează atunci când se loveşte de sol.

Raff ţipă:

— Doare! Fă-o să se oprească, fă-o să se oprească!

Adăpostindu-l în haina ei, Lauren aruncă priviri disperate în jur, căutând adăpost. Dar landa e complet expusă. Raff plânge. Boabele de grindină devin mai mari, ca o ploaie de perle aruncate de la mare înălţime. Nevăzând altă cale,

Lauren îl ia pe Raff şi porneşte în fugă spre căsuţa Heap. Locul acela a fost întotdeauna un refugiu pentru ea, un adăpost. Ochii o ustură, abia dacă reuşeşte să vadă la un metru înaintea ei; se repede spre uşa din faţă. Acum ea şi Raff sunt înăuntru. După prăpădul de afară, liniştea căsuţei dă senzaţia unui vacuum a cărui tăcere e spartă doar de ciocănitul grindinei în ferestre. Gemetele lui Raff se domolesc. Lauren îl lasă jos, îi scoate mănuşile şi-şi freacă mâinile.

— E mai bine, nu? Uite-aşa! Degeţele calde!

Uimit, făcând ochii mari, ca de bufniţă, Raff se uită de jur împrejurul camerei de zi decrepite. N-a văzut niciodată o grotă ca asta. Ceva se năpusteşte de-a lungul plintei, o fulgerare cafenie în lumina difuză, gălbuie. Lauren aude sunetul cu care cad picături nevăzute, iar apoi un alt sunet, venit dintr-o altă cameră, de parcă nişte gheare ar zgâria o suprafaţă de piatră. Lauren încearcă să nu se gândească la sursa unui astfel de zgomot.

— O s-o sun pe mami, să-i spun unde suntem!

Telefonul mobil n-are semnal. Întorcându-i spatele lui Raff, Lauren se îndreaptă spre cea mai apropiată fereastră murdară şi încearcă să trimită un SMS. Nu se trimite. Lauren şi-o imaginează pe Flora la Rock Point, nerăbdătoare, încercând să sune, nereuşind, regretând că a avut încredere în sora ei cea iresponsabilă şi că i l-a încredinţat pe scumpul ei fiu.

— Haide, haide, mormăie ea, încercând din nou.

— Căţeluş! exclamă Raff, încântat, în spatele ei.

Derutată, Lauren se întoarce. Raff mângâie un câine adevărat, negru şi lucios ca o baltă de ulei mineral.

— Raff!

Lauren aleargă la el, tropăind pe covorul putrezit, iar apoi îl trage într-o parte, lipindu-l de şoldul ei. Ea simte cum în suflet începe să i se înfiripe un firicel de teamă, dar

şi speranţa că ar exista posibilitatea să întâlnească pe cineva anume. Raff se întinde spre câine, dar ea îl trage înapoi.

— Trebuie să plecăm!

— De ce? mormăie un glas de bărbat. Aş spune că ăsta e un loc de întâlnire la fel de bun ca oricare altul.

Un val de panică se umflă în pieptul lui Lauren, năpădind-o. Cineva apare în partea cea mai îndepărtată a încăperii, ieşind din bucătărie. Haină neagră. Glugă. Ea îi recunoaşte forma şi dimensiunile. Umerii aceia impozanţi. Şi câinele, „căţeluşul” care o doborâse pe plajă dintr-o săritură.

— Jonah?

El face încă un pas în cameră şi-şi dă gluga jos. Chipul palid şi tensionat al unui străin. Ochi hipnotici, pătrunzători. Nu e Jonah. Lauren îşi dă seama de eroarea ei: l-a identificat greşit pe Jonah, probabil că de nenumărate ori, dorindu-şi să fie bărbatul acela frumos din tren, impunându-şi să creadă că era el, văzând ceea ce voia să vadă, iar în tot acest timp îi fusese dor de bărbatul *ăsta*, lăsându-l să se ascundă la vedere. Şi iată-l şi pe câinele pe care trebuie să-l fi mângâiat Raff la Rock Point. Cu siguranţă că nu e Rocket. O, Doamne!

Lauren încremeneşte locului în timp ce bărbatul străbate încăperea din câţiva paşi, cu o relaxată stăpânire de sine. Apoi el se sprijină cu spatele de peretele coşcovit, cu braţele încrucişate, interpunându-se între Lauren, Raff şi uşa din faţă. E un tip masiv. Lauren se simte prinsă în capcană.

Spaima are acum un gust metalic. Trăind un moment acut de luciditate, înţelege că e obligată din nou să renunţe la obişnuita ei iluzie cum că ar fi în siguranţă. O decizie proastă, un moment greşit, un loc greşit, iată tot ce trebuie pentru ca viaţa ta să se schimbe. Lauren

înţelege asta mai bine decât majoritatea oamenilor, cunoaşte fisura care se poate lărgi, se poate căsca, te poate arunca dintr-o lume în alta. Chiar credea că era posibil să se întoarcă la Rock Point şi să scape nevătămată? Nu, locul ăsta n-a terminat cu ea. Ceea ce a început cu ani în urmă, încă nu s-a încheiat. Merita asta. Dacă ţipă, vuietul grindinei şi al vântului o să-i acopere glasul, chiar dacă ar fi cine s-o audă, ceea ce nu e cazul.

Aproape că renunţă.

Dar inimioara lui Raff bate lângă a ei şi Lauren ştie, mai presus de orice îndoială, că o să lupte până la moarte ca să-l ţină în siguranţă. Mai ştie şi că frica ei nu e un răspuns fobic iraţional. Nu de data asta. Ameninţarea de acum e reală şi vine din partea unui om. Iar ea nu-şi permite un atac de panică. Trebuie să respire. Să gândească. *Să evadeze.*

Ochii bărbatului se îngustează până când devin două fante argintii.

— Sunt sigur că-ţi aduci aminte de mine.

40. KAT

Rafala aproape că o trânteşte pe Kat din picioare. Se stabilizează încordându-şi muşchii coapselor şi se aplecă precaut peste marginea Râpei. O pudră subţire de zăpadă de Cornwall a înlocuit grindina, uşoară ca cenuşa vulcanică, suflată frenetic de vânt. Încă nu se zăreşte nici urmă de Lauren şi de Raff.

Kat e destul de sigură că Lauren – subţirică, dar puternică, cunoscătoare a locurilor – o să-l ţină pe Raff în siguranţă. Flora nu-i împărtăşeşte încrederea. Şi n-are cu

ce să ajungă la aeroport – la ultimul zbor către Londra – decât după ce se întorc cei doi. Sau, cel puţin, după ce reuşesc să stabilească legătura prin telefon cu Lauren; în momentul de faţă, intră direct mesageria vocală.

Vreme de câteva ore, Kat a încercat fiecare număr de taxi local şi nici unul n-a fost disponibil; a implorat, s-a oferit să plătească dublu. Circulaţia trenurilor a fost dată peste cap de doi factori: o problemă de semnalizare şi zăpada adunată pe şine. Angie, care n-are nici o grabă să plece, nu şi-a reparat maşina. Tatăl ei a băut o cantitate respectabilă de vin fiert şi, chiar dacă el insistă că e cât se poate de treaz, nu e apt să conducă.

Mai rău, Scarlett tocmai a trimis un e-mail: şedinţa a fost reprogramată şi transformată într-o întâlnire online la micul-dejun în E1, mâine-dimineaţă! Membrii consiliului au făcut-o intenţionat – Kat e sigură de asta –, ştiind că ea e blocată în Cornwall şi că sunt şanse mari să nu se întoarcă la timp. Iar dacă nu se prezintă la acea întâlnire, pusă la patru ace şi în formă, o să fie mult mai uşor să se ofere un scalp – chiar al ei! – acţionarilor: schimbare la vârf, o să poată spune ei, salvându-şi propria piele. Şi-i poate imagina acum, frustraţi din pricina privaţiunilor la care i-a supus detoxifierea din ianuarie, cu limita depăşită pe cardul de credit după Crăciun, împietriţi de spaima de a-şi pierde posturile. Da, şi-i poate imagina pe toţi obedienţii aceia schimbând tabăra. Kat a iubit Spring, i-a dat totul şi începe să-şi dea seama că iubirea nu-i e împărtăşită. Dar să fie a naibii dacă o să le uşureze planul de a o îndepărta!

Încă e timp.

Cărarea de pe coastă s-a transformat într-un amestec de noroi, de pietre şi de zăpadă. Dar duce la coliba pustnicului, care e cel mai bun punct de observaţie, ca o lojă regală deasupra amfiteatrului reprezentat de golf şi de stânci. În timp ce stă lângă zidurile ruinate, pe Kat o

năpădesc amintirile din vara eclipsei: ea şi Flora, în ziua aceea, râzând în timp ce alergau către sursa de muzică de pe plajă; la marginea câmpului ei vizual, o pată nefirească de galben strălucitor, penajul unei păsări ameţite de libertate, care se pierdea într-o rafală de vânt oceanic. În clipa în care un alt peruş a zburat pe lângă ea, Kat a ştiut – în acea zonă de conştiinţă a ei care fusese extrem de sensibilizată de beţiile extreme ale lui Blythe, şi, ca atare, antrenată să simtă pericolul – că ceva era în neregulă, în foarte mare neregulă.

Iar acum o simte din nou, la un nivel profund, ca pe un bâzâit sâcâitor de avertizare. O secundă mai târziu, mobilul îi sună în buzunar.

— I-ai găsit?

— Nu. Am un presentiment rău, Kat! N-ar fi trebuit să am încredere..., spune sora ei, dar semnalul continuă să se întrerupă, iar Kat trebuie să reapeleze de trei ori până când poate să vorbească din nou cu Flora, a cărei panică se revarsă în explozii verbale sacadate, punctate de suspine. Iar Scott mă sună întruna! Ce să-i spun?!

Kat se ghemuieşte pe o piatră şi adăposteşte telefonul în îndoitura braţului, încercând să-l protejeze de vântul zgomotos.

— Nimic, deocamdată. Ştii, ninge, dar nu puternic, iar Lauren şi Raff nici n-au plecat de prea mult timp. Unde eşti acum?

— În parcarea pubului.

— Bine. Uite cum facem: du-te înapoi la Rock Point şi aşteaptă acolo. Eu mă îndrept spre golf. S-au potolit valurile. O să verific şi grota.

— O, Doamne! Grota! Da, da, verifică! S-ar putea să se adăpostească acolo. Mulţumesc, mulţumesc!

— Iar de îndată ce-i găsim, mă duci la aeroport? M-am ars dacă nu reuşesc...

Se urăşte pentru că a pomenit de asta. Sună atât de egoist!

— O, la naiba, da! Scuză-mă! Ştiu că Spring e copilul tău, Kat.

— Raff e mult mai important. O să-i găsesc pe el şi pe Lauren. Stai acolo!

Grindina a ciuruit partea uscată a plajei. Plescăind prin firele de apă puţin adânci care se scurg de pe pereţii stâncii şi se îndreaptă către mare, Kat păşeşte în grotă. E mai întunecată şi mai adâncă decât îşi aminteşte.

— Lauren! strigă ea, iar, o clipă mai târziu, ceva umed şi cald – *viu* – îi linge mâna, gâfâind.

Un bărbat aleargă de-a latul plajei.

— Rocket! Îmi pare rău, câinele e în curs de dresare. Şezi, Rocket! Nu, *şezi*!

— Nu-ţi face griji, răspunde Kat, mângâind câinele, a cărui respiraţie este umedă şi sacadată. Ascultă, caut o femeie – treizeci de ani, minionă – şi un băieţel. El e cam atât de mare. Nu i-ai văzut cumva? întreabă ea, iar bărbatul clatină din cap în semn de negare. A, şi femeia, care e sora mea, are o şuviţă albastră în breton!

Expresia lui se schimbă imediat.

— Lauren, şopteşte el.

Văzând surpriza de pe faţa lui Kat, îi spune că s-au întâlnit deja, iar apoi îşi rosteşte numele: Jonah.

Kat îl examinează mai atent, verificându-l cu febrilitate. Înalt. Câine negru. Totuşi, există o mulţime de bărbaţi care se plimbă de unii singuri. Şi chiar şi un număr mai mare de labradori negri. Bileţelele acelea misterioase i-au făcut pe toţi cei de la Rock Point să fie uşor paranoici. Dar ea nu e aşa din fire. Şi refuză să se lase intimidată. Şi, oricum, e mai curajoasă decât restul.

— Nu se întâmplă să fii Kat? întreabă Jonah cu prudenţă. Înotătoarea neînfricată? Lauren mi-a vorbit despre tine.

— Da, eu sunt, răspunde Kat, gândindu-se că, totuşi, e ciudat că Lauren nu i-a pomenit nimic despre el, mai ales că nu e chiar un tip neatrăgător. Lauren l-a scos pe Raff la plimbare, adaugă ea, răspunzând la întrebarea lui neformulată şi dorindu-şi să aducă discuţia la subiectul care o interesează. A plouat cu grindină! Speram să-i găsesc pe cei doi adăpostiţi aici, în grotă.

Îi sună telefonul şi răspunde, neslăbindu-l din ochi pe Jonah.

— Flora! Ai vreo veste?

— O, Kat, tocmai m-am întors acasă şi m-am dus până în camera lui Lauren, gândindu-mă că ea s-a întors la Rock Point şi că s-ar fi putut să fie acolo – tata şi Angie îi caută şi ei acum pe ea şi pe Raff – şi... şi..., murmură Flora, iar glasul i se curmă, fiindcă semnalul se întrerupe. E instabilă psihic, Kat! se aude din nou glasul tulburat al Florei. E total nebună...

Kat îşi priveşte telefonul, având senzaţia că se scufundă. Sună înapoi, mimând din buze o scuză către Jonah, care nu reuşeşte să fie prea convingător pretinzând că nu ascultă. Până şi câinele lui se holbează la ea, desenând cu coada un evantai în nisip.

— Ce?! Flora, tu afirmi la modul serios că scrisorile pe care Lauren le-a scris în ultimele zile sunt pentru *Gemma*? O, Doamne!

— Iartă-mă că mă amestec, spune Jonah, iar gravitatea din glasul lui îi atrage atenţia lui Kat, care îi vede o licărire de îngrijorare în privire. Tocmai mi-am dat seama unde ar putea să fie sora ta!

— Aşteaptă o secundă, Flo! spune ea, apăsându-şi telefonul pe umărul hainei.

Glasul Florei se aude slab:

— E cineva cu tine?

Kat urmăreşte privirea pătrunzătoare a lui Jonah, care se îndreaptă spre vârful stâncii şi dincolo de aceasta, spre locul în care cerul îngheţat se întâlneşte cu pământul rece.

41. LAUREN, 2019

Bărbatul îşi plimbă un deget peste obrazul lui scobit, neras.

— Semnul din naştere! Dar te-aş fi recunoscut oricum. Nu te-ai schimbat atât de mult, Lauren!

Tulburată de sunetul numelui ei pe buzele lui crăpate, Lauren simte cum gândurile i-o iau razna. Nu poate să-şi dea seama cine e omul ăsta şi ce vrea de la ea. Trebuie să treacă de el şi să ajungă la uşa din faţă. Sau la uşa bucătăriei care dă în grădină? Cu siguranţă că el a intrat pe aceasta din urmă. Dar încăperea e atât de mică, iar el e atât de mare, încât ar putea să sară pe ea şi pe Raff în câteva clipe. Ar fi trebuit să apese pe butonul acela de oprire de urgenţă din trenul de pe ruta London–Penzance atunci când a avut ocazia.

„Mamă!” imploră ea în gând. „Mamă!”

Dar Dixie nu poate s-o mai salveze. Şi nimeni n-o să vină curând, fiindcă nimeni nu ştie unde sunt ea şi Raff. Şi e vina ei, fiindcă, nevrând să fie socotită drept o ciudată, n-a spus nimănui că a vizitat locul ăsta. Iar acum e bulversată din toate punctele de vedere. Respiraţia caldă a lui Raff pe gâtul ei îi aduce aminte de tot ceea ce e pus în joc.

Încearcă să-şi adune curajul din adâncimile ei lăuntrice, de acolo de unde acesta a sălăşluit mereu. Şi aproape că-şi simte mama lângă ea în acel moment, ca pe un curent cald, care suflă în aerul rece şi mort al camerei.

„Ai rezistat în volieră, Laurie! Eşti mai puternică decât crezi!”

Câinele începe să adulmece picioarele atârnate ale lui Raff.

— Poţi să-ţi chemi câinele înapoi? întreabă ea cu glas tremurător.

— Patty!

Bărbatul pocneşte din degete, iar câinele vine la el, ascultător. Stăpânul lui îl mângâie pe cap cu blândeţe – un gest în total dezacord cu restul fiinţei lui, în timp ce o ţintuieşte pe Lauren cu o privire caustică.

— M-am schimbat atât de mult? Mi-am pierdut aspectul de băieţandru?

— Chiar nu te cunosc!

În fiinţa bărbatului ăstuia există ceva care sugerează că n-a avut şi că nici acum n-are mare lucru de pierdut. Viaţa n-a fost blândă cu el. Inima lui Lauren bate atât de tare, încât s-ar putea ca el s-o audă. Şi să-i adulmece frica.

— O, ba da! exclamă el, aruncându-i o privire nimicitoare. Haide, Lauren!

Ea se îndreaptă spre bucătărie, având grijă ca acea canapea desfundată să rămână între ei. Dar îi tremură picioarele şi fiecare mişcare pare exagerată, caricaturală, în aerul apăsător. Căsuţa e opusul teribil al locului fericit şi plin de tihnă care a fost odinioară.

— Ţi-aş oferi un ceai, dar fierbătorul e stricat, spune el, cu un zâmbet jucându-i în colţurile gurii. Sunt eu, Lauren! Eu, Pete, fratele Gemmei!

Pete. Lui Lauren i se înmoaie genunchii şi se trezeşte aruncată înapoi în timp, cale de zeci de ani. Pereţii se luminează în galben şi roz ca de tort Battenberg; Viv râde în bucătărie, cu receptorul telefonului strâns sub bărbie. Acum Lauren clipeşte, ca să îndepărteze mirajul. Cu toate astea, Pete rămâne. E ca atunci când eşti blocat într-un

coşmar şi încerci să fugi, dar nu reuşeşti să-ţi mişti picioarele.

Bărbatul ăsta e şi nu e Pete Heap. Anii i-au marcat trăsăturile şi au dat un aer dickensian feţei lui supte. Dar albastrul cenuşiu al ochilor a rămas acelaşi.

Pe când era băiat, Pete era plin de viaţă, iar atunci când i se întâmpla să zâmbească, o făcea din toată inima, părând un pic cam nătărău. Lui Lauren îi plăcea de el. Uneori chiar şi-ar fi dorit să fie fratele ei, fiindcă era amuzant – mai degrabă răutăcios decât crud – şi o proteja cu tandreţe pe Gemma. Şi, într-un fel pe care ea, Lauren, l-a simţit, mai degrabă decât să-l înţeleagă pe deplin, el era din lumea ei mai mult decât Kat şi Flora, în acelaşi mod în care mama ei semăna mai mult cu Viv Heap cea cu picioarele pe pământ, decât cu mama lui Kat sau cu cea a Florei. Dar între ei doi nu mai există acum o astfel de legătură. Şocul de a-l întâlni îi dă lui Lauren un fior pe şira spinării. Orice uşurare la gândul că bărbatul ăsta ameninţător e Pete – adică un ins pe care ea l-a cunoscut cândva şi l-a plăcut – dispare dinlăuntrul ei.

— Ce... Ce faci aici?

— O plimbam pe Patty, răspunde Pete, scărpinând urechile câinelui. Am simţit că vine grindina, nu-i aşa, Patty?

Lauren se gândeşte la mama lui, Viv, spunând, cu ani în urmă, ceva asemănător despre mirosul de ploaie. Viv, întinsă pe prosopul ei în grădina din faţă, suplă, cu pielea bronzată, unsă cu ulei de plajă, şi cu părul strâns în creştet, nu arăta ca o femeie de serviciu. Amintirea se destramă.

— Uită-te, ninge! spune acum Pete, arătând din cap spre fereastră. Nu-mi amintesc când a nins ultima oară pe aici. E frumos, nu-i aşa?

Nimic nu e frumos. Văzută prin geamul murdar, zăpada pare cenuşie, semănând cu un roi de molii muribunde. Substantivul colectiv pentru molii este „eclipsă”, îşi aminteşte Lauren la întâmplare, mintea ei căutându-şi o cale de evadare.

— Da, e frumos, încuviinţează ea cu glas slab, ţinându-l pe Raff mai strâns, de parcă strânsoarea ei l-ar putea proteja.

Pete tropăie ca să-şi încălzească picioarele.

— Îmi place să trec pe aici din când în când, înţelegi? spune el pe un ton de conversaţie obişnuită, care dezminte ideea că le-ar bloca ieşirea celor doi. Nu mă pot abţine! Casele nu sunt niciodată doar cărămizi şi mortar, nu-i aşa? adaugă, iar gura i se strânge într-o linie şi ochii îi scânteiază. Cred că ştii şi tu câte ceva despre asta.

Lauren dă din cap în semn de încuviinţare, încercând să dea impresia că totul e normal, că nu şi-a dat seama că Pete, aflându-se deja în casă, trebuie să-i fi văzut intrând, după care i-a luat prin surprindere. Cu siguranţă că zgomotul acela de zgârieturi venea de la ghearele câinelui care mergea pe podeaua bucătăriei. Un pescăruş coboară şi se aşază pe pervazul ferestrei, iar ochiul lui rece, de pasăre, o fixează pe Lauren. Nu se întâmplă nimic. Lauren e deja într-o stare de luptă sau de fugă, inima îi bate iute şi gura i s-a uscat, doar că de data asta şi raţiunea ei înţelege ameninţarea. Iar relativa putere a pescăruşului se micşorează. Lauren ar schimba într-o clipă prezenţa lui Pete cu cea a păsării.

— Căsuţa asta o să fie îngropată destul de repede, spune Pete, vârându-şi adânc mâinile în buzunarele hainei. Pământul o să se deschidă în curând şi o s-o înghită.

Raff cască şi-şi sprijină capul de umărul lui Lauren, uitându-se la câinele care bate cu coada udă în covor.

— Fundaţia e şubrezită, adaugă Pete, arătând din cap spre un perete brăzdat de o crăpătură zimţată ca un fulger, care se îndreaptă spre tavan. Vechiul puţ al minei de cositor s-a prăbuşit dedesubt!

Lauren îşi imaginează cum li se deschide o dolină sub picioare, făcându-i să dispară fără urmă.

Pete se îndreaptă spre peretele deteriorat şi îl mângâie cu afecţiune, aşa cum ar face un fermier cu coastele unei bătrâne vaci preferate.

— Prăbuşire sănătoasă şi sigură! Am fost forţaţi să plecăm de aici cu ani în urmă. O, da, au intrat şi hoţii! Au spart încuietorile. Evident, n-au găsit nimic care să merite furat.

Lauren se gândeşte că trebuie să continue să vorbească, să-i dea apă la moară ca să-l menţină calm, mai ales că el şi-a schimbat locul şi acum nu mai blochează uşa din faţă.

— Asta-i de-a dreptul groaznic, Pete! Spune-mi, ce face mama ta?

Doar pentru o clipă, faţa lui se îmblânzeşte.

— E tot aşa cum o ştii. Rezistă.

Pe Lauren o doare inima. Se gândeşte să-i spună lui Pete despre toate scrisorile pe care i le-a scris lui Viv de-a lungul anilor şi pe care le-a aruncat de fiecare dată după ce erau gata, fiindcă îşi pierdea curajul de a i le trimite.

— Şi tatăl tău?

Pete tace. Lauren observă că el a moştenit masivitatea strămoşilor săi pescari din Kernow. Mintea ei se împiedică într-un năvod care se strânge, imobilizându-şi captura. Vietăţile albe şi roşii zbătându-se pe puntea unei bărci. Haina de pânză impermeabilă a unui pescar, împroşcată cu sânge.

— E mort de multă vreme, răspunde Pete în cele din urmă.

— Îmi pare rău! spune ea.

Pete şi-a schimbat poziţia în aşa fel încât Lauren ar putea să tragă o linie de la ea şi Raff, până la uşa din faţă. Are o singură şansă, aşa că adaugă:

— Mă bucur să te revăd, Pete! Dar noi trebuie să plecăm. E timpul ca Raff să-şi ia ceaiul.

Ea încearcă să dea un aer de normalitate întregii situaţii, dar nu reuşeşte. Patru paşi mari. Cinci.

Pete îl priveşte pe Raff cu ochi mijiţi şi mormăie:

— E al tău?

Timid, copilul îşi îngroapă faţa în scobitura gâtului ei, lipindu-şi acolo nasul lipicios, care-i curge.

— E nepotul meu.

Lauren încearcă să zâmbească, dar buzele îi sunt prea încordate pentru asta.

— De la care soră?

— E al Florei, şopteşte ea, regretându-şi vorbele imediat, fără să ştie de ce.

— Sigur că da. Arată ca un Finch!

— Toată lumea din casă o să înceapă să se întrebe unde suntem, iar după aceea o să plece cu toţii prin împrejurimi, ca să ne caute, nu-i aşa, Raff? spune ea, deşi ştie că nimeni n-o să bată curând la uşa unei căsuţe pustii, în toiul viscolului.

Şi probabil că şi Pete ştie asta.

Raff o trage de lobul urechii, ca să-i atragă atenţia.

— Foame!

— O, da, o gustare! Bună idee! exclamă ea. Să vedem ce ne-a pus mami la pachet!

Lauren se răsuceşte şi începe să scotocească prin geantă. Ochii lui Pete o supraveghează în timp ce scoate o cutie cu stafide. Prefăcându-se că mai caută ceva, îşi vâră mâna din nou în geantă, ajunge la telefon şi încearcă să formeze numărul apelului pentru urgenţe, ascunzându-şi mişcările după rucsac.

— Lasă telefonul, Lauren!

Ea încremeneşte, îngrozită.

— E drăguţ că sora ta are acum o familie a ei! Nici maşina nu e rea. Şi cât de bine e că v-aţi păstrat casa cea elegantă în toţi anii ăştia, ca să vă puteţi întoarce aici oricând, nu? întreabă el, iar zâmbetul i se transformă într-un rânjet. Unii oameni au tot norocul din lume, aşa-i? Unii oameni reuşesc să uite, adaugă, iar o venă de la gât începe să-i pulseze. Eu nu sunt unul dintre acei oameni.

— Pete..., murmură ea pe un ton ezitant, neştiind cum să înceapă.

Aruncă o privire spre cea mai apropiată fereastră. O lovitură puternică ar putea să rezolve situaţia. Dar Raff n-are cum să evadeze pe acolo dacă nu iese şi ea împreună cu el. Trebuie să scape amândoi, altfel băiatul e pierdut.

— Îmi pare atât de, atât de rău!

— Îţi pare rău? Chiar îţi pare rău? Şampanie! Ura! strigă Pete, a cărui stare de spirit pare să fi făcut un viraj periculos. În seara în care aţi sosit, v-am văzut pe toţi ciocnind pahare. Toată casa aceea mare s-a luminat. Mi-a venit să vomit. Oamenii mărunţi pot fi uitaţi. Câteva rânduri în ziarul local. Voi v-aţi ţinut cu toţii numele departe de asta, nu-i aşa? Artistului băiat rău nu i-a surâs ideea ca presa să-l dea în vileag. El nici nu-i un tip chiar atât de rău, nu?

Lui Lauren îi bate inima să-i spargă pieptul. Respiraţia ei gâfâită scoate vălătuci albi în încăpere.

— Păcat că n-a fost una dintre voi, fetele de aur! adaugă Pete, luptându-se să-şi înăbuşe un suspin. Sau roşcata aia nebună!

Lauren trage aer în piept ca să vorbească. Dar nu vrea să deznoade firul care o ţine la un loc, împiedicând-o să se năruie: povestea pe care a ţesut-o în jurul ei, protectoare şi mângâietoare precum un cocon mătăsos.

Chipul lui Pete are acum o expresie de durere sălbatică.

— De ce sora mea?! De ce Gemma mea?!

Podeaua şi covorul par să se încline într-o parte. Ea, Lauren, a supravieţuit. Gemma, nu. Iar acum e rândul ei. Altă colivie. Altă soartă. O copleşeşte neputinţa. Apoi simte din nou cum o bat în obraji vârfurile reci ale degetelor lui Raff, o amintire a micuţei fiinţe vulnerabile pe care trebuie s-o salveze, pentru că n-a salvat-o pe Gemma. Se îndreaptă spre uşă. Iat-o aproape ieşită din casă, cu vântul îngheţat suflându-i în faţă şi cu fulgii de zăpadă aşternându-i-se pe mâneca neagră a hainei.

Dar trecerea le e barată de bariera braţului lui Pete, care-i împiedică să iasă.

— Nu atât de repede!

42. LAUREN, 1999

Gemma a alunecat pe peretele volierei, iar acum stă cu picioarele întinse, rigide şi drepte precum cele ale unei marionete. Călcâiele ei au împins puful şi penele de pe duşumea până când acestea au format o dună. Scotea sunete ciudate, de parcă ar fi încercat să tragă aer printr-un pai. În timp ce m-am aplecat asupra ei, strigând-o pe nume şi întrebând-o ce se întâmpla cu ea, peruşii au intrat şi mai mult în panică, iar bătaia frenetică a aripilor lor ni se încurca în păr. Timpul a devenit un fel de masă amorfă. Braţele şi degetele au început să mă înţepe, de parcă un ciulin mi s-ar fi rostogolit pe piele. Maxilarul mi s-a încleştat. Câmpul vizual mi-a devenit un fel de tunel, până când ochii mei n-au mai perceput decât două raze de lanternă. Eram împresurată de o linişte subacvatică.

Apoi mi-am dat seama că mă aflam undeva lângă acoperişul volierei, uitându-mă în jos, prin umbrele frunzişului, printre frânghii şi stinghii care se legănau, printre fulgerările de pene galbene şi verzi. Şi mă vedeam pe mine, ghemuită în patru labe lângă Gemma, care se prăbuşise cu trunchiul aplecat în faţă. Sclipici pe obrajii noştri. Buzele mele mişcându-se, deşi nu auzeam ce spuneam. Pieptul Gemmei, trăgând aerul cu efort. Rochia ei, adunată în talie. Buzele, tot mai albastre. M-am privit târându-mă în mâini şi în genunchi până la uşa volierei, ridicându-mă, bâjbâind, vârându-mi degetele prin grilajul de metal şi încercând, din interior, să desfac zăvorul. Mi-a luat o eternitate să-l descui, iar apoi am reuşit şi am fost salvate.

M-am târât afară şi m-am strecurat din nou în pielea mea. Am strigat, dar n-a venit nimeni. Nu m-a auzit nici un suflet de om. Ferestrele dormitoarelor erau pustii, cu draperiile pe jumătate trase, ca să nu intre căldura. Dar la ultimul etaj, la fereastra atelierului, a apărut Angie, doar pentru o secundă. Goală, un nud încadrat în rama ferestrei, cu capul dat pe spate, cu palmele ca nişte stele-de-mare lipite de sticlă, cu sânii aplatizaţi. S-a uitat drept la mine, iar apoi şi-a acoperit sânii, s-a întors şi a dispărut. După aceea, fâlfâind pe deasupra capului meu, am văzut un fulger galben, un peruş, altul şi încă unul – un stol de păsări! – *libere, libere, libere*, zburând pe cerul verii.

43. LAUREN, 2019

— Pene, rosteşte Pete răspicat, cu respiraţia transformată într-un con alb.

Stă ghemuit, cu spatele rezemat de uşa închisă, cu braţele petrecute în jurul genunchilor. Câinele dă ocol încăperii, iar apoi se ghemuieşte lângă el, ca un semn de întrebare negru.

— Trebuia să fim atenţi, explică Pete. Întotdeauna am avut în casă doar perne din spumă şi altele asemenea.

Lauren din cap în semn că înţelege, neştiind dacă Pete se înmoaie sau dacă ea a început să simpatizeze cu cel care a sechestrat-o. De cât timp se află aici? Nu îndrăzneşte să încerce să se uite din nou la telefon, ca să verifice dacă bateria i s-a descărcat în frig sau dacă are semnal. La fereastră, încă se rotesc fulgii de zăpadă, sclipind fosforescent pe cerul care se întunecă.

— Am dat de necaz, mătuşă Lauren?

În chip înduioşător, respiraţia lui Raff miroase a stafidele pe care acum le-a terminat de mâncat.

— Nu. Avem o aventură, îţi aminteşti?

Ea trebuie să-l menţină calm pe Raff, ca să nu-l provoace pe Pete. Încearcă să zâmbească, deşi îi vine să ţipe.

Raff repetă cuvintele liniştitoare: „o aventură”, şi-şi lasă bărbia înapoi pe umărul ei. Deocamdată, e mulţumit. Încrederea copilului îi sfâşie inima lui Lauren. Braţele îi pulsează sub greutatea lui. Dar atât timp cât îl ţine lipit de ea şi îl încălzeşte, el e bine.

Pete şi-a fixat privirea undeva la mijlocul distanţei dintre ei, vorbind mai puţin cu Lauren şi mai mult cu sine, aşa cum fac oamenii atunci când îşi sortează amintirile din copilărie, scoţându-le la iveală pe cele care ar putea avea sens.

— Mama obişnuia să spună că dacă am fi trăit într-un oraş poluat, Gemma ar fi fost mult mai rău. Ăsta e motivul din care mama a vrut să rămână definitiv în Cornwall, spune Pete, zâmbind strâmb. Gemma, desigur, avea alte planuri. Planuri mari, precizează el, iar apoi, mod

neaşteptat, îşi ridică privirea şi zâmbeşte, în ochi strălucindu-i, pentru o clipă, o frântură dezarmantă de căldură autentică. Hei, ştii că pescăruşii-hering se nasc cu ochii deschişi?

Lauren dă din cap în semn că ştie. Ea simte cum teama i se micşorează întrucâtva, fiindcă Gemma, precum o micuţă creatură care hibernează, e prezentă în miezul relatării despre acest dat ornitologic.

— Sora mea era aşa.

— Da, era! adevereşte Lauren, aproape uitând pericolul, dar apoi se adună, dându-şi seama că s-a lăsat amăgită de un fals sentiment de siguranţă. Iar Gemma ştie... ştia atât de multe despre păsări! adaugă ea, forţându-se imediat să corecteze timpul şi răsucind, astfel, cuţitul în rană, din prezent, în trecut. Îi plăceau păsările, Pete.

Lauren are nevoie ca el să înţeleagă cum s-a întâmplat. Dar linia de demarcaţie e deosebit de subţire. Pete are naraţiunea lui şi pur şi simplu nu poţi să renunţi la acele poveşti care trăiesc înlăuntrul tău. Într-un astfel de caz, trebuie să demontezi cu grijă toate piesele şi să le reasamblezi.

Lauren şi terapeutul ei au străbătut luni de zile un asemenea *parcurs*. (Ea ura acel cuvânt, de parcă sentimentele ar fi putut să fie înregistrate cu precizie venind şi plecând, când, de fapt, ele îi provocau adevărate erupţii în minte, iar asta – în toiul nopţii.) Dar, deşi şedinţele de psihoterapie i-au mai redus din nervozitate, n-a vrut să renunţe la povestea ei. O socotea deosebit de preţioasă, aşa că, în secret, s-a ţinut strâns de ea. Conform poveştii, cea care nu reuşise să respire fusese ea, Lauren Molloy. Da, şi aproape că murise. Însă până la urmă, ea şi Gemma supravieţuiseră amândouă. Erau ca pictura cu fluture făcută de un copil, în care el pictează pe o jumătate

de foaie şi apoi o îndoaie ca să imprime imaginea în oglindă.

Într-o noapte, un an mai târziu, sau poate că doi, Dixie a auzit-o vorbind cu glas tare cu Gemma. Lauren a încremenit de ruşine. Dar mama şi-a scos pantofii şi s-a întins lângă ea, pe saltea, după care s-au uitat amândouă la stelele strălucitoare care erau lipite pe tavanul înclinat al mansardei.

— E bine să vorbeşti cu oamenii de care ţi-e dor, Laurie! a spus ea. Eu o fac tot timpul. Dragostea nu moare. Nici sufletele. Pur şi simplu, ne schimbăm starea într-un fel de materie întunecată, frumoasă. Fizicienii încă n-au reuşit să demonstreze asta. Dar o să reuşească, sunt sigură că o s-o facă. Doar pentru că ceva nu e înţeles, asta nu înseamnă că nu există.

Lauren trebuia să audă acele cuvinte. Şi s-a agăţat de ele.

Pe măsură ce lumea a început să trimită SMS-uri, e-mailuri şi mesaje, ea a continuat să scrie de mână. A continuat să fie prietena loială, compunând scrisori către Gemma, precum şi scrisorile pe care Gemma i le-ar fi trimis ei. Cu cât scria mai mult, cu atât Gemma devenea mai vie. Ea a crescut. A avut o viaţă plină, minunată. Slujba pe care şi-a dorit-o: om de ştiinţă în domeniul mediului, în Groenlanda. Un tablou preferat: *Iepure de câmp* al lui Dürer. Mozaicul – Gemma adora şi asta, motiv pentru care Lauren şi-a găsit atâta mângâiere în el, lipind pe o placă fiecare fragment de sticlă. Frumuseţe creată din lucruri sfărâmate.

Glasul lui Pete îi întrerupe acum şirul gândurilor.

— Ironia sorţii a făcut ca sensibilitatea ei cea mai acută să nu fie cea legată de pene, ci cea legată de cai, spune el, oscilând din nou între a fi fratele Gemmei, băiatul pe care Lauren l-a cunoscut cândva, şi un monstru, invocat de

însuşi peisajul sumbru. Aşa că atenţia noastră a fost puţin deturnată! Iar de obicei astmul ei era ţinut sub control pe timpul verii. Deci nimeni nu s-ar fi aşteptat..., murmură, închizând ochii. La naiba!

Se lasă o tăcere care ţine ceva vreme.

— Am aflat asta doar după ce a murit, Pete! Ea nu mi-a suflat niciodată vreun cuvânt despre asta, spune Lauren cu glas frânt. N-am văzut-o niciodată folosind un inhalator.

Gemma nu-i împărtăşise lui Lauren informaţiile care ar fi salvat-o, ceea ce avea s-o chinuie veşnic pe aceasta din urmă, ea devenind obsedată de faptul în sine luni în şir după moartea Gemmei. A căutat indicii în trecut şi le-a găsit: casa impecabil de curată a lui Viv; „răcelile de vară" ale Gemmei, în timpul cărora ea avea o respiraţie şuierătoare; distanţa pe care a păstrat-o faţă de volieră şi vizitele extrem de rare la Rock Point, în timpul cărora refuza să se apropie Palatul Berthingham, în ciuda fascinaţiei pe care păsările o exercitau asupra ei. Şi micul rucsac pe care-l avea mereu la ea, în care, cu siguranţă, îşi ţinea inhalatorul.

— Deci, e vina Gemmei? se răsteşte Pete, din nou irascibil.

— Nu!

Lui Lauren i se zbate inima în piept.

— De ce v-ar fi spus ţie şi surorilor tale? Gemma a vrut să fie ca tine, nu înţelegi? se răsteşte Pete, iar în spaţiul acela mic, durerea lui se simte aspră, corozivă. N-a vrut să fie fiica bolnavă a femeii de serviciu! Oricum voi vă uitaţi la ea de sus, cu banii voştri, cu tatăl vostru celebru şi cu nesuferita voastră de bunică! Nu voia să fie cunoscută pentru ceea ce era în neregulă cu ea. Nu voia să fie izolată. Adulţii nu-i înţelegeau punctul de vedere. Mama n-a înţeles. Eu, da. Eu am înţeles!

Lauren deschide gura ca să protesteze, dar apoi o închide la loc. Înţelege şi ea, în ciuda faptului că eul ei adult ştie că nimeni n-ar fi judecat-o vreodată pe Gemma, nici măcar Kat şi Flora, care erau mult prea obsedate de ele însele ca să se gândească la asta mai mult de o clipă. Dar atunci când eşti tânăr, e altfel. Iar un firav glas lăuntric îi şopteşte lui Lauren că Pete simte nevoia să spună asta. El are nevoie să fie ascultat. Şi, de vreme ce n-are forţa sau statura de partea ei, ea ştie să asculte. E singura cale de scăpare ce i-a mai rămas.

Aşadar, atinge cu vârful nasului buclele lui Raff şi-şi aminteşte că, pe vremea când lucra la biroul de informaţii al Galeriei Naţionale, s-a ocupat de tot felul de ciudaţi. Oameni care îşi purtau frustrările vieţii ca pe nişte umbrele strânse, căutând generozitatea marii arte, excesul ei de sentimente, atunci când nu puteau suporta să trăiască mai departe cu ale lor. Oameni care încercau să facă arta să însemne ceea ce le trebuia lor să însemne. Mai mult de-atât, făcând voluntariat la centrul de îngrijire, a învăţat când era mai bine să vorbească şi când era mai bine să nu spună nimic – şi să nu încerce niciodată să convingă pe nimeni că lucrurile erau bune atunci când, de fapt, nu erau.

— Spune-mi mai multe despre Gemma, Pete!

La început, el pare uşor neîncrezător, iar apoi, de o mulţumire prudentă.

— Ei bine, era agitată în legătură cu eclipsa. O speria, ştii? Avusese nişte coşmaruri despre asta în zilele de dinainte. Ca şi cum ar fi ştiut, spune el, privindu-şi mâinile şi arătând vulnerabil, aproape ca un băieţel. Ştiu că sună aiurea!

— Ba deloc! îl contrazice Lauren, contemplându-i umerii căzuţi. Gemma era cea mai intuitivă fiinţă de pe faţa pământului!

Pete se luminează la faţă.

— Da, asta e, ăsta e cuvântul potrivit: intuitivă, se bucură el, bătându-se cu degetul peste tâmplă. L-am reţinut pe ăsta! Mulţumesc!

Lauren îndrăzneşte să simtă un pic de speranţă. Psihopaţii n-au sentimente, nu-i aşa? Iar Pete e tot numai simţire.

— Ştii care-i cel mai rău lucru? Ne-am certat în dimineaţa aceea, se confesează Pete, strivit din nou sub povara disperării. Eu n-am vrut ca Gemma să urmărească eclipsa împreună cu voi. De parcă noi n-am fi fost suficient de buni! Aşa că ea a fugit. Şi şi-a uitat rucsacul. Deşi nu ne-am dat seama până când...

Glasul i se gâtuie.

— Ştiu, şopteşte Lauren.

— Ştii? Ce altceva mai ştii? întreabă Pete, zburlindu-se din nou, cu ochii străbătuţi de o sclipire ameninţătoare. Vezi tu, în ziua aceea, un coleg de şcoală, aflat în drum spre petrecerea de pe plajă, a trecut pe lângă surorile tale pe poteca de pe coastă. Le-a auzit vorbind despre ceea ce „făcuseră”, povesteşte el, făcând cu degetele semnul ghilimelelor. Poţi să-mi spui despre ce era vorba?

Lauren scoate un geamăt scurt. Oare Kat şi Flora vorbiseră, sau, mai rău de-atât, râseseră în legătură cu zăvorârea volierei? Nu-i vine să-i spună acum lui Pete un astfel de detaliu, nu într-un moment în care ea îl ţine în braţe pe băieţelul Florei.

— Flora şi Kat au şterpelit băutură din dulap, povesteşte ea, ştiind că informaţiile astea sunt deja cunoscute. Am băut puţin în grădină. Dar Gemma n-a băut deloc, jur! N-a vrut nici măcar să se atingă, Pete!

El o urmăreşte cu atenţie.

— Ai fost acolo tot timpul?

— Eu...

I se făcuse rău şi mersese la toaletă. Şi sunt atâtea goluri în amintirile ei din ziua aceea şi din cele care au urmat! Rupturi. Lacune. După ce a făcut multe tomografii, i s-a spus că nu e ceva atipic. Cel mai probabil, suferise o criză psihogenă non-epileptică, au spus medicii. Tensionate de trauma de a asista la atacul de astm al Gemmei, amorsate de surescitarea provocată de eclipsă, celulele creierului ei descărcaseră o furtună de semnale electrice excesive şi bruşte. Şi de aceea îşi amintea doar frânturi din întreg. De aceea avusese acea experienţă extracorporală, de parcă ea ar fi fost cea care îşi pierduse cunoştinţa, cea care murise. Dacă ar fi încercat să deseneze scena – iar psihoterapeutul ei îi propusese cu toată seriozitatea să facă asta, însă ea refuzase –, ar fi alcătuit-o din petice de umbră, cu goluri de lumină: spaţiu negativ. Formele spaţiilor goale dintre elemente.

— Mi-e dor de ea! spune Pete, iar Lauren răsuflă adânc, bucuroasă că n-a forţat-o să-i răspundă la întrebare, în timp ce el se ridică încet, alunecând în sus, cu spatele lipit de uşă, ca un urs care se scarpină de un copac. La fiecare Crăciun! De fiecare dată când văd... acea privire în ochii mamei! exclamă, făcând-o pe Lauren să-i simtă durerea ca pe sticla pisată, înfiptă în piele. De fiecare dată când cuiva i se naşte o nepoată sau un nepot. Ca tine, prietene! încheie el, dând din cap către Raff.

Lauren aşază mai bine copilul, sprijinit de şoldul ei. Ar fi vrut ca Pete să nu-l privească pe micuţ cu acea căutătură indescifrabilă. Ea încă nu ştie în ce direcţie o să meargă lucrurile. Dar se pare că ar putea fi la fel de periculos să încerce să fugă sau să rămână pe loc.

— Ori de câte ori apare la ştiri vreo cercetătoare, mă gândesc că asta e treaba Gemmei. Lumea are nevoie de Gemma. *Eu* am nevoie de ea. Gemma nu e doar o unitate

statistică. Era sora mea mai mică. Ea era totul. Iar dacă aş fi putut să mor în locul ei, aş fi murit.

— Pete, îmi pare atât de rău! exclamă Lauren, cu glasul înăbuşit de lacrimi. Dar trebuie să plecăm.

— Nu vrei să auzi mai întâi despre bileţele?

Glasul lui sună stins, precum cel al unui copil căruia îi sunt ignorate faptele răutăcioase pe care le face ca să i se dea atenţie.

— Tu le-ai scris! exclamă Lauren cu glas răguşit, dându-şi seama că prima notă – *Ştim ce aţi făcut* – a fost o dublă cacealma.

Pete nu numai că nu era un „noi”, dar a încercat şi să-i sperie pretinzând că ştie ceva ce, de fapt, nu ştia.

— Vezi tu, Lauren, la aproape un an după ce s-a întâmplat nenorocirea, i-am trimis o scrisoare bunicii voastre, îşi reia Pete mărturisirile. O scrisoare respectuoasă. Am vrut doar nişte scuze. Ceva, orice! adaugă el, iar Lauren nu poate suporta ceea ce urmează. Nu mi-a răspuns. Nici nu s-a sinchisit naibii să răspundă!

— Asta e de neiertat! spune ea, considerând că bunica ar fi trebuit să fie mai înţeleaptă, dar gândindu-se că se putea ca bătrâna să-şi fi pierdut din acuitatea mentală, fiindcă nici ea n-a mai fost la fel după vara aceea. Tu eşti cel care a încercat să ne scoată de pe şosea?

— Nu chiar. Voi, în tancul acela, eu, în maşinuţa mea! răspunde Pete, râzând fără veselie. A fost doar un avertisment. Ca să vă faceţi o idee, doar o mică idee despre stresul pe care îl simt atunci când văd că familia voastră s-a înapoiat aici. Şi ca să vă sperii puţin, ca să vă determin să vindeţi. Să ne lăsaţi în pace. Măcar acum!

Da, în acel bileţel, el le ceruse să plece.

— E destul de greu să porneşti la drum cu o anvelopă tăiată!

El pare cu adevărat nedumerit.

— Ce anvelopă tăiată?!

— Vreau acasă, scânceşte Raff.

Lauren decide să lase deoparte subiectul anvelopei. Se simte ca şi cum ar fi vârâtă într-un sac şi i s-ar termina oxigenul. Încearcă să zâmbească.

— Ce-ar fi să ne întâlnim şi să vorbim din nou altă dată, Pete?

Dacă glasul ei tremură, el nu pare să observe. În schimb, e surprins. Încântat, chiar.

— Vorbeşti serios?

— Bineînţeles!

Adrenalina ei creşte din nou, iar muşchii i se încordează, pregătindu-se: simte libertatea.

— Vreau să te urăsc, Lauren. Chiar vreau să te urăsc. Dar eşti de treabă. Gemma a spus întotdeauna că nu erai ca ceilalţi, declară el, frecându-şi obrazul de parcă ar vrea să-l lovească. La naiba, am făcut-o de oaie! N-aveam de gând să-ţi fac vreun rău, te rog să mă crezi!

— Te cred.

Lauren nu-şi poate permite să aibă încredere în el. Vizualizează, pas cu pas, traseul spre ieşire. O cameră mică. O distanţă scurtă. *Unu. Doi. Trei.*

Raff începe să plângă.

— Vreau la mami!

— O s-o vezi pe mami în curând, Raff, foarte curând!

Dar acum teama din glasul ei a devenit evidentă.

— O să vă conduc acasă. Vreau să mă asigur că ajungeţi în siguranţă. Traseul e greu. Nu te uita aşa la mine! Nu plănuiam să te ţin aici atât de mult timp. Voiam doar să-ţi spun ce aveam de spus şi să plec, spune el, părând derutat, de parcă ar încerca să-şi înţeleagă propriul comportament. Vezi tu, gesturile tale, glasul tău... semeni atât de mult cu Gemma!

Lauren îl ascultă. Dar picioarele îi ard, gata s-o ia la fugă. Se gândeşte la peruşi. Orice fiinţă captivă poate scăpa dacă e suficient de curajoasă, suficient de nesăbuită. Dacă profită de ocazie.

— Nu vreau să pleci! Nu vreau ca ea să plece! De aceea am continuat să te urmăresc, să te supraveghez, mărturiseşte Pete, acoperindu-şi faţa cu palmele lui uriaşe şi uitându-se printre degete, ca un uriaş pierdut, cu inima frântă. După moartea Gemmei, pe vremea când încă eram copil, încercam să fac înţelegeri cu Dumnezeu: „Lasă-mă să mai înot împreună cu sora mea, să mai facem încă o excursie cu barca, să mai râdem amândoi încă o dată!”, dar asta nu s-a întâmplat, bineînţeles. Iar acum ai apărut tu. Mare, ca şi cum Gemma ar fi crescut şi... aş putea să cred că eşti ea!

Saltul înainte al lui Lauren e un reflex involuntar. Ea străbate camera, ajunge în bucătărie şi apucă mânerul uşii de la cealaltă intrare, cea din spate, smucindu-l cu înverşunare în sus şi-n jos.

— E încuiat! spune Pete, care stă în uşa bucătăriei, cu câinele iţindu-se printre picioarele lui. Am intrat pe acolo, pe sus!

Lauren vede fereastra căscată, chiar deasupra blatului de bucătărie. Disperarea o paralizează.

— Eu nu sunt Gemma, Pete, şopteşte ea, strângându-l pe Raff.

În cealaltă parte a căsuţei, se aude trântindu-se uşa de la intrarea principală. Pete tresare şi mormăie ceva.

— Hei! strigă un glas de femeie, ferm şi cordial. Pete, dragule, eşti aici? Sunt eu, mama!

44. FLORA

— Şi mai zici că eşti un nenorocit de bolid cu tracţiune integrală!

Flora accelerează din greu. Parbrizul se umple de noroi, iar SUV-ul se ridică din brazdă şi se clatină pe câmpul deschis, de parcă ar fi un camion supraîncărcat cu vite. Departe, spre apus, se văd bălţi de roşu la orizont.

De pe scaunul pasagerului, ţinându-şi în poală labradorul negru, Jonah arată cu degetul.

— Ieşi pe poarta aceea şi… la stânga! spune el pe un ton în care se regăseşte exact acel gen de stăruinţă tipic masculină menit s-o facă pe Flora să intre în panică.

În consecinţă, ea virează mult prea brusc.

— *Wacky Races*[24], mormăie Angie din spate, strivită între Charlie şi Kat.

— Nimeni nu ţi-a cerut să vii, mormăie şi Flora, suficient de tare ca să fie auzită.

Arătând total deplasat îmbrăcată în blana ei falsă, cu imprimeu de leopard, şi încălţată cu cizmele argintii, ba ţinându-l şi pe tatăl lor agăţat de braţ, Angie a apărut pe alee, apucându-se să-i facă semne Florei, care tocmai o pornea la drum cu maşina, împreună cu Kat. Aceasta din urmă a încercat să scape de Angie, coborând fereastra maşinii şi mormăind un soi de explicaţie. Dar Angie a insistat să urce, strigând:

— Mobilizare generală!

Flora a surprins expresia apărută pe chipul tatei în momentul în care a fost pomenită căsuţa familiei Heap. Mai mult de-atât, ea a văzut şi cum i-a pierit culoarea din obraji. De atunci, abia dacă a mai scos un cuvânt, uitându-

[24] În traducere, *Curse nebuneşti*, titlul unui serial de animaţie şi al unui joc video.

se pe fereastră, cu ochelarii aburiţi şi ciocănindu-se, neliniştit, cu o unghie într-un dinte. Dacă ea ar avea mai puţine griji acum, şi-ar face griji pentru el.

Cât despre Jonah, Flora continuă să-i arunce priviri pătrunzătoare, voind să-i dea de înţeles că e cu ochii pe el. Chiar dacă pare deschis şi sincer, ea ştie că bărbaţii se pricep să-şi ascundă părţile urâte de caracter. Pe vremea când l-a întâlnit pe Scott, el vorbea atât de încet, încât ea nu şi l-a putut imagina ridicând tonul. De asemenea, Jonah se potriveşte prea mult pentru gustul ei cu descrierea unuia care stă la pândă. Dacă e o capcană?

— Intră aici, spune Jonah cu glas scăzut, dar face asta o clipă prea târziu.

Ajung la începutul unei cărări – mai înguste decât SUV-ul – la capătul căreia se află căsuţa familiei Heap. Ferestre întunecate. Un acoperiş înfundat, albit de zăpadă, desprins de-a dreptul dintr-un film de groază scandinav. Greu de crezut că Lauren, fără să spună nimănui, a păşit acum câteva zile într-un loc atât de sumbru – şi încă singură! –, după cum afirmă Jonah cu insistenţă, jurându-se că a văzut-o acolo. Dar Lauren n-a spus nimic nici despre scrisorile ei către Gemma. Se pare că duce o întreagă viaţă secretă, care se desfăşoară clandestin în lumea sa lăuntrică. Le scrie mesaje morţilor şi chiar vorbeşte cu ei, se gândeşte Flora, care consideră că apelurile telefonice ale lui Lauren, auzite prin peretele dormitorului, au căpătat o tentă sinistră.

Flora deschide portiera maşinii şi coboară, iar apoi se îndreaptă spre căsuţă, mergând poticnit şi strigându-l pe Raff. Kat şi Jonah trec pe lângă ea, depăşind-o.

Câteva secunde mai târziu, Lauren şi Raff apar pe uşa din faţă, clipind în lumina înserării de parcă ar fi nişte ostatici proaspăt eliberaţi. Flora trage pe nări aer rece, bucurie pură. Lauren, care îl duce pe Raff în braţe, îl lasă

jos, iar el aleargă pe cărare, îndreptându-se spre Flora cu braţele întinse. Copleşită de o avalanşă de dragoste şi de uşurare, ea îl ridică în braţe şi-i acoperă obrajii cu sărutări, iar apoi îl adulmecă, fericită.

— Hei! Lasă-mă să te privesc! Eşti bine? Ai păţit ceva? întreabă ea, cercetându-l ca să vadă dacă e întreg. Negăsind nici o neregulă, se minunează că Raff, care detestă frigul şi umezeala, nu e disperat şi nu se plânge. Mama te iubeşte atât de mult! exclamă ea, strângându-l şi mai tare şi simţind că n-ar vrea să-i mai dea drumul niciodată.

Raff îi aruncă un zâmbet plin de lacrimi, epuizat.

— Cel mai mult pe lume!

Inima Florei e gata să explodeze. O urmăreşte din priviri pe Lauren, care umblă, încă nesigură, pe lângă uşa căsuţei. Botul unei maşini mici, albe, parcate. Apoi, alergând pe cărare, nu un câine negru, ci doi. Sărind şi învârtindu-se unul în jurul celuilalt – o imagine în oglindă. Flora nu înţelege ce vede. Nu înţelege nimic.

Raff îşi lipeşte faţa rece de gâtul ei, de parcă ar încerca să-i pătrundă cu nasul pe sub piele.

— Am fost într-o mare aventură, mami! Au căzut bile de gheaţă din cer. A venit un câine. Ne-am întâlnit cu BFG[25].

Da, bineînţeles, ăsta-i genul de loc care ar stârni imaginaţia oricărui copil. Dar nu într-un mod bun.

— Of, Raff! Îţi jur că o să încărunţesc peste noapte! spune Flora, în timp ce tatăl ei şi Angie o ajung din urmă, iar Charlie îi ciufuleşte părul lui Raff.

— Cei din familia Finch nu încărunţesc decât spre cincizeci de ani, draga mea Flo! Raff e bine! N-a păţit nimic!

---

[25] *Big Friendly Giant – Marele Uriaş Prietenos*, personaj din cartea omonimă scrisă de Roald Dahl, după care s-a făcut filmul de animaţie cu acelaşi titlu.

Charlie o cuprinde cu braţul, iar ea simte cât e de solid, dătător de siguranţă, exact aşa cum trebuie să fie braţul unui tată. Angie înaintează puţin, de parcă ar vrea să li se alăture şi ea.

— Până mâine, toată întâmplarea asta n-o să mai fie decât o altă anecdotă de familie cu care să-ţi îngrozeşti soţul! adaugă Charlie, a cărui privire se înmoaie, aţintindu-se într-un punct de peste umărul ei.

Flora se întoarce şi vede o siluetă mărunţică, întunecată, care vine spre ei de parcă ar înainta printr-unul dintre acele globuri de sticlă în care cad fulgi de zăpadă artificială.

— Îmi pare rău, Flora! spune Lauren apropiindu-se, cu o expresie distrusă.

Flora simte o crampă în stomac. Charlie îşi ia braţul de pe umerii ei, după care apucă mâinile vinete şi îngheţate ale lui Lauren şi începe să i le frece. Micuţa lui Lauren, copilul cel preţios al lui Dixie! Chiar şi acum, în mijlocul unui astfel de uragan de senzaţii copleşitoare, Flora simte un vag ecou al geloziei din copilărie.

— De ce n-ai sunat? întreabă ea printre dinţi.

— Ne-am făcut griji, Lauren! spune Angie.

— Am încercat să sun, dar n-am reuşit să prind legătura. Uite, pot să-ţi explic la Rock Point? întreabă Lauren, arătând din cap spre Raff, iar tremurul ei îi mai domoleşte Florei accesul de furie. Dar l-am ţinut în siguranţă, chiar am reuşit! Crede-mă, nu pot să-ţi spun cât de rău îmi pare, Flora!

Înainte ca Flora să-şi poată înghiţi nodul din gât şi să spună ceva, Kat strigă:

— Tată!

Se întorc şi o văd pe Kat, care-i face semne frenetice lui Charlie spre interiorul căsuţei, după care intră din nou.

Dar el nu se clinteşte din loc.

Angie îi atinge braţul.

— Iubitule, arăţi de parcă ai fi văzut o fantomă!

Flora se uită în direcţia în care priveşte el şi vede un fulger stacojiu în pragul căsuţei, de parcă cineva tocmai s-ar fi retras din raza lor vizuală.

Poate că a fost Jonah, care încă n-a ieşit de acolo. Fără un cuvânt, tatăl ei începe, cu capul plecat, de parcă ar şti ce-l aşteaptă, un marş solemn peste crusta subţire de zăpadă.

— Raff, rămâi cu mătuşa ta! spune Flora, dându-i băieţelul lui Lauren, care e de-a dreptul uluită de un astfel de dar, care semnifică încredere. Maşina e descuiată! În torpedou sunt batoane Twix, în caz că vă e foame. În portbagaj sunt pături. Angie, e mai cald acolo, aşa că du-te şi tu!

Trebuie să vadă cu ochii ei locul ăsta.

Mergând spre căsuţă cu paşi temători, Flora vede iedera care creşte în ferestre, ceea ce-i dă o senzaţie ciudată, de uşoară greaţă. Vede, de asemenea, crăpătura de pe zid, care seamănă cu o cicatrice. În spatele fiecărei renovări a unei case – cu tot acel consum, cu dorinţa de strălucire şi de nou – există o aversiune primordială faţă de ruină, de descompunere, de putreziciune, de brutalitatea tuturor acestora. Tencuiala şi piatra: pielea şi osul. Ţărână din ţărână. Fiecare dintre noi e un bolţar sau o cărămidă care-şi are originea în noroi şi viermi.

Intrând, Flora icneşte, străduindu-se să cuprindă cu mintea ceea ce vede. O femeie cu înfăţişare îngrijită, îmbrăcată într-o haină roşie, elegantă, cu păr blond, încărunţit, şi care să tot aibă cincizeci spre şaizeci de ani. Se ţine de mână cu un bărbat ce trebuie să aibă cam jumătate din vârsta ei: uriaş, cu părul înspicat de câteva fire albe, răzleţe, arătând ca un nomad, cu privirea furioasă a unui taur încolţit. Tatăl ei stă în faţa celor doi,

lângă Kat şi Jonah, care au feţele împietrite într-o expresie plină de gravitate, şi se uită la femeie cu gura căscată, ca şi cum i-ar fi explodat o bombă în creier.

— Flora, ea e Viv! Viv Heap! spune Jonah foindu-se, stânjenit.

Viv. Flora nu poate risca să se uite la Kat. Nu mai are unde să se ascundă. În căsuţa asta se cască trecutul, ca o groapă. E ca şi cum ele, cele două surori, au fost extrase din anul 1999 şi reasamblate acum într-un fel de distopie domestică.

— Iar el e Pete, continuă Jonah pe un ton oficial, dar blând. Fiul lui Viv.

Flora nu-l recunoaşte pe Pete. Abia dacă l-a cunoscut. Dar Viv e încă foarte mult din ceea ce era odinioară, femeia de serviciu a bunicii, mama Gemmei. Acum ea e o versiune mai bătrână şi mai robustă a celei de odinioară, demnă, dar ofilită de trecerea timpului, cu riduri fine, pe care durerea i le-a săpat în jurul ochilor şi gurii.

Tăcerea e insuportabilă.

— Eu sunt Flora, se repede ea să spună, umplând, nervoasă, liniştea.

— O, da, ce mare te-ai făcut! spune Viv, cu o volubilitate forţată.

Nu e nevoie să mai rostească fraza care parcă pluteşte în aerul cu miros de umezeală:

„Spre deosebire de Gemma, care n-a mai ajuns să crească”.

— Deci tu ştiai că Pete era aici, Jonah? întreabă Kat, strângându-şi haina pe trup. De unde?

Jonah îi aruncă o privire piezişă lui Pete.

— Ne plimbam câinii şi ne-am întâlnit mai devreme. Am schimbat câteva vorbe, ştii. Pete se îndrepta spre landă ca să vadă căsuţa, aşa cum îi place să facă din când în când. Era... puţin agitat cu privire la faptul că v-aţi întors cu toţii,

explică Jonah dregându-şi glasul, ca să sugereze că a folosit doar un eufemism. Atunci când tu, Kat, ai spus că Lauren a dispărut, m-am gândit că... ei bine, m-am gândit că n-ar fi fost ideal să dea unul peste celălalt, asta-i tot, conchide, lăsându-se de pe un picior pe celălalt, stânjenit. Şi am sunat-o pe Viv.

Pete îşi înclină capul, ca un băieţel a cărui mamă a fost chemată fiindcă el a fost prins în flagrant, făcând un lucru interzis.

— Nu sunt sigură că înţeleg, spune Flora, încercând să se adune.

— Flora, se pare că Pete a cam băgat-o în sperieţi pe Lauren, răspunde Viv cu una dintre acele voci ferme, dar blânde, pline de o autoritate firească, precum aceea a unui profesor faimos şi respectat. Dar am vorbit despre asta. Am clarificat neînţelegerea.

— Ce fel de spaimă? întreabă Flora, neliniştită, îngrijorată la gândul a ceea ce ar fi putut vedea şi auzi Raff.

Tăcerea se strânge în jurul lor, nimeni nu îndrăzneşte să vorbească. Viv şi Charlie par să fie prinşi într-o conversaţie fără cuvinte.

— Pete a surprins-o pe Lauren în căsuţa asta, unde ea şi Raff se adăposteau de grindină, răspunde Jonah cu precauţie.

— Pun pariu că i-ai urmărit, nu-i aşa? îl întreabă Kat pe Pete, înverşunată, făcându-l să se uite în podea, cu un aer vinovat.

Dar Viv sare în apărarea fiului ei.

— Scuză-mă, Pete n-a făcut nici un rău nimănui! N-ar face rău nimănui, Kat!

Flora se uită pe rând la Kat şi la Pete, şocată, uluită. Un gând încearcă să prindă contur în mintea ei, dar se tot ciocneşte de prezenţa lui Viv şi a lui Pete, dovada vie a

acelei veri, tot ceea ce ea şi Kat credeau că au lăsat în urmă, bine ascuns într-un alt mileniu. Viv e *aici*, îmbrăcată într-o haină roşie.

— Viv are dreptate, spune Jonah.

Flora îi aruncă o privire încruntată. Nu e prea diferit de Pete, nu-i aşa? Palton de culoare închisă. Glugă. Doi metri înălţime. Cu un câine negru. Da, uşor de confundat de la distanţă, dacă se află pe vârful unei stânci, bunăoară, sau afară, în mijlocul unei furtuni. Dar dacă cei doi sunt priviţi de aproape, asemănările dintre ei iau sfârşit, unul radiind de sănătate aspră, călită, iar celălalt dând semne clare că ceva nu e în regulă cu el.

— Am fost coleg de şcoală cu Pete, adaugă Jonah.

— Oamenii se schimbă, spune Kat pe un ton tăios.

Flora se gândeşte:

„La urma urmei, ea nu s-a schimbat atât de mult”.

Da, Kat e încă persoana pe care o vrei de partea ta.

— Iar viaţa poate fi dură. Te asigur, Kat, că Pete a rămas acelaşi, continuă Jonah cu fermitate. M-am mutat înapoi în Cornwall anul trecut şi ne-am reîntâlnit datorită câinilor noştri, nu-i aşa, Pete? Ştii, căţelele sunt surori. Le-a crescut o doamnă care locuieşte într-o casă de mai din sus, de pe şosea.

Kat clatină din cap cu dispreţ. Dar Flora e bucuroasă să aibă măcar explicaţii despre câinii care se potrivesc. Tatăl ei încă pare uluit de toată întâmplarea asta şi continuă să se uite lung la Viv.

— A fost un mod inacceptabil de abordare şi lui Pete îi pare rău, spune Viv, care e, în mod clar, genul de mamă ce o să fie mereu alături de fiul ei, oricât de dificil şi de neascultător ar fi el, iar Flora nu poate să nu respecte asta, fiindcă şi ea ar face la fel. Nu-i aşa, Pete? întreabă Viv.

— Îmi pare rău, spune Pete, deşi scuzele par să fie îndreptate mai degrabă către mama lui decât către ceilalţi.

— Gemma nu şi-ar fi dorit nimic din toate astea, Pete! spune Viv pe un ton hotărât.

Gemma: numele spulberă aerul fetid şi îngheţat, ecourile sale trecând vizibil peste feţele celor aflaţi de faţă. Charlie îşi acoperă gura cu mâna, iar calmul lui aproape că se năruie.

Kat e prima care îşi revine, spunând:

— Flora, află că Pete e autorul acelor bileţele!

O, Doamne!

— Voiam doar să plecaţi cu toţii, să dispăreţi, să vă întoarceţi la Londra! exclamă Pete, îmbufnat.

Kat îşi vâră mâinile în buzunare şi se răsteşte la el:

— Spune-le asta poliţiştilor! Şi de ce n-ai lăsat-o pe Lauren să plece din căsuţă? Trebuie să se fi speriat de moarte!

Pete face o grimasă.

— N-am vrut să... da, îmi dau seama cum par toate astea la prima vedere.

Pe măsură ce-şi dă seama prin ce trebuie să fi trecut Lauren, imaginea ei capătă valenţe eroice în mintea Florei. Curajoasa ei soră mai mică!

— Uitaţi, domnule Finch, Kat, Flora, decizia vă aparţine, dar tot ce pot să spun e că Pete a trecut printr-o perioadă foarte grea, spune Jonah cu glas scăzut. Şi-a pierdut de curând locul de muncă. A divorţat. Şi i-a fost foarte greu să vă vadă pe toţi înapoi la Rock Point, după douăzeci de ani. Asta i-a răscolit multe sentimente. I-ar prinde bine puţină înţelegere, ca să zic aşa.

Viv îl întrerupe, spunând, pe un ton care vădeşte o hotărâre irevocabilă:

— N-o să mai existe bileţele, putem să vă promitem asta!

Îşi aranjează eşarfa pufoasă, cenuşie, împingând-o cu grijă în jurul reverelor hainei şi adaugă:

— Lauren spune că e dispusă să lase lucrurile aşa.

— Sunt de acord cu Lauren. N-o să mergem mai departe! spune Charlie, regăsindu-şi glasul. Gata cu prostiile, bine, Pete? Sau o să ajungi într-o celulă de la poliţia din Truro cât ai zice peşte!

— Gata! întăreşte şi Pete.

I se citeşte uşurarea pe faţă. Pe cea a lui Viv, de asemenea.

Charlie ridică mâna, într-un gest de rămas-bun. Flora o ia de braţ pe Kat – întreaga întâmplare a fost prea mult pentru ea, aşa că are nevoie de braţul ăsta – şi amândouă îşi urmează tatăl afară din căsuţă. Deja pudra de zăpadă se topeşte, iar urmele lor o să dispară în curând – orice urmă a prezenţei lor aici. Dar căsuţa o să lase o urmă mai greu de şters.

După sunt câţiva paşi, Viv strigă:

— Charlie!

Tatăl lor se întoarce încet, ca un moşneag. A îmbătrânit cu zece ani în zece minute.

Viv stă în pragul căsuţei, cu braţele încrucişate ca să se apere de frig, iar vântul îi suflă părul de pe frunte.

— Îţi mulţumesc că ai fost îngăduitor cu el. Ştiu că şi tu ai pierdut pe cineva în ziua aceea, Charlie!

45. LAUREN, 1999

Faţa tatei era concentrată, crispată, umbrită, aşa cum avea să arate la bătrâneţe. Deasupra capului meu se auzea un murmur de grauri care creştea şi apoi

descreştea, ţesând un năvod sus, pe cer. Nu mai vedeam nici un acoperiş de sârmă. Am ieşit din volieră. Dar nu mi-am dat seama cum.

Mama. O voiam atât de tare pe mama! Unde era? Venise timpul să părăsim Rock Point şi să mergem la St. Ives. Să coborâm pe aleile de nisip până la Grădina de Sculpturi a Barbarei Hepworth, locul preferat al mamei, vorbind cu un milion de kilometri pe oră ca să ne punem la curent una pe cealaltă cu zilele de august în care fuseserăm despărţite. Iar apoi să stăm pe plaja Porthmeor, mâncând dintr-un cornet de cartofi prăjiţi săraţi, cu oţet, stând cu picioarele goale pe stratul subţire de nisip cald şi privind cum inelele de pe degetele de la picioare ale mamei sclipeau în bătaia soarelui.

Deasupra mea se înălţau voci. Dar nici una dintre ele nu era glasul mamei. Vedeam neclar contururile lucrurilor. Mă dureau dinţii şi maxilarul, ca şi cum aş fi scrâşnit. Rochia îmi era udă, lipită de chiloţi într-un mod ciudat. Încercând să limpezesc orice era ceea ce stătea între mine şi lume, m-am frecat la ochi şi am văzut o sticlă de limonadă sclipind în iarbă, precum şi chipul Gemmei, plin de mirare. Gemma.

M-am răsucit. Totul era în regulă. Gemma încă se afla în volieră, rezemată de perete, cu o mână sprijinită de mormanul de pene de pe podeaua de beton, cu palma în sus, cu degetele încovoiate, ca şi cum ar fi dat de mâncare păsărilor. Oameni. Uniforme verzi. Flash-uri de veste reflectorizante. Pârâituri de semnale radio. Cuvinte rostite cu o gravitate calmă:

— Scăderea tensiunii arteriale...

Apoi Gemma a apărut întinsă pe o targă, cu o mască de plastic pe nas şi pe gură, ca un tub de scafandru. Tata umbla împiedicat, departe de mine, crispat la faţă, strigând-o pe Angie să vină şi să ajute. Dar Angie n-a putut

fi găsită. Tata le-a făcut semn lui Kat şi Florei, care stăteau lângă leagăn, uluite şi nemişcate.

— Mă duc la spital cu Gemma! Aveţi grijă de Lauren!

Trecând pe lângă ele, mi s-au părut speriate. Încetul cu încetul, mi-am dat seama că eu eram cea care le speria. Sclipirile pe care le arunca fusta cu paiete a Florei mi-au înfipt ace în ochi şi a trebuit să mă uit în altă parte. Flora i-a şoptit lui Kat:

— A făcut pe ea...

Atunci am simţit mirosul. Urina. Ruşinea.

Kat mi-a pus un braţ în jurul umerilor.

— E doar pipi. Nu contează, Lauren, crede-mă!

Îmi venea să-mi frec pielea până când aş fi jupuit-o.

— Ne pare rău că am încuiat voliera! a spus Flora cu un glas care părea plin de groază, în timp ce ochii îi erau roşii şi plini de lacrimi. Ne pare rău că...

Kat i-a dat un cot, ca s-o facă să tacă.

Dincolo de zidurile grădinii, s-a auzit un vâjâit, un vuiet de motor. Mi-am ridicat privirea şi am văzut soarele tăiat în fâşii de crengile de pin. Apoi pe cer s-a ridicat un elicopter roşu ca un măcăleandru. Oare trecuse eclipsa? Oare se întâmplase ceva? În mintea mea erau goluri. Globuri plutitoare de întuneric. Bucăţi pe care nu mi le aminteam, alunecând în jurul fragmentelor strălucitoare pe care puteam să mi le amintesc. Nimeni n-a pomenit-o pe Gemma, fiindcă Gemma era bine. Gemma zbura. Kat m-a luat de mâini şi m-a tras în sus. Am mormăit ceva despre nevoia de a face un duş.

— Nu intra în casă! m-a avertizat Flora. N-avem voie...

M-au strigat, dar eu am continuat să alerg.

În seră, Bertha scotea sunete ascuţite, întinzându-şi aripile, agitată, teritorială, de parcă aş fi fost un străin. Arăta exact la fel, şi totuşi complet diferit. Nu mai era prietenoasă. Nici casa nu era cea care fusese mai

devreme. Şi ştiam, fără să înţeleg, că totul s-a schimbat. Pendula a bătut în capul scării, sunând precum clopoţelul unei zâne rele. Bucăţi din sclipiciul Gemmei îmi străluceau pe mâini, pe rochie.

— Ce-am făcut? a scârţâit Bertha cu glasul Florei. Ce-am făcut?

M-am împiedicat în bucătărie, răsturnând un scaun.

Odată ajunsă în vestibul, m-am oprit, clipind. Mi s-a golit capul. Bunicul era întins la baza scărilor, cu un picior – încălţat cu un ciorap galben – pe treapta de jos, cu o dâră de sânge strălucindu-i în păr. Bunica era în genunchi, aplecată deasupra lui, ţinându-l de mână.

— Ajutorul e pe drum, Herbert, am auzit-o spunând cu un glas îndepărtat, înăbuşit. Copilul avea nevoie de elicopter. Rezistă, dragul meu!

Bunicul părea mort. Avea ochii deschişi, cu privirea aţintită în tavan. Dinţii îi erau împrăştiaţi pe lespezi. Inima mea nu accepta ceea ce vedeau ochii.

— Bunicul a căzut, a spus bunica, fără să-şi ridice privirea. Lauren e aici, Herb! l-a anunţat ea, mângâindu-i părul, după care i-a lipit mâna de gura ei şi i-a sărutat-o. M-am încurcat, dragă! Ce zăpăcită sunt! Rochiile lor identice au fost de vină. Privind pe fereastra dormitorului, era imposibil să le deosebesc una de alta. Îmi pare atât de rău că te-am speriat, dragă!

Afară s-a trântit portiera unei maşini. Glasul Berthei s-a auzit din seră:

— *Ce-am făcut?*

Inima îmi bubuia în urechi.

— Of, ţap bătrân şi zăpăcit, să alergi tu pe scări încălţat doar în şosete! Stai liniştit, nu trebuie să-ţi mai faci griji! Gemma e pe mâini bune. Gemma o să fie bine. Şi peruşii, de asemenea. De îndată ce te pui pe picioare, poţi ieşi cu binoclul. Nu puteau să zboare prea departe.

Doi poliţişti au intrat pe uşa din faţă, fără să bată. M-am strecurat la etaj, departe de mine, fata care fusesem cu câteva minute înainte. Odată ajunsă în dormitorul meu, mi-am scos rochia şi chiloţii, lăsându-le pe covor ca pe nişte bălţi urât mirositoare, cu sandalele în mijloc, în aşa fel încât părea că am dispărut, absorbită prin podea. După duş, cu pielea dureroasă din cauza frecatului, cu mintea încă neclară, am ridicat jaluzelele de la fereastra băii şi am aruncat o privire spre lumea de afară. Eu şi Gemma! Iată-ne acolo, aşezate pe o creangă strâmbă de păducel; doi peruşi, veseli şi strălucitori ca două lămâi.

46. KAT

— Vorbesc foarte serios, Scarlett!

Kat abia îşi aude asistenta peste zgomotul vântului. La cincizeci şi cinci de minute după ce s-a întors de la căsuţa familiei Heap – cu o viaţă în urmă –, stă pe treapta de piatră a verandei, cu telefonul lipit de ureche şi ţinând în poală eşarfa zdrenţuită, din anii ’90, a mamei ei.

— Dacă e să supravieţuiască Spring, cineva trebuie să-şi dea demisia! Îmi pare rău, semnalul... Tocmai am trimis e-mailul... Ce? S-a scurs informaţia? întreabă Kat, încercând să-şi imagineze haosul dezlănţuit, dar apoi trece mai departe, revizuindu-şi priorităţile. Nu, nu eşti concediată, Scarlett! Şi nu te mai lua după nimeni altcineva, bine? Revin imediat. Pa!

Îşi trece un deget peste ecranul telefonului încins de la atâtea notificări, până când suprafaţa de sticlă devine neagră. Kat nu-şi poate imagina cine anume o să fie ea fără Spring. Dar vrea să afle. Sprijinindu-şi bărbia pe

genunchi, îşi fixează privirea gânditoare asupra lui Jonah şi Lauren, care stau lângă Râpă, proiectaţi pe discul unei luni argintii, uriaşe.

Of, Lauren! Chiar şi atunci când erau mici, mezina avea un fel diferit de a percepe existenţa, în modul în care o albină poate să vadă un spectru prismatic de culori pe care oamenii nu-l pot vedea. Iar lucrul ăsta e valabil şi acum.

Deci, în toţi aceşti ani, Lauren a ţinut vie în mintea ei o Gemmă iluzorie? Kat nu e şocată, nu chiar. Şi restul familiei a creat naraţiuni fantastice. Ce altceva e căsnicia perfectă a Florei şi – greu de recunoscut – Spring, un castel de cărţi de joc pe care ea, Kat, l-a înălţat din ce în ce mai mult, de parcă nu s-ar fi încheiat deja perioada de ascensiune pe piaţă. Cât despre tata... nici el nu pare să trăiască în timp real. La înmormântarea lui Dixie, a plâns de parcă ar fi fost împreună cu săptămâni, nu cu zeci de ani în urmă. Schiţa pe care i-a smuls-o ea din mână avea, în mod clar, o putere emoţională brută, nediluată de anii care au trecut – una pe care el preferă mai degrabă s-o îngroape decât s-o înţeleagă.

Spre deosebire de ceilalţi, Lauren a urcat direct în vid şi a aprins o torţă, alungând umbrele. Scriindu-i Gemmei, a păstrat viu pulsul sumbru şi aspru al acelei veri, în timp ce ea, Kat, a refuzat să privească realitatea în faţă, fiindu-i greu s-o întâlnească pe Viv şi, uneori, chiar şi pe Lauren. Nu-şi dă seama care abordare a dus la cel mai mare grad de disimulare. Tot ce ştie e că, în căsuţa familiei Heap, a avut revelaţia stării de fapt în care se afla, dându-şi seama că a încetat să avanseze pe cărările vieţii, că nu se mai felicita pentru cât de departe ajunsese şi că a aterizat, în schimb, înapoi de unde pornise. A fost forţată să recunoască faptul că trecutul continuă să trăiască, precum timpul verbal greşit dintr-un document Word, subliniat

constant, care trebuie corectat. Şi n-a făcut-o niciodată. N-*au* făcut-o niciodată. La naiba!

Strângând în pumn eşarfa mototolită, Kat se îndreaptă spre Râpă cu paşi mari, cu capul plecat, înfruntând vântul. Lauren şi Jonah, aflaţi la câţiva metri, de cealaltă parte a tufelor de păducel, sunt încă atât de absorbiţi de conversaţie, încât nu par s-o observe.

Kat se uită la stâncile ude, de un negru cărbune, aflate dedesubt, la valurile care se lovesc şi se zdrobesc de ele, sfărâmându-se în picături ca de mercur. Ţine eşarfa între arătător şi degetul mare, privind mătasea zdrenţuită care se zbate în vânt, iar apoi îi dă drumul. Eşarfa zboară peste margine, purtând cu ea ruşinea şi secretele copilăriei lui Kat, absorbite în mugetul nopţii vaste.

Kat se întoarce în casă, se aşază pe prima treaptă a scării în care sunt zăvorâte atâtea poveşti şi-şi linge sarea de pe buze cu vârful limbii. Se simte altfel. Mai uşoară. *Mai ageră*. Pentru prima dată de când s-a întors la Rock Point, vede scena aceea îngrozitoare din trecut, îşi permite să se întoarcă acolo cu gândul. Piciorul moale al bunicului pe treapta de jos; ciorapul lui galben şi glezna fără păr; stropi de sânge pe lambriuri; sânge închegat pe dale.

Angie iese din salon, iar zâmbetul i se stinge.

— A, tu eşti! Scuze, speram să fie Charlie. Sunt îngrijorată, Kat! Încă stă închis în dormitor, spune ea cu glas stins. Zace pur şi simplu, întins pe pat, la un milion de kilometri depărtare, privind în tavan. Stă aşa de când ne-am întors. Nu pot să ajung la el. Da, ştiu că a fost o zi grea, dar... parcă ar mai fi ceva. Nu ştiu. Nu vrea să discute cu mine, adaugă ea, frângându-şi mâinile. Crezi că Charlie e bine?

Reîntâlnirea cu Viv şi cu Pete a aruncat totul în aer. Fiecare dintre ei a aterizat în alt loc, nimeni nu mai e aceeaşi persoană care a fost la prânz.

— Cred că încearcă să cuprindă cu mintea toate cele întâmplate.

Dar Kat nu-şi dă seama ce anume.

— Probabil că da, murmură Angie, care nu pare convinsă. Dar *tu* eşti bine? Am auzit că ai pierdut zborul. Asta e de rău!

— Ei, cred că-mi era scris să-l ratez, spune Kat, gândindu-se că a început să vorbească iraţional, ca Lauren, şi observând că până şi Angie se uită ciudat la ea. Bunicul stătea întins chiar acolo! exclamă, arătând spre dalele de sub picioarele ei, iar Angie păleşte. Arăta îngrozitor! adaugă ea. Şi mă întrebam de ce tata n-a stat cu el şi n-a aşteptat ambulanţa *lui*.

— Ei bine, Gemma era un copil!

— Mda...

Kat se uită la locul de pe podea, pierdută în gânduri.

Lui Angie îi scârţâie pantalonii de piele în timp ce coboară lângă Kat.

— Pot să mă aşez lângă tine? Uite, în legătură cu ziua aceea..., spune ea dintr-odată. N-ar fi trebuit să fug. Am făcut o prostie.

— O, da!

Fugind, Angie confirmase că era Monstrul.

— Atunci când le-am văzut pe Lauren şi pe Gemma în volieră, ştii, de la fereastra atelierului, m-am gândit că se prosteau. De fapt, nu m-am gândit deloc, sinceră să fiu. Dar apoi s-a dezlănţuit iadul şi... am intrat în panică. M-am gândit că aveam să fiu învinovăţită. Că n-am avut grijă de fete, că făceam ceea ce făceam cu Charlie. Ar fi trebuit să dau alarma. Îmi doresc cu disperare să fi...

Angie se opreşte, îşi răsuceşte, nervoasă, inelul de logodnă, iar mâneca ei de mohair gâdilă dosul mâinii lui Kat. Trece un moment până să vorbească din nou.

— Kat, ştiam că urma să vină poliţia, iar în acea vară eram total paranoică în privinţa poliţiştilor. Dădusem de necaz la Londra, fiindcă mă înhăitasem cu cine nu trebuia. De aceea am venit în Cornwall, în primul rând. Ca să mă dau la fund, adaugă ea, răsuflând adânc. Prezenţa mea la Point Rock n-a avut nici o legătură cu eclipsa.

— Cred că ai venit aici ca să-l întâlneşti pe tata. Îi ştiai numele. Şi lucrările.

— Ei bine, ăsta a fost un factor. Charlie era un mic zeu pe atunci, recunoaşte ea, ridicând din umeri. Eram o fostă studentă la arte plastice, şomeră, căutând o cale de ieşire... Nu e o crimă, nu-i aşa? spune Angie, ciocnindu-şi genunchii, iar apoi depărtându-şi-i din nou. Dar cred că n-ar fi trebuit să-l seduc.

Kat îşi dă ochii peste cap. Când o să-şi înveţe lecţia cei de vârstă mijlocie?

— O, nu! Tata era cel care deţinea puterea. Avea peste patruzeci de ani. Tu aveai doar douăzeci şi erai plătită să ai grijă de fiicele lui! Simplu.

Nici măcar nu se simte neloială pentru că a spus-o.

— Întotdeauna mi-au plăcut tipii mai în vârstă, recunoaşte Angie, culegându-şi o mică scamă de pe pulover.

— Îţi dai seama că ’99 a fost anul în care la Tate a fost expus *My Bed* al lui Tracey Emin? Mama m-a dus să-l văd, povesteşte Kat, amintindu-şi că a spus tare, provocator: „E ca în dormitorul tău după o beţie prelungită, mamă!”, iar Blythe s-a răsucit pe tocurile pantofilor ei Manolo, prefăcându-se că nu auzise. Ce să mai vorbesc, şi tata era acolo, comportându-se ca un figurant de doi bani din *Austin Powers*! Astăzi, fiţele astea n-ar mai impresiona pe nimeni. Vorbesc serios.

— Uau! Nu-i corect! protestează Angie.

— Nu-i aşa?

Kat se gândeşte la toate celelalte femei care au trecut prin aşternutul tatălui lor – şi prin atelierul lui – de-a lungul anilor. Nu în ultimul rând, Dixie.

— Uite care-i treaba, tu n-ai fost prima, Angie, spune ea cât de amabil poate.

Nările lui Angie se dilată: Kat a lovit într-un punct sensibil.

— O, la naiba, ştiu asta! Totuşi, acele studii după model pe care le-a pus deoparte vorbesc de la sine, nu-i aşa?

Kat sare ca muşcată de şarpe, iar părul de pe braţe i se zburleşte.

„Stai aşa, stai aşa!”

Mintea ei se repede la o nouă posibilitate, detectând un model în amestecul de date derutante despre tatăl ei. O constelaţie într-o grupare aparent întâmplătoare de stele.

47. LAUREN, 2019

Lauren ar vrea să împacheteze cerul înstelat, ca dintr-o pictură de Tiţian, să-l ducă cu ea la Whitechapel şi să-l atârne pe peretele gri al apartamentului. De asemenea, marea. Zăpada. Mirosul de fum de lemne şi de granit umed. Frigul pur şi sărat. Farul unei bărci de pescuit, care clipeşte la orizont. Cărarea de lumină a lunii pe apă. Câinele lui Jonah, Rocket, cald şi voluminos, rezemat de piciorul ei. Inima ei plină, plină, plină.

Exaltarea ei ar putea fi, de fapt, uşurarea spaimei învinse. Dar e destul de sigură că are legătură şi cu faptul că Jonah stă mai aproape de ea decât acum zece, cinci, două minute. Şi are sentimentul rar că se află exact în locul potrivit, exact la momentul potrivit.

— Chiar m-ai recunoscut în tren?

— Evident, m-am gândit: care sunt şansele? răspunde el, aruncându-i lui Lauren o privire piezişă, de parcă n-ar vrea nici să se holbeze la ea, dar nici n-ar putea să se abţină. Surorile Finch mi-au făcut o impresie destul de puternică la vremea aceea, explică, după care tace preţ de câteva clipe. Tu, mai ales.

De plăcere, Lauren simte un gol în stomac.

— O, alături de Flora şi de Kat, eram invizibilă!

— Nu şi stând în vârful unei stânci, îmbrăcată într-o rochie de bal!

Conversaţia asta merge uşor, precum un mecanism bine uns. Desigur.

Chipul lui Jonah n-are nimic a face cu o figură dintr-un tablou renascentist, ci cu o faţă pe care Lauren a văzut-o printr-un alt tip de ramă, cu ani în urmă, una de piatră, fără geam: fereastra colibei pustnicului. Ea încearcă să-i sugereze asta lui Jonah, împiedicându-se în propriile cuvinte, înainte să se oprească fără suflare şi să se simtă ca o proastă pentru că şi-a imaginat că el o să-şi amintească vreodată.

— Îmi pare rău că m-am uitat, mărturiseşte el pe un ton devenit dintr-odată timid. Erai cea mai drăguţă fată pe care o văzusem vreodată!

Stomacul ei tresaltă din nou.

— Tu ai strigat la surorile mele! exclamă ea, cu un nod în gât. În ziua în care m-au ţinut atârnată pe marginea terasei.

— Ce pot să spun? Unii eroi au acnee şi păr vâlvoi!

— Mulţumesc, Jonah! reuşeşte ea să spună.

E copleşită de minunea vieţii, de felul în care pare să te ducă pe o cărare ce se cufundă adânc într-un puţ de mină, pentru ca apoi cărarea aceea să se ridice din nou la

lumină, în plin soare. Da, e copleşită de viteza cu care se întâmplă totul.

Şi înainte ca ea să poată înţelege ce anume se întâmplă, el se întinde şi, cu o blândeţe care face ca inima lui Lauren să se coboare hăt, departe, în pântec, îşi trece vârful degetului peste obrazul ei.

— De asta mi-am adus aminte de tine, spune el, punându-şi degetul pe semnul ei din naştere, ceea ce face ca întreg corpul să-i fie străbătut de un curent electric. O rândunică! Ai venit ca să stai aici vara, iar apoi ai zburat din nou. E perfect!

Lauren speră că Jonah nu-i vede ochii umezindu-se. Nu îndrăzneşte să clipească, de teamă să nu-i alunece lacrimile. Şi nu ştie cum să explice că, de la eclipsă încoace, a crescut simţindu-se imperfectă, vinovată, fracturată. Chiar şi bucăţile pe care timpul le-a sudat au fost rupte din nou de moartea mamei. Dar în momentul de faţă se simte ca şi cum acele fragmente încep să se mişte unele către altele ca să refacă întregul, precum într-o filmare cu încetinitorul, în sens invers, a unui vas scăpat pe jos. Şi e destul de sigură că Jonah o s-o sărute – o, ce bine ar fi! – până când el îşi îndepărtează mâna. Şi orice ar însemna acea energie care vibrează între ei – chimie, o intimitate pe care ea n-o poate explica şi care n-are nici o legătură cu gradul în care se cunosc unul pe celălalt – rămâne neexplorată. Lauren se strânge în sine, cu o dezamăgire tăcută şi absurdă. De când l-a lăsat Viv la Rock Point, Jonah trebuie să fi aşteptat, politicos, să plece la pub. Plin de amabilitate, a vrut să verifice dacă Lauren şi Raff sunt bine. Dar ea l-a oprit aici, ţinându-l de vorbă. Pauza din conversaţie ar trebui să fie un pretext convenabil de care el să se agaţe ca să-şi facă ieşirea din scenă.

— Gemma a fost prima persoană tânără pe o cunoşteam şi care a murit, spune Jonah în schimb, luând-o prin surprindere. Aşa ceva modifică felul în care vezi lumea. Nu te întorci la cel care ai fost, nu-i aşa?

Lauren ştie în clipa de faţă, fără nici o îndoială, că s-ar putea îndrăgosti până peste cap de bărbatul ăsta, care pare s-o aibă cartografiată. Iar o astfel de descoperire o face să se simtă instabilă şi vulnerabilă. Îşi vâră mâinile adânc în buzunarele hainei, ca şi cum inima i-ar fi coborât în vârful degetelor şi ar fi fost mai în siguranţă acolo.

— Încă mă gândesc la asta, Lauren, spune Jonah, iar ea se desfată la auzul numelui ei rostit de buzele lui, la momentul în care am văzut pasărea aceea galbenă, exotică, zburând foarte jos, adaugă el, făcând o mişcare de alunecare cu o mână. Au trecut şi surorile tale, imediat după aceea, încheie, cu o anumită intonaţie.

— Tu eşti prietenul despre care mi-a pomenit Pete, cel care le-a auzit pe surorile mele vorbind despre ceva ce făcuseră în ziua aceea, nu-i aşa? întreabă Lauren, după care el dă din cap, confirmând, iar ea tremură, fără nici o legătură cu frigul. Şi ce... ce făcuseră surorile mele? îl chestionează, cu glas strangulat.

— Uite ce-i, ele n-au spus, aşa cum i-am zis şi lui Pete de câteva miliarde de ori, răspunde Jonah, după care se lasă o tăcere ce pare ţesută strâns, înmănunchind în ea firele acelei veri din trecut. Mă tem că el s-a agăţat mereu de asta!

— Nu-l învinovăţesc pe Pete. Bineînţeles că ar vrea să ştie. Şi eu aş vrea, Jonah, chiar aş vrea! Surorile mele nu mi-au spus chiar totul, murmură Lauren, mânată de o frustrare arzătoare, care i se reflectă şi în glas. Nimeni din familia mea n-a prea vrut să vorbească despre asta.

— Dar surorile tale erau atât de mici de vârstă! spune el pe un ton blând. Orice au făcut, acum s-a terminat, Lauren!

Pentru ea, n-o să se termine niciodată. Poate că într-o bună zi, dacă o să-l mai revadă pe Jonah, o să-i povestească în amănunt cum a avut două vieţi, una pentru ea, una pentru Gemma, trăindu-le pe amândouă. Cum o parte din ea şi-a dorit să aibă chiar şi fobia faţă de păsări – a lăsat-o să pună stăpânire pe ea, şi-a hrănit propria frică – pentru că, dacă Gemma ar fi fost mai speriată, n-ar fi lăsat-o s-o convingă să intre în volieră. N-ar mai fi murit atât de îngrozitor de tânără. Pământul ar fi ajutat-o pe Gemma să-l salveze, iar Viv şi Pete n-ar mai fi fost aruncaţi în infern.

— Cam asta i-a spus şi Viv lui Pete după ce ai plecat azi de la căsuţă, spune Jonah după un moment, mângâind urechile lui Rocket, şi atingând, în trecere, haina lui Lauren. Viv îşi doreşte cu disperare ca Pete să-şi continue viaţa.

Lauren n-o să uite niciodată cum Viv Heap a intrat mai devreme în căsuţă şi şi-a luat în braţe fiul, uriaş şi furios, bătându-l pe spate şi transformându-l într-un băieţandru.

— E norocos să aibă o mamă ca Viv! Ea m-a întrebat dacă vreau să mă întâlnesc cu ea mâine, la gară, ca să bem o cafea înainte să plece trenul meu. Nu ştiu dacă e o idee bună. Tu crezi...?

— Du-te! răspunde el fără să ezite. Viv e o femeie foarte cumsecade!

— Dar n-o să se supere Pete?

Nu vrea să rişte să stârnească iarăşi fiara din el. Un fulg de zăpadă îi aterizează pe gene, formând o pată albă.

— Fără îndoială că Pete o să aibă ceva de spus despre asta. El e în război cu lumea. Dar n-o să mai facă nimic care s-o supere pe Viv. Nu în momentul de faţă, spune

Jonah într-un mod care o face să se întrebe dacă nu cumva a avut şi el o discuţie cu Pete. A fost mărinimos din partea ta să nu-l reclami la poliţie, Lauren!

— La ce-ar fi ajutat asta? Pete are nevoie să pună capăt întregii poveşti.

— Şi are nevoie şi de un pic de noroc, măcar o dată-n viaţă, adaugă Jonah, zâmbind atât de larg, încât Lauren şi-ar dori să se poată pierde în zâmbetul lui. Da, corect! Mai bine aş...

Se opreşte, părând că ar vrea să-i pună o întrebare.

Lauren o aude pe mama ei spunând:

„Dacă viaţa îţi scoate în cale ceva frumos, ia cadoul!”

Cu inima bubuindu-i în piept, îşi scoate mâna din siguranţa buzunarului hainei, o aduce în spaţiul rece dintre ei – deloc departe – şi-şi împleteşte degetele cu ale lui, timid, la început, verificând dacă întâmpină rezistenţă. Jonah întăreşte strânsoarea şi, fără să mai fie nevoie să spună nimic, o trage aproape de el, în haloul lui de căldură, sub un cer plin de stele, iar lumea cade la picioarele ei.

48. FLORA

Cu o pătură de lână pe umeri, Flora se uită pe fereastra salonului. Prinşi în dreptunghiurile de lumină, fulgii de zăpadă se învârt ca nişte licurici. Mai departe, lângă Râpă, două siluete, una uriaşă şi una mică – Jonah şi Lauren – stau aproape, chiar foarte aproape. Trebuie să fie frig acolo.

Flora e răsuceşte pe călcâie şi-şi încălzeşte mâinile la foc, întorcându-le ca pe nişte felii de pâine prăjită, ca să se

bucure de căldură în mod uniform. Apoi trage cel mai bun fotoliu – marcat cu o etichetă autocolantă pe care e scris un „F” – spre căldura reconfortantă, după care se afundă în perna lui de păr de cal. S-ar putea să fie cel mai confortabil fotoliu în care a stat vreodată. În seara asta, întreaga casă pare neaşteptat, ciudat de luxoasă. Flora îi iartă totul. Privind focul în timp ce soarbe din paharul cu apă minerală – după o luptă lăuntrică scurtă şi viguroasă, a renunţat la vin –, i se pare că încurcătura din ultimele zile şi din ultimele două decenii începe să se rezolve după propria logică de vis. Ea e destul de sigură că mica locuinţă a familiei Heap a rezistat în luptă cu colapsul inevitabil doar pentru ca cele două familii să se poată intersecta din nou. Da, căsuţa a rezistat anume ca familia Finch să se confrunte la modul dur cu pierderile pe care i le-a provocat familiei Heap. Şi Viv! O, Viv!

După ce a murit Gemma, Flora n-a mai suportat să se gândească la menajera care le aduna lenjeria intimă aruncată neglijent de pe podea. La mama care trebuie să fi fost copleşită de durere. Nici nu îndrăznea să se gândească la Pete, care pierduse o soră. Căderea psihică a lui Lauren – deşi nici unul dintre adulţi n-a pomenit-o vreodată, de teamă că ar fi fost un subiect captivant pentru adolescente, ca, de pildă, sinuciderea sau anorexia – a fost un avertisment despre ceea ce se întâmplă dacă te ocupi de oameni morţi, mai degrabă decât de petreceri, festivaluri şi iubiţi. Durerea e molipsitoare şi periculoasă. Poţi să rămâi blocat în ea.

În ciuda hotărârii ei de a nu se gândi la acea vară, amintirile trebuie să fi mocnit undeva înlăuntru, îşi dă ea seama acum. Acele amintiri s-au concentrat, s-au intensificat precum un sos sărat, uitat pe aragaz, care şi-ar fi schimbat consistenţa în moduri neprevăzute.

Dar dacă a existat un moment precis în care ea s-a transformat în genul de femeie care s-ar fi căsătorit cu un bărbat ca Scott, pe acela l-a uitat. Tot ce ştie e că înainte era neînfricată, dorindu-şi cu disperare să exploreze lumea. Dar s-a aşezat la casa ei prea de tânără, fără să se fi explorat pe ea însăşi, bucurându-se că a întâlnit un bărbat stabil, statornic şi, în mod liniştitor, lipsit de veleităţi artistice. Iar de la naşterea lui Raff, ori de câte ori viaţa ei a început să pară ca o colivie – ceea ce sună a răsfăţ, ceea ce *e* un răsfăţ atât de mare –, ea s-a aruncat în „proiecte”, tapetând, aranjând şi organizând, înfiinţând grupuri pe WhatsApp pentru strângeri de fonduri şi pentru cursuri de organizare a recepţiilor, eliminând gândurile necuvenite, ca pe nişte sarcini de pe o listă cu lucruri de făcut. Creând nesfârşite mici probleme, astfel încât ea să le poată rezolva. Dar subconştientul i s-a dovedit a fi mai puţin ascultător. Noapte de noapte, prinsă sub plapuma ei luxoasă de puf de gâscă şi în cleştele gambelor musculoase ale lui Scott, visa că zbura. Cu braţele întinse, pe deasupra câmpurilor şi a oraşelor sclipitoare, precum băieţelul din *Omul de zăpadă*[26].

— Flo!

Îşi ridică privirea de la foc şi o vede pe Kat, îmbrăcată în negru şi animată de o energie ciudată, cu părul ud în faţă, ca şi cum ar fi fost afară.

— O, scuză-mă, eram la kilometri depărtare! Salut!

— Tata a coborât deja? întreabă Kat pe un ton încărcat de semnificaţii pe care Flora nu le înţelege.

— Îi citeşte lui Raff o poveste înainte de culcare, răspunde ea, bănuind că tatăl ei se refugiază în compania lui Raff, folosind povestea drept pretext ca să nu coboare. Încă pare afectat, dacă e să fiu sinceră!

— La fel şi tu.

---

[26] Carte scrisă şi ilustrată (în 1978) de autorul englez Raymond Briggs.

Flora îşi ridică picioarele, îşi pune pătura pe genunchi şi-i aruncă un zâmbet vag lui Kat.

— Mă rog, asta n-a fost o zi obişnuită. M-a lăsat pe gânduri.

Kat se aşază pe un colţ al măsuţei de cafea.

— Mda... Fii atentă, Flora! Am început să mă gândesc şi am sfârşit prin a demisiona.

— Chiar aşa?! Uau!

Flora îndrăzneşte să spere că amestecul ei n-a însemnat un dezastru total. Vorbind cu Kofi, cel puţin a forţat-o pe Kat să dezvăluie o criză de carieră pe care a ascuns-o de familie într-un mod cu totul inutil, ai ei iubind-o indiferent de statutul profesional sau de preţul acţiunilor Spring.

— Şi ce faci mai departe? o chestionează ea.

Kat îşi trosneşte degetele.

— Nu prea ştiu. Trăiesc din economii. Traversez o criză de identitate. Îmi iau puţin timp liber. Văd ce se mai întâmplă.

— Te-ai schimbat!

Nici măcar nu-i vede telefonul.

Kat pare surprinsă, iar apoi, pe măsură ce comentariul i se aşază în minte, mulţumită într-un mod precaut.

— Şi tu?

Flora îşi trece căsnicia în revistă. Pătuţul gol din camera pentru bebeluş. Camera de serviciu decorată în albastru-Tiffany, unde poate să plângă de una singură, cu suspinele înăbuşite de zgomotul maşinii de spălat. Scott gâdilându-l pe Raff şi jucându-se cu el de-a avionul. Jurămintele ei de la cununie – a crezut cu adevărat fiecare cuvânt pe care l-a spus. Inima i se strânge, neputând concilia toate astea.

— Am avut destule bătăi de cap, Kat!

Sora ei rânjeşte.

— Vrei să te îndepărtezi?

Flora cade pe gânduri preţ de o clipă. E greu de imaginat persoana care a fost – sau s-a prefăcut că e – cu trei zile în urmă.

— Nu de Rock Point. Sau de oricine de aici. Nu prea ştiu cum să explic. Dar e ca şi cum femeia care trăieşte viaţa mea de acasă, îşi face exerciţiile Kegel, îi pregăteşte cina lui Scott, care trebuie să vină de la serviciu – al lui fiind mult mai important decât al meu pentru că al lui e plătit, nu? – n-aş fi cu adevărat eu, ci doar un fel de... *Doppelgänger*[27].

— Mai întâi Lauren, spune Kat pe un ton ironic, iar acum, tu!

— Vrei să spui că este exagerat să vreau să mă simt sută la sută prezentă în propria viaţă? Ca atunci când eram adolescente, Kat, ţii minte? Mai ştii cum ne simţeam? O fi egoist să vrei...?

Îi vine în minte Louise, de la casa cu numărul nouă. Îşi aminteşte de gestul cu care şi-a aruncat romanul pe podea în timp ce s-au sărutat, de moliciunea neaşteptată a gurii ei, care avea gust de cuburi de brânză M&S Brie şi de prosecco. O bucurie dulce, explozivă. Roşind, temându-se că sora ei i-ar putea citi gândurile, aruncă o privire la verighetă. Întotdeauna o să fie prea strâmtă.

— Sunt atât de multe minciuni în viaţa mea! Şi chiar nu mai suport să am de-a face cu ele nici măcar o zi în plus!

Kat se întinde şi strânge mâna Florei, punând-o peste inima ei.

Flora simte sângele lui Kat – sângele Finch – pompând pe sub piele.

— Ei bine, există o modalitate de a rezolva asta, spune Kat.

— Gata cu minciunile? întreabă Flora cu prudenţă, văzând-o pe Kat cum tresare uşor în timp ce anticipează

[27] Dublură (în limba germană în original).

implicaţiile. Vezi tu, mi-am dat seama că totul e o... o încâlceală de nedescurcat. Vara aceea, ziua aceea, sunt ca un nod cu care te alegi în mijlocul părului. Am făcut totul de nemărturisit. Dar nu trebuie să fie aşa, nu? face ea apel la Kat, care îşi retrage mâna. I-am putea spune lui Lauren. Totul. Astă-seară. Am putea, Kat, nu clătina din cap! S-a creat o ruptură între noi trei, una care s-a adâncit în toţi aceşti ani.

— Aşadar, putem să plecăm de aici înarmate cu fotolii, cu hărţi şi cu o conştiinţă dezinfectată, iar Lauren se întoarce în apartamentul ei sumbru de la Whitechapel, luând cu ea pasărea aia de paie a Gemmei, dispărută în chip ciudat – chiar aşa, care e povestea acelei dispariţii? – şi alegându-se cu o nouă traumă, înşiră Kat, încrucişându-şi braţele. Nu ştiu, Flora! Adică, înţeleg. M-am săturat şi eu de prostii. Iar dacă e vreo consolare în asta, ceea ce nu e, am bănuiala că înşelăciunea noastră nu e cea mai mare sau cea mai rea. Nu în familia Finch. Tata e virtuozul. El a dat exemplul cu ani în urmă. Subterfugiul e marca familiei Finch. Structura ei de rezistenţă.

— Dar acum suntem adulţi, Kat! exclamă Flora, simţind nevoia să-şi amintească ea însăşi. Sunt mamă, ca şi Viv. Când am văzut-o azi... Pur şi simplu, am înţeles-o, adaugă ea, brusc înfierbântată, dându-şi pătura laoparte. Şi... şi... ei bine, nu-i aşa că adevărul e important?

Cumva, ea aşteaptă de la Kat să spună ceva inteligent. Adevărul se bazează pe perspectivă. E relativ. Dacă ai trăi o viaţă de adevăr pur, absolut, ar fi orbitor, de nesuportat, iar membrii fiecărei familii s-ar ucide între ei la prânzul de duminică.

Kat îşi strânge rădăcina nasului şi înclină din cap.

— Adevărul e totul, Flora!

— Mulţumesc! răspunde Flora, expirând prelung şi cu putere. Atunci, asta e! Suntem de acord, se bucură ea,

deja simţindu-şi pântecul mai puţin umflat, de parcă tot ceea ce a reţinut corpul ei începe să se dizolve. Cred că Lauren are oricum o bănuială! Se pare că Dixie, pe patul de moarte...

— Ştiu ce a spus Dixie, îi taie vorba Kat, al cărei picior tremură acum în mod periculos, pedalând în gol. Iar Dixie nu vorbea despre noi, altminteri ne-ar fi înfruntat cu mult timp în urmă. Nu, Dixie încerca să-i spună lui Lauren altceva. Un secret, explică ea, aplecându-se înainte, cu mâinile strâns împreunate. Al tatei!

— O, Doamne!

— Gândeşte-te bine, Flora! Dintre toate mamele noastre, Dixie era singura căreia el i s-ar fi putut confesa. Singura în care ar fi avut încredere...

Se aude bubuitul uşii din faţă, urmat de un scârţâit puternic şi surescitat, care nu poate semnala decât o singură persoană. Kat tace.

Lauren pare să fie adusă în salon de o rafală de zăpadă. Are obrajii trandafirii, iar ochii, aprinşi ca nişte filamente. Se aşază pe bancheta de lângă fereastră şi, muşcându-şi buza de jos, pare să ascundă un secret delicios, numai al ei. Nu arată ca o femeie care a fost ţinută ostatică recent, într-o casă părăsită. Dacă Flora nu greşeşte foarte mult, Lauren arată ca o femeie îndrăgostită.

O să stoarcă nişte detalii mai târziu. Înainte de a-şi pierde curajul, trebuie să facă asta.

— Lauren, ar fi trebuit să-ţi spunem ceva despre dimineaţa zilei de...

Cuvintele i se sting pe buze, în timp ce tatăl ei şi Angie – care ţine în mâini o tavă mare – apar în prag. Flora îşi recompune expresia feţei, silindu-se să zâmbească larg.

— Salut!

Papagalul începe să cârâie, dar zgomotul se aude mai tare decât în mod normal.

— A trebuit să mutăm colivia Berthei în bucătărie, explică Angie. E prea frig în seră astă-seară, adaugă ea, aşezând tava pe măsuţa de cafea, moment în care bolurile şi paharele se ciocnesc, iar din carafa de vin roşu sar câţiva stropi. Am spus asta doar ca să te avertizez, Lauren!

În loc să se încordeze de frică, Lauren pare să-şi cântărească sentimentele în legătură cu asta.

— Cred că s-ar putea să mă obişnuiesc cu Bertha. Măcar un pic.

— Ţi-am spus eu! Să ştii că în scurt timp o să înceapă să-ţi ciugulească lobul urechii, spune Charlie, care se trânteşte pe canapea, iar apoi îi aruncă Florei un zâmbet amuzant, cu subînţeles. Erai în plin avânt! o tachinează, făcând-o să-i stea inima în loc fiindcă îşi dă seama că a auzit-o. Nu ne lăsa să te oprim! adaugă el.

Ea ezită, cuprinsă de îndoială, incapabilă să suporte gândul la consternarea tatălui ei, la dezamăgirea lui cumplită faţă de ea ca fiinţă umană, soră, fiică.

— A, vorbim mai târziu! spune Kat cu vioiciune, fără să păcălească pe nimeni.

— Aş vrea să ştiu.

E o hotărâre surprinzătoare în glasul lui Lauren. Îşi ia de pe ochi bretonul înspicat cu şuviţe albastre, de parcă ar vrea să-i vadă mai clar. Iar Flora aude o bătaie lentă de tobă – nu valurile, nici inima ei –, una care pare să vină chiar din casă, ca şi cum aceasta ar fi înzestrată cu simţuri.

— Ei bine, continuă! spune Charlie pe un ton rece.

Şi Flora se gândeşte, iritată: *el* are un istoric în ascunderea lucrurilor. Datele lor de naştere atestă faptul că vieţile lui secrete s-au desfăşurat în paralel. Deci vina lui a fost ascunsă chiar în acea încrengătură. Oricare ar fi planul sucit pe care l-a pus la cale tatăl lor, acesta nu

reuşeşte să rezolve toate problemele. Pur şi simplu nu reuşeşte. Flora îşi schimbă poziţia, neştiind de unde să înceapă.

— Borcanul! Începe cu borcanul, Flora!

Kat îi citeşte gândurile; în cele din urmă, cele două surori au ajuns să se sincronizeze perfect.

— În dimineaţa aceea, înainte să înceapă eclipsa, explică Flora bâlbâindu-se, eu şi Kat ne-am dus în atelier, ca să ne pictăm pe feţe. Eu... am luat din zona chiuvetei un borcan cu alcool de curăţat. Unul dintre borcanele despre care ne-a avertizat tati.

O agasează propria strădanie de a părea sofisticată şi tranşantă în ochii lui Kat. Dar şi avertismentele tatălui ei, devenite inutile prin faptul că el n-avea deloc grijă de atelier, care era un loc haotic. Circulau poveşti amuzante despre artişti care-şi lingeau pensulele. Despre oase zdrobite, din care se făcea vopsea. Despre halucinaţii pricinuite de vapori periculoşi. Nu ştiai niciodată ce anume să iei în serios.

— Am strecurat borcanul în geantă, adaugă ea.

Charlie îşi ridică privirea şi tresare, năucit.

— Pentru ce naiba ai face o prostie ca asta?!

Angie îl bate uşurel cu o mână pe braţ, ca să-l liniştească, dar el îi dă mâna laoparte.

— Planul era ca eu şi Kat să ducem borcanul la petrecerea de pe plajă. Dar... nu l-am mirosit, murmură Flora, contorsionându-şi buzele în jurul cuvintelor care le incriminează pe ea şi pe Kat. Gemma a făcut-o.

— Gemma?! se miră Lauren, dând drumul unui hohot de râs lipsit de veselie, neîncrezător.

Ochii îi sunt uriaşi, dilataţi, iar în ei se oglindeşte lumina focului. Flora îi compară în gând cu oglinzile din atelier, în care se reflectau vasele şi borcanele pline cu combinaţii chimice în culori strălucitoare.

— Nu..., şopteşte Lauren.

— Ba da, l-a mirosit mai târziu, în grădină, în timp ce tu erai la toaletă fiindcă ţi se făcuse rău, mărturiseşte Flora, dându-şi seama că totul e prea urât ca să mai poată fi îndulcit. A făcut-o, Lauren!

— Dar nu le-aţi spus paramedicilor! exclamă Lauren, care apoi îşi duce mâna la gură, începând să înţeleagă.

— Nu, recunoaşte Flora, vorbind cu greutate din pricina amintirii aceleia îngrozitoare, fiindcă atunci ea şi Kat au intrat în panică, fiind convinse că au otrăvit-o pe Gemma. Am aruncat borcanul în seră! Printre roşii!

Îi face greaţă şi acum acel miros dulce, mineral, al vrejurilor de roşii.

Kat îşi înclină capul, făcând o grimasă îndurerată, şi spune:

— N-am spus nici poliţiei. Nici ţie. Nimănui. Eram îngrozite. Şi ne era frică. Îmi... dădeam seama cum o să pară, Lauren! Fete bogate, fiica menajerei. Optica...

Glasul lui Kat se curmă.

— *Optica?!* strigă Lauren, care se uită la ele îngrozită.

Tatăl lor scoate un zgomot gutural, profund, care pare să vină din viscere, nu din gât.

— Eu şi Kat suntem bântuite de asta de atunci, Lauren, fără să ştim dacă mirositul acelui borcan a făcut vreo diferenţă în privinţa..., se bâlbâie Flora, căreia i se umplu ochii de lacrimi.

Încearcă să nu plângă şi să facă să fie totul despre ea. Chiar dacă *e* vorba despre ea. Despre Kat. Despre toţi cei din încăpere. Despre Pete şi despre Viv, de asemenea. Moartea Gemmei le-a împletit vieţile laolaltă, tot aşa cum i-a şi îndepărtat. A fost, şi probabil că o să fie întotdeauna, momentul definitoriu al ei, al Florei. Pivotul. Înainte şi după.

Lui Lauren i se vede pe faţă că are o mulţime de întrebări, iar Flora îşi adună puterile.

— Gemma era atât de... atât de sensibilă, spune Lauren cu glas scăzut. De ce ar fi făcut ea aşa ceva... şi asta, când eu nu eram acolo?

Flora surprinde privirea strălucitoare a lui Kat, iar hotărârea ei de a spune restul poveştii începe să-şi piardă din tărie.

Tatăl lor îşi acoperă faţa cu mâinile lui ridate, de artist. Nimeni nu se mişcă şi nu vorbeşte. E ca un tablou, se gândeşte Flora, ca un portret îngrozitor al familiei Finch. Din bucătărie se aud zgomotele pe care le scoate Bertha în timp ce-şi face încălzirea, ciripind, clămpănind, iar apoi scârţâind. Flora încremeneşte. Bertha spune din nou acele cuvinte, care acum sunt inconfundabile. Iar Flora o s-o audă mereu, o să păstreze amintirea papagalului ăstuia care vorbeşte, care ţipă, care refuză să uite şi care poate să imite la perfecţie un glas uman. Glasul ei, al Florei.

49. LAUREN, 2019

Cârâitul trădător al Berthei reapare din noianul timpului, de parcă ar fi o foaie de ziar pe care e scrisă ştirea cutremurătoare. Iar Lauren călătoreşte cu gândul înapoi în ziua aceea şi se trezeşte poticnindu-se din nou prin seră, pe picioare tremurătoare, ca de mânz, purtând rochia ei udă, urât mirositoare, pătată de sclipiciul Gemmei.

Bertha ţipă:

— Ce-am făcut?!

Pasărea are întocmai glasul plin de panică al unei fete din lumea bună, care răsună ca un ecou de-a lungul anilor.

În cele din urmă, Bertha tace. Amintirea se stinge, iar Lauren îşi revine; trecutul şi prezentul se suprapun, dar o fac acum într-o manieră mai blândă. Surorile ei mai mari n-au făcut decât să scoată husa de pe o piesă informă de mobilier, pe lângă care ea s-a învârtit de-a lungul întregii vieţi de adult. Uite-o! Iat-o! Cu toate astea, Lauren simte şi alte lucruri, încă acoperite, împinse în colţuri. Şi, trecând prin bancheta pe care stă ea acum, urcându-i pe coloana vertebrală, Lauren percepe vibraţia valurilor gigantice care au străbătut kilometri şi kilometri de mări în plină iarnă grea, adunându-şi energia şi lovind, în sfârşit, stânca. Lauren simte violenţa acelui flux.

— Scuzaţi-mă, oameni buni, am ceva de adăugat! exclamă Angie, ridicând mâna. Am făcut curăţenia de primăvară în atelier cu o seară înainte, ca o surpriză pentru Charlie. Am aruncat la gunoi acele borcane vechi şi decrepite de lângă chiuvetă, am scos altele noi, am diluat alcoolul până la un nivel sigur, astfel încât să nu explodeze şi să nu-i ardă mâinile celui care le-ar fi folosit. Oricum, Charlie avea vârfurile degetelor tari precum cochiliile de crustacee! spune ea, dregându-şi glasul. Şi ştiţi, am făcut destul de multe experimente de amator la viaţa mea, aşa că, sincer vorbind, nu cred că acel nou amestec a fost nociv.

— O, slavă Domnului! strigă Flora.

Kat se uită în tavan, mormăind ca pentru sine.

Cuprinsă de un val de ameţeală, de o senzaţie de împrăştiere, Lauren se răsuceşte spre fereastră, privind în noapte. Atârnată pe cerul indigo e aceeaşi lună albă şi rotundă care, în urmă cu douăzeci de ani, şi-a strecurat umbra, ca într-un truc cu cărţi de joc, între pământ şi soare. Oare ar trebui să se spânzure şi ea? Nimeni nu trebuie să ştie niciodată că, după ce Angie şi-a terminat reorganizarea atelierului, ea, Lauren, a mutat, plină de

furie şi de simţ teritorial, înapoi *la locul cuvenit*, acele borcane, pe care îşi aminteşte că le-a scos din coşul de gunoi. În mod clar, nici Angie, nici tata n-au observat, fiindcă mintea lor era ocupată cu alte lucruri.

— Lauren! strigă Flora. Auzi ce spune Angie?

Lauren aude, de asemenea, chemarea unui viitor diferit, unul din care lipseşte vinovăţia surorilor ei. Atâta tortură pentru nişte lucruri care nu mai pot fi schimbate şi al căror impact o să rămână întotdeauna incert! Înţelege, simţind că i se face rău, felul în care multe decizii, cuvinte şi evenimente mărunte – nu doar unul! – au concurat la crearea cursului fatal.

— Lauren, spune ceva! o roagă Flora din nou.

— Penele şi sperietura au provocat criza de astm. Iar dacă Gemma ar fi avut inhalatorul..., murmură Lauren, adunându-se şi întorcându-se cu spatele la fereastră. Pete mi-a vorbit clar despre asta.

Glasul ei accentuează numele lui, pierderea lui, nevoia de sora lui.

— Apropo de Pete, spune Angie, căreia îi joacă ochii în cap, plini de nervozitate. Bietul om! Nu vreau să pice de vinovat pentru toate. Iar din moment ce punem cărţile pe masă astă-seară, murmură ea, muşcându-şi buza şi întinzându-şi rujul pe dinţii din faţă, aflaţi că eu mi-am tăiat anvelopa.

— De ce naiba ai face asta, Angie? se bâlbâie Charlie, şocat.

Lauren se simte doar uşurată că acea infracţiune n-a fost opera lui Pete.

— Am condus şapte ore până aici, iar tu ai vrut să mă dai afară după o noapte? Nu, îmi pare rău, iubitule! exclamă Angie, mişcându-şi şoldurile şi turtind pernuţele canapelei. Orice-ar fi fost, am vrut să rămân. Să-i demonstrez familiei tale că nu sunt un monstru!

— Ce mod interesant de a face asta! spune Kat, întâlnind privirea lui Lauren şi silindu-se să-şi înăbuşe un zâmbet.

— Ajunge! Tensiunea mea e pe cale să treacă prin acoperiş!

Charlie îşi scoate ochelarii şi se freacă la ochi.

— Bea nişte apă! îl instruieşte Flora.

Dar el ia o înghiţitură de vin, decretând:

— Să punem punct pe ziua de azi!

— Vorbeşti serios? Consideri că am terminat, nu-i aşa, tată? se opune Kat, pe faţa căreia nu se mai vede acum nici urmă de zâmbet.

Charlie îşi umple din nou paharul, bâjbâind. Vinul se revarsă, scurgându-se pe piciorul de sticlă. Lauren simte în cameră o tensiune ascunsă. S-au pus prea multe piese în mişcare.

— Lauren, intervine Flora, întrerupându-i gândurile, cu câteva zile înainte de eclipsă, eu şi Kat am surprins-o pe Angie în atelier, răsfoind schiţele personale ale tatei. Iar ea ne-a spus că a văzut un studiu cu Viv.

— Nud, adaugă Kat, pândind reacţia tatălui lor, care se tulbură de îndată.

Charlie pufneşte:

— Nu fi ridicolă!

Viv! Lauren simte din nou acea fragmentare, un tinitus, un zumzet precum cel al unui roi de albine vara, care, în timp ce încerci să-l prinzi, se remodelează mereu.

— Nu eram sută la sută sigură că e Viv, Charlie! dă înapoi Angie.

— Aţi văzut şi voi desenul? le întreabă Lauren pe Kat şi pe Flora, nevenindu-i să creadă, nevrând să creadă.

Kat îşi fereşte privirea, sprijinindu-şi obrazul în palmă, dar răspunde:

— Nu. Ne-ai întrerupt tu.

Lauren simte un spasm. Ştie ce urmează. E scris pe feţele pline de tristeţe ale surorilor ei.

— Dar i-aţi spus Gemmei!

— I-am spus atunci când ai fost la baie, unde ai stat o mie de ani. Am tachinat-o pe Gemma în legătură cu mama ei, răspunde Flora cu glas răguşit, ştergându-şi o lacrimă cu mâneca puloverului. Groaznic, groaznic, groaznic!

Totul începe să se lege şi să capete un fel de sens pervers: sfidarea din ochii Gemmei; Gemma strigând la Kat şi la Flora. Umilită, ar fi făcut orice ca să braveze. A inhalat din borcanul acela, iar apoi – furioasă, sfidătoare, posibil drogată, nemaiputând să judece corect – le-a acceptat provocarea şi, în mod dezastruos, a intrat în volieră. *Ticăloasele!*

— Ce v-a făcut vouă Gemma?!

— O preferai pe Gemma în locul nostru, răspunde Kat în şoaptă.

— Erai sora noastră, nu a ei, adaugă Flora, trăgându-şi nasul. Dar te comportai... exact pe dos.

Furia ridică în Lauren un val de căldură. Povestea asta nu ţine.

— Dar voi două nu voiaţi altă soră! Nu m-aţi vrut!

Charlie îşi ia capul la mâini.

— Fetelor, vă rog! pledează el, înăbuşindu-şi un suspin.

Buştenii aprinşi trosnesc în şemineu. Flăcările se întind şi sar, iar Lauren vede în ele dâre de vopsea galben-cadmiu, pene de peruşi, razele de soare de la sfârşitul verii. Parcă ar fi un foc de tabără al trecutului şi al prezentului.

— Am interiorizat resentimentele mamei mele faţă de Dixie şi Blythe. Dar cu Kat aveam deja o legătură, spune Flora. Iar tu... ai apărut pur şi simplu!

— Şi era evident că tata încă o iubea pe mama ta, Lauren, motiv pentru care mamele noastre o urau, iar tu erai micul lui animal de companie, spiriduşul lui artistic

drăgălaş, care îl urma în atelier. Dar el a fost mai întâi al nostru, explică şi Kat, strâmbându-se. Deh, asta ne-a fost logica strâmbă, de surori vitrege!

Da, logică de surori. Cuvintele astea – descalificate de menţiunea „vitrege” – lasă în mintea lui Lauren o urmă scânteietoare, precum dârele de lumină ale unui foc de artificii. Ea se înmoaie întrucâtva, fiindcă le e recunoscătoare, în cele din urmă, pentru onestitatea lor. Se întoarce către tatăl ei.

— Dacă o iubeai pe mama, de ce te-ai purtat urât?

În glasul ei rugător se aude fetiţa care şi-a dorit doar ca părinţii ei să fie împreună, care a trebuit să accepte explicaţia mamei ei despre lucrurile care n-au mers şi despre cele care nu erau menite să se întâmple.

— Şi ce a fost, mai exact? Ce ai făcut, tată? întreabă ea.

Transpiraţia începe să brobonească fruntea tatălui ei.

— Nu e momentul potrivit să discutăm despre asta, Lauren.

— E greu să fii sincer, tată, spune Kat. Urât! Dureros! Dar eu şi Flora ne-am descurcat la capitolul mărturisiri. La fel şi Angie. Ar fi putut să-l lase pe Pete să poarte vina pentru cauciucul acela tăiat, dar n-a făcut asta.

— Ai spus că s-a terminat cu secretele, Charlie! exclamă Angie, privindu-l chiorâş.

El începe să pară încolţit. Femeile din viaţa lui fac cerc, gata să-l atace şi să-l doboare.

— Mi-e ruşine să spun că n-o să fie o surpriză pentru nici una dintre voi, răspunde el, parcă micşorându-se în timp ce vorbeşte. Am fost infidel.

Lauren îşi trage răsuflarea. Deşi bănuia asta de mult timp – Dixie n-a negat niciodată, dar nici n-a dat detalii –, confirmarea încă doare şi o loveşte chiar în piept, în inimă, aşa cum poate că a lovit-o şi pe mama ei.

— Ştii ce, tată? Faptul că eu, Flora şi Lauren avem orice fel de relaţie e de-a dreptul un miracol! spune Kat cu glas tremurător, care arată cât de mult o doare asta şi pe ea. Suntem surori *în ciuda ta*, nu datorită ţie, adaugă, în timp ce lacrimile îi curg în voie pe obraji. Şi mereu o să ne îngrijim una de alta, tot în ciuda ta. La naiba, o să mă asigur de asta!

— Sunt foarte, foarte bucuros să aud aşa ceva, spune Charlie cu greutate, în timp ce Flora scoate un şerveţel din mâneca puloverului şi i-l întinde lui Kat. Şi le sunt recunoscător mamelor voastre. Le faceţi cinste lor, tuturor, chiar le faceţi! adaugă el, ridicându-se cu un oftat, şi împingând în foc, mai în spate, un buştean aprins. Vreţi să ştiţi motivul pentru care sunteţi în momentul ăsta aici, la Rock Point? întreabă, întorcându-se şi fluturând vătraiul spre ele, de parcă ar fi o pensulă lungă. Dixie!

Se aşterne o linişte instabilă.

— Să vă reunesc pe toate la Rock Point a fost ideea mamei tale, Lauren, explică el, iar expresia feţei i se însufleţeşte, ca întotdeauna când vorbeşte despre Dixie. Un mod de vindecare, de a merge mai departe, a spus ea. Dix m-a sunat nu cu mult înainte să moară.

— Mama a făcut asta? întreabă Lauren, amorţită.

Vântul suflă pe horn, trimiţând înapoi scântei zburătoare şi fum care se răsuceşte pe poliţa şemineului, un sul perfect, precum cel de la vioara mamei ei.

— Da. Şi a detestat ideea mea de a goli casa! exclamă Charlie, ai cărui obraji sunt acum îmbujoraţi, plini de viaţă, de căldură, de pasiune. Mi-a interzis să fac asta înainte ca voi să vă întoarceţi cu toatele aici pentru ultima oară. Am avut ordin strict să pun acea veche colivie la locul de lângă canapeaua din atelier. Să *nu* acopăr voliera. Ea a vrut să te confrunţi din nou cu voliera, Lauren. Sincer vorbind, nu

m-aş mira să aflu că ea a orchestrat şi readucerea nenorocitului de papagal la apartamentul meu din Londra!

— Dar toată viaţa a încercat să mă protejeze de factori declanşatori! spune Lauren, luptându-se să înţeleagă toate astea sau să-şi imagineze o astfel de conversaţie între părinţii ei.

Surorile ei par la fel de şocate.

— Da, Laurie, dar în cele din urmă a ajuns să regrete o astfel de abordare. După cum ştii, ea a vrut ca tu, Kat şi Flora să petreceţi timp împreună. I-am spus că era o propunere de mare risc să vă chem pe toate înapoi aici. Că eraţi atât de ocupate cu toatele, încât oricum n-aţi fi venit. Ea a răspuns că riscul merita asumat. Şi că nu trebuia decât să fac ca întâlnirea să aibă loc, spune Charlie zâmbind, luminându-se pentru prima oară în seara asta. Nu poţi s-o contrazici pe Dixie Molloy!

— Dacă e să mă iau după astfel de vorbe, înseamnă că a fost o femeie pe cinste! exclamă Angie, însufleţindu-se. A planificat şi întâlnirea noastră?

— O, nu! Noaptea aceea a fost scrisă în stele, iubirea mea! răspunde Charlie în grabă, însă Lauren se întreabă dacă nu cumva el o pune tot pe seama magiei lui Dixie. *Eu* te-am vrut aici, Angie! M-am gândit să aducem totul la Rock Point. Să zdrobim trecutul ca pe o *piñata*! E ceea ce şi-ar fi dorit Dixie, adaugă el, pe un ton mai puţin sigur. Dar, în sfârşit! Iată-ne. Asta e, conchide, întinzând mâna ca să ia paharul de vin şi apoi ridicându-l. Pentru Dixie!

Lauren îi ascultă pe toţi invocând numele mamei ei:

— Dixie! Dixie! Dixie!

Nu-şi dă seama cum au sărit de la Gemma la mama ei, de la eclipsa totală la focul ăsta de iarnă, doar că totul în viaţa ei pare să fie legat cu fire de păianjen: dacă îl atingi pe unul, tremură cu toatele.

În clipa următoare, Kat se ridică şi spune:

— Şi acum trebuie să ne întoarcem, tată! Termină ce a început Dixie!

Iar firele acelea încep să tremure.

50. KAT

Kat urăşte să greşească. Dar astăzi ar vrea să se înşele spectaculos. Dacă bănuiala ei e corectă, tatăl ei trăieşte păstrând un secret atât de mare, încât acesta i-ar zdrobi pe majoritatea oamenilor. Ar fi ca şi cum ai încerca să respiri cu un bolovan pe piept. Dar Charlie Finch nu e ca majoritatea oamenilor. El e un Finch. El e un artist. Are capacitatea de a se detaşa de modelele lui, de a vedea fiinţele umane ca pe nişte aranjamente de formă şi de carnaţie în spaţiu, de volum şi de lumină, o provocare tehnică ce trebuie rezolvată. Iar dacă nu poate rezolva o problemă, e liber să picteze peste ea, s-o distrugă – sau s-o ascundă ani de zile într-un atelier abandonat.

„Cu cât lumina e mai strălucitoare, cu atât umbra e mai întunecată!”

Lauren încă îl aude spunând asta.

— Kat, ce se întâmplă? întreabă Flora, îngrijorată.

Chipul lui Angie, gura ei întredeschisă, pun aceeaşi întrebare.

— Înainte să moară, Dixie a încercat să-i spună lui Lauren..., începe Kat să spună.

— Las-o baltă, Kat! intervine Charlie pe un ton deosebit de tăios, dându-se deoparte.

— Vreau să ştiu, tată! spune Lauren.

Kat aproape că poate să vadă mintea lui Lauren mergând după a ei, precum un iepure de câmp prin iarbă.

— Poţi să vii puţin cu mine, Lauren?

Kat se ridică şi se îndreaptă spre aerul mai rece al coridorului, spre zona mai întunecată. Aşteaptă lângă uşă, cu inima începând să-i bată cu putere, neştiind dacă Lauren o s-o urmeze.

— Nu te lăsa târâtă în asta, Laurie! o previne Charlie.

Dar ea traversează camera, hotărâtă. Odată ajunsă pe coridor, se uită spre scară, ca şi cum ar fi înţeles instinctiv unde trebuie să meargă mai departe.

— Aşteaptă! tună Flora în spatele lor. Nu mă lăsaţi pe dinafară, ingratelor!

Şi urcă împreună, până la inima dezordonată, stropită cu vopsea, a casei Rock Point.

Lauren găseşte repede cheia de la sertarul de jos al comodei:

— A stat întotdeauna într-un craniu de iepure expus pe rafturi, explică ea, vârându-şi două degete în el şi pescuind-o.

— Deci, ce căutăm?

Flora îşi încrucişează braţele, străbătută de un fior. Astă-seară, iarna s-a strecurat adânc în atelier.

— Corpuri! răspunde Kat pe jumătate în glumă, răsfoind un amestec de documente: scrisori de la galerii, facturi, vechi invitaţii la expoziţii, după care ia un snop de desene din partea de jos a sertarului. Bingo, murmură ea, scoţând schiţa în cărbune pe care tatăl ei a dosit-o zilele trecute, precum şi o grămadă de altele asemănătoare de dedesubt.

Le înşiră pe masă, punând deasupra nudul în cărbune.

Lauren aprinde lampa de birou.

— Poţi să identifici modelul? întreabă Kat, nevrând să le influenţeze.

Respiraţia lui Lauren se accelerează.

— Viv? întreabă Lauren cu glas slab. Cred că ar putea să fie Viv.

Flora îşi sprijină bărbia pe umărul lui Kat, încruntându-se.

— Nu. Nu văd... De fapt, *poate*... Dar e mult mai tânără aici!

Acum, după ce Kat a revăzut-o pe Viv în carne şi oase – deşi nu atât de multă carne, şi zeci de ani mai târziu, în întunericul unei căsuţe slab luminate –, pare atât de evident! Înclinaţia nasului. Curbura gurii.

— N-a pozat doar o dată!

Lauren începe să cerceteze celelalte schiţe. În toate, raportul dintre model şi artist e palpabil. Iar în timp ce Kat s-a obişnuit cu nudurile tatălui lor – factorul lasciv nelipsind niciodată –, astea par, ei bine, intime. Kat îi aruncă o privire piezişă lui Lauren, verificând dacă e calmă, dacă asta nu e prea mult.

— Întoarce-te la prima schiţă, Lauren! Acolo! Uite! o îndeamnă ea, arătând spre colţul din stânga. Credeam că e 1980. Dar ăsta e un 6 mai burtos, nu-i aşa? 1986! exclamă, ridicând dintr-o sprânceană. Fă calculele!

— Nu-i chiar punctul meu forte, răspunde Flora.

— Anul în care m-am născut, răspunde Lauren, întunecându-se la faţă. Vai! O, nu!

— M-ai pierdut, nu mai înţeleg nimic! se vaită Flora.

— Bănuiesc că am fost induse în eroare, nu pierdute, spune Kat, strângând-o de mână pe Lauren.

Jos, în vestibul, Kat se opreşte, încolţită de îndoială, întrebându-se ce naiba face. Lauren e cea care o îndeamnă de la spate, cea care o împinge în lumină.

Tatăl lor stă pe canapea, ghemuit lângă Angie. Se ţin de mână cu degetele împletite, sprijinite pe genunchiul ei. Charlie seamănă cu un băiat speriat, aflat, împreună cu mama lui, în sala de aşteptare a unui dentist. Bărbat-copil. N-a crescut niciodată, îşi dă seama Kat, iar lumea artei a

lăudat asta. Bunica l-a încurajat în mod pasiv-agresiv, externalizându-i rolul de părinte în verile de la Rock Point. Bunicul şi-a dorit doar ca fiul său artist, dificil şi derutat, să fie fericit şi să nu mai aibă probleme de familie.

— Ei bine?

Privirea tatălui lor trece încet de la una la alta, fără întrerupere, ca un creion între mai multe puncte, fără să se ridice de pe hârtie.

Dacă n-ar fi vrut să fie dezgropată „povestea completă”, n-ar fi trebuit să le aducă înapoi la Rock Point, se gândeşte Kat, încercând să-şi consolideze convingerea. În mod subconştient, poate că el voia să dea cărţile pe faţă, iar Dixie a ştiut şi asta. Da, asta e! Totuşi, orice ar putea să fie adevărat la Rock Point, drept pentru care Kat se teme că întreaga poveste ar putea să-i explodeze în faţă. Tensiunea îi face mişcările exagerate, stângace, în timp ce pune desenul pe măsuţa de cafea, forţând confruntarea. Lumina focului îi linge liniile sinuoase ale taliei, şoldului şi părului acelui nud, aducându-l, în mod ciudat, la viaţă.

— Viv. Noi credem că e Viv!

Orice emoţie care pâlpâie pe faţa tatălui ei e rapid controlată.

Angie se aplecă înainte, ciocănindu-şi un dinte cu unghia.

— Oho, poate că am înţeles bine prima dată! exclamă ea, întorcându-se spre Charlie, în aşteptarea unei explicaţii. Nu mi-ai spus niciodată!

Tatăl lor încearcă să zâmbească şi să-şi păstreze stăpânirea de sine. Crede că poate merge la cacealma, îşi dă seama Kat, cu inima grea. O astfel de atitudine are darul de a îngreuna întreaga situaţie.

— O, asta a fost cu mult timp în urmă! spune el pe un ton de o blândeţe forţată, încă străduindu-se să înăbuşe întrebările lor, ca pe nişte focuri mici, izbucnite într-o tufă

uscată. Dacă îmi amintesc bine, am făcut câteva şedinţe în timp ce eram la Rock Point într-o misiune de pace, încercând să mă împac cu mama după o perioadă de supărare, ea fiind scandalizată, printre altele, de portretul pe care i-l făcusem.

La fel de scandalizată a fost şi de aventurile şi de copiii lui concepuţi în afara căsătoriei, despre care era nevoită să le dea explicaţii prietenilor ei. Bunica refuzase să le întâlnească sau să le recunoască pe Dixie şi pe nou-născuta Lauren. O urâse şi pe Blythe – înainte ca Dixie să ia coroana pentru cea mai nepotrivită iubită – şi dorea ca fiul ei să rămână căsătorit cu Annabelle.

— Viv a fost în caruselul modelelor, adaugă tata.

— În mod clar! spune Angie, adăugând apoi fără menajamente: Ţi-ai tras-o şi cu ea?

Charlie deschide gura ca să nege, după care o închide din nou. Preţ de o clipă sau două, pare blocat, prins într-o cursă pe care şi-a întins-o singur.

— Data, tată, îi cere Kat pe un ton blând.

Nu-i face nici o plăcere să-şi vadă tatăl chinuindu-se.

Ochelarii i s-au aburit. Şi-i scoate şi le şterge lentilele de cămaşa de blugi. N-are nevoie să se uite la desen. Data trebuie să fie gravată în inima lui.

— Eu trebuie să fi fost un bebeluş, spune Lauren cu glas tremurător. Iar tu şi mama eraţi încă împreună! Deci... asta e, nu-i aşa? Motivul pentru care te-a părăsit.

Statutul lui de zeu se prăbuşeşte. Flora se uită la el, îngrozită.

— Of, tati! Ce... urât din partea ta... şi a lui Viv!

— Viv nu ştia despre Dixie sau despre tine, Lauren! exclamă el, corectând rapid acel aspect. S-a întâmplat doar o dată, la o şedinţă târzie de noapte. Nu că asta face să... ştii tu, murmură, întristându-se. A fost cea mai mare greşeală din viaţa mea! I-am mărturisit lui Dix... M-am

gândit că dacă aş fi fost sincer... Dar n-am obţinut rezultatul scontat. Asta a fost. Lecţie învăţată.

Cu spatele la ei, Lauren se îndreaptă spre foc, ridicându-şi omoplaţii încordaţi şi slabi, vizibili sub puloverul ei negru, subţire.

Cufundându-se în fotoliul cel mai apropiat, Flora expiră adânc, smulgând de pe el eticheta pe care scrie „F”, pe care apoi o mototoleşte şi o aruncă pe podea.

— Mă rog, un deceniu mai târziu, ai angajat-o pe Viv, ca menajeră. Uf!

— Nu, Flora, n-am făcut-o eu! Viv a lăsat un pliant în cutia poştală, răspunde el.

Kat se gândeşte:

„Un alt bileţel, ce ironie a sorţii!”

Charlie îşi şterge transpiraţia de pe frunte cu colţul cămăşii.

— Pe atunci nu eram în Cornwall.

— Aşadar, bunica n-a ştiut niciodată că aţi avut o... ceva!

Lauren stă pe bara apărătorii şemineului, micuţă, curajoasă, iar emoţiile conflictuale pe care le simt cu toţii – dezgust, milă, dragoste – i se citesc pe faţă.

— O, stai puţin! exclamă Flora, înălţându-se în fotoliu. Cred că bunica a ghicit. „O bănuială teribilă!” – nu vă amintiţi? Bertha spunea asta cu glasul bunicii, ceea ce-i şi dădea acesteia din urmă o stare de mare agitaţie!

Dar Kat se întreabă dacă bunica, cu mintea ei ca o capcană, a mai bănuit şi altceva. Şi-o imaginează pe Viv îmbrăcată în haina roşie – „Ştiu că şi tu ai pierdut pe cineva în ziua aceea, Charlie” – şi pe Dixie murind, încercând să-i spună lui Lauren un secret. Astfel, Kat se pregăteşte să se cufunde în cele mai adânci şi mai reci ape ale familiei.

— Tată, ar trebui să vorbim despre pasărea de paie? întreabă ea, iar pe măsură ce rosteşte cuvintele, ceva din

chipul tatălui lor pare să se revizuiască, să se predea, să se deschidă ca o uşă. Nu bunica a luat şi a ascuns pasărea aceea, nu-i aşa? întreabă Kat cu glas scăzut. Tu ai fost.

51. LAUREN, 2000

Pumpkin, motanul salvat, a ţinut majoritatea păsărilor departe de curtea noastră. În fiecare dimineaţă apărea doar acelaşi măcăleandru îndrăzneţ, care semăna cu o minge pe două beţişoare. Eram sigură că era acelaşi pe care obişnuiam să-l hrănesc cu fulgi de porumb înainte de acel august. Zbura jos şi s-a oprit pe zidul de cărămidă, privindu-mă cu capul înclinat prin fereastra bucătăriei, ca un prieten nedorit, care refuza să accepte că prietenia noastră s-a încheiat.

O frică asociativă, aşa a numit-o Janet, psihoterapeuta. Nu la fel de invalidantă ca alte fobii, precum frica de câini, spre exemplu, sau de mulţimi. Fusesem norocoasă, a spus ea, pentru că păsările păstrau oricum distanţa. Dar dacă un porumbel venea prea aproape de mine, mă retrăgeam fizic, deşi ştiam că, din punct de vedere raţional, gestul meu n-avea nici un sens. Gura mi se usca, iar inima începea să-mi palpite precum o vietate captivă.

N-am mai avut niciodată o criză ca cea din volieră. Dar întotdeauna am simţit că aş fi putut să am. De parcă ar fi existat o foiţă subţire între normalitate şi tărâmul celălalt. Însă mama nu mă lăsa să iau pastile: nu credea în *big pharma* sau în medicamentele pentru copii, după cum i-a declarat şi medicului.

— O să învingi asta, Laurie, obişnuia ea spună, întinsă lângă mine pe salteaua ei, unde apoi dormeam amândouă,

ea îndepărtându-mi părul de pe faţă şi încercând să-mi hrănească speranţa cu picături mici, de pipetă. E normal să te simţi tristă, înţelegi? O să trecem noi şi prin asta, o să reuşim!

Dar mama avea şi ea umbre violete sub ochi. Şi-a luat concediu pentru probleme personale de la slujba ei de învăţătoare la şcoala primară locală şi a început din nou să mă şcolarizeze acasă. Între lecţiile de algebră, ceramică Leach şi istoria sufragetelor – mama a jonglat rapid şi liber cu programa naţională –, am citit şi am tot citit, ieşind din mine însămi şi refugiindu-mă în paginile cărţilor. Uneori îmi ridicam privirea şi o vedeam pe mama stând în prag: zâmbea strălucitor, dar ceva în ochii ei era împietrit şi speriat. N-o văzusem niciodată speriată.

Vina mea. Am fost zdrobită de vinovăţie fiindcă nu eram Lauren cea de altădată, sau puternică precum Kat şi Flora. Ele două ne-au vizitat la Oxford, acum fiecare dintre ele fiind stânjenită în prezenţa celorlalte, dar altfel, aceleaşi. Kat mi-a şoptit:

— Ne învinovăţeşti?

Am clătinat din cap. Pe mine mă învinovăţeam. Şi mi-a fost ruşine că eram „bolnavă” şi că mamele lor fermecătoare, războinice, s-au strâns în bucătăria noastră model Jericho[28], forţate de criză să fie împreună – criza fiind eu – şi vorbind cu voci stinse pe deasupra prăjiturii cu dovlecei a mamei. Voiam să plece. Simţeam oboseala în oase.

La fiecare două săptămâni sau cam aşa ceva, maşina tatei mârâia pe strada îngustă, terasată, iar vecinii noştri apăreau, zgomotoşi, la ferestre. Tata îmi aducea întotdeauna un teanc de cărţi noi, iar mamei îi dăruia un coş cu mâncare de la Fortnum & Mason, faţă de care

[28] The Jericho Kitchen Cookery School – renumită şcoală de gătit din Oxford.

mama rămânea total indiferentă până după ce pleca el. Apoi se arunca emoţionată asupra coşului, despachetând brânzeturile şi adulmecându-le, transportată. Îmi plăcea să-mi văd părinţii împreună, imagine care, în mod obişnuit, era foarte rară. Îmi plăcea felul în care tata o făcea pe mama să râdă. De pildă, mă distra maniera în care o tachina el în legătură cu ceaiul:

— Încerci să mă omori cu gălbenele?

Uneori, el lua chitara mamei şi începea să zdrăngănească. O ruga să cânte o melodie irlandeză la vioară:

— Numai una, Dix!

Ea încerca să nu pară încântată, să refuze, indiferentă. Dar apoi ceda:

— Bine, haide, fie!

Tata părea nespus de fericit, stând cu ochii pe jumătate închişi, ascultând, iar eu mă ghemuiam lângă el pe canapea, inhalând mirosurile atelierului impregnate în cămaşa lui; îi ascultam bătăile inimii, căscând şi frecându-mă la ochi. Nu voiam să dorm.

Somnul însemna coşmaruri. Erau în mare parte despre păsări – Bertha zburând cu unul dintre degetele mele în ciocul ei ca o foarfecă – şi eclipsa, soarele având o muşcătură de papagal decupată din el. Încercând să rămân trează, îmi construiam în minte luni august alternative, în care totul se termina cu mine şi cu Gemma luându-ne rămas-bun şi promiţând să ne scriem, pe când bunicul ne făcea semne de la fereastră, cu binoclul la gât. Sau mă aşezam pe scări, îmbrăcată în cămaşa de noapte, ascultând-o pe mama, care vorbea la telefon: „Ne ţinem tari, Becca!”, sau: „Biata de ea, încă nu-şi aminteşte, Lou!”, sau murmure despre neajunsurile serviciilor de îngrijire a sănătăţii mintale ale NHS şi despre listele de aşteptare.

Apoi, într-o noapte, am auzit-o spunând:

— Bună, Viv, tot eu sunt! Ce mai faci, draga mea?

Nu ştiam cum suportau să-şi vorbească – o mamă cu o fiică, iar una, fără – şi m-am repezit înapoi în dormitorul meu, cu mâinile pe urechi, dorindu-mi să mor.

Apoi a explodat primăvara. Narcisele au răsărit în ghivecele noastre de pe terasă. M-am întors în patul meu. La şcoală, la început, jumătate de zi, iar apoi, toată ziua. În weekend, mama mă ducea la muzee. Cu paşi mici, spunea ea. Oxford, apoi Londra. Acolo, îl întâlneam pe tata, care ne ducea prin galeriile de artă vreme de o oră şi ceva.

— Te simţi mai vioaie azi, Laurie? întreba el.

Încuviinţam din cap, chiar dacă simţeam întotdeauna că rătăcisem ceva preţios şi nu-mi dădeam seama ce anume. Dar nu voiam să pierd timpul vorbind despre ceea ce nu mergea.

— Facem un tur al celor mai mari opere, a spus el atunci când ne-am lansat într-unul dintre acele tururi.

A întins un braţ şi a oprit un taxi negru.

Voia să ni-i arate pe favoriţii lui: Da Vinci, Gentileschi, Rembrandt, Freud, Bacon, Rego şi Auerbach. Le scotea în evidenţă geniul, eşecurile şi trucurile, revizuirile şi greşelile. Cu toţii se încurcaseră la un moment dat, spunea el, şi n-am ştiut niciodată prea bine dacă vorbea despre viaţa lor, despre artă sau despre el însuşi. Ori dacă vorbea cu mine sau cu mama. Îmi doream să trăiesc în acele galerii uriaşe, înalte, fără ferestre, fără grija cerului. Mergând şi vorbind. Mâncând negrese lipicioase în cafenelele din galerie. Stând pe bănci lustruite, de lemn de stejar, între părinţii mei, în faţa unor tablouri uriaşe, până când culorile începeau să se amestece, sau aveam senzaţia că faţa din portret îmi făcea cu ochiul.

Într-o zi, la Galeria Naţională, pe când mama era la toaletă, eu şi tata ne-am oprit în faţa lucrării *Fiicele pictorului alergând după un fluture*, de Gainsborough.

— Ăsta-i tabloul meu preferat! am declarat, uşurată la gândul că am găsit unul, în sfârşit, ca atunci când îţi faci cel mai bun prieten.

— O, alegere excelentă, Laurie! a exclamat tata, înclinându-se, cu mâinile strânse la spate. *Fete cu colivie*, a spus el după un timp. Ei bine, ce crezi? Să termin blestematul ăla de tablou sau să-l distrug?

Întrebarea era prea importantă ca să răspund imediat. Am studiat-o pe fetiţa care se repezea după fluture, cu sora mai mare ţinând-o de mână. Şi m-am gândit la prima mea zi la Rock Point, la Kat şi la Flora ajutându-mă să cobor pe poteca stâncoasă de pe plajă. La focul făcut din lemne aduse de apă, pe care l-au aprins, precum şi la bezelele pe care le-au fript cu grijă pentru mine, înşirate pe un băţ, asigurându-se că nu-mi ardeam degetele. M-au făcut să simt căldură pe dinăuntru.

— N-am mai putut să lucrez la el de când... ştii tu, mi-a mărturisit tata, iar glasul i-a sunat ciudat.

— Termină-l, tată! E bun!

L-a terminat. Şi a fost bun. A fost frumos. Câteva săptămâni mai târziu, l-a vândut. Atunci când am întrebat-o pe mama de ce tata n-a păstrat tabloul, ea tocmai împărţea în bucăţi un cocoloş de aluat vârtos de pizza pe masa din bucătărie. Lumina de bronz a soarelui de toamnă se revărsa prin fereastră, făcând să-i strălucească piercingurile din nas.

— Nu sunt sigură că se cunoaşte încă pe sine, Laurie! Dar o să-ţi spună el într-o zi, după ce o să înţeleagă. Prinde!

Bila de aluat mi s-a oprit în palmă cu un plesnet plăcut, stârnind un norişor de făină. Am râs şi, fără să mai spunem

un cuvânt, am început amândouă să frământăm aluatul şi să-i dăm viaţă.

52

The Gazette*, 4 februarie 2019*

„Înotătorul scos din mare în apropiere de Zennor, luna trecută, a fost identificat drept Charles Herbert Finch din Soho, Londra, un celebru pictor portretist cu legături cu comunitatea artistică din St. Ives. Domnul Finch deţinea şi o casă în zonă, unde locuia la momentul tragediei, şi plecase să înoate singur în data de 7 ianuarie, fără să-şi informeze familia. El a fost scos din mare de eroul local Pete Heap, despre care un martor ocular spune că şi-a riscat viaţa ca să-l salveze. În ciuda încercărilor de a-l resuscita pe domnul Finch, el a fost declarat mort la faţa locului. Familia şi-a exprimat enorma recunoştinţă faţă de domnul Heap. Domnul Finch, în vârstă de şaizeci şi opt de ani, avea probleme de sănătate şi a suferit un stop cardiac la scurt timp după ce a intrat în apă, potrivit raportului medico-legal.

«La fel ca fiicele lui iubite, sunt îndurerată de pierderea lui Charlie!», a spus logodnica lui, Angela York. «El a fost marea dragoste a vieţii mele, un tată minunat şi un artist unic. Nu ştim de ce a mers să înoate, l-am avertizat deja împotriva unei astfel decizii, dar el avea o personalitate uriaşă şi-i plăcea întotdeauna să facă lucrurile în felul lui imprevizibil. Ura să i se spună ce să facă. Charlie a murit la

momentul la care îşi avea reşedinţa într-un loc pe care îl iubea încă de când era copil. Ar fi fost mişcat de marea bunătate pe care comunitatea a arătat-o familiei sale în ultimul timp şi de aprecierea pe care o aveau oamenii pentru el şi pentru munca lui.»

În memoria decedatului va avea loc o slujbă de pomenire la Biserica St. Senara din Zennor, joi, la ora zece dimineaţa. Înmormântarea domnului Finch urmează să aibă loc la St. James's Piccadilly, săptămâna viitoare. Angela York a mai declarat: «Toată lumea e binevenită. Ne dorim ca ambele ocazii să fie o comemorare plină de bucurie a vieţii şi operei pline de culoare ale lui Charlie şi le cerem celor îndoliaţi să nu poarte negru».”

53. LAUREN

Rock Point, 24 decembrie 2019

Lauren aleargă pe plajă, împroşcând cu apă şi nisip, ţipând din pricina frigului tăios. Jonah o prinde ca pe o minge de rugby, încolăcindu-şi braţele în jurul taliei ei. Ea se strânge la pieptul lui, udă, râzând. Dorinţa o hărţuieşte şi se cuibăreşte adânc în ea.

— Rămâneţi în cadru!

În echilibru precar pe un bolovan mic, Flora face o fotografie cu Kat şi cu Kofi mângâindu-se în valuri. Dovada triumfului ei de peţitoare. Îi place să le spună tuturor că dacă ea n-ar fi răspuns la telefonul lui Kat în acea zi, Kofi n-ar fi ştiut niciodată că sora ei era încă îndrăgostită de el

– „Vreau să spun de fapt: groaznic de *bolnavă* de dragoste, Kofi! *Dărâmată* de regrete!”, a spus ea, punând totul la bătaie –, nu şi-ar fi anulat nunta şi nu s-ar fi dus la aeroport ca s-o aştepte pe Kat să coboare din avion.

Auzind cum îi sună telefonul din mormanul de paltoane şi de genţi, Lauren îşi şterge mâinile şi îl scoate, cu degetele înţepenite de frig.

— Vrea s-o facă acum? Nu, nu, nici o problemă! spune ea, în timp ce Flora îi aruncă o privire întrebătoare, sărind pe nisip în clipa în care Lauren mimează din buze: *Bunicul*.

N-au avut mare succes cu FaceTime. Un rever de jachetă pătat de mâncare apare pe ecranul telefonului.

— O să reglez scaunul cu rotile, spune asistenta medicală.

Apoi apare bunicul, sfrijit şi fără dinţi, afişând un zâmbet derutat.

— Bună, bunicule! strigă ele, ridicând obiectivul spre plajă, către Raff, care aruncă o minge pentru noul lui căţel.

Zâmbetul bunicului devine şi mai larg, iar apoi el împunge ecranul cu degetul, punând capăt apelului.

— La revedere atunci! exclamă Flora, zâmbind fiindcă s-a convins că era bunicul – nu un amant căsătorit sau o Gemma imaginară – cel pe care o auzise pe Lauren sunându-l cu aproape un an în urmă.

Lauren a sperat că întoarcerea ei la Rock Point – ea povestindu-i bunicului totul despre asta, în fiecare zi – avea să trimită raze de lumină în camera neluminată a demenţei lui. N-a fost aşa, nu chiar. Lauren bănuieşte că încă e singura nepoată care îl sună în mod regulat. Parţial, înţelege asta. Nu mai e bunicul pe care l-au cunoscut cândva. O altă pierdere dureroasă la care Kat şi Flora nu pot suporta să se gândească şi despre care evită să vorbească. De cele mai multe ori, nu-i e clar cu cine vorbeşte:

— Lauren? Lauren Bacall? Minunat!

Dar e întotdeauna bucuros s-o revadă, aşa că ea o să persevereze. Dar nu acum. Vede ora de pe ecran şi scoate un ţipăt – orele de la Rock Point se scurg precum nisipul.

— Jonah, trebuie să ne grăbim! strigă ea, vârându-şi picioarele în blugi.

*

În lumina soarelui de decembrie, Rock Point străluceşte, alb ca o bucată de zahăr, pe vârful stâncii de un verde-anghelică. Panglicile de pânză roşie pe care le-a legat Flora de stâlpii verandei flutură în vânt. De fiecare parte a uşii din faţă, două felinare mari aşteaptă căderea amurgului. Înăuntru, vestibulul e cald şi miroase a cuişoare, a pin, a cidru fiert, a fum de lemne şi a câine ud. Dalele de piatră strălucesc precum pietrele de râu – Flora le-a lustruit cu un fel de ceară simandicoasă. Plănuiesc să pună o traversă, suficient de rezistentă pentru paşii oaspeţilor care sosesc în opt săptămâni; Kat a confirmat în mod optimist rezervările, în timp ce casa e departe de a fi total pregătită. Prima lor artistă în rezidenţă – Ida: amuzantă, inteligentă, plină de piercinguri ca o pernuţă de ace – se va instala în atelierul tatei luna viitoare. Atelierul e singura încăpere care a rămas aproape neatinsă.

Pete, care o numeşte pe Lauren „norocul meu neaşteptat” şi care, la rândul lui, pare să reprezinte acelaşi lucru pentru Lauren, a fost extrem de ocupat şi foarte politicos în privinţa înfloriturilor decorative ale Florei şi a bugetelor strânse ale lui Kat. Supraveghind toate lucrările, i-au fost întoarse nişte favoruri de către colegii constructori, care trebuie să transporte materiale şi echipamente traversând o stâncă pe cărări nu cu mult mai late decât un pat. N-a fost uşor pe vremea când a fost construită casa, în 1841. Nu-i uşor nici acum.

În mod logic, Lauren ar trebui să se simtă mai stresată. Dar când a fost vreodată logica stăpână la Rock Point? Îşi simte din nou fiinţa. Şi iubirea. Simte atât de multă dragoste! Împărţindu-şi timpul între un nou loc de muncă – la Tate St. Ives – şi Rock Point, capul îi bubuie de planuri. O să înceapă cu o expoziţie a schiţelor tatălui ei, înainte să le ducă la Academia Regală. După aceea, expoziţiile o să fie dedicate în mare parte artiştilor şi creatorilor locali. „O pensiune de artă, cu o atmosferă boemă", postează Flora pe Instagram, ceea ce înseamnă că nu e tocmai un hotel Claridge, iar la duşuri durează ceva vreme până să vină apa fierbinte, dar e distractiv şi nepretenţios, cu un mic-dejun copios, luat în jurul unei mese comune, cu o cutie pentru plăţi facultative lângă bar, cu un loc de făcut focul în grădină – o bancă semicirculară fiind încorporată acolo unde a fost voliera, un cuib de căldură şi de lumină –, cu cizme de cauciuc de rezervă, puse lângă uşă, iar câinii sunt bineveniţi. Şi, da, e condus de trei surori.

Atribuirea rolurilor e încă în lucru. Până acum, Kat se ocupă de chestiunile financiare, adesea de la distanţă, de la Londra. Flora vine şi pleacă, viaţa ei e puţin haotică până când se finalizează divorţul. Dar Lauren e înrădăcinată. Lauren nu pleacă nicăieri.

Ori de câte ori rămân aici doar ea şi Jonah, stau amândoi pe banca de lângă Râpă şi vorbesc, înghesuiţi sub o pătură, cu mâna lui prinsă între coapsele ei, privind cum se topeşte soarele la orizont. Atunci când totul devine prea intens – Kat punându-se pe ţipat la telefon, revoltată de pieţele de criptomonede, Flora împletind ghirlande de frunze în jurul balustradelor, căţeluşul lui Raff muşcând globurile din pomul de Crăciun –, Lauren îşi leagă şireturile la bocancii de teren şi face drumeţii la trei kilometri spre sud. La Viv, o ceaşcă de ceai poate dura trei ore. Fiecare conversaţie se pliază şi se întinde în alta. Iar Viv e o bună

placă de rezonanţă, după cum a descoperit Lauren, umplând o mică parte din vidul lăsat de Dixie. Viv a fost cea care a spus:

— Ştii, Lauren, chiar nu cred că Dixie ar fi vândut Rock Point!

Tatăl ei trebuie să fi simţit la fel. În ultimul lui testament incendiar – „A lăsat cel mai puternic artificiu pentru final!”, după cum a spus Kat –, scris cu un an înainte de a muri şi neactualizat, el i-a lăsat moştenire Rock Point mamei ei. De vreme ce Dixie n-a putut să-l revendice, casa a fost integrată înapoi în moşia lui, care a fost împărţită în trei. Au căzut cu toţii de acord că singurul lucru înţelept pe acre puteau să-l facă era să vândă Rock Point cât mai curând posibil. Înainte să explodeze acoperişul. Dar Lauren a spus:

— Şi dacă...?

Iar Flora a dat răspunsul:

— De ce nu?

Kat era deja la laptop, cu degetele zburând pe tastatură, făcând calcule.

Un ţipăt. Un cârâit. Strigătul de luptă perfect imitat al unui pescăruş.

— Hopa, iar a început! spune Jonah, în timp ce scotoceşte după nişte ardei iute cu care să condimenteze crabul.

De când Flora a rearanjat dulapurile, nimeni nu găseşte niciodată nimic. Dar există liste lipite de frigider, pe care e detaliată fiecare masă şi gustare de sărbători. Camera de serviciu e plină cu provizii până la tavan. După cum spune Kat, ar putea să rămână blocaţi acolo săptămâni întregi şi tot s-ar îngrăşa fiecare cu câte zece kilograme. Lauren speră doar că o să poată supravieţui până la Ziua Cadourilor fără ca cel de-Al Treilea Război Mondial să izbucnească la masa de seară.

Încă un cârâit, care de data asta e mai plângător.

— Mă duc eu!

Lauren îl sărută pe Jonah – care are gust de mare – şi închide cu grijă uşile franţuzeşti în urma ei.

Palatul Berthingham e amplasat în jungla înflorită a serei – palmieri Kentia, Monstera şi smochini Fiddleleaf – şi bine poziţionat ca să direcţioneze proiectile din coji de nuci asupra oricărui câine care ar trece.

— Hei, salut!

— *Silent night*[29], cântă Bertha.

— Mă tem că-i extrem de puţin probabil să avem o noapte liniştită! spune Lauren, deschizând uşa coliviei.

Ştie că mai are un milion de lucruri de rezolvat – nu în ultimul rând, să facă un duş şi să se schimbe –, dar vrea s-o îngrijească mai întâi pe Bertha.

— Urcă! îi spune ea papagalului.

Bertha se îndreaptă spre mâna lui Lauren cu un pufăit şi cu o strălfulgerare a penelor stacojii ale cozii. Acum e strălucitoare, plină de pene. A terminat cu smulsul compulsiv al fulgilor de pe piept. Dar Lauren a câştigat mai mult din reconcilierea lor – la început, doar o tentativă, care a avansat treptat, pe parcursul mai multor luni, de două ori pe săptămână, cu ajutorul unui nou psihoterapeut, care a întrebat:

— După toată munca noastră, Lauren, unde vrei să fii?

De afară se aude un claxon. Nemulţumită de perspectiva unui alt vizitator, Bertha îşi întinde aripile.

— Îmi pare rău! Du-te înapoi!

Lauren încuie colivia şi se grăbeşte să deschidă uşa, ţinând-o împotriva vântului, nedumerită de imaginea de pe alee.

---

[29] Noapte liniştită.

Deasupra unei cutii mari şi plate de lemn, un şuvoi de păr vermillon se agită în vânt. Dedesubt, o pereche de botine argintii.

— Opt ore! Opt ore chinuitoare am condus până să ajung aici! Crăciun fericit!

Lauren o ajută pe Angie să intre în vestibul. Pachetul are o formă suspectă.

— Am vrut să fie o surpriză, dar e un pic cam greu de ascuns, iubito! Unde îl punem?

Angie se împiedică prin vechiul birou al bunicului, acum o bibliotecă, cu telescopul lui aşezat la fereastră, examinând bolta cerului, şi cu Humphrey cel Urât într-o cutie de sticlă strălucitoare, atârnată pe peretele zugrăvit în albastru-verzui. Lauren o ajută pe Angie să sprijine cu precauţie pachetul de rafturi.

— Îţi aminteşti de Yana, care a închiriat atelierul mai mic? întreabă Angie pe nerăsuflate.

Prin împărţirea atelierului din East End al lui Charlie, Angie, noul manager, a redus chiriile, deschizându-l artiştilor cărora altfel nu le-ar fi fost accesibilă zona, şi totuşi a crescut încasările.

— Ei bine, Yana m-a sunat acum câteva zile. Mi-a spus că a găsit unul dintre tablourile lui Charlie după un panou din spatele debaralei...

Întrerupându-i vorba, Kat strigă:

— Ne-am întors!

Apoi năvăleşte în cameră împreună cu ceilalţi, aducând vântul în haine şi în păr.

— Ooo, ce-i aia?!

Jonah îl ia pe Kofi ca să-l ajute să mai pregătească o budincă – vin rapoarte despre dezastrul de tartă cu lămâie al lui Annabelle –, lăsându-le pe Flora, Kat, Angie şi Lauren să privească cu atenţie pachetul, de parcă acesta ar putea exploda.

— Dacă nu sunteţi, de fapt, trei vrăjitoare, n-o să se despacheteze singur, spune Angie.

Cu degete tremurătoare, Lauren deschide cutia de lemn, iar apoi trage cu grijă hârtia de mătase şi umplutura de spumă, cu mâini iscusite, de galeristă. Şi iată-l! Tot ceea ce ştiau despre Charlie Finch, ca tată şi artist, e inversat, răsturnat, precum imaginea dintr-o cameră *pinhole*.

— Ei, pe naiba! exclamă Kat.

Lauren e hipnotizată. Iată frumosul adevăr sălbatic, pe când toată ceaţa a dispărut. Iată lumina care alungă umbra. Sunt tuburi metalice de vopsea stoarse pe jumătate, ţigările Camel ale tatălui ei, Bowie care pulsează dintr-un difuzor stropit cu vopsea, terebentină, ulei de in şi cârpe de şters. Tata în tenişii lui Dunlop, ponosiţi, nervos şi agil, păşind înainte şi înapoi, cu şevaletul în faţă. Şi sunt ele.

Pictura nu e *Fete cu colivie*, ci sora sa mai vie, mai mică. Fără nimic din impresia deranjantă de lucrare incompletă sau de stază a originalului, aici pensulaţiile sunt mai libere, mai energice, ca şi cum tata ar fi împroşcat vopseaua într-un vis febril. Tinerele lui modele – care se străduie să rămână nemişcate – par să găsească asta amuzant, râsul lor înăbuşit fiind îndreptat, cu siguranţă, chiar către bătrânul artist. Abia încap pe canapeaua din atelier: Flora, Kat, Lauren... şi Gemma, ţinând pasărea de paie în mâini.

— E... e răspunsul la întrebarea pe care nimeni n-a ştiut s-o pună!

Glasul lui Kat se frânge.

— Iar colivia a dispărut, murmură Flora.

— Nu-i aşa? În toate sensurile! Cred că e capodopera lui, chiar cred, nu-i aşa, Lauren? spune Angie. E impecabil! Şi... uite, adaugă ea, înclinând tabloul dinspre perete şi dezvăluind cuvintele mâzgălite de pe spate: *Patru fiice şi pasăre de paie. Charlie Finch, 2005*.

Lauren rămâne cu ochii la dată. La şase ani de la moartea Gemmei. Charlie se retrăsese din viaţa publică, lăsând bârfele să se stingă. Nu mai era în atenţia publicului. Se terminase. Tatăl ei ar fi ştiut că pictura asta era genială, că ar fi închis gura criticii şi că, probabil, i-ar fi redat coroana. Cu toate astea, a ascuns-o în toţi aceşti ani. Dacă ar fi trăit mai mult, el le-ar fi arătat-o fiicelor lui, Lauren e sigură de asta. În schimb, pictura apare ca un cadou de dincolo de mormânt, precum şi ca o mărturie dulce-amăruie a faptului că Gemma n-a ştiut niciodată că erau surori sau că răposatul tată pescar al lui Pete, Mike, nu era şi tatăl ei.

Mike a crescut-o pe Gemma cu dragoste, ca pe copilul lui, mult după ce el şi Viv s-au despărţit. Şi a devenit din ce în ce mai greu ca un astfel de fapt să fie anulat. Viv a recunoscut, de asemenea, că şi-a găsit o slujbă la Rock Point, astfel încât să poată vedea familia Finch de aproape, să-şi dea seama dacă ar fi putut să aibă vreodată încredere în ei, dată fiind inima atât de sensibilă a Gemmei. Supărată de încercările lui Angie şi ale bunicii de a le îndepărta pe Lauren şi pe Gemma una de alta, ea i-a destăinuit lui Charlie adevărul-bombă în acea fatidică lună august: rezultatul pozatului ei în cursul unei singure şedinţe fusese Gemma. Iar după moartea acesteia – având în vedere starea mintală fragilă a lui Pete şi Lauren –, Viv şi Charlie au fost de acord să nu rişte să le creeze traume suplimentare dezvăluind un astfel de secret. Cu excepţia faptului că Viv şi-a încălcat jurământul confesându-i-se lui Dixie, cu care a legat o prietenie după acel august, iar Dixie... ei bine, ea s-a hotărât prea târziu să-i spună adevărul lui Lauren.

Se aude zgomotul mai multor maşini care opresc, urmat de larmă de portiere trântite şi de voci.

— S-o acoperim? O arătăm mai târziu tuturor! propune Kat în grabă.

Lauren e de acord – nu-i pot bulversa pe Viv şi pe Pete cu asta pe nepusă masă – şi pune cartonul înapoi peste tablou. Se aude soneria, dar rămân cu toţii pe loc, cuprinşi de îndoială, până când Flora spune:

— O să fie minunat, haideţi!

Apoi cea mai mare dintre surori, purtându-şi cu eleganţă salopeta neagră, traversează vestibulul cu paşi mari şi deschide uşa de la intrare, afişând un zâmbet strălucitor, de gazdă.

Viv. Pete. Blythe. Annabelle şi cel mai nou soţ al ei. Louise şi băieţelul ei. Camera de zi se umple de un vuiet de voci şi de lătrături, de zgomot de tocuri, de şuşoteli, de hohote de râs – totul, învăluit în nori de parfum scump. Întregul tablou începe să se topească într-o lumină feerică, neclară. Sustrăgându-se zarvei, Lauren se înapoiază în bibliotecă şi îndepărtează din nou cartonul care acoperă tabloul. Ea vede cum vopseaua străluceşte acolo unde perii de păr de porc ai pensulelor tatălui ei au prins, în cele din urmă, lumina. Şi ştie ce trebuie să facă. Dacă se mişcă repede, nimeni n-o să-i observe absenţa. În timp ce în salon pocneşte un dop de şampanie, ea se grăbeşte în sus pe scări. Ghirlandele de frunze îi mângâie picioarele în timp ce se grăbeşte să ajungă la micul ei birou, cu stiloul negru aşezat deasupra unei coli albe de hârtie. Are de scris o ultimă scrisoare.

MULŢUMIRI

Le sunt extrem de recunoscătoare tuturor celor care, pe parcursul unei pandemii, au ajutat *Colivia* să treacă de la o idee scrisă într-un caiet jerpelit, la un roman real. Îndrumarea editorială şi încurajarea susţinută a redactorilor mei, Maxine Hitchcock şi, la New York, Tara Singh Carlson, au însemnat totul. Un mare mulţumesc, de asemenea, lui Maddy Woodfield – ai investit atât de multă energie în această carte! De asemenea, lui Hazel Orme, Gaby Wood, Claire Bush, Louise Moore, Beatrix McIntyre, Vicky Photiou şi echipei de vis de la Michael Joseph, care a transformat romanul meu anterior, *Casa de sticlă*, într-un mare succes, în ciuda dificultăţilor de publicare într-o lume aflată în lockdown. Dragii mele agente, Lizzy Kremer, precum şi Maddalenei Cavaciuti, lui Alice Howe, Margaux Vialleron, Kaynat Begum, Imogen Bovill, Sam Norman şi tuturor celor de la David Higham Associates, care au menţinut aprinse focurile creaţiei literare în cele mai nesigure dintre vremuri. Prietenului meu, Sacha Newley, pentru că mi-a vorbit despre atelierul lui, prin Zoom, despre procesul picturii. Lui Chloe Wood, pentru că a răspuns la atâtea întrebări despre galerii şi artă în timp ce ne plimbam câinii. Lui Gregory Lander pentru că mi-a împărtăşit cunoştinţele sale despre papagalul gri african. (Multe specii de papagali, inclusiv extraordinarul cenuşiu african, sunt acum în pericol din cauza pierderii habitatului şi a comerţului ilegal cu animale sălbatice: există informaţii despre ce putem face ca să le protejăm la The World Parrot Trust, www.parrots.org.) Strălucitelor scriitoare Sarah Vaughan şi Claire Douglas, pentru că au citit primele ciorne cu atâta generozitate, atât de repede; lui Tess McPherson, dragă prietenă şi dermatolog

extraordinar, pentru înot şi pentru rezolvarea durerilor de ochi – poveste lungă! –, ceea ce a însemnat că am putut să termin de scris acest roman aflându-mă într-o bună stare de sănătate. Puilor mei: Oscar, Jago şi Alice, vă iubesc foarte mult! Mi-aţi fost mereu nişte buni camarazi. Romanul ar fi fost imposibil de scris fără tine, Ben. Un simplu „mulţumesc” nu e nici pe departe suficient. Deci asta e pentru tine, cu dragoste. Nu în ultimul rând, cititorilor mei – cei mai buni cititori din câţi există – pentru toate mesajele, blogurile şi recenziile voastre. (Şi pentru like-urile la postările mele cu câinele.) Mulţumesc, mulţumesc, mulţumesc! Sper să vă placă şi romanul acesta.